

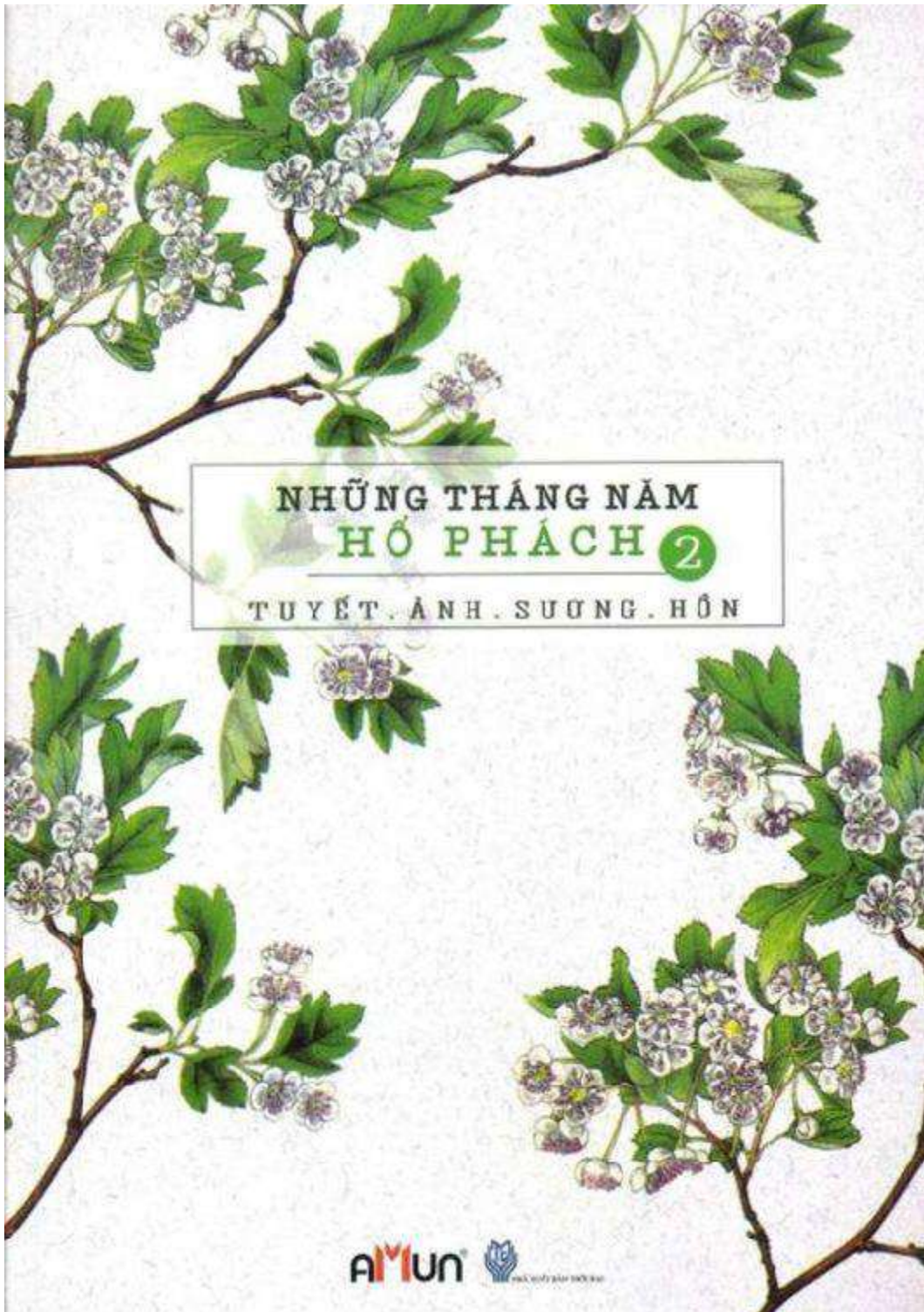


NHỮNG THÁNG NĂM
HỒ PHÁCH 2

TUYẾT ANH SƯƠNG HÓN

Những tháng năm hồ phách

Tập 2



Những tháng năm hổ phách (Tập 2)



Tác giả: Tuyết Ảnh Sương Hồn



Người dịch: Nguyễn Thái Hằng



Kích thước: 14.5 x 20.5 cm



Số trang: 528



Ngày xuất bản: 26/08/2014



Giá bìa: 126.000 đ



Công ty phát hành: Đinh Tị



Nhà xuất bản: NXB Thời Đại



Chụp pic: rose4291



Type

Thanh Y: Phần 4 (1-14)

Meobongxu87: Phần 4 (15-28)

hallymoon: Phần 5 (1-12)

haimy: Phần 5 (13-hết)



Beta: kimkhanh3597



Làm ebook: Dâu Lê



Nguồn ebook: luv-ebook.com

Giới thiệu

“Trong những phút giây rực rỡ cuối cùng của thời thanh xuân này, bạn có nhận ra mình càng lúc càng thích nhớ lại chuyện ngày xưa không?”

Những tháng ngày thuần khiết vô ưu đã qua, cái lứa tuổi trẻ dại mới bước chân qua ngưỡng cửa tình yêu, từ đơn giản tới thâm sâu, duyên và phận, gặp gỡ rồi chia ly... Có sao mới chỉ vừa chớp mắt mà thời gian đã vụt qua để rồi tháng năm vài bận lén trộm đổi, mang gương mặt trẻ trung năm xưa hóa thành dung nhan tang thương nhường này?

Thanh xuân đã qua như cuộc vui đã tàn, giữa cuộc đời đằng đẵng, quãng thời gian đẹp nhất lại chính là thứ trôi qua nhanh nhất. Ký ức tựa như một khối hổ phách trong suốt bảo bọc lấy tuổi hoa. Thứ tôi muốn kể chính là một câu chuyện được bọc trong hổ phách như thế, một đoạn hồi ức gian nan. Nếu mọi người nguyện ý thì xin cùng tôi lần theo từng dòng chữ lời văn, ngược dòng sông thời gian, cùng tìm lại những tháng năm tựa thủy.”

(Tuyết Ảnh Sương Hồn)



Cuốn sách hay Những năm tháng hổ phách của tác giả Tuyết Ảnh Sương Hồn là cuốn sách hay về những quá khứ của thời thơ ấu. Có lẽ là vậy thời thơ ấu là quãng thời gian đẹp nhất, khoảng thời gian mà mình được vô tư đùa nghịch mà không phải lo cho cuộc sống. Chỉ có những người trải qua rồi mới cảm thấy nó đẹp, mới biết luyến tiếc quãng thời gian ấy.

Những năm tháng hổ phách cuốn sách hoài niệm về quá khứ, một thời chúng ta được sống một cuộc sống vô lo, một tuổi thơ của những trò chơi dân gian. Nếu bạn đã trải qua cái thời thơ ấu đó bây giờ bạn đã trưởng thành bạn có nhớ không cái khoảng thời gian đẹp nhất trong đời đó. Những tháng năm hổ phách, những năm tháng của thời thơ ấu đó chỉ cần nghe tựa đề cuốn sách thôi bạn đã thấy lóe lên trong suy nghĩ của mình về một thời mà

bạn được sống, được cống hiến hết mình. Nhưng sự cống hiến đó không phải là cống hiến cho sự nghiệp là cống hiến hết mình cho những trò chơi, những sự non nớt của tuổi thơ.

Một Thời thơ ấu đã đi qua, bạn đang muốn hoài niệm về cái khoảnh khắc đáng nhớ đó cuốn sách Những năm tháng hồ phách sẽ cho bạn liên tưởng về một thời quá khứ đẹp đó.



Tác giả

Tuyết Ảnh Sương Hồn



Sinh năm 1976

Chòm sao: Cự Giải

Tác giả của nhiều bộ tiểu thuyết bán chạy với giọng văn rất riêng, tình cảm chân thật, khiến độc giả cảm động và đồng cảm sâu sắc

Mời các bạn đón đọc các tác phẩm của Tuyết Ảnh Sương Hồn do Amun ấn hành:

- *Ai là định mệnh của ai*

- *Gặp anh giữa hàng vạn người*

- *Mùa đông ấm hoa sẽ nở*

- *Những tháng năm hồ phách (2 tập)*

- *Luôn có người đợi anh*

- *Em bước vào thế giới của anh (tạm dịch)*



Mục lục

Phần bốn: Khúc hát tuổi xuân cùng ai đó (2000 – 2004)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#) [Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#) [Chương 28](#)

Phần năm: Cùng ai sớm sớm chiều chiều (2004 – 2010)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#) [Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Hậu ký](#)

Vi thanh



Phần bốn: Khúc hát tuổi xuân cùng ai tỏ^[1] (2000 – 2004)

[1] Nguyễn Xuân Tảo dịch, nguyên văn: “Cắm sắt niên hoa thùy dũ độ”, trích từ bài từ làm theo điệu Thanh Ngọc Án của Hạ Chủ đời Tống, “cắm sắt niên hoa” vốn lấy ý từ bài thơ Cắm sắt của Lý Thương Ẩn đời Đường.

Bốn năm đại học, Tần Chiêu Chiêu từ mười tám trở thành cô gái hai mươi hai, tựa như nụ hoa phong nhụy bung nở thành đóa hoa thắm. Thời thanh xuân tươi đẹp được bút pháp thần kỳ của thi nhân ví như khúc nhạc tuổi xuân.

Chương 1

Cuối hè đầu thu năm 2000, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu bốn năm học ở Thượng Hải.

Thượng Hải là thành phố trong mơ của cô từ ngày còn rất nhỏ. Tiếng đàn organ du dương, áo quần tinh xảo đẹp đẽ, kẹo sữa Thỏ Trắng thơm ngọt... của Kiều Mục trước kia đều xuất xứ từ nơi được vinh danh như Paris phương Đông này, từ nhỏ trong tâm hồn cô đã in sâu hai chữ “Thượng Hải”. Tới nay, cuối cùng cô cũng tới được Thượng Hải bao năm mơ ước. Bước khỏi nhà ga, trước mặt cô là vô vàn cao ốc san sát nhau, thành phố này đúng là một khu rừng bê tông. Bắt xe từ nhà ga tới trường đại học, cảnh tượng hai bên đường khiến cô hoa mắt.

Sinh viên năm thứ nhất tới đăng ký học thường có các anh chị năm hai, năm ba tới giúp. Tần Chiêu Chiêu gặp được một anh khóa trên rất nhiệt tình, dắt cô đi làm các loại thủ tục, mang hành lý về ký túc xá, còn muốn dẫn cô đi tham quan trường một chuyến. Cô không vội đi tham quan vườn trường, cô còn bốn năm ở đây để từ từ làm quen. Cô chỉ hỏi thăm phải bắt xe thế nào để tới được Học viện Âm nhạc. Cô muốn tới thăm trường của Kiều Mục một lần. Về Thượng Hải rồi, không biết cậu thế nào? Trong lòng cô vương vấn mãi không thôi, không biết có thể có cơ hội được gặp cậu ở trường không nhỉ? Không cần hỏi han chuyện trò, chỉ cần được đứng từ xa nhìn một chút là tốt lắm rồi.

Cứ như vậy, ngày đầu tiên tới Thượng Hải, nơi đầu tiên Tần Chiêu Chiêu đến thăm là Học viện Âm nhạc. Hôm đó, cô không gặp được Kiều Mục, điều này hoàn toàn có thể dự đoán được. Giờ mới là lúc sinh viên mới tới đăng ký học, sao có thể gặp được dễ dàng thế. Tuy lần đầu công cốc nhưng

cô không hề nản lòng, giờ đã biết cách tới học viện rồi, lần này không gặp thì lần sau lại tới thôi.

Sinh viên năm thứ nhất nhập học, việc đầu tiên là tham gia tập quân sự. Đây đúng là cực hình, hơn nữa việc tập quân sự ở trường này nghiêm khắc có tiếng. Sáng sớm, năm rưỡi phải dậy tập trung, chạy xong là “phơi nắng”. Mặt trời tháng Chín bùng bùng như đồ lửa, nhăm nháp tư vị quân sự dưới cái nắng nung người không phải chuyện dễ chịu. Ngày đầu tiên, không biết bao nhiêu sinh viên lão đảo muốn ngất đến nơi.

Đây mới chỉ là chương trình đơn giản nhất trong khóa học, sau này còn đi nghiêm, đứng thẳng hàng, đứng trung bình tấn, ép chân, đánh quyền... từng loại một lần lượt triển khai, người ngoài nhìn vào còn tưởng đây là trường quân sự. Thậm chí trời mưa gió, dông bão cũng không được nghỉ, vẫn bị giáo viên kéo ra sân tiếp tục tập luyện. Sinh viên năm thứ nhất liều mạng bước đều bước trên thao trường, ai nấy mặt mày oán niệm. Một nam sinh gạt nước mưa trên mặt, khe khẽ hát: *“Từng giọt mưa lạnh cứ thế tấp xuống mặt tôi^[1]...”*

*[1] Trích bài *Mưa tuyết* – Lưu Đức Hoa.*

Lời bài hát đúng ý hợp tình, bạn bè xung quanh không nhịn được bật cười khanh khách, giáo viên mắt tinh tai thính nghe thấy, nghiêng đầu qua. “Cười cái gì, nghiêm túc nào!”

Kết thúc khóa huấn luyện quân sự, mọi người đều như đại nạn không chết dất nhau chạy. Tạ Á cùng phòng với Tần Chiêu Chiêu còn ném thẳng bộ quân phục trên người vào sọt rác. “Muôn năm! Cuối cùng cũng được giải phóng rồi!”

Tần Chiêu Chiêu nhanh tay nhặt lại. “Sao lại ném đi thế? Phí quá!”

Tạ Á mặc kệ. “Giữ lại cũng chẳng làm gì, mình không mặc nữa đâu.”

Một phòng ký túc xá sáu người ở, bốn người Thượng Hải: Thường Khả Hân và Phương Thanh Dĩnh người thành phố, Từ Anh và Chương Hồng Mai sống ở ngoại thành, chỉ có Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á đến từ Hồ Nam là người ngoại tỉnh. Đương nhiên sẽ chia thành hai phe, một phe người Thượng Hải, phe kia dân ngoại tỉnh; người Thượng Hải nổi tiếng khinh người ngoại tỉnh nên về cơ bản vẫn khá xa cách với sinh viên từ tỉnh khác tới.

Vì thế, trong mấy nữ sinh chung phòng, Tần Chiêu Chiêu thân với Tạ Á nhất, đi đâu cũng có nhau, như bóng với hình. Các câu lạc bộ trong trường tổ chức tuyển thành viên mới, Tạ Á hứng chí bưng bưng lôi Tần Chiêu Chiêu chạy tới xem.

Đầu năm, các câu lạc bộ trong trường tổ chức tuyển thành viên mới rầm rộ, đủ loại quảng cáo, pa nô, áp phích lòe loẹt của các câu lạc bộ nhân văn, khoa học kỹ thuật, thể dục thể thao... nhìn hoa cả mắt. Hai người đi xem hết các câu lạc bộ một lượt, nào là câu lạc bộ văn học, câu lạc bộ đọc sách, câu lạc bộ tình nguyện, câu lạc bộ tiếng Anh, câu lạc bộ guitar, câu lạc bộ tài chính, câu lạc bộ cờ vua, câu lạc bộ du lịch... đếm không xuể. Dẫn đo lựa chọn, cuối cùng Tạ Á quyết định tham gia hai câu lạc bộ, nộp hội phí đổi lấy thẻ thành viên.

Lần đầu tham dự câu lạc bộ, tâm trạng háo hức vô cùng, nhưng nghe chủ nhiệm câu lạc bộ thao thao bất tuyệt một giờ thì bao nhiêu háo hức đều bay sạch. Sau đó họ còn lục tục tới tham dự một, hai lần, nhưng mỗi lần lại càng thêm nản, cảm giác vô cùng hỗn loạn, thượng vàng hạ cám, cuối cùng cả hai người không tham gia nữa. Tạ Á than thở: “Chả có gì hay ho hết, phí thời gian quá!”

Người thất vọng về các câu lạc bộ không phải chỉ có hai người họ, rất nhiều bạn học cũng than thở như thế. Một nam sinh bỏ mười đồng tham dự câu lạc bộ võ thuật, lần đầu tiên tham gia các hoạt động giúp tăng cường sức khỏe được hội trưởng dắt tới sân vận động chạy bộ. Cậu ta chạy đến suýt tắt thở, về nhà chửi bới âm ỉ: “Mẹ kiếp, ông đây tham gia câu lạc bộ võ thuật hay câu lạc bộ điền kinh vậy?” và từ đó về sau không đến nữa.

Lại có người tham gia câu lạc bộ thuyết trình buồn bã than: “Ban đầu có một chị gái rất xinh đẹp lôi kéo nên tôi mới bỏ mười đồng tham gia, ai ngờ chị gái xinh đẹp đó không phải người của câu lạc bộ. Mẹ kiếp, lừa ông à?”

Có người cười ha ha. “Không sao, trường học còn nhiều mỹ nhân, cứ từ từ chọn.”

Đúng là trường này rất nhiều mỹ nhân, 80% sinh viên trường là người Thượng Hải, con gái Thượng Hải da trắng, dáng đẹp, lại biết cách ăn mặc, ai nấy đều xinh xắn. Sân trường mỹ nhân như mây, nam sinh mở cờ trong bụng.

Nhưng nữ sinh lại có phần buồn bực. Trường học âm thịnh dương suy, tỷ lệ sinh viên nữ nhiều hơn nam rất nhiều. Con trai đã ít, còn không được tốt, muốn thoải mái chọn bạn trai trong trường thật không dễ. Cũng may, Thượng Hải có rất nhiều trường đại học, có thể bù đắp cho nhau, nam sinh trường ngoài thường nghe danh mà tới “quân tử hảo cầu”, nữ sinh không cần phải lo “hồng tía đua chen, giếng lập tường nghiêng”.

Sống sót qua cuộc thi đại học khốc liệt, vào được trường đại học, rất nhiều sinh viên đại học tựa như “nông dân nổi dậy hát ca” mà hát tình ca. Chuyện yêu đương là vấn đề cơ bản nhất, khai giảng được một, hai tháng, không ít bạn bè cùng lớp Tần Chiêu Chiêu đã bàn tán về bạn trai trong, ngoài trường. Tạ Á cũng có một anh khóa trên theo đuổi, cùng quê Hồ Nam

với cô, ngày nào cũng gọi đồng hương ơi, đồng hương ời nhưng cô vẫn hờ hững.

Tần Chiêu Chiêu không có ai theo đuổi, tới Thượng Hải, giống như hồi còn học ở trường trung học thực nghiệm, quanh cô có rất nhiều bạn bè gia cảnh khá giả, cô không thể so được. Giữa đô thị quốc tế hóa như Thượng Hải phồn hoa, dân bản địa đều chú ý tới nhãn hiệu đồ mặc trên người, cơ hồ mọi người đều mặc đồ có nhãn hiệu nổi tiếng. Không ít sinh viên còn có điện thoại di động khiến Tần Chiêu Chiêu kinh ngạc. Ngày cô còn ở nhà, di động là thứ vô cùng hiếm gặp, đa số mọi người dùng máy bàn. Nhưng sinh viên sành điệu Thượng Hải hầu như ai cũng có một chiếc điện thoại di động, thường là của các hãng nước ngoài như Motorola hay Nokia, các hãng di động trong nước như Bird hay Kejian... không ai thèm ngó tới.

Sống trong hoàn cảnh này, một cô gái tới từ tỉnh lẻ Giang Tây như Tần Chiêu Chiêu đúng là quê mùa. Chiếc ba lô cún con Lâm Sâm tặng cô có vẻ sành điệu ở Tiểu Thành nhưng đeo thứ này giữa Thượng Hải chỉ làm bạn bè cười thêm. Chương Hồng Mai cười không che giấu. “Cậu đeo cái gì trên lưng thế? Nhìn qua là biết dân nhà quê.”

Nói cho đúng thì Chương Hồng Mai mới là dân nhà quê, nhà cô ở đảo Sùng Minh, tuy chỉ cách Đại Thượng Hải một con sông nhưng giao thông từ Sùng Minh tới nội thành Thượng Hải không thuận tiện, bao nhiêu năm vẫn chỉ dừng ở thời đại “văn minh nông nghiệp”.

Tuy Chương Hồng Mai chỉ là con nhà nông dân ngoại thành Thượng Hải nhưng vẫn thích lên mặt ta đây người Thượng Hải trước mặt bạn bè ngoại tỉnh, nhất là với Tần Chiêu Chiêu. Tạ Á tốt xấu gì cũng đến từ Trường Sa, Hồ Nam, gia cảnh không tồi, nghe nói ba mẹ cô buôn bán, cách ăn mặc của cô không khác người Thượng Hải bao nhiêu, khác hẳn với Tần Chiêu Chiêu vừa nhìn đã biết dân tỉnh lẻ nên luôn bị bạn bè hoặc âm thầm hoặc thẳng thừng giễu cợt.

Kỳ thực, Thượng Hải không phải là lựa chọn tốt đối với con cái những gia đình không khá giả. Tuy học phí ở đây so với các nơi khác không khác bao nhiêu nhưng chi phí sinh hoạt lại khác xa. Thứ nhất, chi phí sinh hoạt ở Thượng Hải tương đối cao. Thứ hai, ở đây tỷ lệ dân bản địa rất cao, chuyện chú ý và ganh đua ăn mặc của họ cũng là áp lực đối với người ngoại tỉnh. Một sinh viên ăn mặc kém cỏi đứng giữa một lớp toàn những người mặc đồ hiệu đắt tiền sẽ như gà trong bầy hạc. Khoe vẻ nghèo túng của mình cho mọi người nhìn thấy, trong lòng nhất định sẽ nảy sinh cảm giác tự ti về cả vật chất lẫn tinh thần.

Tần Chiêu Chiêu bị Chương Hồng Mai chế giễu, hai má đỏ bừng; Tạ Á bèn rút dao tương trợ. “Ai bảo Tần Chiêu Chiêu là dân nhà quê? Cậu ấy có hộ khẩu thành phố đấy chứ! Nói ra, hình như hộ khẩu đảo Sùng Minh mới là nhà quê ấy.”

Tạ Á chế giễu lại Chương Hồng Mai, khiến cô nàng chỉ biết lẩm bậm một câu tiếng Thượng Hải rồi xoay người bỏ đi. Hai người nghe không hiểu gì, chỉ biết đó nhất định không phải lời hay ho. Cô vừa quay đi, Tạ Á liền “dạy” Tần Chiêu Chiêu: “Cậu đừng có mềm yếu thế, để cô ta tưởng cậu dễ ăn mà cứ thế lấn tới.”

Khác với Tần Chiêu Chiêu, Tạ Á luôn đốp lại những lúc người Thượng Hải vô tình hay cố ý thể hiện sự ưu việt của gốc gác, nhất quyết không nén giận, nín nhịn chịu đựng. Cô ghét nhất mấy nữ sinh thích tỏ ra ta đây là người Thượng Hải, đặc biệt là Phương Thanh Dĩnh cùng phòng.

Phương Thanh Dĩnh gia cảnh khá nhất trong lớp. Ngày khai giảng, ba cô lái một chiếc BMW đích thân đưa con gái tới trường, có thêm bảo mẫu mang chăn đệm tới, vừa bày biện vừa luôn miệng chê ký túc xá tệ quá, chỉ sợ cô chủ ở không quen.

Ký túc xá quả thật không tốt lắm, một phòng sáu người, năm giường tầng, hai người dùng chung một bàn học, không có nhà vệ sinh và ban công riêng, không điều hòa, thậm chí quạt máy cũng không có, sinh viên phải tự chuẩn bị, mùa hè thì nóng miễn bàn.

Ba Phương Thanh Dĩnh cau mày, bản thân cô cũng bĩu môi, đương nhiên cô không thể thích nghi với cuộc sống ở ký túc xá, chỉ miễn cưỡng ở một hôm là bỏ về nhà. Tuy nhà trường không cho phép sinh viên ngoại trú nhưng cô chỉ ở ký túc xá trên danh nghĩa, ngày ngày đều về nhà, ký túc xá chỉ để nghỉ trưa và cất sách vở.

Thật lòng, Tần Chiêu Chiêu không thấy ghét Phương Thanh Dĩnh. Tuy cô có gia cảnh khá nhất lớp nhưng chưa bao giờ khoe khoang ta đây người Thượng Hải ưu tú hơn người như Chương Hồng Mai. Cô nói năng lịch sự, cử chỉ tao nhã, xuất thân tốt, được hưởng sự giáo dục bài bản. Cô cũng từng học múa, dáng người rất đẹp, khí chất xuất chúng. Có điều thân thể cô hơi yếu ớt, lại ưa sạch sẽ nên thường ghét những thứ bẩn thỉu, mỗi lần thấy gián, thấy chuột là sợ xanh mặt. Áo quần của cô phải là tơ nguyên chất, nếu không sẽ cảm thấy không thoải mái.

Lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu biết tới một cô gái như vậy, không khỏi nhớ tới nàng công chúa và hạt đậu trong truyện cổ tích Andersen.

Tần Chiêu Chiêu bắt đầu sống cuộc sống đại học thường thường bậc trung giữa Thượng Hải. Cô là sinh viên nghèo nhất lớp, không có quần áo hàng hiệu, không điện thoại di động, đi ăn ở căng tin cũng chỉ mua những loại thức ăn rẻ tiền và rau dưa. Nhìn cô và những sinh viên gốc Thượng Hải sẽ thấy khác biệt rõ ràng. Cũng may, trước kia học ở trường trung học thực nghiệm cô đã quen với sự khác biệt này rồi, bây giờ tiếp tục cảnh này coi như cũng có năng lực đối mặt.

Tất nhiên, trong lòng cô không tránh được chút khó chịu. Ba mẹ gọi điện hỏi thăm chuyện học hành nơi đất khách quê người ra sao, cô không bao giờ dám đề cập tới nỗi khó chịu này, miệng chỉ kể lại những chuyện tốt đẹp, trường học ở Thượng Hải tốt, giáo viên, bạn bè cũng tốt, mọi chuyện đều rất tốt. Chỉ khi gọi cho Đàm Hiểu Yên, cô mới có thể trút phiền não: Người Thượng Hải khác hẳn với dân ngoại tỉnh; áo quần hàng hiệu, điện thoại di động của họ khiến người khác lú lẫm không nói nên lời; bọn họ mang theo mình vẻ ưu tú của những con người ngồi trên cao nhìn xuống; rồi cả chuyện cô bị giễu cợt là “đồ nhà quê”...

Những lời này cô chỉ dám nói với Đàm Hiểu Yên, vì chỉ có Hiểu Yên mới thấu hiểu được. Hai con người xuất thân giống nhau, hoàn cảnh sống tương đồng, lại làm bạn tốt với nhau bao năm, giữa họ có một sự cảm ứng tâm linh như song thai chung trứng, tất nhiên có thể thấu hiểu cảm giác của đối phương.

“Chiêu Chiêu, dân tỉnh lẻ bọn mình bị người thành phố lớn coi thường cũng phải, mình ở Hồ Môn cũng toàn bị người ta gọi là đồ làm thuê. Ban đầu nghe được đi Quảng Đông thực tập thấy thật là thích, những tưởng chỉ cần ra ngoài là có thể vùng vẫy thỏa thích, tương lai tốt đẹp đang chờ đón. Đến giờ nghĩ lại mới thấy mình quá ngây thơ, chẳng qua cũng chỉ là một đứa làm thuê mà thôi.”

Nỗi cảm khái của Đàm Hiểu Yên tính ra còn nhiều hơn Tần Chiêu Chiêu khiến tâm tình cô càng khó chịu, không chỉ vì mình mà còn vì người bạn thân.

Chuyện kỳ thị, phân biệt đối xử là vấn đề không của riêng quốc gia nào. Dân bản địa khinh thường dân ngoại tỉnh, người thành phố khinh thường người nhà quê; tầng lớp thượng đẳng khinh thường tầng lớp hạ đẳng, người da trắng coi thường người da đen... Bất kể người ta ngày ngày kêu gọi bình

đảng xã hội thế nào chẳng nữa, chuyện đó cũng không thể trở thành hiện thực, vĩnh viễn không thể.

Chương 2

Kỳ một năm thứ nhất, Tần Chiêu Chiêu vẫn quen nếp thời trung học – luôn luôn đi học đúng giờ, chăm chỉ nghe giảng, chưa bao giờ trốn học. Ban đầu, sinh viên vẫn ngoan ngoãn đến trường, sau này dần dần có người trốn học, một, hai, ba, bốn người... Thậm chí có mấy người còn lập thành hội sinh viên thường xuyên trốn học. Mỗi người một lý do, người cảm thấy chương trình học thật nhàm chán, người thấy giáo viên giảng kém hấp dẫn, vài người thấy tài liệu rất dễ hiểu, có thể tự học được. Vì thế, trốn học trở thành chuyện hết sức bình thường ở đại học.

Tần Chiêu Chiêu không bao giờ trốn học, vì thế các bạn cùng phòng phong cho cô cái tên “Có ạ!” – Mỗi lần lên lớp, nếu giảng viên điểm danh, cô sẽ thưa “có” một câu hộ người trốn tiết. Cô điểm danh hộ Thường Khả Hân nhiều nhất, vì cô ấy thường xuyên không lên lớp mà nằm nhà ngủ nướng hoặc dạo phố, hẹn hò với đủ loại người theo đuổi. Trước khi đi hẹn hò bao giờ cũng phải tắm táp sạch sẽ, chuẩn bị áo quần, trang điểm, ít nhất cũng mất hai tiếng đồng hồ. Thời gian hằng ngày không đủ sẽ cắt bớt thời gian học hành để dùng.

Thường Khả Hân xinh đẹp và ăn mặc sành điệu nhất lớp, bàn mà cô và Phương Thanh Dĩnh dùng chung luôn bày la liệt đủ loại đồ trang điểm, son phấn, bút kẻ mắt, sơn móng tay... Học sinh trung học tỉnh lẻ thường không bao giờ trang điểm, thỉnh thoảng thoa chút son môi hồng hồng cũng phải lo lắng đề phòng, sợ phụ huynh hoặc giáo viên nghĩ mình không để tâm học hành, chỉ lo son phấn. Lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được thấy một nữ sinh

có thể có nhiều đồ trang điểm như vậy, bao nhiêu bình bình lọ lọ đủ màu nhìn muốn hoa mắt.

Mỗi lần Thường Khả Hân trang điểm cũng mất ít nhất một tiếng, giống như họa sĩ dùng mặt thay vải, dùng son phấn thay bút màu tinh tế, tỉ mỉ kẻ vẽ. Gương mặt vốn đã xinh đẹp trang điểm xong càng đẹp hơn. Nhìn cô trang điểm, Tần Chiêu Chiêu mới hiểu hóa ra đồ trang điểm có thể giúp con gái trở nên xinh đẹp, rạng rỡ đến thế.

Không chỉ Thường Khả Hân mà Từ Anh, Chương Hồng Mai, Tạ Á cũng có vài món đồ trang điểm cơ bản để “bôi trát mặt tiền” một chút, chỉ riêng Tần Chiêu Chiêu không có gì. Cô là người duy nhất trong ký túc xá không trang điểm, ngày ngày đều mặt mộc đến lớp.

Tần Chiêu Chiêu thường xuyên điểm danh hộ Thường Khả Hân, lâu dần để cảm ơn và cũng để sau này còn có thể nhờ giúp đỡ, Thường Khả Hân tặng cô nửa hộp phấn. Ngày đó, có người mua tặng cô một hộp phấn mới, cô bèn dùng nửa hộp phấn còn dư của mình mang đi làm quà cảm ơn. Đã vậy còn cường điệu nhấn mạnh, đây là hàng hiệu của L’Oréal, dùng tốt ra sao.

Tần Chiêu Chiêu nhìn hộp phấn Thường Khả Hân tặng, có chút chần chừ, không biết có nên nhận hay không.

Nữ sinh trời cho tính thích chung diện, đương nhiên các loại đồ dùng làm đẹp sẽ có sức hấp dẫn vô cùng lớn. Ngày bé chơi đóng kịch, thích nhất là được dùng bút dạ đỏ điểm một nốt chu sa lên trán, mà món đồ Thường Khả Hân tặng cho cô là đồ trang điểm thật, càng khiến cô gái mười tám tuổi như Tần Chiêu Chiêu thèm muốn. Có lần, Tạ Á cao hứng dùng đồ của mình trang điểm cho cô: bôi phấn, đánh son, vẽ lông mày, kẻ mắt... Gương mặt trong gương dần thay đổi như bức tranh từ phác họa đến tỉ mỉ, ngũ quan nhạt nhòa dần trở nên xinh đẹp động lòng người. Đồ trang điểm với một cô

gái giống như hồ điệp với hoa tươi, trời sinh tương hỗ cho nhau. Một cô gái trang điểm tựa như quá trình thêu hoa trên gấm, không cần bôi trát thật đậm, chỉ nhẹ nhàng điểm qua cũng đủ khiến dung nhan rực rỡ động lòng.

Tần Chiêu Chiêu đương nhiên thích bản thân xinh đẹp, nhưng cô không có đồ để làm mình xinh đẹp. Đồ trang điểm thường rất đắt, muốn mua một bộ trọn vẹn phải tốn rất nhiều tiền, cô không nỡ bỏ ra chừng đó tiền. Giờ Thường Khả Hân chủ động tặng cho cô nửa hộp phấn, cô muốn nhận nhưng lại thấy chần chừ. Cô xấu hổ không muốn nhận đồ của người khác cho, cũng không muốn bị đối đãi như thể được bố thí.

Thường Khả Hân lại hào phóng, kiên quyết đưa cho cô. “Sau này, mỗi lần đi chơi với bạn học cũ, nhớ dùng thêm ít phấn. Da cậu cũng mịn, chẳng qua không trắng thôi, dùng thêm ít phấn sẽ xinh hơn nhiều.”

Bạn cùng phòng ai cũng biết bình thường Tần Chiêu Chiêu không có thú tiêu khiển gì, có thời gian rảnh đều chạy đến trường khác tìm một người bạn học cũ. Người kia cụ thể ra sao chưa bao giờ nghe cô nhắc tới, chỉ nói qua loa người đó cũng học ở Thượng Hải. Cô cố tình che giấu như vậy càng khiến mọi người đoán được cô thích người ta. Nhưng chỉ thấy cô tới tìm người ta, chưa bao giờ thấy người ta tới đây tìm cô, ai cũng có thể đoán ra chỉ có cô tương tư đơn phương. Con trai thường thích những cô gái xinh đẹp, kiêu diễm như hoa tươi, những cô gái bình thường như cỏ dại bên đường kiểu Tần Chiêu Chiêu thường chỉ tương tư đơn phương mà thôi.

Những lời này của Thường Khả Hân cuối cùng cũng lung lạc được Tần Chiêu Chiêu. Mặt dày cũng được, xấu hổ cũng không sao, cô ấy đã cho thì cô sẽ nhận. Tất nhiên cô cũng muốn bản thân xinh đẹp, hấp dẫn hơn một chút chứ.

Lần này, trước khi tới Học viện Âm nhạc Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu trốn trong màn soi gương, cẩn thận đánh phấn, gương mặt đánh phấn xong

trắng hơn nhiều. Cô nghĩ, nếu hôm nay có thể gặp Kiều Mộc, có lẽ cô sẽ dồn hết dũng khí đi tới bắt chuyện với cậu.

Hầu như tuần nào Tần Chiêu Chiêu cũng tới Học viện Âm nhạc Thượng Hải một lần, tới giờ đã đi không biết bao nhiêu phen, không phải một, hai lần thấy Kiều Mộc nhưng chưa một lần cô dám tới bắt chuyện, chỉ có thể đứng nhìn từ xa rồi lặng lẽ quay về. Giữa Đại Thượng Hải này, nếu để bạn bè Kiều Mộc gặp một cô gái quê mùa như cô, hẳn sẽ cười chê cậu, cô không muốn làm cậu mất mặt. Một lần, cô còn thấy Kiều Mộc và Lăng Minh Mẫn nắm tay nhau bước đi. Từ ngày lên Thượng Hải, Lăng Minh Mẫn càng xinh đẹp, hấp dẫn hơn, khiến cô tự thấy xấu hổ nấp sau bụi cây.

Tần Chiêu Chiêu không nhất thiết phải nói chuyện với Kiều Mộc bằng được, cô chỉ muốn biết hiện tại cậu ra sao? Có khỏe không? Những lần đứng nhìn từ xa, cô luôn thấy gương mặt cậu đượm nỗi ưu tư. Trời đã vào cuối thu, nhưng rõ ràng cậu vẫn sống mãi trong những ngày hè tàn khốc, đau thương kia, vẫn chưa thể thoát khỏi cái bóng ám ảnh của ba mẹ.

Gương mặt đau buồn của Kiều Mộc khiến Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy âu sầu theo, nhưng cô không biết nên làm gì. Cô không giúp được cậu, thậm chí ngay cả dũng khí để đến gần nói chuyện cô cũng không có.

Hôm nay, Tần Chiêu Chiêu quyết định sẽ ăn mặc cẩn thận một chút. Lúc cô đánh phẩn xong thì mọi người trong ký túc xá đã ra ngoài, không ai quấy rầy, cô lục tủ nửa ngày, chọn một bộ quần áo thật ưng ý rồi mới rời đi.

Trang điểm một chút có khác, ngày trước đi ngoài đường không ai thèm nhìn cô, hôm nay thì có không ít người ngoài lại nhìn. Cô cũng có chút ngượng ngùng nhưng trong lòng cảm thấy rất vui.

Tới Học viện Âm nhạc phải bắt hai chuyến xe và đi bộ thêm một đoạn. Giữa đường trời đổ mưa bụi, Tần Chiêu Chiêu không mang theo ô, cũng

may mưa không lớn, xuống xe cô đội mưa chạy một đoạn là tới. Đến cổng trường, cô bất ngờ gặp Lãng Minh Mẫn, Lãng Minh Mẫn mặc áo trắng, váy màu lam, cầm một chiếc ô màu lam đi giữa mưa bụi mênh mang tựa như đình hương cô nương^[1] dưới ngòi bút thi nhân.

*[1] Hình ảnh cô gái cầm ô đi dưới mưa được ví như hoa đình hương trong tác phẩm **Vũ hạm** (Ngõ mưa) của nhà thơ **Đới Vọng Thu** (1905-1950).*

Vừa thấy cô, Lãng Minh Mẫn hơi ngần ra rồi chủ động chào hỏi: “Tần Chiêu Chiêu, xin chào!”

Cô bần khoản đáp lại: “Chào cậu!”

“Mình thấy Diệp Thanh bảo cậu cũng tới Thượng Hải học, có điều hỏi cấp ba bọn mình không thân nhau lắm nên mình không định đi thăm cậu. Thật không ngờ hôm nay lại có thể gặp cậu ở đây. Khéo quá đi!”

Tần Chiêu Chiêu càng mất tự nhiên, Diệp Thanh nói về cô thế nào với Lãng Minh Mẫn, cô ấy còn nói những gì nữa? Có nói luôn chuyện cô thích Kiều Mục cho Lãng Minh Mẫn nghe không?

Giống như chứng minh cho suy đoán của cô, Lãng Minh Mẫn đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Cậu... tới tìm Kiều Mục à?”

Giọng điệu này khiến Tần Chiêu Chiêu nhất thời đỏ mặt. “Mình...” nhưng không biết nói gì cho phải.

“VẬY ĐI CHUNG VỚI MÌNH LUÔN ĐI, MÌNH BIẾT CẬU ẤY Ở Đâu, CHẮC CHẮN GIỜ ĐANG Ở TRONG PHÒNG LUYỆN ĐÀN.”

Có lẽ vì cùng cảnh xa nhà khiến đồng hương gặp nhau có cảm giác thân thiết hơn, Lãng Minh Mẫn mới có vẻ thân thiện với Tần Chiêu Chiêu hơn

ngày còn ở trường trung học thực nghiệm, thậm chí còn chủ động che ô cho cô. “Mình đi nào!”

Được Lăng Minh Mẫn dẫn đi, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu cũng có thể gặp mặt Kiều Mục. Quả nhiên cậu đang ở trong phòng chuẩn bị luyện đàn. Hai người xuất hiện, cậu có phần giật mình nhìn cô, tựa hồ không nhận ra cô là ai. Nghe Lăng Minh Mẫn ở bên cạnh giới thiệu, cậu mới sực tỉnh. “Là Tần Chiêu Chiêu sao? Sao cậu...” Cậu chân chừ một chút rồi nói tiếp: “Sao cậu cũng ở Thượng Hải vậy?”

Cậu ngừng lời, Tần Chiêu Chiêu không nghe ra biến đổi rất nhỏ trong giọng cậu trước và sau khi ngáp ngừng. Được nói chuyện với cậu khiến cô vô cùng mừng rỡ, ra sức gật đầu nói với cậu mình tới Thượng Hải học đại học.

“Cậu cũng học đại học ở Thượng Hải à? Mình không biết đấy, nếu không cũng tới thăm cậu rồi. Ngày đó ba mẹ mình xảy ra chuyện, cậu đã giúp mình rất nhiều.”

Nhắc tới ba mẹ, giọng Kiều Mục vừa đau khổ vừa chua chát. Tần Chiêu Chiêu không muốn gọi lại chuyện đau lòng, nhanh chóng chuyển đề tài sang cây đàn organ electone trong phòng.

Trong phòng luyện đàn của Kiều Mục, lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được thấy cây đàn organ electone mà cô từng chạy khắp Tiểu Thành mà không thấy. Bàn phím thật lớn, thật đẹp, cô đưa tay gõ nhẹ mấy nốt, âm thanh du dương động lòng người.

“Nghe hay quá, tùy tiện gõ mấy nốt đã hay như vậy, nếu đàn cả bài hẳn hay lắm nhỉ!”

Kiều Mục ngồi xuống. “Vậy tôi đàn cho cậu nghe một khúc nhé!”

Cậu muốn đàn cho cô nghe? Tần Chiêu Chiêu tròn mắt, vô cùng vui mừng. “Thật à?”

“Đương nhiên, cậu muốn nghe bài gì?” Kiều Mục còn nhớ như in ngày đó ba mẹ gặp nạn, một mình cậu ngồi trong bệnh viện không ai giúp đỡ, chính Tần Chiêu Chiêu và mẹ cô chủ động đến bên cậu, tựa như một đóm lửa ấm áp giữa băng tuyết ngợp trời, khiến người ta không thể nào quên.

Tần Chiêu Chiêu nói không cần nghĩ ngợi: “Mình thích các bài hát của Trương Học Hữu, cậu có thể đàn bài...”

Chưa dứt lời, Lăng Minh Mẫn đã bật cười, tiếng cười của cô khiến Tần Chiêu Chiêu sực tỉnh. Người học đàn thường chỉ đàn những tác phẩm âm nhạc tao nhã, nghệ thuật, khác hẳn những bài hát thị trường thịnh hành. Cô lập tức sửa lại: “Tùy cậu đàn cái gì cũng được.”

Hôm nay, Tần Chiêu Chiêu rất vui vẻ. Tới Thượng Hải bao lâu rồi, cuối cùng cô cũng có thể mặt đối mặt trò chuyện với Kiều Mục, đã vậy cậu còn đặc biệt đàn riêng cho cô một bài. Trên đường về trường, cô không nhịn được khe khẽ hát, trái tim nhảy nhót trong lồng ngực... Nhưng niềm vui của cô nhanh chóng vỡ vụn khi bước chân vào ký túc xá.

Cô vừa vào cửa thì gặp Chương Hồng Mai đi ra, hai người chạm mặt nhau, Chương Hồng Mai trở tay về phía cô, vừa kinh ngạc vừa buồn cười. “Tần Chiêu Chiêu... Cậu bôi bao nhiêu phấn lên mặt vậy? Trông thử xem mặt mũi thành cái gì rồi?”

Cô vừa nói vừa cười khiến sự chú ý của mọi người trong phòng dồn cả vào Tần Chiêu Chiêu, ai nấy đều bật cười. Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng lấy gương ra soi, khuôn mặt trong gương khiến cô choáng váng.

Trước kia Tần Chiêu Chiêu chưa từng trang điểm nên không hiểu kĩ thuật trang điểm. Lúc đánh phấn cô lại trôn trong màn, hoàn toàn không biết lúc trang điểm kỵ nhất là ở chỗ tối, như vậy rất dễ đánh mặt quá trắng mà không hề hay biết. Tần Chiêu Chiêu phạm phải điều này, mang gương mặt trắng bệch ấy ra đường, hèn gì bao nhiêu người đi đường đều ngoái lại nhìn cô.

Tần Chiêu Chiêu đau lòng bụng mặt khóc một hồi. Cô vẫn tưởng được gặp Kiều Mục lúc mình xinh đẹp, hóa ra lúc ấy cô không khác gì thằng hề. Chẳng trách ban đầu cậu không thể nhận ra cô, chẳng trách cậu lại kinh ngạc nói: “Sao cậu...” Hắn cậu muốn nói: “Sao cậu trát phấn dày thế?” Nhưng với tính cách của cậu, sẽ thấy ngượng khi nói vậy với một cô gái nên mới sửa lại lời nói.

Còn Lăng Minh Mẫn sao lại nhiệt tình dắt cô đi tìm Kiều Mục như vậy, giờ thì cô đã hiểu. Lăng Minh Mẫn muốn bêu xấu cô trước mặt Kiều Mục. Vậy mà cô cũng ngây ngốc đi theo, để thành trò cười cho thiên hạ. Giờ cô chẳng còn mặt mũi nào đi gặp Kiều Mục nữa.

Từ đó, Tần Chiêu Chiêu không còn chạy tới Học viện Âm nhạc hằng tuần nữa, hộp phấn cũng không dùng nữa mà trả lại cho Thường Khả Hân. Cô lại hằng ngày phơi mặt mộc đi lại trong sân trường, áo quần giản dị, biểu cảm trầm mặc.

Tạ Á thấy cô cả ngày trầm lặng, mấy lần kéo cô đi chơi chỗ này chỗ kia. Cô gắng gượng đi theo mấy lần rồi sau không muốn đi nữa. Ra ngoài chơi phải trang điểm, phải tốn tiền, cô không biết trang điểm, cũng chẳng có tiền để hoang phí, lại càng không tìm thấy nam sinh nào tình nguyện trả tiền cho mình. Cô khác với Thường Khả Hân không bao giờ phải mang tiền khi đi cùng với những người theo đuổi mình, đã thế lúc về còn xách theo túi lớn túi nhỏ. Mỗi lần đi chơi cùng Tạ Á, cô đều chỉ ngồi buồn xo một chỗ nhìn người ta vui chơi, chẳng thà tới thư viện làm bạn với sách vở còn hơn.

Cả ngày đánh bạn với sách vở giúp Tần Chiêu Chiêu duy trì kết quả học tập tốt. Lên đại học, áp lực học hành thời cấp ba được giảm đi rất nhiều, nhiều sinh viên năm nhất bắt đầu lười nhác học hành, những người chăm chỉ tương đối hiếm. Thực ra, học hành chính là minh chứng rõ ràng nhất cho câu nói “bỏ công cày cấy nhất định có thu hoạch”, tri thức không bao giờ phụ lòng con người, người ta bỏ tâm sức vào nó bao nhiêu thì có thể thu lại bấy nhiêu.

Chương 3

Nghỉ đông năm thứ nhất, Tần Chiêu Chiêu về nhà, kinh hãi thấy vành băng trắng trên đầu ba. “Ba, ba sao vậy?”

Ba cô trả lời lấy lệ: “Không sao, không sao, bị thương ngoài da thôi.”

Con gái học ở Thượng Hải, học phí và phí sinh hoạt không ít, vợ chồng Tần thị chỉ biết dùng hết khả năng để kiếm tiền.

Ba cô thường xuyên ở lại xưởng tăng ca đến khuya, công việc tính theo sản phẩm, làm nhiều ăn nhiều. Hôm ấy, ông đang vui đầu làm việc thì một nhân viên tạp vụ sửa chữa thiết bị trên cao vô tình đánh rơi một cái kim trúng đầu ông. Ông ngất lịm ngay lúc ấy, đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong xe cấp cứu, bác sĩ vừa xử lý vết thương vừa chìa hai ngón tay hỏi: “Đây là mấy?”

Đầu ông còn hơi ngây ngất, yên lặng nhìn bàn tay bác sĩ đung đưa trước mặt một lúc mới trả lời: “Hai!”

Bác sĩ lại hỏi mấy thông tin căn bản như tên tuổi thành viên trong nhà, địa chỉ... ông đều trả lời chính xác. Lúc ấy bác sĩ mới nói với quản lý xưởng: “Kiểm tra bước đầu thấy không có vấn đề gì lớn, nhưng vẫn cần tới bệnh viện kiểm tra kĩ lại một lượt nữa mới chẩn đoán chắc chắn được.”

Tới bệnh viện kiểm tra kĩ càng một lượt, kết quả xác nhận chỉ chấn thương não nhẹ, coi như trong rủi có may. Bác sĩ nói may mà chỉ có cái kim rơi xuống, nếu trúng cái cờ lê hay búa thì phiền phức to. Dẫu vậy, lúc Tần mẹ biết tin chạy tới bệnh viện cũng sợ tới trắng bệch mặt mũi.

Chuyện đã qua mấy ngày nhưng lúc kê lại cho con gái, Tần mẹ vẫn còn sợ hãi: “Tự nhiên nhận được điện thoại báo ba con gặp chuyện, bị cái kim từ trên cao rơi trúng đầu, đang phải đưa đi cấp cứu, bảo mẹ tới ngay. Mẹ sợ phát run! Trên đường tới bệnh viện, tim mẹ cứ đập thình thịch tưởng nhảy khỏi ngực đến nơi. Cũng may không có chuyện gì lớn.”

Tần Chiêu Chiêu oán hận nói: “Mẹ này, ba bị thương thế sao không ai báo gì cho con biết?”

“Chỉ chấn thương nhẹ thôi, có sao đâu, việc gì phải kinh động cả con nữa, để con cách ngàn dặm uống công lo lắng. Giờ không sao rồi, vết thương trên đầu ba con cũng đóng vảy rồi.”

“Phải rồi, vết thương nhỏ có đáng gì đâu. Ông chủ tốt lắm nhé, thanh toán hết tiền thuốc men tai nạn lao động, còn cho nghỉ một tháng dưỡng bệnh vẫn được lương. Tính ra bị thương lần này còn có lợi chán.”

Bị thương đến như vậy mà ba mẹ chỉ toàn nhấn mạnh chuyện tốt, Tần Chiêu Chiêu không nói gì nữa, hai mắt rom róm. Từ ngày đi Thượng Hải học, mỗi lần gọi điện về nhà Tần Chiêu Chiêu chỉ kể chuyện tốt, không báo tin dữ vì sợ ba mẹ lo lắng. Không ngờ, ba mẹ cũng chỉ kể chuyện vui cho cô, chuyện không may đều giấu cả, cũng vì sợ cô sẽ lo lắng.

Dối lừa vốn là một thứ tội lỗi, dùng lời không thật, giấu giếm mọi chuyện khiến người khác lầm tưởng; nhưng sự dối gạt vì thiện ý đến từ người thân cũng là một cách thể hiện tình yêu thương.

Tết âm lịch năm nay Đàm Hiểu Yên không về, lần đầu tiên, cô một mình tha hương ăn Tết.

Bởi vì khách sạn thuộc ngành dịch vụ, Tết âm lịch là thời điểm làm ăn đắt hàng nên nhân viên không thể đồng loạt xin nghỉ, muốn nghỉ là chuyện vô cùng khó khăn. Cô không xin nghỉ được, cũng không mua được vé tàu. Mua vé tàu dịp gần Tết vô cùng vất vả, mà đi đi về về mua vé cũng không dễ dàng gì, cho dù mua được thì thân con gái như cô chưa chắc đã chen chúc được lên tàu. Ai cũng biết tàu Tết đông đúc thế nào. Đi ô tô không an toàn, mỗi năm đâu đâu cũng thấy tin tức các đoàn xe khách đường dài chạy Tết gặp tai nạn hoặc cướp bóc. Cân nhắc lợi hại, vợ chồng Đàm thị dặn con gái không cần chen chúc tàu Tết để về ăn Tết.

“Con chen chúc trên tàu như thế vất vả quá, ba mẹ cũng không an tâm. Thôi bỏ đi, con cứ ở lại đó, mua cái gì ngon ngon mà ăn Tết. Muốn mua gì thì mua, đừng tiếc tiền, có thiếu thì báo để mẹ gửi thêm cho.”

Tết âm lịch 2001, Đàm Hiểu Yên và mấy người bạn học cùng trường trung cấp nghề vì đủ lý do không thể về quê nên cùng nhau ăn Tết ở Hồ Môn. Đây là cái Tết đầu tiên mấy cô gái vừa tốt nghiệp bước chân tha hương trải qua. Mấy người tụ tập trong căn nhà Đàm Hiểu Yên thuê, ban đầu còn cười cười nói nói vui vẻ ăn cơm tất niên tự nấu, sau đó đột nhiên một nữ sinh kể mẹ cô ở nhà kho thịt, kho cá ngon lành thế nào, nói xong nước mắt tràn mi. “Mình muốn ăn thịt, cá mẹ kho quá!”

Nước mắt của cô giống thứ bệnh dịch lan truyền, một đám nữ sinh mười tám, mười chín sụt sịt khóc theo, tất cả đều nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ nhà...

Đêm Ba mươi vốn dĩ là thời khắc cả nhà sum họp, vậy mà một mình mình tha hương, nhớ nhà quá!

Mùng Một Tết, Đàm Hiểu Yên gọi điện về chúc Tết Tần gia, lúc nói chuyện với Tần Chiêu Chiêu còn oa oa khóc. “Chiêu Chiêu, cảm giác xa nhà ăn Tết một mình thật không thể chịu nổi. Sau này có thể nào mình cũng nhất định tranh thủ về ăn Tết với ba mẹ.”

Nghỉ đông, Tần Chiêu Chiêu cũng tụ họp với bạn bè một lần, Vu Thiển gọi điện rủ cô đi ăn với mọi người. Hôm đó không ít bạn cùng lớp có mặt, chừng hai, ba chục người quây kín một chiếc bàn lớn, vừa ăn vừa nói chuyện, ôn hết chuyện cũ thời trung học lại kể chuyện đại học. Trong lúc trò chuyện, có người nhắc tới Lâm Sâm, nói cậu đã tòng quân đi Phúc Kiến, lâu lắm rồi không liên lạc, không biết trong quân ngũ sống thế nào.

Có người nói, có người lại cười. “Muốn biết Lâm Sâm giờ thế nào cứ hỏi Tần Chiêu Chiêu nhỉ, Chiêu Chiêu Mộc Mộc hai người họ hẳn là có liên lạc.”

Tần Chiêu Chiêu xấu hổ, các bạn vẫn hiểu nhầm chuyện của cô và Lâm Sâm, không biết hai người họ giờ không còn liên lạc gì nữa. Chuyện Lâm Sâm đi Phúc Kiến tòng quân cô cũng tới giờ này mới biết. Suy cho cùng, không biết bây giờ cậu có khỏe không? Cô nghĩ, một nam sinh tính cách như cậu nhất định rất khó thích nghi với quân doanh kỷ luật nghiêm ngặt. Nhưng đã vào quân đội rồi, khó thích nghi đến mấy cũng phải chịu, giống như cô phải thích nghi với cuộc sống đại học ở Thượng Hải, như Đàm Hiểu Yên phải quen với cuộc sống làm thuê ở Hồ Môn. Không phải có thể hoàn toàn thích nghi mà chỉ có thể cố gắng để quen mà thôi, trên đời này chỉ có con người thích nghi với hoàn cảnh, không có chuyện hoàn cảnh phải nhún nhường con người. Bất luận có tình nguyện hay không, mỗi người chúng ta đều phải chấp nhận sự bó buộc của hoàn cảnh.

Hết nghỉ đông quay về trường, Tần Chiêu Chiêu đến đăng ký ở trung tâm giới thiệu việc làm. Ba mẹ kiếm tiền không dễ dàng, một đồng một hào cũng là mồ hôi nước mắt. Tiền chính mình kiếm ra mà còn tiếc không nỡ tiêu, tất ba đã rách nhưng vẫn dùng, nhịn ăn nhịn mặc chỉ để có tiền cho cô đi học. Cô đã mười tám tuổi rồi, cũng coi như đã trưởng thành, cũng nên tận lực vì học phí của bản thân để không nhất thiết phải ỷ lại vào ba mẹ nữa.

Gia sư, tiếp thị, phát tờ rơi, điều tra thị trường... cô không quan tâm, cái gì cũng tình nguyện làm. Trung tâm giới thiệu cho cô đi phát tờ rơi cho một cửa hàng bách hóa. Thượng Hải đầu xuân rất lạnh, gió sắc như dao len lỏi qua kẽ áo làm người ta phát run. Cô cầm theo một xấp tờ rơi, liêu mình xông vào gió lạnh phát cho người qua đường, phát đến quá trưa mới xong, cả người đã lạnh cóng.

Hôm đó, Tần Chiêu Chiêu phát tờ rơi được năm mươi đồng tiền công, về tới ký túc xá lại húng hắng ho, chắc vì lạnh. Ban đầu cô vẫn mong ho vài ngày bệnh sẽ tự khỏi, cuối cùng ho liền một ngày một đêm, họng vô cùng đau đớn. Nhớ lại ngày trung học, cũng chỉ vì ho khan khéo dài mà thành viêm phế quản, cô không dám kéo dài thêm nữa, chạy tới bệnh viện trường khám bệnh lấy thuốc hết hơn năm mươi đồng. Lần phát tờ rơi ấy xem như thu không đủ chi.

Làm thêm không xong nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn kiên quyết đi làm. Dần dần, trung tâm giới thiệu cho cô thêm nhiều việc làm ngoài giờ khác: gia sư cho học sinh tiểu học, làm nhân viên tiếp thị, đứng giữa đường làm điều tra thị trường... Thời gian của cô mỗi lúc một eo hẹp, hằng ngày phải co kéo thời gian để đẩy nhanh tốc độ như thể chạy xô, vì vậy cô cũng bắt đầu trốn học. Môn chuyên ngành không dám bỏ nhưng các môn bổ trợ thường xuyên vắng mặt. Cô còn mua thêm một chiếc xe đạp cũ kĩ, cả ngày bận bịu rong ruổi khắp trong trường, ngoài phố.

Tần Chiêu Chiêu không còn là chân “Cố ả!” hộ nhóm chuyên trốn học được nữa, Thường Khả Hân cười cười khen cô giờ đã thành nữ sinh kiên cường độc lập, tự chủ. Cô cười khỏ, cái gì mà nữ sinh kiên cường chứ, chẳng qua hoàn cảnh ép buộc phải tự lực cánh sinh mà thôi. Ai bảo cô kém may mắn, không sinh ra đã ngậm muôi vàng.

Tạ Á hỏi: “Sao cậu phải đi làm thêm nhiều thế? Trong nhà gặp khó khăn à?”

Tần Chiêu Chiêu phủ nhận: “Không phải, mình chỉ muốn rèn luyện bản thân chút thôi.”

“Làm thêm để rèn luyện bản thân một chút.”

“Mình muốn có thêm ít kinh nghiệm thực tế.”

Chẳng có ai nói là “bởi vì nhà tôi cực khổ lắm” hay tương tự. Xã hội vị vật chất, điều kiện kinh tế quyết định tất cả, bây giờ là thời đại người ta “cười kẻ nghèo, không ai cười gái điếm”. Bần cùng cứ coi như không có gì đáng xấu hổ, nhưng cũng giống cái ung nhọt tốt nhất nên che đi đừng để người ngoài dễ dàng trông thấy.

Đương nhiên, không phải không có những sinh viên đi làm thêm ngoài giờ để rèn luyện ý chí bản thân, chẳng qua những người này đều không thể duy trì được bao lâu, bởi vì đi làm thêm không những phải chịu cực khổ mà còn phải chịu bị chèn ép, bắt nạt. Thanh niên tuổi trẻ khí thịnh, không mấy người có thể chịu được cực khổ, người chịu được việc bị chèn ép, khinh bỉ càng ít hơn. Đang trong độ tuổi tràn đầy nhuệ khí, nghe không nổi mấy lời nặng nề, chịu không thấu một chút khinh thường, uất ức nhỏ như con kiến cũng có thể xé ra thành con voi. Nếu có thể chọn làm hay không làm cái sự “rèn luyện” này, mấy người sẽ kiên trì chịu cực khổ và nuốt hận như vậy?

Việc làm thêm khiến Tần Chiêu Chiêu phải nuốt giận nhiều nhất chính là đi điều tra thị trường. Lần ấy, một chuỗi siêu thị muốn mở thêm đại lý ở khu nọ, trước tiên cần điều tra một chút về tình hình chi tiêu của cư dân quanh đó. Tần Chiêu Chiêu nhận nhiệm vụ lên đường, nhưng liên tiếp gặp khó khăn với cư dân trong vùng. Đây là lần đầu tiên cô làm kiêu công việc tới gõ cửa từng nhà thế này, hơn nữa cô không nói tiếng Thượng Hải, rất nhiều người mới nghe được nửa câu: “Xin chào, cháu là người của công ty...” đã cộc cằn ngắt lời: “Đi đi, cô tiếp thị cái gì chúng tôi cũng không cần.”

Họ nghĩ cô là nhân viên tiếp thị nên đuổi cô đi, có người đủ kiên nhẫn nghe hết vẫn không kiên nhẫn phối hợp.

“Tôi không rảnh làm ba cái điều tra vớ vẩn, cô đi mau đi, phiền muốn chết!”

“A... Xin lỗi quấy rầy bác rồi!”

Tần Chiêu Chiêu cười cứng ngắt, cánh cửa dày cộp lạnh lùng đóng sập trước mắt nhốt cô bên ngoài. Cái cảm giác chán ghét và khinh thị không buồn che giấu khiến cô suýt bật khóc.

Tần Chiêu Chiêu chạy ngược chạy xuôi một ngày, miệng mồm ròi, mắt đỏ hoe nhưng cả xấp điều tra chỉ mới điền được mấy tờ. Không thể hoàn thành nhiệm vụ, cô chán nản quay lại trung tâm. Cùng về báo cáo kết quả công việc có một sinh viên năm ba là Đặng Khiết, chị nộp một tập biểu mẫu điều tra điền kín.

Tần Chiêu Chiêu mặt dày tới hỏi Đặng Khiết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ? Vì cô vất vả cả ngày vẫn không thể hoàn thành trong khi chị lại giải quyết rất êm xuôi, nghĩ ra hẳn có thiếu sót gì đó.

“Trước hết, em nên học một ít tiếng Thượng Hải đi, nhất thời chưa nói được nhiều thì cứ học vài câu chào hỏi gì đó là được rồi. Người Thượng Hải nghe cách nói vùng khác thường không muốn đáp lại, nếu em có thể nói chuyện bằng tiếng Thượng Hải sẽ dễ bắt chuyện với họ hơn. Lúc đi làm thêm nhớ mang huy hiệu trường và thẻ sinh viên đi, người ta mở cửa tuyệt đối không được nói mình là người của công ty nào, cứ nói em là sinh viên đi làm thêm, đưa người ta xem giấy tờ xác minh. Sinh viên đi làm thêm sẽ dễ được thông cảm hơn nhiều, người ta cảm thấy chúng ta vất vả như vậy cũng không nỡ cự tuyệt.”

Cùng người nói chuyện một buổi như đọc sách mười năm. Ngay tối đó, Tần Chiêu Chiêu về ký túc xá học mấy câu tiếng Thượng Hải của Thường Khả Hân. Hôm sau, cô dồn hết sức làm lại từ đầu, quả nhiên mọi chuyện suôn sẻ hơn hẳn hôm trước. Mỗi lần gõ cửa có người đáp, cô lập tức giơ giấy tờ chứng minh, nở nụ cười tươi rói giới thiệu mình là sinh viên đi làm thêm, gây cảm tình với đối phương, để họ không cản cô ở ngoài nữa. Sau đó, cô lợi dụng thời cơ đưa cho họ phiếu điều tra, hỏi mấy câu mấu chốt như tên tuổi, cách thức liên lạc... Các công ty thuê điều tra có thể gọi điện thoại bất kỳ để điều tra, vì thế không thể tự mình điền bừa lên được. Nếu đối phương có chút thiếu kiên nhẫn, ngay lập tức phải tỏ ra điềm đạm, đáng yêu, thỏ thẻ mình lần đầu đi làm thêm, mong được dì chú giúp đỡ v.v... Các dì các chú nghe vậy đa số sẽ mềm lòng. Đều là cha mẹ có con cái cả, tuy rằng chẳng phải con mình vẫn là con người, bỏ một chút thời gian giúp đỡ mấy đứa nhỏ nhà người ta đi làm thêm cũng không mất gì.

Một lần, hai lần, ba lần... Tần Chiêu Chiêu càng lúc càng có kinh nghiệm. Bây giờ cô không còn bị từ chối nữa, chỉ cần có người chịu mở cửa là chắc chắn chín phần cô sẽ hoàn thành công việc. Điều tra thị trường một tuần, cô gõ cửa không biết bao nhiêu gia đình, cuối cùng thu về năm trăm đồng tiền công, coi như an ủi mấy ngày vất vả chịu khổ cực và nén giận.

Học tập và làm thêm trở thành hai chuyện quan trọng nhất trong cuộc sống hằng ngày của Tần Chiêu Chiêu. Bài học rất nhiều mà cô mỗi ngày đều đạp xe xuôi ngược bên ngoài. Trời ám dần lên, ánh mặt trời mỗi lúc một mãnh liệt, Tần Chiêu Chiêu thường xuyên đội vàng dương chói lòa trên đầu, đi khắp nơi làm việc.

Ví như thường xuyên đi phát tờ rơi:

“Bà ơi, siêu thị AA tuần này có đại hạ giá, rất nhiều mặt hàng giảm giá đặc biệt, bà xem qua đi ạ!”

“Tiên sinh, cửa hàng điện thoại di động BB đang có chương trình ưu đãi, nếu ngài muốn đổi điện thoại có thể xem qua ạ!”

“Chị à, quày mỹ phẩm CC đang tặng miễn phí bộ sản phẩm dùng thử, cầm tờ rơi này đến mua còn được giảm giá hai mươi đồng. Em tặng chị thêm một tấm nữa cho bạn bè!”

Hoặc làm nhân viên tiếp thị ở cửa hàng nào đó, bán đủ loại hàng hóa từ kem đánh răng đến nước ngọt có gas, đồ trang điểm, dầu gội đầu... Mặt trời rùng rục trên đầu, hoa tươi dưới ánh dương chói chang cũng ủ rũ vô phương mỉm cười, vậy mà Tần Chiêu Chiêu trước sau vẫn tươi cười với tất cả mọi người ra vào cửa hàng. Cô cười, cô nói, dùng mọi cách níu chân người qua đường lại quày hàng. Mỗi hộp, mỗi lọ sản phẩm bán được cô đều có phần trăm hoa hồng, mỗi người dùng lại đều có thể là khách hàng của cô, làm sao cô không tươi cười đón khách được chứ? Không cười nổi cũng phải cười.

Nhờ có công việc làm thêm mà Tần Chiêu Chiêu đã hiểu sâu sắc cái gọi là “miễn cưỡng cười vui”.

Chương 4

Có lần, Tần Chiêu Chiêu đang tiếp thị dầu gội đầu trước cửa một tiệm bách hóa lớn, gặp Chương Hồng Mai và Từ Anh đi qua. Tần Chiêu Chiêu không dùng cách đối đãi với khách hàng để mời chào hai người họ, cô biết hai người họ sẽ không mua những loại dầu gội không phải hàng hiệu danh tiếng như thế này.

Có điều, dầu gội không mua nhưng thấy có hàng mẫu tặng để dùng thử, Từ Anh vẫn quần lầy Tần Chiêu Chiêu xin mấy gói.

“Nếu cảm thấy dùng tốt mình sẽ mua cho cậu mà.”

Tần Chiêu Chiêu gượng cười, từ chối. Cô biết Từ Anh không bao giờ mua hàng cho mình, chẳng qua thấy tiện nên muốn chiêm về dùng không mất tiền mà thôi.

Từ Anh là người ưa lợi dụng nhất mà Tần Chiêu Chiêu từng thấy. Sống chung trong ký túc xá nhưng các đồ dùng cá nhân của Từ Anh luôn dùng được lâu nhất. Ví như xà phòng, kem đánh răng mọi người chỉ dùng được một tháng, cô phải dùng hai, thậm chí ba tháng mới hết. Vì sao? Vì cô luôn cố tình lén dùng của người khác, tiết kiệm của mình để tránh phải mua nhiều.

Ban đầu, Tần Chiêu Chiêu còn không để ý chuyện này, một hôm về ký túc xá, thấy Tạ Á đang cãi nhau với Từ Anh, hóa ra Tạ Á phát hiện lúc giặt quần áo Từ Anh lấy trộm bột giặt của mình, bèn nổi giận. “Tôi không hiểu vì sao bột giặt của mình hết nhanh thế, ra là có cậu “giúp đỡ”!”

Từ Anh không nhận mình dùng trộm, giải thích cô vốn dùng bột giặt của mình, chẳng qua không để ý, cầm nhầm đồ của Tạ Á mà thôi. Tạ Á hung hăng “phì” một cái. “Cầm nhầm? Hay thật, đồ của tôi ở đầu giường tôi, của cậu ở tận bên kia, làm thế nào mà cầm nhầm được giỏi thế?”

Đúng là không thể chẳng may lấy nhầm như vậy được, nhưng Từ Anh sống chết không nhận, khẳng khẳng là vô tình lấy nhầm. Có điều, trong lòng mọi người đều thấy rõ như ban ngày.

Lúc đó, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy Từ Anh tầm mắt hạn hẹp, chẳng lẽ thiếu một ít bột giặt sao? Hà tất phải làm chuyện khó coi như vậy? Sau này cô mới phát hiện, Từ Anh không chỉ lấy trộm bột giặt của Tạ Á mà kem đánh răng, xà phòng, dầu gội đầu của mọi người trong phòng đều lén dùng hết. Có khi chỉ qua phòng bên cạnh ngồi chơi, cô ta cũng có thể tiện tay “cầm nhầm” một chiếc khăn tay. Mọi người cũng sớm nhận ra chuyện Từ Anh tham lam, ưa lợi dụng, có lần Tạ Á còn định khóa chặt hết đồ dùng cá nhân của mình vào tủ nhưng không được. Ngăn kéo không chứa hết chùng ấy đồ lặt vặt, hướng chi đây là đồ dùng hằng ngày, mỗi lần dùng lại một lần mở khóa thật không tiện. Cuối cùng, mọi người đành mắt nhắm mắt mở bỏ qua chuyện Từ Anh mặt dày “cầm nhầm” hết lần này đến lần khác.

Thật ra, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn cho Từ Anh mấy gói dầu gội dùng thử, nhưng cô ta cứ bám lấy cô, cản trở chuyện cô chào mời khách hàng, vì thế đành phải cho cô ta hai gói để đuổi đi cho nhanh. Hai gói còn chưa đủ, Từ Anh muốn lấy thêm nữa, nhưng Tần Chiêu Chiêu không đồng ý. “Đây là đồ tặng kèm cho khách hàng, mua một lọ tặng thêm năm gói, cậu muốn lấy thêm thì phải mua một lọ.” Đến lúc ấy Từ Anh mới chịu thôi, cùng Chương Hồng Mai rời đi.

Về ký túc xá, Tần Chiêu Chiêu kể lại chuyện này cho Tạ Á, Tạ Á liền nổi xung. “Sao cậu phải cho cô ta? Nếu là mình, có ném vào thùng rác cũng không thèm cho loại người ấy. Ai cũng bảo người Thượng Hải bủn xỉn, cô

ta đúng là keo kiệt từ trong trứng. Nông dân quê mình cũng chẳng nhỏ mọn đến mức ấy.”

Tần Chiêu Chiêu âm thầm đồng ý với nhận xét “nhỏ mọn” của Tạ Á, cô cũng không vừa mắt hành động của Từ Anh chút nào, nhưng chuyện khiến cô không thể chịu nổi Từ Anh vẫn còn ở phía sau.

Một chiều thứ Bảy, Tần Chiêu Chiêu làm việc xong về ký túc xá, trong phòng lúc ấy chỉ có mình Từ Anh đang nằm ngủ. Cuối tuần, Chương Hồng Mai và Thường Khả Hân đều về nhà, Tạ Á đi Hàng Châu thăm bạn cũ đến thứ Hai mới về. Trong phòng chỉ còn hai người họ.

Tần Chiêu Chiêu mở cửa vào phòng, gây chút tiếng động, Từ Anh mơ màng tỉnh dậy, ngái ngủ trách Tần Chiêu Chiêu đánh thức mình, cô chỉ nhẹ giọng xin lỗi.

Khấp người mồ hôi nhễ nhại, Tần Chiêu Chiêu muốn đi tắm; cô tiện tay cầm theo quần áo ngủ đang để trên giường, định tắm xong sẽ giặt cùng quần áo bẩn một thể. Một tay cầm quần áo, một tay cầm xô nước, cô sững sốt thấy xô của mình có một ít nước sóng sánh bên trong. Từ trước tới giờ, xô chậu của cô chưa bao giờ có nước đọng lại, mỗi lần tắm giặt xong cô đều úp xô gọn ghẽ ở góc tường, sao giờ trong xô lại có nước? Hơn nữa, nước này còn vẫn đục.

Tần Chiêu Chiêu vốn định ném quần áo vào xô, thấy chút nước liền chần chừ, đột nhiên thấy Từ Anh đang nằm bật dậy, nói: “Nước trà của mình đấy, không sao đâu.”

Nói vậy ý là muốn cô cứ bỏ quần áo vào xô, không sao đâu. Tần Chiêu Chiêu tự nhiên cảm thấy không ổn, màu nước rất lạ, Từ Anh đột nhiên giải thích cũng thật đáng nghi. Cô vô thức cầm xô nước lên nhìn thật kỹ, nước trong thùng sóng sánh tỏa ra một thứ mùi lạ kỳ.

... Là mùi nước tiểu.

... Có người tiểu vào xô nước của cô?

Ai? Cả ngày nay chỉ có một người ở lại ký túc xá, ngoài Từ Anh ra còn ai vào đây?

Ký túc xá xây dựng đã lâu, cả tầng dùng chung một nhà vệ sinh ở tận đầu kia hành lang. Ban đêm đi ngủ, Tần Chiêu Chiêu không dám uống nhiều nước vì không muốn nửa đêm đang ngủ lại phải dậy đi xa như thế để vệ sinh. Có thể Từ Anh đang ngủ trưa lại mắc tiểu nhưng lười ra ngoài nên xử lý luôn trong phòng. Có điều, sao cô ta không dùng đồ của mình mà cố tình dùng đồ của Tần Chiêu Chiêu? Chương Hồng Mai, Thường Khả Hân đều không ở đây, dùng đồ của họ không phải an toàn hơn sao? Vì sao cố tình dùng đồ của cô? Lẽ nào trông cô dễ bắt nạt thế sao?

Giận dữ sục sôi, tay run run, Tần Chiêu Chiêu trừng mắt với Từ Anh, mặt mũi trắng bệch. Từ Anh sợ hãi giải thích: “Mình... nhất thời mắc tiểu... nên mới dùng tạm xô của cậu. Mình đã định ngủ dậy sẽ rửa sạch sẽ xô của cậu, không ngờ cậu về sớm thế. Xin lỗi nhé!”

Nếu Từ Anh giải thích ngay từ đầu lúc Tần Chiêu Chiêu phát hiện có nước trong xô, có lẽ cô sẽ không giận dữ như vậy. Nhưng Từ Anh muốn lấp liếm mà cố tình bảo cô bỏ quần áo vào xô hòng che đậy nước tiểu thì thật kinh khủng. Tần Chiêu Chiêu bỏ ngoài tai mọi lời giải thích, tức giận ném cả cái xô về phía cô ta.

Từ Anh kêu âm ỉ, nước tiểu trong xô văng ra ngoài, vấy khắp người cô ta. Đây cũng coi như “trả ngọc về Triệu”. Tần Chiêu Chiêu nặng nề đập cửa, đi mua một chiếc xô mới.

Tạ Á từ Hàng Châu về, nghe kể chuyện còn tức hơn cả Tần Chiêu Chiêu. “Con bé mất dạy, lẽ ra cậu phải cho cô ta thêm hai cái bạt tai nữa. Nếu là mình, còn phải tương cho vài cước nữa. Cô ta cũng chả ngu, tiểu vào đồ của người ta, đâu ra cái lý buồn cười thế? Không được, mình nhất định phải cho cô ta một trận, gây ông đập lưng ông.”

Cô gái Hồ Nam này cũng thật không vừa, nói được là làm được, lợi dụng lúc không có ai trong ký túc xá liền bậy luôn vào xô của Từ Anh, đã thế còn cố tình không đổ, đợi Từ Anh về tự phát hiện. Có lẽ Từ Anh cũng tự hiểu, nín thinh cầm xô đi, mua một chiếc mới.

Hè đến, vàng dương rực rỡ ngự giữa thình không, hơi nóng vô hình phủ ngập đất trời. Cả ngày bôn ba ngoài đường, Tần Chiêu Chiêu càng lúc càng đen, đã vậy còn có hiện tượng bị bong da. Tạ Á khuyên cô nên bôi thêm ít kem chống nắng.

Con gái ai chẳng thích đẹp, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn thấy bản thân đen đui, xấu xí, tuy cô luôn cố tiêu pha tiết kiệm, những thứ không nhất thiết phải mua sẽ không mua, nhưng vẫn thấy không thể tiết kiệm một tuýp kem chống nắng được. Bán hàng ở tiệm tạp hóa xong, cô đến một quầy chuyên bán hàng của Olay mua một lọ Olay ba trong một vừa làm trắng vừa chống nắng. Olay là nhãn hiệu dưỡng da đầu tiên mà cô biết, ngày trước ở trường trung học thực nghiệm từng nghe Lăng Minh Mẫn nhắc tới, đến giờ vẫn nhớ như in trong lòng. Đây là lần đầu tiên cô bỏ nhiều tiền như vậy để mua mỹ phẩm, một lọ nhỏ xíu giá năm mươi đồng, cũng hơi đau lòng.

Tạ Á nói: “Cậu ấy! Mới mua lọ Olay có năm chục đồng đã xót đứt ruột. Cậu có biết một lọ Biotherm mà Phương Thanh Dĩnh dùng hết bao nhiêu tiền không? Lọ nhỏ xíu cũng mấy trăm đồng rồi ấy, nếu là cậu chắc tiếc chết mất.”

Sao có thể so sánh với Phương Thanh Dĩnh được đây? Một lọ kem dưỡng da của cô ấy cũng vài trăm đồng, váy hơn ngàn đồng, đồng hồ cũng cả vạn bạc... Những thứ ấy Tần Chiêu Chiêu nghĩ cũng chưa dám nghĩ tới, đừng nói mua.

“Sao không dám so? Mọi người ai chẳng hai mắt một mũi giống nhau, chẳng lẽ cô ấy nhiều mắt mũi hơn bọn mình à?”

Mỗi lần nhắc tới Phương Thanh Dĩnh, Tạ Á đều không vui, cô thật sự rất ghét Phương Thanh Dĩnh. Tần Chiêu Chiêu thì ngược lại, cô không ghét Phương Thanh Dĩnh nhưng cũng chẳng thích. Hai người hoàn cảnh khác biệt rất khó có thể yêu quý nhau, một năm học chung cũng chỉ quen biết sơ sơ, không hay nói chuyện.

Ở trường, Tần Chiêu Chiêu chỉ có thể nói chuyện với Tạ Á, nhưng bao nhiêu tâm sự chỉ có thể viết thư kể cho Đàm Hiểu Yên ở Hồ Môn: do làm thêm ngoài giờ học thật vất vả, thường xuyên phải đạp chiếc xe cũ kĩ đi chạy sô, com nước không màng, chỉ mua tạm cái bánh mì lót dạ; mùa đông đứng đầu đường lạnh phát run; mùa hè mặt trời thiêu đốt khiến mồ hôi chảy ròng ròng... Bao nhiêu khổ sở cô chỉ nói thật với Hiểu Yên, vì chỉ có cô ấy mới hiểu và chia sẻ được những nỗi buồn phiền này.

Hiểu Yên cũng vậy, bao nhiêu vất vả đều chia sẻ với cô. Một buổi trưa tháng Năm, vừa về ký túc xá Tần Chiêu Chiêu liền nhận được điện thoại của Đàm Hiểu Yên báo cô đã bỏ việc ở khách sạn.

Nguồn ebooks:

Đàm Hiểu Yên không chịu nổi quản lý mới của khách sạn luôn tìm cách làm khó dễ mình, quyết định xin nghỉ, nhưng cô không cam tâm bị trừ lương vô lý, hơn nữa quản lý còn muốn xin nghỉ phải thông báo trước một

tháng mới được nhận đầy đủ tiền lương và tiền đặt cọc nhận đồng phục. Cô không cam tâm chịu những cơn bực bội của quản lý, cũng muốn trả thù bà ta, liền thừa dịp nửa đêm trộm hai chai rượu Tây tuồn ra ngoài, tạm biệt luôn cái khách sạn ấy. Hai chai rượu kia bán lại được hai ngàn đồng, coi như bù vào phần tiền lương bị trừ và tiền đặt cọc, có dư ra một ít, xem như không thua thiệt gì.

Tần Chiêu Chiêu lo lắng. “Hiểu Yến, cậu to gan quá! Họ mất rượu có báo cảnh sát không? Nếu cảnh sát bắt cậu thì nguy to.”

“Cứ để họ báo cảnh sát đi, ích gì đâu! Mình chỉ là một đứa làm thuê, xách hành lý lên là đi, làm sao họ tìm nổi đây? Mấy ngàn đồng cón con cảnh sát cũng không rồi hơi phải người đến tận Giang Tây bắt mình đâu.”

“Hiểu Yến, cẩn thận một chút nhé! Tốt nhất cậu nên rời Hồ Môn đi.”

“Mình biết rồi, Chiêu Chiêu, mình không định ở lại Hồ Môn nữa mà sẽ đi Thâm Quyển. Ba mình có một học trò giờ đang sống rất tốt ở Thâm Quyển. Mình định đến đó tìm chị ấy, chị ấy có thể giúp mình tìm việc. Giờ mình đang ở bến xe rồi.”

Đàm Hiểu Yến muốn tới Thâm Quyển, Tần Chiêu Chiêu còn nhớ ngày trước Hiểu Yến nói muốn được tới đặc khu kinh tế xinh đẹp này, đến giờ tâm nguyện đã thỏa rồi.

Tần Chiêu Chiêu chân thành chúc phúc cho bạn: “Hiểu Yến, cậu đi Thâm Quyển bắt đầu cuộc sống mới, chúc cậu vạn sự thuận lợi, hoàn thành ước nguyện.”

Chương 5

Thông qua trung tâm giới thiệu việc làm, Tần Chiêu Chiêu nhận thêm việc đi tặng kem đánh răng dùng thử, lần này có Đặng Khiết hợp tác với cô. Trong số sinh viên đi làm thêm, hai người là những người giỏi chịu khổ và giàu kiên nhẫn nhất, vì thế những chuyện phiền phức và vất vả như vậy thường giao cho hai người họ đầu tiên.

Quả thực rất vất vả, vác một túi kem đánh răng nặng trĩu tới từng nhà, vừa tặng vừa phải xin thông tin vào mẫu điều tra, những người không kiên nhẫn chắc chắn không thể làm nổi. Tần Chiêu Chiêu nhìn thấy xấp biểu mẫu câu hỏi điều tra là đau đầu, lại phải giả bộ đáng yêu, tươi cười tới từng nhà gõ cửa. Đặng Khiết giàu kinh nghiệm giúp cô yên lòng, chị nói lần này có kem đánh răng tặng kèm là tốt hơn lần trước đi điều tra chay rồi. Đồ được tặng có ai không thích? Thích rồi sẽ tình nguyện giúp mình hoàn thành bảng điều tra thôi.

Quả thật lần này đi tặng sản phẩm dùng thử rất suôn sẻ. Nhà nào mở cửa Tần Chiêu Chiêu sẽ theo lệ cũ, đầu tiên giới thiệu mình là sinh viên trường nào, hiện giờ đang đi làm thêm mùa hè, sau đó tươi cười đưa sản phẩm dùng thử ra. Một số người đã quen với người tới tặng đồ dùng thử hoặc xin thông tin điều tra thị trường nên phối hợp giúp cô hoàn thành công việc nhưng một số người vừa mở cửa đã nghi ngờ: “Có thật là tặng không? Sẽ không mất tiền chứ?”

Tần Chiêu Chiêu phải nhấn mạnh mãi là không mất tiền, họ nhận kem rồi lại muốn có thêm mấy tuýp nữa. Cũng có thể mà, điền một bảng câu hỏi được một tuýp kem, vậy điền mấy bảng sẽ được mấy tuýp rồi. Chuyện điều tra thị trường chú trọng vào thông tin tên tuổi, điện thoại liên lạc của người được hỏi, vì thế các bà các cô thường sẽ kể hết lượt con cái lớn bé ra để cô điền thông tin; đi một nhà cũng bằng đi mấy nhà, tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

Tần Chiêu Chiêu không ngừng lặp lại những lời thoại, động tác giống như đang luyện diễn một vở kịch: tới một nhà nào đó, gõ cửa, tươi cười, ân cần thăm hỏi, tặng sản phẩm mẫu, điền bảng điều tra. Thêm một ngôi nhà mở cửa, một phụ nữ trung niên đầu tóc rối bù, mang tạp dề, dáng người nặng nề như bồn nước đứng sau cánh cửa, có vẻ nôn nóng. “Cô tìm ai?”

Phụ nữ luống tuổi có tình tình khó chịu là khó đối phó nhất, cô mỉm cười, e dè giới thiệu bản thân, hai tay đưa tuýp kem đánh răng ra. “Dì à, mong dì bớt chút thời gian dùng thử cái này, con cảm ơn!”

Cũng may người phụ nữ kia đồng ý nhận đồ, bà chịu nhận rồi mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng rút biểu mẫu điều tra. “Dì cho con biết tên và điện thoại liên hệ được không ạ? Công ty có thể sẽ gọi điện kiểm tra xem có thật bọn con đã mang đồ tới tặng hay không ạ.”

Người phụ nữ đang chực nói gì, đột nhiên trong phòng có tiếng người kêu lớn, có vẻ là tiếng của người già, người phụ nữ nhướng mày. “Cô chờ chút!”

Người phụ nữ biến mất sau cánh cổng. Cửa đóng, Tần Chiêu Chiêu kiên nhẫn đứng ngoài chờ, nghe được giọng người phụ nữ bực mình: “Không phải nó, nó chưa về, chẳng lẽ nó về mà con không cho vào nhà sao? Được rồi, được rồi, con không cãi nhau với bà nữa, cho bà xem tận mắt.”

Cửa lại bật mở, người phụ nữ nói với Tần Chiêu Chiêu: “Cô vào đi!”

Tần Chiêu Chiêu được đối xử tốt tự nhiên thấy hơi lo, tuy cô đã gõ cửa không biết bao nhiêu gia đình ở Thượng Hải nhưng chưa từng có ai mở cửa mời cô vào nhà. Đây là thành phố người với người vẫn cần đề phòng cẩn mật.

Nhà này không lớn lắm, đồ đạc có phần hơi cũ. Tàn Chiêu Chiêu đứng trong phòng khách chật hẹp, thấy cửa một phòng ngủ mở ra, một bà lão đang nửa nằm nửa ngồi trên giường gỗ cũ kĩ. Bà cụ vừa nhìn ra ngoài vừa “i i a a” gì đó trong miệng, chẳng hiểu bà nói gì.

“Bà nhìn kĩ chưa, chỉ là một con bé đi làm thêm ngoài giờ thôi, không phải cháu ngoại bảo bối của bà đâu.”

Lúc này bà cụ mới an tĩnh lại, miệng không còn “i i a a” nữa. Tàn Chiêu Chiêu không hiểu gì, xấu hổ đứng giữa phòng khách không biết làm sao mới phải. Người phụ nữ đến gần. “Không sao đâu, bà cụ nhà tôi bị lẫn, tưởng cháu ngoại bà đến mà tôi không cho vào. Cô vừa bảo cần lưu lại cái gì cho cô ấy nhỉ?”

Tàn Chiêu Chiêu tập trung vào việc chính. “À, xin đi để lại tên tuổi và địa chỉ ạ!”

Người phụ nữ đọc tên họ, số điện thoại, lại nghe chuông cửa réo vang, bà cụ trong nhà lại “i i a a” âm ỉ.

“Ôi trời, bà đừng kêu nữa, con mở cửa đây.”

Người phụ nữ vội vàng chạy tới mở cửa, “ha” một tiếng: “Kiều Mục, cuối cùng cậu cũng tới, để bà ngoại mong nửa ngày rồi.”

Kiều Mục... Tàn Chiêu Chiêu đột nhiên quay đầu, ngây mặt nhìn bóng dáng cao ngất trước cửa. Kiều Mục cũng thấy cô, bất ngờ tròn mắt. “Tàn Chiêu Chiêu, sao cậu lại ở đây?”

Là tình cờ hay tất yếu mà lúc Tàn Chiêu Chiêu vác một bao kem đánh răng tới gõ cửa khi này lại đúng ngay nhà bà ngoại Kiều Mục, gặp lại Kiều Mục?

Lần trước gặp nhau là cuối thu là vàng rơi, cô trát phấn dày cộm, làm trò hề trước mặt cậu mà không hề hay biết. Năm nay gặp lại, giữa ngày hạ cây lá xanh rì là lúc cô mồ hôi nhễ nhại, vác một bao kem đánh răng vát và ngược xuôi dưới cái nắng chang chang. Cả người ướt đẫm, tóc tai thấm mồ hôi dính bết vào thái dương. Cô xấu hổ, ngượng ngùng chào cậu.

Kiều Mục rất nhiệt tình giữ cô lại làm khách, còn đưa cô vào trong buồng giới thiệu với bà cậu. Bà ngoại như thể không thấy cô, vui vẻ nắm tay Kiều Mục mãi không buông, miệng liên tục “i i a a” gì đó.

Kiều Mục giải thích: “Năm ngoái bà bị đột quỵ, nằm liệt giường từ ấy, giờ cũng lẩn rồi, nói nghe không rõ ràng, giờ lời bà chỉ có mình nghe là hiểu được nhiều nhất.”

Người phụ nữ kia là vợ Kiều Mục, bà đứng một bên cười cười nói leo: “Bà thương cậu nhất, đến cậu cũng không nghe hiểu lời bà thì thương cậu uổng công rồi.”

Kiều Mục im lặng, vợ vẫn gợi chuyện: “Phải rồi, sao về có một mình vậy? Bạn gái đâu rồi?”

“Cô ấy bận việc ở trường.”

“Lại bận à?”

Mợ dài giọng, rõ ràng có ý khác. Kiều Mục lờ mợ đi, nói chuyện với Tần Chiêu Chiêu. Cậu nói trên đường về nhà từng tiện đường qua trường hỏi tìm cô nhưng tìm tới tìm lui vẫn không thấy ai tên Tần Chiêu Chiêu, thật kỳ lạ.

Tần Chiêu Chiêu không ngờ Kiều Mục lại tới trường tìm mình, sao có thể nói không có cô ở đây được? Hỏi vài câu mới biết nơi Kiều Mục tới không phải trường cô, cậu nhớ nhầm rồi.

“Hóa ra mình nhớ nhầm, thảo nào không thấy người đâu. Mình cũng nghĩ mình nhớ lộn, còn hỏi Minh Mẫn nhưng cô ấy nói không nhớ rõ. Không ngờ hôm nay về đây lại thấy cậu đứng ngay trong phòng khách, thật không ngờ.”

“Ừ, mình cũng không ngờ đây là nhà bà ngoại cậu. Cậu vẫn thường về thăm bà à?”

“Ừm, cuối tuần mình về đây với bà.”

Mợ cậu đứng bên nghe một hồi, thấy không có gì thú vị bèn đi ra ngoài. Mợ vừa đi, Kiều Mục thở phào một hơi như vừa trút được một khối đá nặng trong lòng. Cậu nhìn bà ngoại lấp bắp, nhẹ nhàng an ủi bà: “Bà à, bà cứ an tâm, mợ rất tốt với con.”

Lời chưa dứt đã nghe tiếng mợ vọng vào: “Kiều Mục, mợ đi nấu cơm, trong nhà vệ sinh còn có một đồng tã của bà chưa giặt. Cậu nhớ giặt cho sạch để tối có cái mà dùng.”

Mợ kêu Kiều Mục đi giặt tã?! Tần Chiêu Chiêu sững sờ, hai bàn tay Kiều Mục từ bé đến giờ chỉ lướt trên phím đàn, đúng kiểu bàn tay không vấy mưa xuân, vậy mà giờ mợ bảo cậu đi giặt tã? Nếu mẹ cậu còn, hẳn cậu về nhà bà ngoại chắc chắn không bị người ta kêu đi giặt tã bao giờ.

Kiều Mục không giận dữ, chỉ dịu dàng đáp: “Vâng, cháu sẽ giặt. Phải rồi mợ, cháu muốn giữ bạn lại ăn cơm, mợ làm thêm mấy món được không?”

“Ái chà! Nhà hôm nay có mua gì đâu, chỉ có mấy món thường thường đãi khách. Cũng may đây là bạn cậu, chắc không sao nhỉ?”

Được Kiều Mục giữ lại ăn cơm, Tần Chiêu Chiêu vô cùng vui mừng, có điều mợ cậu có vẻ không vui, cô cũng ngại không muốn ở lại quá rày, liền đáp vội: “Không cần đâu ạ, con phải đi đây, còn nhiều kem đánh răng phải tặng lắm ạ. Không phiền dì nữa ạ!”

“Có việc à, nếu bận thì cứ đi nhé, hôm nào rảnh tới chơi!”

Một câu mời đã bôi cũng không có, Kiều Mục có vẻ bất đắc dĩ, cũng không giữ Tần Chiêu Chiêu lại nữa. “Mình tiễn cậu xuống.”

Cậu tiễn cô xuống nhà, cô nhìn không được phải hỏi: “Kiều Mục, mợ thường bắt cậu giặt tã cho bà sao?”

“Ừ, thật ra nói mợ bắt thì không phải. Chăm sóc bà cũng là việc của mình, chẳng qua có lúc mợ...”

Kiều Mục không nói tiếp, dù sao phận con cháu nói người trên không tốt cũng không phải chuyện đúng, chỉ bất đắc dĩ thở dài. Tần Chiêu Chiêu không hỏi thêm.

Về ký túc xá, gương mặt Kiều Mục vẫn lớn vớn trước mắt Tần Chiêu Chiêu – đau buồn, bất đắc dĩ, đầy nhẫn nại.

Cậu không thân với mợ, mợ cũng chẳng đối xử tốt với cậu; vậy mà tuần nào cậu cũng về nhà bà. Cậu không muốn chạm mặt mợ nhưng vẫn về hỏi thăm bà, bởi vì trên đời này chỉ còn mình bà là người yêu thương cậu. Dầu bà giờ bán thân bất toại, thần trí mơ hồ, bà vẫn là người thân thiết với cậu nhất; có giặt tã cho bà cậu cũng không oán hận.

Cô lại đau lòng vì cậu, đau lòng vì bàn tay vốn chỉ quen lướt trên phím đàn của cậu giờ phải chạm vào chậu tã bẩn. Nếu có thể, cô tình nguyện làm hết những việc đó cho cậu, giặt bao nhiêu cũng cam tâm.

Nửa tháng sau khi tặng kem đánh răng, cần quay lại các gia đình đã nhận để hỏi ý kiến khách hàng sau khi dùng thử. Sau khi hỏi thăm hết một lượt, Tần Chiêu Chiêu lại tới nhà bà ngoại Kiều Mục gõ cửa, vẫn là mợ cậu mở cửa. Hai bàn tay ướt sũng, bà đang giặt ga giường.

“Lại là cô à? Thăm hỏi cái gì? Kem đánh răng thế nào? Giờ tôi không rảnh để làm phản hồi cho cô đâu. Mới sáng ra bà cụ đã cho một bãi ra giường, giờ tôi còn bận giặt giũ.”

“Dì à, dì giúp con đi mà. Dì đang giặt đồ sao, có cần con giúp không?”

Tần Chiêu Chiêu xung phong, bà cũng không khách sáo. “Được chứ, tôi cầu còn chẳng được nữa kìa.”

Sau khi Tần Chiêu Chiêu giúp bà giặt xong đồng đồ, bà cũng tỏ ra khách sáo với cô hơn, kể chuyện nhà và tố khổ cho cô nghe. Rồi lại than thở số mình không ra sao, thời thiếu nữ bị đuổi về nông thôn bèo gở, khó khăn lắm mới về được Thượng Hải nhờ ông bà nội xin việc cho thì đến tuổi trung niên lại bị giảm biên chế. Một người có tuổi lại không bằng cấp, không năng lực như bà muốn tìm việc khác thật không dễ. Đã vậy mẹ chồng còn bị đột quy, nằm liệt cần người chăm sóc, chuyện gì cũng đến tay bà, ai bảo bà ở nhà rảnh rồi chứ!

“Tôi đây muốn ở nhà chắc? Tôi cũng muốn kiếm việc làm, còn hơn ở nhà giặt tã thế này. Chẳng qua không có cách nào khác mà thôi! Giờ mà đi thì bà cụ ở nhà ai lo?”

“Sao dì không thuê người giúp việc ạ?”

“Thuê người giúp việc có dễ dàng gì đâu, nhất là chăm sóc người nằm liệt, thường xuyên tiếp xúc với những thứ hôi thối thế này. Muốn thuê phải bỏ cả đồng tiền mới có người miễn cưỡng nhận, bỏ bao nhiêu tiền thuê người giúp việc chẳng thà tự làm. Ai bảo số tôi khổ chứ!”

Mợ nói một hồi, động đến chuyện là như vôi xả nước. Bà ở cái nhà này làm trâu làm ngựa chẳng được gì. Từ ngày bà cụ bị bệnh sinh ra lú lẫn, suốt ngày nghi ngờ bà xử tệ với Kiều Mục vì không cho cậu chìa khóa. Bà cảm thấy việc gì phải đưa chìa khóa, nhà lúc nào cũng có người, cậu về cứ gõ cửa là được rồi, cầm thêm chìa khóa làm gì? Hơn nữa, con trai thường hay qua loa đại khái, không cẩn thận đánh mất, nhỡ lọt vào tay trộm cắp không phải phiền toái sao?

“Cô nói xem thế có phải không?”

Nhìn mợ hung hăng cãi lý, Tần Chiêu Chiêu ngoài mặt gật đầu, trong lòng tự vấn: Nếu Kiều Mục là con trai bà, bà cũng không cho cậu ấy cái chìa khóa để cậu ấy về nhà lúc nào tùy thích sao? Bà ngoại lo lắng cũng có lý, không nỡ cho cậu một cái chìa khóa, rõ ràng là không hề coi cậu là người nhà.

Mợ còn oán hận bà trọng nam khinh nữ, chỉ yêu cháu ngoại không yêu Đình Đình con mợ. Bà coi cậu như bảo bối, có gì tốt cũng để dành cho cậu. Nói qua nói lại, cuối cùng mợ lòi cả Lãng Minh Mẫn ra nói. Mợ bảo nhìn qua thấy con bé xinh đẹp, đúng là tiểu thư cả đời chẳng động tay vào việc gì, lần nào theo Kiều Mục về đây cũng như khách. Một lần, hai lần còn coi con bé như khách chứ sau này bà cũng không khách sáo nữa, lúc bình thường bận bịu đành nhờ cô ta làm một chút, nhưng lần nào Kiều Mục cũng giành làm cả. Đã thế thằng bé còn bao biện cho con bé, nói cô ta chỉ là bạn gái mình, không có nghĩa vụ phải làm việc nhà thay cậu.

“Đúng là con bé không có nghĩa vụ, nhưng đã theo Kiều Mục về đây thì ít ra cũng giúp thẳng bé một tí chứ? Cô nói có phải không?”

Lần này Tần Chiêu Chiêu gật đầu đồng ý. Sao Lăng Minh Mẫn không giúp Kiều Mục một chút? Nếu là cô, cô nhất định sẽ giành hết việc mà làm. Cô không nỡ để bàn tay biểu diễn của cậu phải đi giặt tã. Càng nghĩ càng thấy đau lòng, đau lòng vô cùng.

Chương 6

Lúc Kiều Mục đến, Tần Chiêu Chiêu không hay biết gì, cô còn mãi nghe giáo viên vạch giới hạn bài thi. Cuối tháng này thi cuối kỳ rồi, cô không thể lơ là. Từ ngày đi làm thêm, cô có phần xao nhãng chuyện học hành bài vở. Dù sao thời gian và tinh lực của một người cũng có giới hạn, kéo căng đầu này sẽ bùng chùng đầu kia, được cái này thì mất cái khác. Cũng may, nền tảng của cô vốn tốt, không trốn môn chuyên ngành nên dẫu không học hành cẩn thận như trước, cô vẫn có thể nước đến chân mới nhảy, trót lọt vượt qua các môn phụ.

Tạ Á kéo tay cô. “Tần Chiêu Chiêu, ngoài cửa hình như có một cậu rất được đang vẫy cậu đấy.”

Tần Chiêu Chiêu nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ, đập vào mắt cô là gương mặt Kiều Mục và ánh mặt trời chói lòa ngày hè. Trái tim cô như bị thứ gì chạm phải, chậm chậm lay động, đung đưa.

Còn lâu mới tan học, giảng viên vẫn thao thao bất tuyệt về phạm vi ôn tập và các vấn đề mấu chốt, Tần Chiêu Chiêu không an lòng, mất hết tập trung. Kiều Mục đang ở ngoài kia? Cậu chủ động tới tìm cô? Có chuyện gì

quan trọng không? Hay là cần cô giúp gì? Càng nghĩ cô càng thấy không thể ngồi yên trong lớp được nữa. Lần đầu tiên trong đời, cô dám to gan bắt chước đám con trai lừa lúc giảng viên không chú ý là chuồn khỏi cửa sau.

Mọi người trong lớp vừa ngạc nhiên vừa hăm hở nhìn Tần Chiêu Chiêu. Cô nàng xưa giờ nổi tiếng là sinh viên trung thực, nề nếp, chăm chỉ, cố gắng nhất giờ cũng bắt chước “vượt ngục” ngay trước mắt giảng viên. Lúc cô trốn được khỏi cửa sau, trong lớp bỗng bật ra một tràng cười khẽ.

Giảng viên trên bục không hiểu chuyện gì, ngẩng đầu hỏi: “Các em cười gì?”

Sinh viên bên dưới cười nghiêng ngả.

Tần Chiêu Chiêu ra khỏi lớp, Kiều Mục đã đón ngay. “Sao lại lên ra ngoài thế này?”

“Cậu đến mà... Mình sợ cậu tìm mình có chuyện gấp.”

“Không có gì đâu, tiện đường đi qua nên vào thăm cậu chút thôi. Đúng rồi, nghe mẹ mình nói mấy hôm trước cậu có qua lấy đánh giá phản hồi, còn giúp mẹ giặt đồ nữa. Cảm ơn nhé!”

“Chuyện nhỏ không cần cảm ơn đâu. Mấy chuyện này ở nhà mình làm quen rồi. Sao hôm nay cậu lại rảnh rỗi qua đây thế? Không phải đi học à? Không cần luyện đàn sao?”

“Mình học theo cậu, cũng đi làm thêm.”

Kiều Mục kể cho cô nghe, cậu mới nhận dạy dương cầm cho một cô bé năm tuổi ở phố bên. Mỗi tuần một buổi, bốn mươi phút công năm mươi đồng.

Lần đầu tiên Kiều Mục tới trường của Tần Chiêu Chiêu, cô dắt cậu đi thăm trường. Đây là một ngôi trường cổ kính, khuôn viên không lớn nhưng cảnh sắc rất đẹp. Cây cối hoa cỏ, hồ nước, giả sơn, cầu nhỏ vắt qua dòng nước chảy... cảnh vật thấp thoáng sau tán cây xanh rì, tạo nên một vẻ tĩnh lặng, tao nhã trữ tình. Ở trường, Tần Chiêu Chiêu thích nhất là con đường rợp bóng ngô đồng, bóng cây lay động, vô cùng lãng mạn, nên thơ. Chẳng cần tay trong tay, chỉ cần được như bằng hữu chậm chậm sóng đôi trên con đường xinh đẹp này cũng đủ khiến Tần Chiêu Chiêu hạnh phúc lắm rồi.

Sánh vai cùng bước dưới ánh mặt trời, nghiêng đầu có thể thấy được gương mặt đẹp nhất thế gian của mình. Niềm hạnh phúc tựa như tán cây xanh rì dịu dàng bao bọc Tần Chiêu Chiêu, tình yêu giấu kín của cô giống như ánh mặt trời lọt qua kẽ lá, lặng lẽ, dịu êm.

Sau lần Kiều Mục tới tìm Tần Chiêu Chiêu, trừ Phương Thanh Dĩnh nghỉ học hôm đó, bạn bè trong lớp đều xúm lại, tò mò hỏi cô người đó là ai? Trước giờ chưa bao giờ thấy con trai tới thăm cô, vậy mà lần này Kiều Mục vừa xuất hiện đã rực rỡ, chói lòa như ánh mặt trời tháng Sáu, còn làm cô trốn học giữa giờ nữa, mọi người không thể không thấy tò mò.

Tạ Á hỏi thẳng: “Tần Chiêu Chiêu, cái cậu đó là ai vậy? Đẹp trai quá!”

Thường Khả Hân đoán già đoán non: “Tần Chiêu Chiêu, cậu ta không phải là người bạn học cũ cậu từng nhắc tới đấy chứ? Trước cậu hay tới thăm cậu ta hả?”

Chương Hồng Mai không tưởng tượng nổi. “Bạn học cũ của cậu? Vậy cậu ấy cũng đến từ cái xó quê mùa như cậu à? Nhìn chẳng giống tí nào!”

Từ Anh hỏi: “Cậu ấy học trường nào thế? Nhìn rất có khí chất, hay là học ở trường nghệ thuật?”

Tần Chiêu Chiêu gật đầu, nói Kiều Mục học ở Học viện Âm nhạc Thượng Hải, mọi người trầm trồ: “Oa! Tài tử âm nhạc hả trời!”

Mấy người họ có vẻ rất hứng thú với anh chàng tài tử âm nhạc này, xúm lại quanh Tần Chiêu Chiêu mỗi người một câu, hỏi xem sao cô lại quen cậu, cậu là người thế nào, bao nhiêu tuổi, có bạn gái chưa... Cô âm ừ cho qua, chỉ nhấn mạnh một chuyện: “Cậu ấy có bạn gái rồi, cùng lớp cấp ba, rất xinh.”

Sắp tới kỳ thi cuối kỳ, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu giảm bớt thời gian làm thêm; mặc dù ôn bài vất vả, cô vẫn bỏ chút thời gian tới thăm nhà bà ngoại Kiều Mục. Vẫn giả là đi điều tra thị trường, nhưng vào nhà rồi cô cũng không ngồi chơi, chủ động giúp mợ giặt giũ, dọn dẹp. Cô không có ý gì, chỉ nghĩ nếu mình làm giúp một việc, Kiều Mục sẽ bớt được một việc; cô tình nguyện san sẻ công việc với cậu. Nói thẳng ra, nếu có thể, cô sẵn sàng bớt thời gian qua đây giúp đỡ, nhưng cô không thể tỏ ra cần mẫn khó hiểu như thế được, tự nhiên chạy tới nhiều, người ta sẽ nghi ngờ, không quen không thân sao lại nhiệt tình tới giúp chăm lo một bà già liệt giường?

Sau hai lần Tần Chiêu Chiêu chủ động tới giúp việc, mợ Kiều Mục đã có vẻ nhã nhặn hơn, tiền cô về còn dạn nếu rảnh nhớ ghé chơi. Mời mọc cho lịch sự vậy, thực chất có người vừa vào cửa đã nhận việc hộ, bà mừng còn không hết. Bất kể vì lý do gì, lời mời này cũng đủ khiến Tần Chiêu Chiêu cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thi cuối kỳ suôn sẻ, nghỉ hè nhưng Tần Chiêu Chiêu không muốn về nhà, cô định ở lại Thượng Hải kiếm việc làm thêm hè, vừa tiết kiệm tiền đi đường vừa có thể kiếm tiền nộp học phí cho bản thân, mà quan trọng hơn là có cơ thỉnh thoảng tới nhà bà ngoại Kiều Mục. Ba mẹ cô cũng không nghi ngờ gì, chỉ dặn đi dặn lại đừng cố gắng chịu khổ, nhất định phải tự chăm sóc bản thân cẩn thận.

Sinh viên năm thứ nhất không có nhiều lựa chọn công việc làm thêm hè, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có tiếp thị sản phẩm, phát tờ rơi, bán hàng hoặc phục vụ ở nhà hàng... Các công ty lớn tuyển sinh viên làm thêm đều yêu cầu là sinh viên năm thứ ba trở lên. Tần Chiêu Chiêu được nhận vào vị trí bán hàng cho một siêu thị.

Tới siêu thị trình diện xong xuôi, cô được quản lý cho phụ trách trông coi quầy hàng đồ ăn vặt. Công việc bán hàng không quá vất vả, chỉ cần đứng quản lý hoặc bổ sung các loại hàng hóa lên giá hàng, tiện thể giám sát xem có khách hàng nào xấu tính có hành vi ăn cắp hay không. Công việc chia theo ca, mỗi tuần lại đổi ca một lần.

Hôm nay Mười ba tháng Bảy, lẽ ra Tần Chiêu Chiêu đi làm ca tối nhưng Tạ Á khăng khăng bắt cô đổi ca với đồng nghiệp. Đêm đó sẽ công bố kết quả Bắc Kinh cạnh tranh giành quyền đăng cai Thế vận hội Olympics 2008, rất nhiều trường ở Thượng Hải tổ chức cho giáo viên và học sinh xem truyền hình trực tiếp sự kiện này, Đại học Phục Đán còn tổ chức chương trình Sinh viên Phục Đán đón chào Olympics. Tạ Á kéo Tần Chiêu Chiêu tới Phục Đán. “Đi đi mà, nhất định là vô cùng náo nhiệt, nếu giành được quyền đăng cai nhất định còn náo nhiệt hơn. Mình không về quê để chờ xem cái này mà.”

Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ hứng thú với những nơi tung bừng náo nhiệt, cũng không để ý chuyện Bắc Kinh đăng cai Olympics, nhưng Tạ Á nhất định lôi cô theo, cô đành miễn cưỡng đi cùng. Tám rưỡi mới bắt đầu chương trình, năm giờ hai người tới sảnh đã chật kín người, xem ra giới trẻ vô cùng quan tâm đến sự kiện đặc biệt này. Lúc Samarach đứng tại Moscow đồng loạt tuyên bố nơi đăng cai Thế vận hội 2008 là... “Beijing^[1]”, cả sảnh như vỡ òa trong tiếng vỗ tay dồn dập. Tất cả giáo viên, sinh viên đều sung sướng đến phát điên, cả trường Phục Đán hóa thành một biển hoan lạc.

[1] Bắc Kinh.

Giờ phút này, cả thành Thượng Hải cũng vỡ òa. Từ phố lớn tới hẻm nhỏ, từ nhà hàng tới quán trà, quảng trường, công viên, các khu dân cư... vô số người Trung Quốc nhất tề vỗ tay vang dội... Bắc Kinh đã giành được quyền đăng cai Thế vận hội.

Đêm đó, Thượng Hải sục sôi như đón Tết, gần nửa đêm nhưng đâu đâu cũng đèn đuốc rực trời, pháo nổ đi đùng khắp nơi, từng đợt pháo hoa đủ màu sắc bắn lên bầu trời đêm xanh thẫm; ngoài đường người người tụ tập ăn mừng. Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á hòa vào một nhóm sinh viên mừng vui đổ ra đường, bắt đầu tuần hành ăn mừng; giữa đường không ít người chủ động gia nhập, hàng ngũ cứ thế đông dần lên. Mọi người sung sướng cười vang, nhảy múa, reo hò; rất nhiều hàng quán ven đường treo cờ đỏ tươi; dân chúng hai bên đường xem xong ti vi cũng ghé ra cửa sổ, hòa chung tiếng reo hò với dòng người bên dưới:

“Bắc Kinh muôn năm!”

“Trung Quốc muôn năm!”

Tiếng reo hò cuộn trào như sóng thần vang dội bầu trời đêm Thượng Hải rực rỡ khói màu.

Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ được chứng kiến cảnh cả thành phố sôi trào, tung bùng, kích động như vậy. Cô bị chấn động bởi cơn cuồng hoan tưởng vỡ òa cả thành phố.

Hôm sau, trang nhất báo chiều Tân Dân hân hoan đưa tin Trung Quốc đã giành được quyền đăng cai Thế vận hội, Tạ Á cắt kỹ tờ báo, nói đây là thời khắc lịch sử mà cô được chứng kiến, vô cùng quý giá.

Mấy ngày sau, Thượng Hải vẫn còn chìm trong bầu không khí hạnh phúc ấy. Suốt mấy ngày, ai nấy hoan hỉ muôn nâng cốc chúc mừng, siêu thị của

Tần Chiêu Chiêu không đủ bia phục vụ nhu cầu của người mua. Quản lý mừng rỡ, mặt mày hớn hởi, treo ngay một tấm băng rôn đỏ trước siêu thị: Nhiệt liệt chúc mừng Bắc Kinh giành được quyền đăng cai Thế vận hội.

Hai tháng làm việc ở siêu thị, ban đầu Tần Chiêu Chiêu cảm thấy thật khổ sở. Phụ trách quầy đồ ăn vặt, ngày ngày đánh bạn với đủ loại bánh mứt kẹo ngon lành, màu sắc sặc sỡ, miệng cô lại nổi hứng thèm ăn nhưng tiếc tiền mua. Rất nhiều đồ ăn ngon, cô lấy đâu ra tiền mà mua chùng ấy thứ về nhâm nháp? Trừ những lúc thật sự quá thèm mới bỏ tiền mua một ít ăn cho đỡ, nếu không cô sẽ cắn răng nhịn; chỉ thấy mà không được ăn, không cần nói cũng biết khó chịu đến mức nào.

Cũng may, ít lâu sau cô được chuyển vị trí, quản lý điều cô sang quầy bán mỹ phẩm, cuối cùng đã có thể nắm mắt làm thợ. Ở quầy này, Tần Chiêu Chiêu làm việc cùng A Phân, được bạn dạy rất nhiều kiến thức làm đẹp căn bản như phân loại da, với những làn da khác nhau cần những loại mỹ phẩm nào... A Phân còn dùng đồ mẫu dạy Tần Chiêu Chiêu làm thế nào để trang điểm cho thật trang nhã, tuy học xong nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn không có cơ hội thực hành bởi giá mỹ phẩm đắt vô cùng. Một hộp phấn nhỏ cũng bảy, tám mươi đồng; một bộ đồ trang điểm ít nhất cũng phải có son môi, bút kẻ mắt, mascara... mua đủ cũng vài trăm đồng. Cô không nỡ bỏ chùng đó tiền đầu tư “tân trang mặt mũi”. A Phân khuyên cô ít nhất cũng nên mua một thỏi son Maybelline giá rẻ, đây là món mỹ phẩm đầu tiên cô có.

Công việc ở siêu thị tương đối nhàn nhã nhưng cũng khá nhàm chán, ngày ngày đứng bên quầy nhìn khách hàng ngược xuôi như nước. Nếu trực tối sẽ có nhiều chuyện thú vị hơn, vì gần siêu thị có một hộp đêm, buổi tối thường có rất nhiều tiếp viên túm năm tụm ba đến làm ăn. Bọn họ ai nấy đều trang điểm lòe loẹt, trang phục hở hang khiến Tần Chiêu Chiêu được phen “mở rộng tầm mắt”.

Một lần, có một tiếp viên đầy đặn mặc một bộ đồ hở ngực vào siêu thị, ánh mắt mọi người đổ dồn lên người cô gái ấy. Áo trễ quá đi, ngực lớn quá... Nói như A Phân thì: “Ngực to thế không biết, thế này còn gì là ngực nữa, giống hai quả bóng hơn!”

Tần Chiêu Chiêu nhìn chiếc áo khoe tới ba phần tư bộ ngực đầy đặn, chỉ biết ghen hống nhìn trân trân, mặc thế này có khác gì không mặc?

A Phân có vẻ quen thuộc. “Mấy cô tiếp viên hộp đêm ăn mặc thế này là chuyện thường! Khoe càng nhiều thì càng dễ hút khách, nếu không làm sao kiếm được tiền?”

Tần Chiêu Chiêu hít một hơi lạnh, tan việc liền thức suốt đêm viết một phong thư dài gửi Đàm Hiểu Yên.

Rời Hồ Môn, Đàm Hiểu Yên ôm hành lý đi Thâm Quyển nhờ cậy một học trò của ba ngày trước là Ngô Quốc Anh. Ngô Quốc Anh năm nay hai mươi lăm tuổi, trước kia theo học hàn điện với ba Hiểu Yên ở Hồng Cơ, sau khi nghỉ việc đã xuôi nam tới Thâm Quyển, nghe nói chị sống không tồi, còn đồng ý giới thiệu việc làm cho cô.

Đàm Hiểu Yên lòng đầy mong mỏi tới Thâm Quyển, không đầy hai ngày liền gọi điện than thở: “Chiêu Chiêu, mình chẳng biết nên làm gì bây giờ nữa. Hóa ra Ngô Quốc Anh làm tiếp viên ở Thâm Quyển, chị ấy giới thiệu mình đi làm ở hộp đêm.”

Tần Chiêu Chiêu giật mình. “Hiểu Yên, những chón như thế ngàn vạn lần không được tới nhé!”

Đàm Hiểu Yên cũng không muốn, tuy Ngô Quốc Anh nói làm tiếp viên chỉ cần tiếp khách, mời uống chút rượu, hát hò một chút là có thể kiếm được tiền, nhưng cô vẫn không muốn. Ngô Quốc Anh không ép, chỉ dặn cô

đừng kể với người ở nhà chị ở đây làm tiếp viên, chị cho cô ở cùng, từ từ tìm việc làm.

Một cô gái trẻ tốt nghiệp trung cấp, không bằng cấp, không kinh nghiệm, muốn tìm một công việc tốt thật không dễ. Đàm Hiểu Yên ngược xuôi ở chợ việc làm mấy lần, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có những việc như công nhân xưởng hay phục vụ khách sạn, cô không muốn làm. Cuối cùng, cô ứng tuyển vào chân thủ kho ở một siêu thị văn phòng phẩm, bao ăn ngủ, lương tháng tám trăm đồng. Hai hôm sau, họ gọi điện báo cô đi làm, cô lập tức thu dọn hành lý tạm biệt Ngô Quốc Anh.

Làm việc ở siêu thị được hai tháng, bà chủ có một cô cháu họ xa thi trượt đại học đành chạy tới Thâm Quyển xin việc. Người nhà xuất hiện, chân coi kho của cô không còn. Siêu thị cũng không thiếu người, bà chủ không muốn nuôi thêm một kẻ nhàn rỗi, vì thế cho cô nghỉ việc. Bọn họ vô cớ đui việc cũng không bồi thường vì những công việc lương tháng mấy trăm ngàn này không ký hợp đồng lao động, ở hay đi chỉ một câu nói của họ là xong. Ít ra ông chủ vẫn có chút áy náy, nói cô cứ ở ký túc xá công ty vài ngày rồi đi tìm việc mới.

Trời tháng Bảy nóng như thiêu như đốt, ánh mặt trời như kim sa kim phấn vẩy lầy người. Hơi nóng rần rạt mang đến chút áp lực tới nghẹt thở. Trời nóng bức, Đàm Hiểu Yên bôn ba khắp đường lớn đường nhỏ ở Thâm Quyển không ngừng nộp đơn xin việc.

Việc tốt khó tìm, nhất là lại tìm vội vàng như thế; mấy ngày liền chưa tìm được việc, bà chủ đã khó chịu. Ký túc xá mỗi người một chỗ, Đàm Hiểu Yên chưa đi thì cháu họ vẫn phải ở nhà bà, đương nhiên không thể vui nổi, trong lời nói cũng có vài phần mỉa mai. Đàm Hiểu Yên tuổi trẻ khí thịnh, không chịu nổi mấy câu khó nghe liền xách túi đi thẳng, thà ở đầu đường còn hơn ở lại nhìn cái bản mặt khó chịu của bà chủ.

Lúc tức giận không suy nghĩ nhiều, đến khi thật sự chơ vơ giữa đường rồi, Đàm Hiểu Yên từ từ nghĩ lại mới thấy nản. Ông chủ đã đồng ý cho cô ở lại đến lúc tìm được việc mới, chỉ cần lờ cái mặt khó coi của bà chủ là xong, vậy mà cô lại nóng nảy quá, mới bị móc máy vài câu đã ùng ùng xách túi đi. Cô đi là đúng ý bà chủ, đã thế bản thân còn lang thang đầu đường. Đúng là ngu không ai bằng!

Do dự một lúc, Đàm Hiểu Yên mang một bụng âu sầu, uất ức bắt một chiếc xe bus. Xe bus đi qua đường Thâm Nam nổi tiếng Thâm Quyển. Đại lộ Thâm Nam thẳng tắp là con đường phồn hoa, đông đúc xuyên qua lòng thành phố Thâm Quyển. Đại học Thâm Quyển, viện khoa học kỹ thuật, thành Hoa Kiều, công viên trung tâm, công viên Cửa sổ thế giới, phố mua sắm Đông Môn, cao ốc Địa Vương... Một loạt những công trình kiến trúc hiện đại như châu ngọc điểm xuyết hai bên đường. Đêm xuống, đèn neon lấp lánh sáng hơn tinh tú trên trời, con đường rực rỡ, huy hoàng dưới ánh đèn lung linh. Đường Thâm Nam không chỉ là con đường để đi lại, bản thân nó còn tóm gọn tất cả những cảnh sắc kinh điển của thành phố này.

Đàm Hiểu Yên rất thích đại lộ Thâm Nam. Lần đầu tiên đi qua con đường này cô đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc, con đường xinh đẹp, bừng lên sức sống và hơi thở hiện đại, tươi mới. Những lúc rảnh rỗi, cô sẽ bắt xe bus đi một vòng quanh Thâm Nam ngắm cảnh; đến giờ không còn chỗ nào để đi, cô vẫn theo thói cũ bắt xe bus đi vòng quanh, định mượn cảnh giải sầu.

Đại lộ Thâm Nam vẫn xinh đẹp như thế, nhưng càng ngắm nhìn cô càng thấy tâm trạng mình u ám. Cảnh đẹp không những không giúp cô xua tan nỗi phiền muộn mà còn khiến cô buồn bực, khó chịu hơn. Tới một điểm dừng, cô xuống xe, tìm bất điện thoại gần nhất gọi điện cho Tần Chiêu Chiêu.

Tần Chiêu Chiêu vừa quay về ký túc xá, nghe thấy tiếng bạn tốt trong điện thoại có phần khác lạ, cô lo lắng hỏi han. Đàm Hiểu Yên kể hết đầu đuôi, cuối cùng nói: “Chiêu Chiêu à, giờ mình một thân một mình xách hành lý đi giữa đường Thâm Nam. Lúc trước từng kể cậu nghe đại lộ Thâm Nam đẹp đẽ, cây cối xanh tươi lại nhiều công trình đẹp mắt, những lúc rảnh rỗi mình hay tới đây chơi. Đêm nay đường Thâm Nam vẫn rộng rãi, đẹp đẽ như thế, nhưng không hiểu sao lòng mình khó chịu tới vậy. Bởi vì nó có đẹp cũng không liên quan tới mình, nơi này không phải chốn của mình. Mình chỉ là một đóa hoa hương làm thuê, Thâm Quyển lớn như vậy nhưng không có chốn dung thân cho kẻ làm thuê như mình.” Nói xong, chỉ còn tiếng nước nở, cô gái mười chín tuổi đau đớn nghẹn ngào.

Đại lộ Thâm Nam đẹp đẽ hẳn sẽ nhớ mãi đêm hè ấy, một cô gái trẻ hoa hương bất lực, tủi thân bật khóc giữa đường. Tần Chiêu Chiêu cũng vĩnh viễn không thể quên tiếng khóc nước nở của Đàm Hiểu Yên trong điện thoại, lòng cô nhói lên một niềm chua xót.

Thế giới ngoài kia tươi đẹp quá, nhưng chẳng biết phải làm sao... Người trẻ ôm mộng lớn ra đời tìm kiếm tương lai, trải qua gió mưa của thế giới ngoài kia thì đều thấm thía ý tứ của hai câu nói này.

Đàm Hiểu Yên lang thang giữa Thâm Quyển không ai thân thiết, người quen duy nhất là Ngô Quốc Anh, cô chỉ có thể nhờ đến chị. Chị cho cô ở lại, còn khuyên cô nên tới hộp đêm thử một lần. “Hộp đêm cũng chẳng có gì, em chỉ cần ngồi chung mời khách uống rượu, hát hò chút thôi, không cần phải biểu diễn gì đâu.”

Đàm Hiểu Yên ở nhờ nhà chị, không nỡ từ chối, đành đi theo một lần. Cô chẳng có áo quần tử tế, chỉ để mặt mộc, mặc một chiếc áo trắng, váy xanh tới hộp đêm. Ngô Quốc Anh gặp một vị khách quen, giới thiệu Đàm Hiểu Yên: “Đây là em gái cùng quê em, xin nhờ ông chủ Hách quan tâm một chút, đừng dọa em nó sợ.”

Không biết có phải nhờ lời nhắc nhở của chị hay không, mà ông chủ Hách rất nhã nhặn, chỉ cùng Đàm Hiểu Yến hát vài bài, lúc đi còn cho cô hai trăm đồng. Cô bất ngờ tròn tròn mắt, lần đầu tiên trong đời tiền đến tay dễ dàng như thế. Lúc ấy, cô tự nhiên muốn đồng ý đi làm ở hộp đêm với Ngô Quốc Anh. Kiếm tiền dễ quá đi! Bản tính con người ham ăn lười làm, nếu có thể kiếm tiền dễ dàng thì ai sẽ đồng ý chịu khổ đây?

Đàm Hiểu Yến gọi điện kể cho Tần Chiêu Chiêu nghe những gì đã gặp ở hộp đêm, cô tinh tế nhận ra bạn mình đã có phần dao động, liền khuyên nhủ thật lâu. Đêm nay, mắt thấy tiếp viên hộp đêm mặc trang phục hở hang, cô lại viết một bức thư dài gửi bạn. Hiểu Yến không có số điện thoại cố định, chỉ có thể liên lạc qua thư. Cô viết thư dặn bạn tuyệt đối đừng tới hộp đêm, nơi đó giống một chảo nhuộm, đã rơi vào không muốn ô uế cũng chẳng dễ dàng.

Chương 7

Lần thứ ba tới nhà bà Kiều Mục, lúc gõ cửa, tim Tần Chiêu Chiêu đập thình thịch. Được nghỉ hè rồi, Kiều Mục hẳn ở nhà? Cô vô thức sửa lại đầu tóc, bôi thêm một lớp son mỏng, hy vọng có thể xinh đẹp đứng trước mặt cậu. Nhưng Kiều Mục không có nhà, cô thất vọng. Cẩn thận giấu nỗi thất vọng sau gương mặt tươi cười, cô chủ động giúp mợ Kiều Mục làm việc nhà.

Bao nhiêu lần, cuối cùng mợ cũng mở miệng vàng giữ cô lại ăn cơm tối. Ban đầu cô không muốn ở lại làm phiền, nhưng nói không chừng Kiều Mục sẽ về ăn cơm thì sao? Cô bèn đồng ý ở lại.

Kiều Mực không về nhà buổi tối, mơ mơ hồ hồ nói không cần lo cho cậu, Tần Chiêu Chiêu cũng không tiện hỏi thêm. Mực Tùng tăng ca chưa về, bàn ăn chỉ có Tần Chiêu Chiêu, mơ và con gái Đình Đình, bà ngoại ăn trước rồi.

Hôm nay mơ thật nhiệt tình với cô, còn ý vị gấp đồ ăn. “Mấy món nhà thường ăn thôi, cũng may cháu không phải người ngoài, đừng trách mơ nhé!”

Tần Chiêu Chiêu được yêu quý tự nhiên thấy sợ hãi, cô thành người trong nhà từ bao giờ thế?

Lần đầu tiên Tần Chiêu Chiêu được gặp em họ Kiều Mực, dáng người và cái tên Đình Đình^[1] của cô bé này hoàn toàn không liên quan đến nhau; thân hình bụ bẫm, gương mặt tròn trịa chẳng có chút gì gọi là duyên dáng, yêu kiều hết. Cô bé này có vẻ giống mẹ hơn, nhìn chẳng thấy nét nào giống Kiều Mực.

[1] Có nghĩa là “xinh đẹp”.

Mơ than thở, sau hè Đình Đình sẽ lên lớp mười một, chẳng mấy nữa mà vào lớp mười hai. Đây là thời điểm quan trọng, cần tranh thủ học hành, có điều thành tích học tập của cô bé này không ổn định. Hè này cũng muốn cho cô đi học thêm, nhưng học phí thật muốn dọa chết người. Nhà này kinh tế khó khăn lắm! Bà thì bệnh, con gái còn đi học, bản thân mơ chẳng có việc làm, cả nhà chỉ dựa vào tiền lương của Mực Tùng, chỉ hận không xé đôi được một đồng ra mà tiêu. Tổ khổ nửa ngày, mơ mới vào vấn đề chính: “Tần Chiêu Chiêu à, cháu quen biết Kiều Mực lâu như vậy rồi, em Kiều Mực cũng như em cháu nhỉ? Không biết hè cháu có rảnh để tới phụ đạo cho Đình Đình một chút không?”

Tần Chiêu Chiêu sực tỉnh, sao đột nhiên mơ tử tế vậy chứ, hóa ra muốn nhờ cô tới phụ đạo cho con gái mình... miễn phí. Tính toán thật cẩn thận,

cô cũng tình nguyện bị người ta tính kế. “Được ạ!”

Mợ hớn hờ: “Cảm ơn cháu!”

Tối đó, Tần Chiêu Chiêu ở lại phụ đạo cho Đình Đình. Cô bé này học hành thiếu kỹ năng trầm trọng, thử một đề đơn giản cũng làm sai, bài phức tạp phải giảng đi giảng lại mới hiểu được, khiến cô nói tới khô cổ họng.

Cô tận tình với “nghĩa vụ” như thế khiến mợ hài lòng lắm. “Cháu nhẫn nại thật đấy. Lần trước nhờ Lăng Minh Mẫn dạy cho Đình Đình một chút, con bé mới nói được mấy câu đã mất kiên nhẫn. Sau đấy còn tránh mặt không tới nữa, bảo là ở trường học hành bận bịu không có thời gian. Mợ đây biết thừa con bé không muốn đến.”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười, không ý kiến gì, Lăng Minh Mẫn không muốn đến cũng phải thôi. Đến giặt tã cho bà già liệt, phải dạy em họ ngốc học, ai sẽ tình nguyện đến? Làm bạn gái chứ có phải làm bảo mẫu hay gia sư đâu?

Cô đồng ý đến vì bản thân có ý riêng thôi, biết rõ mình bị lợi dụng vẫn cam tâm tình nguyện. Cô thâm mến Kiều Mục bao nhiêu năm rồi, thâm thương là một chuyện nhỏ bé như vậy thôi, giống như đóa hoa nở giữa bụi trần, bé nhỏ không đáng nhắc tới nhưng tình ý vô hạn. Có cơ hội thường xuyên tới nhà bà ngoại cậu, cô có cảm giác được gần cậu hơn một chút.

Đã đồng ý với mợ, mỗi tuần sẽ tới dạy Đình Đình ba buổi, Tần Chiêu Chiêu nghiêm túc thực hiện lời hứa. Lần thứ hai tới đúng lúc gặp Kiều Mục ở nhà, đang chuẩn bị đưa bà xuống lầu ngồi xe lăn đi dạo. Cậu bất ngờ thấy cô đồng ý dạy Đình Đình học, tuy không dám nói gì trước mặt cậu ruột nhưng vẫn khẽ nhăn mặt.

Tần Chiêu Chiêu dạy Đình Đình xong, vừa lúc Kiều Mục đưa bà ngoại về. Cậu chủ động tiễn cô xuống lầu, vừa ra khỏi cửa liền thở dài. “Tần Chiêu Chiêu, phiền cậu dạy Đình Đình thật ngại quá! Mợ mình cũng thật là, sao mà vẫn mở miệng được thế?”

“Không sao đâu, dù sao mình cũng rảnh, giúp một chút không mất gì.”

“Có điều, trời nắng chang chang như vậy, để cậu chạy tới chạy lui, không một đồng tiền công, vừa tốn thời gian vừa tốn sức, mợ mình cũng hơi quá!”

“Không sao đâu, coi như đạp xe rèn luyện.”

Kiều Mục nghiêm túc nhìn cô. “Tần Chiêu Chiêu, mình biết cậu tốt bụng, tự nguyện giúp người khác, nhưng mợ mình chỉ lợi dụng lòng tốt của cậu thôi. Mình không an tâm chút nào.”

“Kiều Mục, không sao đâu. Mợ cậu cũng khó xử mà, học phí không rẻ, coi như mình giúp mợ.” Nói xong cô chuyển đề tài: “Phải rồi, gần đây cậu bận à?”

“Ừ, bận lắm, nghỉ hè làm gia sư cho mấy nhà.”

“Thảo nào lần trước tới không gặp cậu.”

Kiều Mục giật mình. “À cái này... mình không ở nhà bà.”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người. “Nghỉ hè cậu vẫn ở trường sao?”

Cậu im lặng một chút mới nói tiếp: “Mình ở nhà trọ. Ngày trước mẹ mình có thuê một ngôi nhà gần trường, giờ mình vẫn ở đó.”

Năm đó, để tiện cho việc học hành của con, Mục Lan thuê một căn nhà gần Học viện Âm nhạc Thượng Hải để hai mẹ con ở. Bà bị tai nạn, hợp đồng còn nửa năm, Kiều Mục tiếc ngôi nhà đã ở cùng mẹ mấy năm nên vẫn tiếp tục thuê, ráng sức giữ lại “căn nhà” này lâu một chút.

Tần Chiêu Chiêu không nghĩ tới chuyện này, cô chắc mẫm ba mẹ mất, trở về Thượng Hải hẳn Kiều Mục sẽ ở nhà bà, không ngờ cậu vẫn ở tại ngôi nhà mẹ thuê trước kia. Chẳng trách lần trước cô tới đây không gặp cậu, mà nhắc tới thì mẹ cũng lảng đi, hẳn mẹ sợ nếu biết Kiều Mục không ở đây, cô sẽ không giúp Đình Đình nữa. Thật ra mẹ lo lắng hơi quá, Kiều Mục không ở đây cô vẫn đồng ý thôi, dù sao đây cũng là nhà bà cậu, cậu vẫn phải thường xuyên về nhà. Chỉ cần được thấy cậu cũng đủ khiến cô thỏa mãn rồi, dù sao cô cũng không thể tới chỗ cậu ở một mình mà tìm cậu được.

Hè này, ngoài lúc làm việc ở siêu thị, phần lớn thời gian còn lại của Tần Chiêu Chiêu là “làm nghĩa vụ” ở nhà bà ngoại Kiều Mục. Người ngoài nhìn vào thấy cô làm không công, thực ra với cô, được gặp Kiều Mục thường xuyên chính là thù lao rồi.

Kiều Mục nghỉ hè đi làm thêm nhưng so với lúc đi học vẫn dư dả thời gian, vì thế cậu về nhà bà nhiều hơn. Hình như cậu không muốn xa bà, hễ về tới là nói chuyện với bà, ngược lại rất ít nói chuyện với cậu mẹ. Hai người họ nói chuyện đều dùng tiếng Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu không quen nên nghe không hiểu, huống chi bà ngoại nói không rõ ràng, chẳng hiểu hai người đang nói gì.

Tần Chiêu Chiêu nghe không hiểu nhưng Đình Đình thì hiểu hết, cô bé quẹt miệng nói: “Bà già cả, đầu óc lú lẫn rồi, nói đi nói lại chỉ có mấy chuyện. Em nghe mà ông cả óc, chỉ có anh họ mới kiên nhẫn ngồi nghe hết được.”

Kiều Mục quả thật rất kiên nhẫn với bà, cậu không chỉ nói chuyện với bà mà còn gội đầu, rửa mặt, lau chân, mát xa cho bà, đến chiều sẽ đưa bà ra ngoài đi dạo. Cậu Mục Tùng đi làm thường xuyên tăng ca, rất ít khi ở nhà; mẹ cũng không muốn phí hơi vác bà lão và xe lăn xuống lầu đi dạo, chỉ lúc nào Kiều Mục về mới đưa bà ra ngoài. Bà cụ thấy cậu về nhà, gương mặt đầy nếp nhăn lại nở nụ cười tươi rói.

Tần Chiêu Chiêu thật lòng nói: “Kiều Mục, cậu chăm chút bà quá!”

Kiều Mục cười âm đạm, nụ cười chất chứa biết bao ưu thương. “Ngày đó cậu cũng biết tình cảnh của mẹ tôi rồi nhỉ, bác sĩ nói nếu bà còn sống cũng sẽ nằm liệt, thậm chí có thể thành sống thực vật. Cậu tôi đã muốn ngừng điều trị, nhưng tôi nhất quyết không chịu. Bởi vì nếu mẹ còn, bất kể bà nằm liệt hay sống thực vật, tôi vẫn là đứa con có mẹ. Tôi nguyện đánh đổi tất cả những gì mình có để cứu bà, nhưng bà vẫn... Tôi vẫn không còn mẹ. Ngày mẹ còn, bà ngoại thương tôi lắm, chăm sóc bà coi như tận hiếu thay mẹ tôi, cũng để bù đắp nỗi hận trước kia tôi chưa từng một lần quan tâm, chăm sóc mẹ.”

Cậu nói liền một mạch khiến Tần Chiêu Chiêu cảm động vô cùng, hóa ra Kiều Mục tận tâm săn sóc bà ngoại cũng một phần vì nhớ tới mẹ.

Kiều Mục thường xuyên về thăm bà nhưng Lăng Minh Mẫn rất ít khi đi cùng. Chỉ một lần Tần Chiêu Chiêu gặp Lăng Minh Mẫn ở nhà bà ngoại. Gặp cô, Lăng Minh Mẫn cười khách sáo. “Tần Chiêu Chiêu, chào cậu!”

Mẹ thấy cô ấy đến liền nói mát: “Ái chà! Cô bạn rộn lắm mà, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây thế?”

Kiều Mục nhướn mày, chuyển đề tài: “Mẹ à, bọn cháu đưa bà ra ngoài, không ăn cơm tối ở nhà. Mẹ không cần để phần đâu ạ!”

Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn một người đỡ bà, người kia mang xe lăn xuống lầu. Mẹ cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm, sao hai đứa này lại muốn dắt bà cụ bị liệt ra ngoài ăn cơm chứ?

Đình Đình đột nhiên nhớ ra. “Mẹ, không phải hôm nay là sinh nhật anh họ chứ? Con nhớ ngày trước nghỉ hè đều được ăn bánh sinh nhật. Lần nào bác cũng mua bánh ngọt ở tiệm Hồng Bảo Thạch, bà thích ăn bánh sữa ở tiệm đó nhất, đồ của tiệm khác đều không ăn.”

Lúc này mẹ mới nhớ ra. “Phải rồi, thằng bé sinh vào tháng Sáu âm, tháng này đúng là tháng Sáu, ngày nào thì mẹ cũng không nhớ. Có khi hôm nay sinh nhật nó mà mình quên khuấy mất, thằng bé này cũng chẳng nói năng gì!”

[©STE.NT](#)

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy giật mình, hóa ra hôm nay là sinh nhật Kiều Mục, vậy mà cả nhà cậu ruột chẳng ai nhớ tới. Hôm nay sinh nhật cậu, sinh nhật mười chín tuổi sau khi ba mẹ qua đời, vậy mà cả nhà cậu ruột đều quên. Nhưng lúc cậu đến đón bà không hề tỏ ra hờn giận hay bất mãn gì, chỉ bình thản bước đi. Lẽ nào trong lòng cậu, cậu ruột có nhớ hay không cũng không quan trọng, bởi vì giờ chỉ còn bà là người thân duy nhất của cậu thôi?

Khai giảng năm thứ hai, Tần Chiêu Chiêu có tiền làm thêm hai tháng ở siêu thị chống lưng, không giống năm trước việc gì cũng làm nữa. Cô chỉ nhận làm gia sư cho một học sinh tiểu học, mỗi tuần ba buổi tính theo giờ, mỗi tháng có thêm mấy trăm đồng. Thời gian rảnh cô tới nhà bà ngoại Kiều Mục phụ đạo cho Đình Đình, cuối tuần khá thoải mái.

Cuối tuần, Kiều Mộc rảnh cũng về thăm bà, tuy cậu thường chỉ kiên nhẫn nói chuyện với bà, ít trò chuyện với gia đình Mộc Tùng nhưng vẫn rất ôn hòa với cô. Nếu cô về lúc cậu còn ở đó, cậu sẽ tiễn cô xuống lầu; cô cũng thường giúp bê xe lăn xuống mỗi khi cậu định đưa bà ra ngoài, tránh cho cậu phải lên xuống mấy lần.

Quan hệ của cô và Kiều Mộc ngày một tốt đẹp, cô nghĩ mình chắc cũng được tính là bạn tốt của cậu. Không thể làm bạn gái, có thể làm bạn tốt cũng coi như được an ủi. Cô vốn chưa từng mong có thể phát triển tình cảm với cậu, chỉ cần được ở cạnh cậu là tốt lắm rồi.

Ít lâu sau ngày khai giảng năm thứ hai, một nam sinh Thượng Hải chủ động gửi thư cho Tạ Á, nói muốn làm bạn với cô. Tạ Á vui vẻ đưa thư cho Tần Chiêu Chiêu xem. “Cậu nói xem, có phải cậu ta muốn theo đuổi mình không?”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười, còn phải hỏi sao, lên đại học, con trai tự nhiên chủ động làm quen với con gái hẳn nhiên là có ý đồ rồi. Tạ Á luôn muốn tìm người yêu là người Thượng Hải, chẳng phải thế này là quá hợp ý sao? Tuy nam sinh kia không được cao ráo, đẹp trai lắm, lưng còn hơi còng nhưng là người Thượng Hải, Tạ Á đồng ý hẹn hò, nói thử tiếp xúc xem thế nào.

Kết quả cũng không hay ho gì, nam sinh kia rất thích động tay động chân, mới gặp lần đầu đã đòi cầm tay, lần thứ hai đòi ôm eo, lần thứ ba đòi hôn, lần thứ tư Tạ Á xanh mặt quay về nói tên kia mơ hồ đòi đi thuê nhà nghỉ với cô. Tạ Á tức quá, cho hẳn một cái tát. “Mới gặp vài lần đã rủ đi nhà nghỉ, anh coi tôi là loại người gì? Đi chết đi!”

Tần Chiêu Chiêu không tưởng tượng được, cô sống ở tỉnh lẻ, chuyện quan hệ nam nữ vẫn còn rất bảo thủ. Lớn thế này rồi, cô chưa từng cầm tay con trai, đừng nói tới chuyện vừa hẹn hò đã đòi nắm tay, ôm eo, hôn và lên

giường. Cô cảm thấy nam sinh khinh người kia rất đáng bị ăn tát. Trong mắt anh ta, nữ sinh vùng khác dễ dãi thế sao? Tạ Á cho anh ta cái tát là phải lắm!

Tạ Á tức điên, ngồi trong ký túc xá chửi nam sinh đốn mạt kia mạt nửa ngày, cuối cùng vợ hết đàn ông Thượng Hải lại mà mắng: “Đàn ông con trai Thượng Hải không được ai tử tế, nếu không phải loại nịnh hót thì toàn là yêu râu xanh.”

Tần Chiêu Chiêu không thích nghe lời mắng chửi này, Kiều Mục cũng là người Thượng Hải, cậu không phải đồ tồi. Cũng may, Tạ Á mắng xong vội phản ứng: “Tần Chiêu Chiêu, tất nhiên sẽ trừ Kiều Mục của cậu ra. Cậu ấy chắc chắn là thứ tốt... À nhầm, chắc chắn là cậu con trai ngoan!”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt. “Cái gì mà Kiều Mục của mình, đừng nói lung tung!”

Chương 8

Không lâu sau, Tần Chiêu Chiêu bất ngờ được biết, thực ra Kiều Mục cũng không phải “ngoan” lắm.

Cuối tuần nọ, cô vẫn đến nhà bà ngoại Kiều Mục phụ đạo cho Đình Đình như thường lệ, vợ chồng Mục Tùng đang trò chuyện gì đó trong phòng khách, thấy cô đến, hai người liền nín thinh. Cô cũng không quan tâm, vào thẳng phòng Đình Đình giúp con bé học bài.

Cách một lớp cửa vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng người léo nhéo, có điều không thể nghe rõ hai người nói gì, cho đến tận khi mợ cao giọng:

“Tôi không nói linh tinh đâu, có người tận mắt thấy hai đứa nó vào hiệu thuốc mua cái đó mà. Ông cứ chờ chuẩn bị lên chức đi!”

“Bà nhỏ mồm thôi!”

Mợ lại hạ giọng nhưng tiếng vẫn khá to: “Tôi đã bảo từ đầu rồi mà. Nó ở một mình, lại có bạn gái, sớm muộn gì chẳng gây họa.”

Tuy họ không nhắc tên nhưng Tần Chiêu Chiêu thừa hiểu hai người đang nói đến Kiều Mục. Cậu ở một mình, Lăng Minh Mẫn là bạn gái, nhưng hai người họ gây ra họa gì? Mà tới tiệm thuốc mua cái gì? Lòng ngập hồ nghi, bỗng được nghe câu “chuẩn bị lên chức” của mợ, cô giật mình sững sốt.

Mục Tùng muốn lên chức, điều kiện tiên quyết là phải có cháu. Lẽ nào Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn... Hai người họ... Đầu Tần Chiêu Chiêu đột nhiên trống rỗng.

Lúc Kiều Mục gõ cửa vào nhà, cậu hoàn toàn không để ý sắc mặt khác thường của cậu mợ, nói vài câu với họ rồi định quay vào phòng bà. Đột nhiên bị Mục Tùng gọi giật lại: “Kiều Mục, cháu qua đây, cậu có chuyện muốn nói.”

Thấy vẻ mặt cậu là lạ, Kiều Mục không hiểu gì, theo cậu vào buồng trong. Mục Tùng nhìn đứa cháu trước mặt, hồi lâu không nói năng gì. Đúng là lớn thật rồi, lần đầu gặp thằng bé còn quần tã đỏ hỏn, giờ đã là chàng trai mười chín rồi. Mặt mũi thanh tú giống mẹ nó quá! Nhớ tới người chị không may qua đời sớm, ông không khỏi thở dài. Thấy cậu im lặng, Kiều Mục đành hỏi: “Cậu, có chuyện gì ạ?”

“Kiều Mục này,” Mục Tùng mở lời. “Cháu... và Minh Mẫn... gần đây thế nào?”

Kiều Mục ngẩn ra, sắc mặt thiếu tự nhiên. “Tốt ạ!”

Cậu đáp ngắn gọn, không lộ ra manh mối gì. Mục Tùng không biết làm thế nào, đành nói thẳng: “Hôm qua, người quen của mợ thấy hai đứa đi mua que thử thai, có thật vậy không?”

Thoáng chốc, mặt Kiều Mục đỏ bừng tới tận mang tai. Cậu cúi đầu không đáp, nhưng vẻ lúng túng của cậu đã là câu trả lời rõ ràng rồi.

Hai cậu cháu cùng không biết nói gì, căn phòng chìm trong yên lặng. Một lúc sau, Mục Tùng mới mở miệng: “Kiều Mục, cháu mười chín rồi, cậu là người từng trải, một số việc cậu có thể hiểu được. Cháu còn trẻ, nhất định bị kích động. Có điều, cháu và Minh Mẫn còn nhỏ, hai đứa vẫn đi học, chuyện kia... cần có biện pháp. Cháu hiểu ý cậu chứ?”

Đầu Kiều Mục rũ xuống, không nói không rằng. Cậu im lặng, Mục Tùng đành phải nói tiếp: “Có mấy chuyện cậu không biết phải nói sao với cháu, nhưng không thể không nói được. Ba mẹ cháu không còn, cậu không nói sẽ chẳng có ai nói cho cháu hết. À đúng rồi, rốt cuộc Minh Mẫn thế nào? Có thai hay không? Nếu có cũng đừng dối cậu. Hai đứa còn nhỏ, không hiểu chuyện mà tự tìm cách xử lý rất dễ xảy ra chuyện. Mau nói để cậu nghĩ cách.”

Kiều Mục đáp nhẹ: “Không ạ, chỉ sợ bóng sợ gió thôi.”

Mục Tùng thở phào, không có là may nhất, chuyện phiền toái thế này có đi nhờ người xử lý cũng không phải chuyện vẻ vang gì. Ông đành tiếp tục dặn dò các biện pháp, dần thấy không thuận miệng. Kiều Mục trước sau vẫn cúi đầu, yên lặng lắng nghe.

Hôm nay, Tần Chiêu Chiêu cũng không hiểu làm thế nào mình dạy xong cho Đình Đình được. Cô ra khỏi phòng Đình Đình vừa lúc Kiều Mục từ phòng cậu bước ra. Mặt đối mặt, gương mặt đỏ bừng của Kiều Mục lọt trọn vẹn vào mắt cô. Cậu có chút thiếu tự nhiên, chỉ gật đầu chào cô, rảo chân vào phòng bà ngoại, lập tức đóng cửa, xem ra cậu chỉ muốn yên tĩnh nói chuyện với bà.

Lần đầu tiên Kiều Mục biết Tần Chiêu Chiêu sắp đi nhưng không tiễn, hẳn cậu không rảnh để bận tâm tới cô. Khuôn mặt đỏ bừng và cử chỉ lúng túng ban nãy đã xác minh cho dự đoán của Tần Chiêu Chiêu.

Ôm trái tim bị chấn động, Tần Chiêu Chiêu một mình rời đi, bước chân rất nhẹ, trong lòng hốt hoảng. Đêm đó, Tần Chiêu Chiêu không sao ngủ được, chuyện của Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn cứ xoay vòng vòng trong đầu, hai người họ có thể làm “chuyện ấy”! Cô thật sự không thể tin nổi.

Đến tận năm lớp mười, Tần Chiêu Chiêu mới biết “chuyện ấy” là chuyện gì. Rất nhiều người truyền miệng những nam sinh, nữ sinh thân thiết với nhau, thân tới độ như keo sơn đều đã làm “chuyện ấy”. “Chuyện ấy” là chuyện gì thì hầu như ai cũng biết, chẳng qua nam nữ sinh tuổi trẻ thơ ngây ngượng miệng không muốn nói thẳng là “làm tình” nên phải dùng “chuyện ấy” để tránh đi.

Ngày đó, Tần Chiêu Chiêu chẳng hiểu “chuyện ấy” nghĩa là gì, sau này mới biết đó là chỉ chuyện nam nữ sinh thân mật với nhau. Thân mật thì dễ hiểu rồi, có thể thấy vô số màn thân mật trên ti vi: ôm, hôn, vuốt ve, cởi áo... nhưng cảnh chỉ dừng lại ở đây, cùng lắm thì quay thêm cảnh lộ vai hay lưng trần chứng tỏ đã cởi hết áo quần. Những cảnh này đã khai sáng hiểu biết giới tính cho lũ trẻ choai choai, nhưng cũng chỉ nửa kín nửa hở làm người xem chỗ hiểu chỗ không.

Thứ Tần Chiêu Chiêu không thể hiểu nổi là vì sao các cô, các bác trong ti vi chỉ cần ôm ấp, hôn hít, vuốt ve nhau là có thể có con? Chuyện này vẫn khiến cô đau đầu không sao lý giải nổi. Giờ giáo dục giới tính cũng không nói rõ, chỉ nói cái gì nếu mà tinh trùng gặp trứng sẽ thụ thai tạo ra một sinh linh mới. Cái chính là, nếu tinh trùng và trứng tồn tại biệt lập trong cơ thể đàn ông và phụ nữ thì làm thế nào nó chui ra ngoài mà gặp nhau được đây? Lẽ nào lén chuồn ra khi ôm nhau hay miệng kề miệng lúc hôn?

Chớ cười Tần Chiêu Chiêu, ở cái tuổi thơ ngây ấy, có thể tưởng tượng được như cô là quá sức rồi.

Lên đại học, giữa Thượng Hải phóng khoáng, đâu đâu cũng thấy những chàng trai to gan. Tần Chiêu Chiêu thường xuyên gặp cảnh mấy đôi yêu nhau không coi ai ra gì, hồn nhiên ôm hôn trong sân trường. Ban đầu cô còn đỏ mặt tránh đi, sau này quen mắt rồi cũng không thấy lạ nữa. Có lần đang đi xuống, cô gặp một đôi quần lấy nhau giữa cầu thang thư viện, hai người họ cản đường, cô không đi được, đành đứng chờ. Nhưng họ quần nhau mãi không rời, cuối cùng cô không khách khí đi qua. “Phiền tránh đường!”

Về ký túc xá kể chuyện mua vui cho Tạ Á. Tạ Á nghe xong, nói: “Thế có là gì, buổi tối cậu cứ thử đi vòng quanh mấy xó xinh trong trường xem, còn to gan hơn thế nhiều. Lao công không ít lần quét thấy “áo mưa” đấy, rõ ràng là “lén xếp hình” mà.”

Tần Chiêu Chiêu trừng mắt. ““Lén xếp hình” là cái gì, sao tự nhiên lại dính tới đồ chơi thế?”

“Cậu không biết “lén xếp hình” là gì à?”

Tần Chiêu Chiêu khó hiểu lắc đầu, Tạ Á giải thích ngắn gọn: “Là trốn vào chỗ tối lén làm tình đó!”

Nói vậy, “lén” ở đây tức là lén lút, nhưng “xếp hình” là sao? Tần Chiêu Chiêu không hiểu nổi. Nhắc tới đề tài này, cô lại mang nỗi nghi hoặc bấy lâu ra thảo luận với Tạ Á, rốt cuộc làm thế nào tinh trùng trong cơ thể đàn ông có thể kết hợp với trứng trong cơ thể phụ nữ?

Tạ Á suýt thì cười đến vỡ bụng. “Ôi trời ơi, Tần Chiêu Chiêu, hóa ra cậu chẳng hiểu gì à? Em gái ngây thơ quá! Rồi, nay chị đây sẽ “xóa mù chữ” cho em!”

Nghe Tạ Á phở cập kiến thức “xóa mù chữ”, Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt tía tai không tin nổi. “Ra là vậy sao?”

Rõ ràng Tần Chiêu Chiêu mù tịt khoản này.

Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn, hai người họ đã làm “chuyện ấy”. Đây là một bước quan trọng trong quan hệ nam nữ, nhưng trong quan niệm của Tần Chiêu Chiêu, những chuyện này chỉ xảy ra sau khi đã kết hôn. Có điều, hai người họ lại làm trước, điều này khiến lòng cô rối như tơ vò.

Đêm sinh nhật mười chín tuổi của Kiều Mục, cậu và Lăng Minh Mẫn đã thực hiện nốt bước chuyển biến quan trọng cuối cùng, từ một cậu trai thành đàn ông.

Trước kia, hai người lần đầu nắm tay nhau, lần đầu ôm, lần đầu trao nhau nụ hôn mà tim đập thành thịch. Tất cả những lần đầu tiên ấy họ đều dành cho nhau, mãi đến tận bây giờ họ mới hoàn toàn có được nhau.

Là Lăng Minh Mẫn chủ động, Kiều Mục không phải kiểu con trai chủ động tán công, cậu vẫn là chàng trai nhã nhặn biết thủ lễ, tuyệt đối không bao giờ đưa ra cái yêu cầu sặc mùi lợi dụng như thế này với cô gái mình thích. Hơn nữa, ba mẹ cùng mất, một năm qua cậu vẫn sống trong nỗi ám

ảnh về tai nạn bất ngờ kia, trên mặt hiém khi thấy nụ cười, chưa bao giờ có ý muốn làm “chuyện ấy” với Lăng Minh Mẫn.

Nhưng đêm đó, cùng ăn tối với Lăng Minh Mẫn xong, đưa bà ngoại về, cô nói có quà sinh nhật bí mật tặng cậu, nói hai người về nhà cậu thuê.

Lăng Minh Mẫn đã qua nhà Kiều Mục nhiều lần, cuối tuần thường xuyên ở lại nơi này, mỗi người ngủ một phòng. Kiều Mục sống trong phòng Mục Lan ngày trước, bao nhiêu đồ đạc vẫn như cũ, thậm chí đến cả chăn đệm mẹ đã dùng trước kia cậu cũng không dỡ giặt vì chúng vẫn lưu lại chút gì của mẹ. Lăng Minh Mẫn ở trong phòng cũ của cậu, gian phòng đó giờ hầu như toàn đồ của cô.

Trước khi đưa quà, Lăng Minh Mẫn buộc cậu phải nhắm mắt, cậu nghe lời, đến khi mở mắt thì nhất thời ngây người.

Đèn phòng khách đã tắt, chỉ còn ánh đèn hồng hồng dịu dàng trên tường. Lăng Minh Mẫn đứng cách cậu vài bước, hai má ửng hồng như cánh hoa đào, lông mi rủ xuống vì xấu hổ... Chiếc váy liền trên người cô đã không còn nữa, thân thể gợi cảm động lòng người chỉ còn bộ đồ lót đỏ tươi nổi bật trên làn da trắng như tuyết. Cô đứng trước mặt cậu như pho tượng ngọc được khắc tạc, như búp bê sứ đẹp đến thuần khiết, đẹp đến gợi cảm.

Ngây người một lúc, cậu không tự chủ được, đưa tay ôm cô vào lòng. Cơ thể cô toát ra một hơi ấm và hương thơm mê đắm lòng người, làn da mịn màng như lụa, tay chạm vào không nở rời đi.

Hai thân thể quấn chặt lấy nhau, môi cũng tự nhiên tìm tới môi. Không phải lần đầu Kiều Mục hôn Lăng Minh Mẫn nhưng nụ hôn này nồng nàn hơn những nụ hôn trước rất nhiều, nụ hôn nồng nàn giục người mê muội. Vừa hôn vừa cảm nhận cơ thể mềm mại của cô, máu trong người cậu sôi lên, như còn gặp lửa đỏ, bùng cháy, không thể kiềm chế.

Đêm ấy, hai người cảm nhận những điều kỳ diệu trong nhau. Lần đầu nếm trái cảm, Kiều Mục gấp gáp, lóng ngóng, Lăng Minh Mẫn cũng không biết phối hợp ra sao, nhưng họ còn trẻ, tình yêu của những người trẻ với những thuần khiết và nóng bỏng cũng đủ đưa họ tới đỉnh khoái lạc.

Có lần đầu tất nhiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba... Người trẻ tuổi khó có thể kháng cự lại thứ hoan lạc cực hạn này, và quên luôn hậu họa đi kèm, cho tới một ngày Lăng Minh Mẫn nói với Kiều Mục: tháng này đã muộn một tuần vẫn chưa thấy “bạn cũ” tới thăm, lẽ nào đã có thai rồi không?

Kiều Mục lập tức căng thẳng. Họ mới mười chín tuổi, sinh viên năm thứ hai, có thể nào Lăng Minh Mẫn cũng không thể mang thai, nếu không sẽ bị đuổi học. Nếu thật sự mang thai chỉ có thể phá bỏ.

Lăng Minh Mẫn sợ hãi. “Nghe nói làm vậy đau lắm!”

Kiều Mục hồi hận. “Xin lỗi, là do anh không tốt.”

Cuối cùng, vì muốn biết Lăng Minh Mẫn có mang thai hay không, lại ngại không muốn tới bệnh viện kiểm tra, thương lượng xong, họ cùng tới tiệm thuốc mua que thử thai. Kết quả như được đại xá, may mắn, quả là may mắn, không dính, cả hai cùng thở phào. Nhưng Kiều Mục không ngờ chuyện hai người đi mua que thử thai lại bị người quen của vợ bắt gặp, kết quả bị cậu nhẹ nhàng “dạy bảo” một trận.

“Thật không ra sao, bị ai gặp không bị, lại bị đúng người quen của vợ anh. Miệng lưỡi bà ấy thế nào anh còn lạ gì, chẳng biết còn bao nhiêu lời khó nghe đang chờ em. Em mặc kệ, sau này không đến nhà bà anh nữa đâu!”

Chương 9

Lúc viết thư cho Đàm Hiểu Yên, Tần Chiêu Chiêu có đề cập tới việc quan hệ của Kiều Mộc và Lăng Minh Mẫn đột nhiên có chuyển biến mạnh mẽ. Đàm Hiểu Yên nhận được thư xong liền gọi điện ngay cho cô: “Giờ Kiều Mộc và Lăng Minh Mẫn gắn bó như vậy, cậu cũng đừng nghĩ tới cậu ấy nữa. Trong trường đại học có biết bao nhiêu con trai như thế, cậu thử tìm một nam sinh tử tế phù hợp rồi tính chuyện yêu đương đi. Nghe một cậu sinh viên thiết kế ở công ty mình nói, đi học đại học, yêu đương cũng coi như một môn học bắt buộc, sao cậu không thử học hành cho biết xem?”

Hiện Đàm Hiểu Yên đang làm nhân viên văn phòng tại một công ty quảng cáo. Cô xem thông báo tuyển dụng của công ty trên báo, thấy để trống phần yêu cầu về trình độ, bằng cấp; sau này Giám đốc mới cho cô hay đó là do công ty đã sơ suất. Nhưng sơ suất này đủ khiến hai mắt Đàm Hiểu Yên sáng bừng, lập tức gọi điện thoại hỏi rõ địa chỉ công ty và mang hồ sơ tới nộp.

Sau đêm tới hộp đêm làm “khách mời” ấy, Đàm Hiểu Yên còn đi cùng Ngô Quốc Anh thêm hai lần nữa. Đi vài lần mới biết, việc này không dễ ăn. Làm tiếp viên không đơn giản chỉ cùng khách hát hò, nhảy nhót; giữa ánh đèn mù mịt, khách hàng có thể ôm ấp, sờ mó nhưng tiếp viên không thể từ chối. Đây là thứ dịch vụ họ nhất định phải phục vụ. Kiểu phục vụ này Đàm Hiểu Yên không thể làm nổi, vì vậy đành quyết định đi kiếm một công việc tử tế.

Đây là một công ty quảng cáo cấp ba, quy mô nhỏ, thuê một văn phòng ba phòng hai sảnh nhưng là nơi lý tưởng với Đàm Hiểu Yên. Ông chủ là Tăng tiên sinh tự mình phỏng vấn, ấn tượng về cô rất tốt, nhưng vừa xem xét các

loại giấy tờ xong liền “a” một tiếng: “Cô tốt nghiệp trung cấp nghề sao? Ở đây chúng tôi yêu cầu ít nhất là tốt nghiệp đại học đây!”

“Đâu có đâu, trong thông báo tuyển dụng của các vị không hề nhắc tới vấn đề bằng cấp. Giám đốc Tăng, tuy tôi chỉ tốt nghiệp trung cấp nghề nhưng tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc. Xin ngài cho tôi một cơ hội, tôi nhất định không làm ngài thất vọng đâu.”

Giám đốc Tăng đồng ý sẽ xem xét, bảo cô cứ về chờ thông báo. Đàm Hiểu Yên tưởng chừng ba ngày chờ đợi dài bằng một năm, đến khi sắp tuyệt vọng lại thấy điện thoại gọi tới báo trúng tuyển.

Lúc Tần Chiêu Chiêu nhận được điện thoại báo tin vui của Đàm Hiểu Yên, thấy cô mừng như phát điên. “Chiêu Chiêu, mai mình sẽ đi làm cho một công ty quảng cáo. Làm việc trong văn phòng, là nhân viên văn phòng, bao ăn bao ở, lương tháng một ngàn rưỡi. Tự nhiên có thể tìm được một công việc tốt như vậy, đúng là mừng muốn chết!”

Tần Chiêu Chiêu cũng mừng thay cô. “Thật vậy hả? Vậy tốt quá rồi, chúc mừng cậu, Hiểu Yên! Giờ cậu cũng thành cô gái văn phòng rồi!”

Ba mẹ Hiểu Yên biết tin con gái tìm được việc ở công ty quảng cáo cũng rất mừng, con gái làm việc trong văn phòng, không vất vả lại mưa không đến mặt, nắng chẳng tới đầu, thật quá tốt! Hai người dặn đi dặn lại cô cần cố gắng làm việc cho tốt, Hiểu Yên cũng ra sức gật đầu. “Ba mẹ an tâm, con biết mà, con nhất định sẽ làm tốt. Giám đốc Tăng cho con cơ hội này, con vô cùng biết ơn. Con sẽ coi công ty như nhà mình, nỗ lực làm việc.”

Ở công ty, Hiểu Yên cố gắng như thế nào ai cũng thấy. Công ty mới của cô trang bị máy fax, máy in, máy scan... những thứ này cô đều không biết dùng. Word và Excel cô học được lúc làm coi kho, hai tháng ở siêu thị văn phòng phẩm cũng có ít nhiều lợi ích. Nếu không nhờ khả năng sử dụng máy

tính từ hai tháng này, hẳn cô không thể có được công việc hiện tại. Sau khi đi làm, cô cố gắng học cách sử dụng những thiết bị mình chưa từng thấy nhanh nhất có thể. Tốc độ gõ và xử lý văn bản ngày càng nhanh, quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt. Ở công ty ai cũng nói A Yến nhân viên mới thật không tồi.

Nghe Hiểu Yến nói, Tần Chiêu Chiêu chỉ thờ dài, nếu cô có thể không chế bản thân để đừng nghĩ tới Kiều Mục nữa thì tốt rồi, nhưng đầu óc cô không chịu nghe lời, cứ tự dung nạp mọi chuyện về cậu. Chuyện yêu đương cũng không phải mình cô muốn học là được, cần có người cùng học tập và rèn luyện, có điều cô không tìm thấy người hợp tác.

Con trai ở đại học tìm bạn gái, xinh đẹp là điều kiện hàng đầu. Tần Chiêu Chiêu ăn mặc bình thường, mặt mộc không trang điểm, đứng giữa sân trường muôn hoa khoe sắc chỉ giống đóa bồ công anh không đáng lưu tâm. Hơn nữa, cô là người ngoại tỉnh, gia cảnh cũng không tốt, nhìn tổng thể không có gì đặc sắc, rất khó thu hút ánh nhìn ái mộ của con trai.

Tiêu điểm của lớp là hai người Thường Khả Hân và Phương Thanh Dĩnh, một người xinh đẹp, người kia khí chất xuất chúng. Con trai so họ với hoa hồng, hoa lan, nghe thật tầm thường nhưng cũng có phần chính xác.

Tần Chiêu Chiêu học một năm vẫn chưa có ai theo đuổi, trong khi Thường Khả Hân lại có rất nhiều người bám lấy. Chẳng biết Thường Khả Hân có bao nhiêu cái đuôi, chỉ biết dưới lầu luôn có nam sinh ngây ngốc đứng chờ cô. Trong đó, một nam sinh họ Phùng là người cuồng nhiệt hơn cả, cuồng đến mức làm trò vui cho bao nhiêu người xem. Có lần, cậu ta đứng dưới lầu lớn tiếng đọc thư tình gửi Thường Khả Hân, liên tục lẩm bẩm mấy chữ “Anh yêu em”, đến cuối cùng gào ầm ĩ: “Khả Hân à, anh yêu em!”

Tiếng gào này có thể so với tuyệt học Sư tử hồng trong truyện kiếm hiệp. Tạ Á từng cười cười. “Mình cảm thấy cái cậu Phùng ấy không nên mang họ

Phùng mà nên sửa thành họ Mã. Mã Cảnh Đào^[1] cũng không găm gù được to như thế.” Từ đó, anh chàng họ Phùng kia có thêm một biệt danh là “Phùng găm gù”.

[1] Nam diễn viên người Đài Loan, nổi tiếng với lối diễn cường điệu, khoa trương.

Thái độ của Thường Khả Hân với những người theo đuổi không hề tệ, trừ phi người kia quá chướng mắt. Cơ bản, cô sẽ nhận lời đi chơi riêng với họ, cùng ăn uống, xem phim, đi dạo công viên, đi nhảy... sau đó thoái thác, chỉ giữ quan hệ bạn bè với những người này. Khả năng cân bằng của cô thật không thể khinh thường, Tạ Á từng nói: “Cùng lúc bắt bao nhiêu cá như vậy, không phục cũng không được.”

Phương Thanh Dĩnh khác hẳn với Thường Khả Hân, cô không bao giờ hẹn hò một mình với con trai. Cô được giáo dục rất tốt, người khác nhiệt tình mời cô sẽ mỉm cười nhận lời, không bao giờ từ chối thẳng, tránh cho họ mất mặt, nhưng lần nào đi chơi cô cũng dẫn theo mấy người bạn tốt. Vài lần như vậy, người theo đuổi đều biết ý mà rút lui; không muốn rút lui cũng không được. Lần nào mỹ nhân cũng dắt theo bao nhiêu người, bao chùng đó người vượt quá khả năng, họ chịu không thấu. Ai cũng biết Phương Thanh Dĩnh khó theo đuổi, nam sinh nhắc tới cô đều thở dài mỹ nhân như “hoa cách vân đóa”, nhìn thấy nhưng không thể với tới.

Thường Khả Hân và Phương Thanh Dĩnh nổi bật như vậy, còn Tần Chiêu Chiêu chỉ thường thường bậc trung. Cuộc sống của cô chỉ xoay quanh chuyện học hành và đi làm thêm, làm gia sư hai nơi – một lấy công, một là “lao động công ích”.

Nơi Tần Chiêu Chiêu làm lấy công là một gia đình Thượng Hải điển hình, người ưa vòng vo, lòng dạ hẹp hòi, thường xuyên tính toán con. Cam kết mỗi lần học hai tiếng, nhưng cứ chuẩn bị hết giờ là bà mẹ sẽ nghĩ ra chuyện gì đó mà con gái chưa thông, nhờ gia sư ở lại giảng thêm, kéo dài

thời gian phụ đạo. Hai tiếng trong giờ trả tiền, ngoài giờ kéo được thêm giây nào lợi trắng giây ấy. Cuối tháng trả công, bà ta sẽ nhặt nhanh ở đâu một lô tiền lẻ gom lại, đếm ra thường thiếu dăm ba đồng.

“Ôi cô ơi, thật ngại quá! Tôi không có dư tiền lẻ, bị thiếu mấy đồng, cô cứ cầm đi. Bao giờ có tiền tôi gửi cô!”

Bao giờ có lẽ là không bao giờ, sau này bà ta sẽ không bao giờ nhắc tới mấy khoản này nữa, Tần Chiêu Chiêu cũng ngại đi tìm bà ta mà đòi vài đồng lẻ.

Trong truyện cổ tích, những cô gái nghèo khổ phải làm thuê kiếm sống cuối cùng đều gặp được quý nhân giúp mình thoát khỏi khổ nạn, tìm được tình yêu đích thực và sống hạnh phúc trọn đời. Nhưng trong đời thật, có người may mắn như vậy sao? Jane Eyre^[2] dung mạo tầm thường có thể có được tình yêu sâu sắc của vị trang chủ quý tộc chỉ có trong những trang sách mà thôi.

[2] Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết cùng tên của nữ nhà văn người Anh Charlotte Brontë.

Ngày lại ngày trôi đi, cuộc sống của Tần Chiêu Chiêu vẫn đều đặn như được sắp sẵn, học hành, đi làm, học hành, đi làm... Cuối tuần sẽ tới nhà bà ngoại Kiều Mục dạy Đình Đình học, tranh thủ gặp Kiều Mục, mỗi lần gặp chỉ mỉm cười gật đầu, nổi chua xót trong lòng không lộ mảy may.

Thi giữa kỳ xong, cuộc sống bình lặng của Tần Chiêu Chiêu dấy lên chút sóng gợn. Cô bất ngờ nhận được một phong thư kẹp trong sách, không biết ai đã lén bỏ vào. Mở ra xem, hóa ra là thư tình, thư viết dài thật dài những lời ái mộ cô, còn hẹn cô xé chiều gặp nhau ở bờ hồ, ký tên: “Một người thâm thương từ lâu.”

Xem thư xong, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy không thể nào, cơ bản cô chẳng có gì khiến người ta phải thâm mến chứ đừng nói là nhiệt tình thổ lộ như thế này. Phản ứng đầu tiên là “làm gì có chuyện đó”, tuyệt đối không thể nào.

Phản ứng bản năng của cô hoàn toàn chính xác, thực chất đây chỉ là trò đùa của mấy nam sinh cùng lớp. Trong lớp, họ biết rõ nữ sinh nào được ái mộ, nữ sinh nào không có ai theo đuổi. Hồi đó, mấy nam sinh không ra gì thường tìm kế trêu những nữ sinh không có người yêu để cười với nhau. Một người phụ trách viết thư hẹn cô gái ấy ra ngoài, một nhóm sẽ nấp bên hồ chờ “con vịt xấu xí” ăn mặc, trang điểm xinh đẹp đến chỗ hẹn rồi cả đám cùng ôm bụng cười.

Chỉ riêng Tần Chiêu Chiêu không đến, mấy nam sinh kia không thể “trăm trận trăm thắng”, liền kéo Lô Tiểu Bằng – người phụ trách viết thư – ra phê bình vì viết lách quá kém, không thể dụ được người ra. Cậu ta không phục, cô nàng này là kiểu ế trong số các cô gái ế, vốn còn tưởng mình hoàn thành nhiệm vụ ngon lành, rằng cái kiểu con gái bị tình yêu bỏ quên kia tự nhiên thấy có người ngó ngang sẽ hấp tấp chạy tới ngay tắp lự. Ai ngờ được, cô ta lờ tịt, lẩn mất dạng.

Lô Tiểu Bằng không phục, trước mặt bạn bè lập ngay quân lệnh trạng cam đoan ra tay thêm lần nữa, đảm bảo có thể dụ Tần Chiêu Chiêu tới.

Nói là làm, Lô Tiểu Bằng lại viết tiếp một bức thư khác cho cô, lời văn thê thiết đau thương, bảo rằng hôm đó chờ cả đêm bên hồ lại bị cô cự tuyệt, đến khi về ký túc xá thì bị cảm. Nhưng đêm nay cậu ta nhất định mang bệnh tới hồ chờ cô, hy vọng lần này cô sẽ tới, đừng để trái tim cậu ta thêm một lần tổn thương v.v...

Nhận bức thư thứ hai, Tần Chiêu Chiêu có chút do dự, cuối cùng tìm Tạ Á xem có nên đi hay không. Tạ Á đọc thư xong, nói thẳng đừng đi, tuyệt

đôi không thể đi, chắc chắn có kẻ nào đang giữ trò.

“Nếu hấn thích cậu thật, sao đến cái tên cũng không ký vào? Mỗi thẻ này cũng đủ thấy chẳng có thành ý gì rồi. Tần Chiêu Chiêu, đưa thư đây, mình xử lý cho.”

Tạ Á cầm hai lá thư dán luôn lên bảng thông báo của khoa. Trên giấy còn viết một dòng chữ thật to: “Ẩn tên giấu họ, lén lút hành động là cách của lũ hèn. Theo đuổi con gái nhà người ta thì công khai theo đuổi, đến cái tên cũng không dám lưu xem mình là cây si chôn nào. Bị cảm cũng đáng!”

Bao nhiêu người đứng xem đều che miệng cười khúc khích.

Lô Tiểu Bằng thất bại lần nữa, nóng lòng tìm cách lấy lại thể diện. Hôm nay cậu ta liều mạng ngăn Tần Chiêu Chiêu lại, bắt cô nhất định tối nay phải tới bờ hồ.

“Nói thật với cậu, mình và mấy cậu bạn cá cược, chỉ cần hẹn được với cậu thì ba người họ sẽ thua mình sáu trăm đồng. Cậu giúp mình được không? Đến lúc được tiền chúng ta chia đôi.”

Tần Chiêu Chiêu lắc đầu không cần suy nghĩ. Lô Tiểu Bằng nóng nảy: “Sáu trăm kia cho cậu cả, được không?”

Tần Chiêu Chiêu không đáp lại, đi thẳng. Kiếm tiền dễ thế cô cũng không cần, bọn Lô Tiểu Bằng chỉ mang cô ra làm trò vui, không thể bán rẻ sự tự tôn lấy sáu trăm đồng được.

Không ngờ gái ế Tần Chiêu Chiêu lại khó đối phó hết như Phương Thanh Dĩnh, con trai trong lớp được thể cười Lô Tiểu Bằng. Cậu ta không có chỗ nào để chui, hậm hực: “Cũng tại cô ta tự ti, người tự ti thường rúc đầu vào mai như rùa đen.”

Tạ Á nổi xung. “Tần Chiêu Chiêu không hẹn hò với cậu vì tự ti á? Không nhắc mình cao quá đấy chứ? Cô ấy nhìn cậu chường mắt thôi, người trong lòng cô ấy là tài tử âm nhạc, hơn cậu cả trăm lần.”

“Sặc, thế thì trong lòng tôi có Tôn Yến Tư^[3], hơn cô ta cả trăm lần. Vấn đề là cô ta với tôi được đấy? Không phải là đơn phương thôi sao?”

[3] Ca sĩ nổi tiếng người Singapore.

“Đơn phương thì đã sao? Đơn phương một tài tử âm nhạc còn hơn loại như cậu. Ngoài cái hộ khẩu Thượng Hải ra thì có cái gì? Không tài không mạo, nhà chui trong cái hẻm nhỏ xíu, nghĩ mình là hoàng tử chắc? Đến làm con ếch cũng không đủ tư cách, cùng lắm là con cóc ghê thôi!”

Tạ Á ra mặt giúp Tần Chiêu Chiêu đập tan cái dáng vẻ kiêu ngạo của Lô Tiểu Bằng, lúc về ký túc xá còn nói: “Không chịu nổi đám con trai Thượng Hải trong lớp, tự huyễn hoặc quá! Làm như bọn họ chỉ cần ngoắc tay một cái là con gái xúm lại cho họ chọn tùy thích ấy. Mơ đi!”

Thái độ của Tạ Á với con trai Thượng Hải bây giờ không giống với ngày mới khai giảng nữa, giờ với cô, bất kể là con trai hay con gái, chỉ cần là người Thượng Hải thì đều thấy khó coi, không có chút ấn tượng tốt nào.

Đồng thời, thái độ của cô với người đồng hương tên Dương Kỳ cũng có chuyển biến tốt đẹp, nói theo cách của người Thượng Hải là hai người bắt đầu có giao thiệp bạn bè.

Chương Hồng Mai cũng rục rịch yêu đương, là kiểu yêu qua mạng vô cùng thời thượng lúc bấy giờ. Tình yêu của cô bắt đầu thông qua Internet và điện thoại, nếu không phải ngâm mình trên mạng tán gẫu thì lại ôm điện thoại nấu cháo. Nghe nói cô quen một nam sinh Phục Đán ở trên mạng,

không rõ đúng hay sai, dù sao trên mạng vẫn có câu danh ngôn: “Trên mạng chẳng ai biết anh là ai.” Tuy nhiên cô rất tin tưởng, còn nêu ra bao nhiêu ví dụ là anh ta ăn nói nhã nhặn, hẳn tiếp ra sao.

Quen biết qua mạng một thời gian, hai người hẹn gặp nhau ở quảng trường Thế Kỷ đường Nam Kinh. Dù sao cũng là lần đầu gặp gỡ người quen qua mạng, cô cũng hơi sợ, gọi thêm Từ Anh đi cùng để có thêm can đảm. Nam sinh học trường Phục Đán cũng dẫn theo một người bạn thân, bốn người trẻ tuổi làm quen với nhau, ấn tượng không tồi, tự nhiên ghép thành hai cặp.

Sáu cô gái ở cùng ký túc xá, trừ Tần Chiêu Chiêu, ai cũng có người yêu hoặc rục rịch chuẩn bị yêu, riêng mình cô cô đơn lẻ bóng – Con người điển hình bị tình yêu quên lãng.

Chương 10

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt lại một năm nữa qua đi.

Nghỉ đông năm nay, Tần Chiêu Chiêu về nhà, phát hiện gia đình bác Chu hàng xóm khóa chặt cửa, không ai ở nhà. Kỳ lạ, không phải dịp Tết là ngày Chu gia tung bùng nhất hay sao?

Mẹ cô cho hay, năm nay vợ chồng bác Chu đi Quảng Châu ăn Tết. Ba người con nhà bác đều làm việc ở Quảng Đông, hằng năm xe Tết về vừa đông vừa đắt, năm nay ba người họ bàn tính, mời ba mẹ đến Quảng Châu ăn Tết vì ngày Tết xe lửa xuôi Nam vắng vẻ vô cùng. Tiểu Đan và Đới Quân kết hôn xong, cùng thuê một căn nhà với đồng nghiệp, năm nay đồng nghiệp về quê ăn Tết, phòng của họ bỏ trống có thể mượn lại, anh em cha

mẹ đều là người nhà, chen chúc một chút cũng không sao. Thành phố Quảng Châu lớn như vậy, hai bác còn chưa tới lần nào, coi như đi để mở rộng tầm mắt, liền vui vẻ bắt xe lửa xuôi Nam.

“Hai bác ở Quảng Châu bao lâu hả mẹ?”

“Hết năm rồi đón luôn Tiểu Đan về. Chị Tiểu Đan của con có bầu sáu tháng rồi, sắp tới về nhà chờ sinh.”

Tần Chiêu Chiêu tròn mắt. “Chị Tiểu Đan có em bé ạ?”

“Mùng Một tháng Năm kia lấy chồng, giờ cũng nên có con rồi. Năm nay nhà con trai cả bác Lý cũng từ Bắc Kinh về thăm, con gái họ cũng biết nói rồi. Thật nhanh quá, năm đó một đám con nít cao chưa quá cái bàn giờ đã rục rịch thành bố thành mẹ trẻ con hết cả, ba mẹ không muốn già cũng không được!” Mẹ cô có chút cảm khái.

Già... Tần Chiêu Chiêu cẩn thận quan sát mẹ. Quả thật, bất tri bất giác, tóc mẹ hiền đã không còn đen bóng như năm xưa, năm này qua năm khác, người đã từ hồng nhan như ngọc như ngà thành tóc bạc như sương.

Đồng hương gặp mặt, Lý Kiếm kêu con gái chào dì Chiêu Chiêu. Nghe gọi “dì”, Tần Chiêu Chiêu giật mình; mới không bao lâu trước đây, trong mắt anh Lý Kiếm, chị Tiểu Đan, Tần Chiêu Chiêu vẫn còn là cô em gái nhỏ; đi học rồi cô thành chị Chiêu Chiêu trong mắt đám trẻ con; đến giờ đã thăng chức thành dì Chiêu Chiêu. Ngày còn nhỏ cứ ngỡ lớn lên là chuyện rất xa vời, vậy mà bất tri bất giác mình đã lặng lẽ trưởng thành.

Trăng lên rồi, vàng trắng trắng bạc cong cong treo trên đầu ngọn cây. Trăng sáng vẫn là vàng trắng ấy, nhưng việc đời dưới bóng trăng đã mấy phen đổi dời. Một thế hệ không tránh khỏi tuổi già, một thế hệ khác bùng bùng lớn lên, một thế hệ mới lại oe oe cất tiếng khóc chào đời... Người

sinh mãi, kiếp nào cho hết, nhìn trăng sông năm hết không sai^[1]. Sinh mệnh là một vòng luân hồi luân quần như vậy.

[1] Nguyên văn: “Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ/ Giang nguyệt niên niên vọng tương tự” trích trong Xuân giang hoa nguyệt dạ (Đêm trăng hoa trên sông xuân) của Trương Nhược Hư, thơ Tân Đà dịch.

Con trai cả bác Lý là người đầu tiên ở Trường Cơ thi đỗ đại học ở Bắc Kinh, làm cho Lý gia được dịp nở mày nở mặt. Lúc anh tốt nghiệp vẫn còn là thời sinh viên ra trường được nhà nước phân công đơn vị công tác, được vào một nhà máy quốc doanh quy mô lớn, ba mẹ mừng vui hơn hở. Tuy rằng cuối thập niên 90, các doanh nghiệp nhà nước bắt đầu trì trệ, cơ quan anh cũng chịu ảnh hưởng, cũng may anh là người có bằng cấp, liền xin ngay được vào một doanh nghiệp nước ngoài, tiền lương còn cao hơn lương ở cơ quan cũ. Dầu vậy, gắng sức mười năm ở Bắc Kinh vẫn chỉ thuê nhà ở, không phải trong lòng không muốn mua nhà, chẳng qua tốc độ tăng lương không theo kịp tốc độ tăng giá nhà.

Lý Kiêm đi học, đi làm ở Bắc Kinh khó có thể năm nào cũng về nhà; công việc bận rộn, đường xa, khó mua vé tàu, con gái còn nhỏ... đủ mọi nguyên nhân. Năm nay ba người họ có thể về quê ăn Tết khiến hai bác Lý vui vẻ, đón con trai như đón khách quý, khiến sắc mặt người con thứ hai ở chung với ba mẹ không dễ chịu lắm.

Mùng Ba Tết, gia đình Lý Kiêm về Bắc Kinh, đi sớm không phải chen chúc mua vé tàu. Họ đi được vài ngày thì nhà bác Lý nổ ra một trận cãi nhau lớn, nguyên nhân bắt đầu từ chuyện nàng dâu thứ biết vợ chồng bác lén cho con trai trưởng năm vạn đồng về Bắc Kinh mua nhà. Chị hàm hàm chỉ trích ba mẹ chồng bất công, cãi nhau ầm ĩ kéo một đám người xung quanh sang xem.

Con trai thứ bác Lý tên Lý Bình là người hiền lành, nhũn nhặn nói vợ đừng làm rộn lên liền bị chị ta đuổi ra. “Đồ vô dụng, tôi lấy anh đúng là khổ

tám đời. Anh trai anh ở Bắc Kinh thoải mái, sung sướng thật! Hai thân già bỏ ở nhà cho chúng ta lo, quanh năm suốt tháng đi biệt, Tết đến gửi được một, hai ngàn đồng về. Giờ một, hai ngàn đồng thì mua được cái gì? Đứng là không biết xấu hổ.”

“Ngọc Lan, đừng nói vậy. Anh cả ở Bắc Kinh cũng không vui về gì. Chi phí ở thành phố cao hơn hẳn tỉnh lẻ chúng ta. Ba mẹ có lương hưu đâu cần con cái phải nuôi, biểu tiền cũng là có lòng rồi.”

“Tôi khinh! Coi như ba mẹ có lương hưu không khiến anh ta nuôi, nhưng thân làm con mà anh ta có trách nhiệm gì hả? Mấy năm nay để mặc ba mẹ cho chúng ta lo lắng, bọn họ chưa từng để ý các cụ sống chết thế nào, giờ còn mặt dày về vết của mang đi. Mà ba mẹ anh cũng hồ đồ, chúng ta chăm lo cho họ bao lâu nay chưa thấy họ cho nổi một xu, thế mà cho ngay con cả hẳn năm vạn!”

“Vì anh cả muốn mua nhà thôi! Anh ấy nói giá nhà ở Bắc Kinh ngày càng tăng, giờ không mua sau này không mua nổi. Không chỉ anh cả xin tiền ba mẹ, chị dâu cũng về nhà mẹ để vay thêm ba vạn, nếu không họ không đủ tiền trả.”

“Ha ha ha,” Ngọc Lan cười lạnh. “Không mua được thì đừng mua. Tôi nói thật, năm nay cả nhà ấy chạy về đây ăn Tết chẳng qua muốn kiếm tiền thôi. Anh chị anh trước khinh tôi ra mặt, khoe mình tốt nghiệp đại học danh tiếng, chê cái thân tôi không học hành tử tế, thiếu văn hóa, nói chuyện cũng không thèm nhìn thẳng mặt. Chẳng hiểu bọn họ văn hóa thế nào mà giờ về lấy luôn cả tiền mua quan tài của các cụ! Có giỏi sao không tự mình kiếm đi. Đứng rồi, không phải lúc thi đỗ đại học anh ta nói sau này cố gắng kiếm tiền mua nhà rồi đón ba mẹ lên hưởng phúc sao? Ba mẹ đã được hưởng cái phúc gì từ anh ta thế? Hay nuôi học xong thì giờ phải bỏ tiền ra cho anh ta mua nhà? Anh ta cũng mặt dày mà mở miệng ra được, tôi thấy chắc đầu anh ta cũng toàn bã đậu!”

Trận cãi nhau ầm ĩ đặt dấu chấm hết cho không khí Tết nhất vui vẻ ở Lý gia. Ngọc Lan làm loạn một hồi rồi xách túi về thẳng nhà mẹ đẻ, còn nói mình đã chán cái khu Trường Cơ nhà quê này rồi, sang năm sẽ vào thành phố mua nhà. Hy vọng ba mẹ chồng xử lý chuyện này cho công bằng, nếu con trai cả tài giỏi vừa hỏi là có ngay năm vạn đồng thì chị ta cũng không thể kém một xu. Nếu không, là hai người bất nghĩa trước, sau này đừng trách chị mặc kệ họ.

Vợ chồng bác Lý lo lắng, lấy đâu ra năm vạn nữa cho con dâu mua nhà đây? Nửa đời làm công nhân thắt lưng buộc bụng mới có chút của để dành, con trai lớn cần tiền gấp không thể không cho. Đúng là có chút bất công, dù sao con trai cả vẫn là niềm tự hào của nhà họ Lý. Nhưng bất công với con trai thứ là rõ, con dâu làm ầm lên họ cũng không thể phản bác được gì.

Cả nhà toàn là cốt nhục chí thân, mãi mới được một năm đoàn viên, ai ngờ Tết xong nhà không ra nhà. Rốt cuộc là do ai? Ban đầu Tần Chiêu Chiêu cảm thấy Ngọc Lan không phải, tiền của vợ chồng bác Lý, muốn cho ai là quyền của bác, chị ta ý kiến gì? Làm ầm lên chỉ tan cửa nát nhà.

Suy nghĩ của con gái ngây thơ khiến Tần mẹ không khỏi buồn cười. “Con không hiểu chuyện thì biết cái gì? Ngọc Lan tức là có lý của cô ấy. Hai bác không công bằng, chỉ biết hướng về con trai cả ở Bắc Kinh. Nếu là con, con cũng tức thế thôi.”

“Con không thế đâu, con quên ngay.”

“Con đừng nói trước, giờ con cũng có thêm chị em gái, ba mẹ yêu em con hơn con, bao nhiêu đồ ngon đồ tốt đều dành cho em con, con không được gì. Trong lòng con có thoải mái không?”

Nếu là như vậy, Tần Chiêu Chiêu cũng hiểu được cảm giác của Ngọc Lan, vì thế cô cảm thấy vợ chồng Lý Kiếm mới thật không phải.

“Anh Lý Kiếm làm ở Bắc Kinh bao nhiêu năm rồi, sao đến tiền để dành mua nhà cũng không có, còn phải về nhà xin? Nhất định là trước kia tiêu tiền như rác.”

“Nhóc con biết gì! Lý Kiếm ở Bắc Kinh cũng chỉ làm công ăn lương. Năm nay con gái sắp đi nhà trẻ, nghe nói học phí ít nhất bảy, tám trăm một tháng, ở quê mình rẻ nhất có một trăm đồng. Nghe nói chi phí sống ở thành phố lớn rất cao.”

Tuy Tần Chiêu Chiêu vẫn đi làm thêm ở Thượng Hải nhưng cô vẫn ăn ở trong trường, chi phí rất thấp, vì thế không hiểu rõ cuộc sống ở thành phố lớn. Nghe mẹ nói xong mới biết sống ở Bắc Kinh thật không dễ dàng, hai vợ chồng Lý Kiếm tốt nghiệp đại học nổi tiếng, trong mắt dân quê đều là người có tiền đồ, vậy mà cũng chỉ vẻ vang bên ngoài, thực chất họ sống ở Bắc Kinh cũng không dễ dàng gì.

Nói vậy là do vợ chồng bác Lý không công bằng, nhưng họ có tội gì mới được? Cả nhà khó khăn lắm mới có một con phượng hoàng đập cánh bay lên, còn đậu ngay Bắc Kinh dưới chân thiên tử, nhưng vẫn chỉ là ăn nhờ ở đậu. Sống giữa thành phố lớn, phải có được căn nhà của mình mới xem như có căn có gốc. Người làm cha làm mẹ, đưa con chín chín dặm đường, lẽ nào đến đoạn cuối lại bỏ mặc con?

Nghĩ tới đây, không biết lỗi do ai. Tần Chiêu Chiêu cảm thấy người nhà họ Lý đều có phần khó xử, nếu thật muốn trách chỉ có thể trách một chữ “tiền”.

Năm nay Đàm Hiểu Yên vất vả lắm mới mua được vé xe lửa về quê ăn Tết, mua vé chợ đen, đắt hơn giá thật hai mươi đồng, số tiền cao gấp đôi

khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng cô vẫn cắn răng mua, chỉ cần được về nhà.

Trước Tết âm lịch, ga Quảng Châu rối loạn, đông như trại tị nạn thời chiến. Đàm Hiểu Yên đã phỏng chừng nhà ga nhất định rất đông, sợ chen không nổi nên đặc biệt nhờ hai đồng nghiệp nam đi cùng giúp mình. Quả nhiên mỗi toa đều đầy ắp người, con kiến cũng chẳng chui lọt, ai cũng muốn tranh lên trước, chẳng hiểu tranh trước thì được cái gì? Khó khăn lắm hai đồng nghiệp mới đẩy được cô lên tàu, tìm được chỗ ngồi xong lại thấy một cô gái trẻ lo lắng len lỏi tới tìm nhân viên trên tàu, nói ví tiền của mình bị móc mất, trong túi có giấy tờ và hai ngàn đồng, hỏi xem có ai có thể hỗ trợ không.

Nhân viên trên tàu cười cười. “Thế này thì biết tìm đường nào? Cô phải tự mình chú ý chứ!”

Đàm Hiểu Yên mua vé tàu tăng cường, tàu đi rất chậm, suốt ngày phải ngừng để nhường đường ray cho các tàu chính, muộn mất mất tiếng, về đến nhà cũng quá nửa đêm, vừa xuống tàu đã có taxi đến hỏi thăm. Xa nhà hai năm, được nghe thấy tiếng nói của quê nhà, cô thấy thân thiết vô cùng, vừa định gật đầu đồng ý lại nghe thấy một giọng nói thân thuộc của quê hương gọi tên: “Hiểu Yên, Hiểu Yên ơi!”

Nghiêng đầu nhìn thấy ngay ba mẹ, cô vừa mừng vừa sợ. Rõ ràng cô đã dặn hai người đừng đến đón, chắc chắn tàu sẽ về đêm nay nhưng không có giờ giấc cụ thể, tội gì hai người đứng trắng đêm mà đợi.

Nhưng cô có dặn gì vợ chồng Đàm thị vẫn không nhịn được chạy tới nhà ga, chờ mấy tiếng liền trong gió lạnh. Con gái đi hai năm, cha mẹ biết bao nhung nhớ, năm nay cuối cùng cũng về nhà ăn Tết, hai người mong được thấy con gái sớm một chút. Dù sao con cũng không ở nhà lâu, qua Tết lại về Thâm Quyển rồi, gặp sớm một phút là được ở bên con lâu thêm một phút.

“Ba, mẹ...”

Vứt hết va li, Đàm Hiểu Yên chạy tới dang tay ôm chầm lấy ba mẹ, một nhà ba người hớn hở đoàn viên. Cái rét mùa đông tựa như lặng lẽ tan đi.

Chương 11

Khai giảng học kỳ mới chưa được bao lâu, Từ Anh và Tần Chiêu Chiêu cãi nhau một trận to, nguyên nhân là Từ Anh nghĩ Tần Chiêu Chiêu nói xấu mình với bạn trai.

Tần Chiêu Chiêu không hiểu gì. “Tôi không biết bạn trai cậu, làm thế nào đi nói xấu với cậu ta được?”

“Đừng có giả bộ ngây thơ, hôm qua điện thoại tôi không mở máy, anh ấy gọi không được nên gọi tới ký túc xá. Chính cậu nghe máy rồi nhân cơ hội nói linh tinh. Tần Chiêu Chiêu, cậu âm hiểm quá!”

“Làm gì, có, tôi chưa bao giờ nhận cuộc gọi nào của bạn trai cậu hết, cậu có chứng cứ gì không?”

“Còn không phải chắc! Chuyện xô có nước tiểu chỉ có tôi với cậu biết. Đã thế sau này cậu còn đi vào xô của tôi, tôi với cậu coi như huề nhau, tại sao còn tố lại với bạn trai tôi? Tần Chiêu Chiêu, chờ đấy, tôi sẽ không để yên đâu.”

Từ Anh nổi giận đùng đùng, đập cửa ra ngoài, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên nhớ lại chỉ kể chuyện cô nước tiểu lần đó cho Tạ Á. Tìm Tạ Á chứng

thực, cô ấy thoải mái thừa nhận: “Đúng thế! Hôm qua mình nhận điện thoại, vừa nói chuyện là biết đây là người tốt. Loại như Từ Anh đâu có xứng với bạn trai như vậy! Mình liền nói rõ cô ta là loại người gì cho cậu ta tỉnh.”

“Tạ Á, sao cậu nhiều lời làm gì?”

“Thế này có là gì, mình ăn ngay nói thẳng, có vẽ chuyện nói xấu cô ta đâu.”

“Nhưng cô ấy tưởng mình nói, cãi nhau với mình một trận.”

“Lát nữa sẽ giải thích rõ là mình nói, không phải cậu. Mình đây dám làm dám chịu!”

Tạ Á cảm thấy mình cũng không tội, chỉ có Từ Anh mới dám làm không dám nhận mà thôi, có điều ngay sau đó, chính cô cũng dám làm mà không dám nhận.

Xế chiều, Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á đi ăn cơm, Từ Anh dẫn theo một người vừa đen vừa béo tót. Người kia chỉ một tay đánh vỡ hết bát đĩa trong tay Tần Chiêu Chiêu, thêm một cái tát vào má cô, rồi chửi ầm lên: “Dám bắt nạt em họ ông này, có tin ông đây bóp chết mày không?”

Tần Chiêu Chiêu ngây người. Trước nay cô chưa từng bị ai đối xử thô lỗ như vậy. Cha mẹ cũng chưa từng tát vào mặt cô, trước kia chỉ đánh vào mông. Bây giờ nhận cái tát như trời giáng, hai má vừa đau vừa rát.

Tạ Á cũng sợ sệt, tên béo khiến cái dũng khí “dám làm dám chịu” lúc trước của cô bay mất không tăm hơi. Cô không muốn ăn cái tát như thế, miệng giống như bị keo dán chặt, khiếp đảm lùi lại.

Tần Chiêu Chiêu vốn còn trông cậy Tạ Á đứng ra nhận lỗi, nhưng vừa thấy cô khiếp đảm lùi lại liền hiểu ngay chuyện này là không thể. Tuy cô gái này miệng lưỡi sắc sảo nhưng chỉ nói miệng thôi, dính tới một gã đàn ông thô lỗ ưa động tay động chân, làm sao cô nàng dám ra mặt tranh cao thấp, nhận thiệt về mình đây? Thôi, dù sao cô cũng bị tát rồi, chẳng việc gì kéo Tạ Á theo để cả hai cùng bị đánh.

Tần Chiêu Chiêu nước mắt lã chã, bị gã béo chỉ tận mặt chửi mắng, chung quanh bao nhiêu người xúm lại xem như xem diễn trò vui, không ai đứng ra ngăn cản. Cuối cùng, một giáo viên biết tin chạy tới quát gã lui. Trước khi đi, gã còn ném lại một câu độc địa, nói sau này Tần Chiêu Chiêu còn khinh thường Từ Anh thì sẽ bóp chết cô.

Về ký túc xá, Tần Chiêu Chiêu nằm ì trên giường, khóc thút thít. Chương Hồng Mai theo phe Từ Anh, ngồi một bên lời mặ tiếng nhạt nói nếu sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước đừng nói linh tinh có hơn không, còn bảo nhất định vì cô không có bạn trai nên thấy người ta có bạn trai nên trong lòng khó chịu muốn đập đổ. Chỉ thiếu mỗi chuyện nói cô tâm lý biến thái nữa mà thôi.

Thường ngày, nếu Chương Hồng Mai nói mấy câu khó nghe, Tạ Á sẽ đáp lại ngay, có điều, hôm nay chính Tạ Á cũng suy sụp, chỉ yếu ớt nói: “Người ta đủ chán rồi, cậu đừng nói nữa được không?”

Lãnh gọn bàn tay lên má, cuối tuần đó Tần Chiêu Chiêu không cách nào ra ngoài được, dấu tay trên mặt còn chưa biến mất.

Sáng hôm ấy, cô gọi điện thoại tới nhà bà Kiều Mộc, định nói với mẹ hôm nay mình có việc không tới được. Kiều Mộc bắt máy, thấy giọng cô khàn khàn vì khóc suốt tối qua, liền thân thiết hỏi: “Cậu khó chịu à? Nếu bị bệnh nhớ đi khám nhé!”

Một câu ấy khiến nước mắt cô giàn giụa. “Cảm ơn cậu, mình không ốm, chỉ là...” Cô nhin không được, nức nở nói: “Mình bị anh của bạn cùng lớp đánh.”

Nỗi tủi thân phải nén trong lòng thật sự rất khó chịu, một mình tha hương không biết ngỏ cùng ai. Kiều Mục là người quen duy nhất của cô ở Thượng Hải, trong lòng cô cũng luôn coi cậu là người thân thiết nhất. Lời nói dịu dàng của cậu khiến cô không kìm nổi, vừa khóc vừa kể lại mọi chuyện tồi qua.

“Sao bạn cậu lại làm thế? Chưa làm rõ ràng đã đánh người. Còn nữa, sao cậu không giải thích cho cô ta: người nói xấu cô ta không phải cậu mà là cô Tạ Á kia?”

“Chưa kịp nói gì cô ấy đã gọi anh họ tới đánh mình rồi, Tạ Á lại sợ, mình đành bỏ đi, không nên để cô ấy cũng bị đánh theo.”

“Tần Chiêu Chiêu, tốt bụng là chuyện tốt, có điều đừng có tốt quá, như vậy chỉ mình cậu chịu oan ức thôi.”

Kiều Mục cúp máy, nói với mẹ hôm nay Tần Chiêu Chiêu không tới được, mẹ hỏi làm sao, cậu nói bị ốm.

“Ôi trời, thứ Hai Đình Đình thi tiếng Anh, còn đang định hai ngày nghỉ chờ Tần Chiêu Chiêu ôn bài kỹ cho con bé một chút, ai ngờ nó lại lăn ra ốm. Ốm không đúng lúc tí nào!”

Mẹ buột miệng nói vậy khiến Kiều Mục không nhin nổi nữa, hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh. “Mẹ, bấy lâu nay Tần Chiêu Chiêu dạy Đình Đình học chưa lấy một đồng tiền công. Giờ cô ấy bị bệnh, mẹ không hỏi thăm được một câu sao?”

Mợ đỏ mặt. “A... Con bé... ồm thế nào? Có nặng không?”

“Nặng lắm, chỉ sợ sắp tới không đến đây được nữa.”

Kiều Mục ném lại mấy câu rồi xoay người đi thẳng về phòng bà ngoại.

Chiều, lúc Kiều Mục rời đi, mợ ngượng ngùng đưa cậu một túi hoa quả, nhờ cậu đến thăm Tần Chiêu Chiêu. Mợ không an tâm, còn dặn dò cậu đi “thăm bệnh” hộ: “Vốn mợ nên tự đi, nhưng mợ còn chưa đến trường con bé bao giờ, không biết tìm thế nào, trong nhà có cả đống việc, không dứt ra được. Kiều Mục, cậu đi thay mợ nhé!”

Mợ tốn tiền mua hoa quả thăm người là chuyện hiếm thấy, Kiều Mục cũng không từ chối, cậu thấy Tần Chiêu Chiêu đáng được như vậy.

Tần Chiêu Chiêu nghe dưới lầu có bạn trai tới tìm, tự nhiên cảm thấy khó chịu, bạn trai nào tới tìm cô đây? Ngó nghiêng xuống, mắt cô chột sáng như sao... Kiều Mục. Bóng người cao gầy đứng bên góc ngô đồng, tán cây xanh tốt dịu dàng choàng lên cậu một cái bóng xanh tươi.

Xoay người chạy xuống lầu, bước chân cô dồn dập như người nhảy điệu clacket, trái tim cũng tung bừng nhảy múa.

Kiều Mục xách một túi hoa quả tới, còn nói là mợ dặn cậu mang đến. “Mợ nói cậu bị bệnh không đến được, mợ bảo mình mang ít đồ tới thăm cậu.”

“Cái này... sao mình dám mặt dày mà nhận? Mình có ồm đâu, làm mợ tốn kém rồi.”

“Thế này có là gì. Nếu cậu dạy Đình Đình mà thu học phí, dù chỉ bằng nửa bên ngoài cũng đủ ăn hoa quả mệt nghỉ rồi.”

Kiều Mục đưa túi hoa quả cho Tần Chiêu Chiêu, cẩn thận nhìn kỹ mặt cô, một bên má sưng đỏ còn in hằn dấu tay. Tần Chiêu Chiêu xấu hổ, đưa tay che mặt, bị đánh xong nhìn rất thảm hại, cô không muốn cậu thấy mình trong tình cảnh ấy.

“Mặt còn sưng, chườm khăn lạnh sẽ đỡ đấy.”

Kiều Mục dịu dàng, thân thiết nói khiến Tần Chiêu Chiêu thấy ấm áp vô cùng. Vạn phần uất ức lúc trước giờ tiêu tan không còn mảy may, nhờ có cậu đặc biệt tới thăm cô, an ủi cô.

Nói chuyện vài câu, Kiều Mục muốn về. Gần giờ cơm chiều, Tần Chiêu Chiêu muốn giữ cậu lại ăn cơm. “Đồ ăn ở trường mình rất ngon, mình mời cậu bữa tối nay.”

“Cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu. Minh Mẫn ở nhà chờ, mình...”

Đang nói, chợt có tiếng chuông điện thoại, Kiều Mục lấy trong túi ra một chiếc điện thoại di động xinh xắn, bấm vài cái, là tin nhắn tới. Cậu vừa xem vừa mỉm cười, khóe môi cong thành một đường đẹp đẽ. Tin nhắn của ai, chỉ cần nhìn nét mặt tươi cười của cậu cũng đoán ra.

“Ồ, cậu mua di động lúc nào thế?”

“Mua năm ngoái. Tết năm ngoái Minh Mẫn về quê ăn Tết, để tiện liên lạc ấy mà! Thôi, không nói chuyện với cậu được nữa, Minh Mẫn làm xong cơm tối rồi, mình phải về đây, tạm biệt nhé!”

Tần Chiêu Chiêu không ngờ Lăng Minh Mẫn cũng biết nấu ăn, trước kia Lăng Minh Mẫn vốn là tiểu thư không phải động tay vào chuyện gì. Quả nhiên, sức mạnh tình yêu thật là lớn! Cũng phải, hai người họ đã làm

“chuyện ấy”, giờ cùng ở một nhà với nhau, Lăng Minh Mẫn hẳn sẽ hằng ngày giặt áo quần, nấu cơm cho cậu giống như vợ hiền.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

... Tần Chiêu Chiêu hâm mộ Lăng Minh Mẫn vô cùng, trên thế gian này, Lăng Minh Mẫn là người cô hâm mộ nhất, hâm mộ từ tận đáy lòng.

Cuộc sống yên ả ngày ngày trôi đi, trôi thật nhanh, chớp mắt lại tới kỳ nghỉ mừng Một tháng Năm.

Suốt kỳ nghỉ, chỉ mình Tần Chiêu Chiêu ở lại ký túc xá, mọi người đã có kế hoạch trước cả rồi. Thường Khả Hân đi Tân Cương với ba mẹ, Chương Hồng Mai và Từ Anh đi du lịch núi Nga Mi với bạn trai, Tạ Á và bạn đồng hương cùng nhau tới Lạc Dương ngắm hoa. Trước khi đi, Tạ Á còn cố kéo Tần Chiêu Chiêu cùng đi. “Càng nhiều người đi càng vui.”

Sau vụ điện thoại, vì trong lòng thấy có lỗi nên Tạ Á thường tìm mọi cách lấy lòng Tần Chiêu Chiêu. Cô cũng vì chuyện đó mà giải thích rất nhiều lần với Tần Chiêu Chiêu, nhưng xin lỗi bằng miệng vẫn còn quá nhẹ nhàng so với cái tát mà Tần Chiêu Chiêu phải nhận. Tần Chiêu Chiêu có thể tha lỗi cho cô nhưng tình cảm không thể trở lại như trước được nữa, vì thế Tần Chiêu Chiêu không thể đi cùng hai người tới Lạc Dương. Kể cả quan hệ với Tạ Á không xấu đi, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn đi, đi chơi tốn kém vô cùng, cô không có dư tiền như vậy.

Nghỉ dài, việc gia sư của Tần Chiêu Chiêu cả miễn phí hay lấy công đều tạm ngừng, vì học trò đi chơi cả. Một bên nhân tuần lễ vàng đi chơi, bên kia Đình Đình cũng hẹn bạn cùng lớp đi Tô Châu. Ban đầu mẹ còn không đồng ý, nói cô đã lên cấp ba rồi mà không chịu học hành, chỉ chăm chăm đi chơi.

“Mẹ, mẹ sợ con ham chơi hay ngại tốn tiền? Con không biết, con đã hẹn với bạn rồi, lần này con nhất định phải đi. Bọn con đi Tô Châu thôi, tới đó có tốn bao nhiêu đâu, mẹ đừng keo kiệt thế chứ! Mẹ xem anh Kiều Mục và chị Minh Mẫn còn đáp máy bay tới Hạ Môn kia kìa, nghe đâu còn đi tận nửa tháng. Chi phí lớn như thế, sao mẹ không nói gì?”

“Nó tiêu tiền của bố mẹ nó để lại, mẹ lấy quyền gì mà quản? Mà hai đứa nhóc này cũng tiêu tiền như nước nhĩ, còn bỏ tiền đi máy bay cơ đấy, mẹ đây sống bốn chục năm còn chưa được đi máy bay một lần.”

Mục Tùng ngồi nhà, nghe không nổi đành lên tiếng: “Kiều Mục có đi chơi đâu, nó nói tháng Năm ở Hạ Môn có giải thưởng âm nhạc hay nhạc hội dương cầm gì đó. Nó học nhạc, đương nhiên muốn tới xem để mở mang kiến thức.”

“Con mặc kệ, ba mẹ, có thể nào con cũng phải đi Tô Châu. Con học hành vất vả cũng cần được nghỉ ngơi chứ!”

Mợ cũng hết cách với con gái, chỉ biết cười khỏ với Tần Chiêu Chiêu. “Đấy cháu xem, con bé này sượng đủ đường còn nói mình vất vả. Học hành thì có gì vất vả, ngày trước ba mẹ bị đẩy về nông thôn mới vất vả...”

“Mẹ này, giờ là thế kỷ XXI rồi, mẹ đừng có lôi cái ngày xưa của mẹ ra đây nữa!”

Tần Chiêu Chiêu không kiên nhẫn nghe họ đôi co, tâm tư của cô dồn quanh lời nói của Mục Tùng. Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn cùng tới Hạ Môn, tháng Năm ở đảo Cổ Lãng có giải thưởng gì? Cô không biết, chỉ biết thành phố ven biển kia rất đẹp. Trời xanh, biển xanh, sóng bạc, hành trình tháng Năm của họ hẳn là rất đẹp?

Chương 12

Bảy ngày nghỉ, Tần Chiêu Chiêu không có chỗ nào để đi, đành đạp chiếc xe cũ kĩ lang thang một vòng quanh những thắng cảnh nổi tiếng ở Thượng Hải: Bến Thượng Hải, Miếu Thành Hoàng, tháp truyền hình Minh Châu phương Đông, cao ốc Kim Mậu... Những nơi mất phí sẽ không vào, cô tiếc mấy chục, thậm chí mấy trăm đồng mua vé vào cửa.

Bảy ngày nghỉ, bạn bè đi chơi về ai nấy vui vẻ, chỉ riêng Tạ Á rầu rĩ không vui. Hơn nữa, sau khi về trường, cô cũng tới trung tâm giới thiệu việc làm xin ghi danh, chuẩn bị kiểm thêm việc làm ngoài giờ.

Trước đó, cô có hỏi thăm Tần Chiêu Chiêu một số thủ tục, nghe cô nói muốn đi làm thêm, Tần Chiêu Chiêu kinh ngạc. Gia cảnh nhà Tạ Á rất tốt, ba mẹ đều buôn bán, quần áo bình thường cô mặc đều là hàng hiệu, khác hẳn với Tần Chiêu Chiêu thứ nhất giá rẻ, thứ hai đồ đẹp, không có đủ tiền để chú trọng tới thương hiệu.

“Sao tự nhiên cậu lại muốn đi làm thêm? Vất vả lắm đấy, sợ cậu không chịu được.”

“Không sợ, cậu làm được thì mình cũng làm được, cậu cũng chỉ có hai chân hai tay như mình thôi.”

Đương nhiên Tần Chiêu Chiêu không có ba đầu sáu tay, nhưng cô là con nhà nghèo, Tạ Á không thể chịu khổ như cô được. Cô vừa nói ra ý này, Tạ Á đột nhiên rơm rớm nước mắt. “Thật ra, nhà mình cũng không khá giả gì, chẳng qua mình ham hư vinh nên mới làm ra vẻ thế thôi.”

Trước kia, ba Tạ Á làm thợ dỡ than ở một xí nghiệp, mẹ không có công việc chính thức, chỉ là một thợ may ở nhà. Công việc của ba vừa bản vừa vất vả, cả đời mặt mũi lấm lem than. Tạ Á còn nhớ có lần mẹ đưa cô tới chỗ ba làm, thấy ba mặt mũi lấm lem, đen sì, cô hoảng sợ khóc âm ỉ, sống chết không nhận người này là ba.

Sau này, xí nghiệp phá sản đóng cửa, ba cô mất việc. Công việc không có nhưng vẫn phải tiếp tục sống, ông chuyển qua bán than tổ ong, vẫn bám vào than mà sống. Mỗi ngày bất kể nắng mưa, bất kể gió bão, ông đều tới xưởng nhận một xe than lớn, vất vả kéo khắp đường lớn ngõ nhỏ rao bán. Ngày Tạ Á mới lên cấp hai, đi học thường xuyên thấy ba kéo xe than đi ngoài đường. Những lúc cần vượt dốc, cô sẽ chạy đến đẩy cho ba; sức cô yếu nhưng mỗi lần như vậy khiến ba cô vui vẻ vì con gái hiểu chuyện lại thân thiết với ba.

Nhưng Tạ Á càng lớn càng không hiểu chuyện. Lên cấp ba, cô thi đỗ trường trung học trọng điểm, trong trường có rất nhiều học sinh gia đình khá giả, khiến cô cảm thấy rất tủi thân. Vì sao ba cô không phải cục trưởng, giám đốc mà chỉ là một ông bán than dạo? Quanh năm suốt tháng chỉ gàn gũi với than, tay chân dính bụi than rửa không hết. Cô cảm thấy thật xấu mặt, giữa đường gặp ba sẽ tìm cách tránh. Tuy không muốn gàn gũi với ba nhưng số lần cô tìm ba vò tiền ngày một nhiều, vì số thứ cô muốn cũng ngày một nhiều, động một chút là oán hận: “Các bạn ai cũng có, mình con không có”, ba chỉ biết tận lực thỏa mãn cô.

Lúc Tạ Á đến Thượng Hải, ba đưa cô đi. Ban đầu cô không muốn, nói mình tự đi được, ba lại lo lắng cho con gái lần đầu xa nhà. “Ba đưa con tới ga, cùng lắm tới cổng trường, không vào trường con đâu.”

Người làm cha tất nhiên thấu hiểu vì sao con gái không muốn mình đưa đi, con gái ngại ngùng, xấu hổ với bạn bè mới, bởi vì ông không phải một người cha danh giá vẻ vang.

Hai cha con lặn lội vạn dặm tới Thượng Hải, Tạ Á thật sự không để ba tới gần trường nửa bước đã đuổi ông về. Bạn bè trong trường chưa biết nhau, cô sĩ diện nói gia đình mình rất khá giả, ba mẹ là người buôn bán. Cô muốn kết bạn với người Thượng Hải, để từ nay có thể vĩnh biệt cái gia đình khiến cô xấu hổ, mất mặt kia. Nhưng cô lại thất vọng thêm lần nữa, con trai Thượng Hải cơ bản rất khinh thường con gái ngoại tỉnh, hoặc chỉ muốn chơi đùa, hoặc cự tuyệt thẳng. Cô giận nhưng không biết làm sao.

Tạ Á bắt đầu thấy ghét bạn học người Thượng Hải bất kể nam nữ, ghét cái cảm giác ra vẻ ta đây của họ. Chuyện Tạ Á gần gũi Dương Kỳ cũng là bất đắc dĩ, anh ta chỉ là con cái một gia đình giáo viên bình thường ở Chu Châu, Hồ Nam – không phải mẫu bạn trai lý tưởng của cô. Nhưng cô không được như ý, cần người an ủi, dần dần cũng gần gũi anh ta.

Lần này đi Lạc Dương, Tạ Á gọi về nhà vòi tiền mẹ. Thấy mẹ chần chừ, cô mất kiên nhẫn. “Nghỉ nhiều ngày bạn bè đều đi chơi cả, một mình con ở ký túc xá vừa buồn vừa mất mặt. Người ta sẽ nghĩ con sao nghèo đến thế, ngay cả tiền đi chơi loanh quanh cũng không có.”

Mẹ cũng không thể tự quyết, đành nói: “Cái này... Để mẹ bàn với cha con đã.”

Bàn bạc xong là tiền đến ngay, cô vui vẻ đi Lạc Dương chơi. Ở Lạc Dương vài ngày thiếu tiền, Tạ Á lại gọi về nhà đòi thêm nhưng ở nhà chỉ có cậu ruột nhận máy, cậu nghe xong liền lớn tiếng quở trách: “Tiểu Á, con đã lớn thế này thì phải hiểu chuyện một chút chứ. Ba con còn nằm viện thế kia, con lại du sơn ngoạn thủy vui vẻ thật!”

Cô ngây người. “Ba con làm sao?”

Mùng Một tháng Năm, ba cô kéo xe than bên ngoài, vô tình bị một chiếc taxi đâm phải, cũng may thương thế không nghiêm trọng, chỉ gãy chân. Hơn nữa taxi gây chuyện xong cũng không bỏ chạy, lại có bảo hiểm nên phí điều trị bảo hiểm chi trả hoàn toàn. Có điều, cơ thể bị đau đớn, phải nằm bất động một trăm ngày.

Ba cô xảy ra chuyện nhưng dặn vợ không được cho con biết, sợ con ở xa lo lắng. Tạ Á gọi điện về vòi tiền, mẹ cô đành nói với chồng, ba cô giục vợ đi gửi tiền ngay: “Con muốn đi chơi thì cứ cho nó đi, lớn thế rồi cũng chưa được bố mẹ đưa đi đâu chơi, con gái có bố mẹ như chúng ta cũng thấy tủi thân.”

Nghe cậu nói ba gặp tai nạn, Tạ Á lập tức đổi hành trình, từ Lạc Dương về Trường Sa. Thấy ba đen đúa gầy mòn, chân bó bột nằm trong viện, cô bật khóc. Ba lại nhẹ nhàng an ủi cô: “Không sao đâu, không sao mà, chỉ gãy xương không nghiêm trọng, nghỉ ngơi mấy tháng là được. Mấy tháng này công ty bảo hiểm vẫn trả tiền cho ba. Con xem, được nghỉ ở nhà vẫn có tiền tiêu, coi như được hưởng phúc.”

Nghe ba nói, Tạ Á càng cảm thấy xót xa, nước mắt đầy mặt. Cô cảm thấy mình thật bất hiếu, đáng bị sét đánh.

Lúc ấy, Tạ Á đã thề sẽ không sĩ diện hão, không hiểu chuyện như vậy nữa; càng không thể cứ vòi vĩnh ba mẹ tiền như đòi nợ nữa, về trường cô nhất định phải kiếm việc làm thêm để có tiền nuôi sống bản thân.

Tạ Á nghẹn ngào kể chuyện, Tần Chiêu Chiêu chỉ im lặng nắm tay cô. Cô hiểu rõ tâm trạng của Tạ Á, hai người gia cảnh tương đồng, hiểu rõ tính sĩ diện và tự ti của nhau.

“Xin lỗi Tần Chiêu Chiêu, chuyện Từ Anh lần đó là mình sai, để cậu bị đánh oan. Chương Hồng Mai nói cậu tâm lý bất thường, thực ra người tâm

lý bất thường là mình mới phải. Mình thấy bạn bè Thượng Hải sống vui vẻ hơn mình nên cảm thấy rất khó chịu, ghen tỵ nên muốn phá hoại những tháng ngày an nhàn của họ. Có phải mình rất biến thái không?”

“Mọi chuyện đều đã qua rồi, Tạ Á, sau này đừng so đo với người khác nữa. Cứ so đo mãi chỉ thêm bực, không nhất thiết phải làm mình buồn bực làm gì.”

Hai cô gái trẻ nắm tay nhau, san sẻ hơi ấm nhỏ nhoi.

Sau kỳ nghỉ, Tần Chiêu Chiêu lại tiếp tục làm gia sư hai nơi, cô phát hiện Đình Đình đi Tô Châu về, đầu óc toàn để đi đâu, không có tinh thần học tập, hơi chút là mất hồn, lúc lại thất thần; đã vậy còn kêu gào đòi giảm béo, kiêng tất cả những thứ đồ ăn dầu mỡ để tăng cân như thịt bò khô, sô cô la... là những món khoái khẩu của bản thân.

Tần Chiêu Chiêu cũng đoán được nguyên nhân khiến cô bé thay đổi, có điều không tiện hỏi. Cũng may vợ không phải là người ngốc, bà cũng nhìn ra. “Không phải con nhóc tí tuổi đầu cũng yêu đương đấy chứ?”

Cô bé không nhận. “Không có, mẹ đừng nói bừa!”

“Không có thì tốt, mẹ nhắc nhở con, giờ học lớp mười hai rồi, phải dồn hết tâm tư vào học hành, đừng làm lộn xộn hết lên. Mẹ đây đủ bận rồi, con đừng gây thêm chuyện đấy!”

Gần đây vợ Mục Kiều bận rộn nhiều chuyện, trong khu có một cặp vợ chồng trẻ nhờ trông con giúp từ thứ Hai đến thứ Sáu, vợ vui vẻ nhận lời. Nhưng vợ phải lo chuyện ăn uống cho cả người già lẫn trẻ nhỏ; có hôm đứa bé vừa mới tè ướt người lại thấy mẹ già trên giường đập đập, khiến vợ chỉ muốn đá thúng đựng nia.

Bực không chịu nổi, vợ bàn với chồng đưa mẹ vào viện dưỡng lão. Mục Tùng không vui, nói mẹ không chịu được thì đừng trông trẻ, sao lại đưa mẹ vào viện dưỡng lão rồi đi chăm con cái người khác? Mẹ một mực từ chối. “Tôi trông trẻ cho người ta thì có thêm tiền, chăm mẹ lấy đâu ra, đương nhiên tôi muốn chọn việc có tiền.”

“Đưa mẹ vào viện dưỡng lão cũng mất tiền, chỉ sợ tiền mình trông trẻ chẳng đủ, thế thì kiếm hay không kiếm có gì khác?”

“Thì không đưa mẹ tới viện tốt là được. Nghe nói mấy viện dưỡng lão ở ngoại thành giá rẻ hơn nhiều.”

Hắn vợ có ý nghĩ này từ lâu rồi, đã tính toán hết cả. Mục Tùng đang định phản đối, mẹ đã sầm mặt. “Nếu ông không đồng ý thì tự đi mà hầu mẹ ông, muốn làm hiếu tử cũng đừng đẩy mọi chuyện lên đầu tôi.”

Mục Tùng bị bức bách, ông đi làm hàng ngày, lấy đâu thời gian mà trông mẹ. Vợ ông có thể buông xuôi trách nhiệm nhưng ông không thể được. “Việc này... Kiều Mục nhất định không nghe đâu.”

“Nó không nghe, buồn cười thật. Ai mượn ý kiến nó à? Ông là cậu hay nó là cậu? Phải rồi, thật ra đưa mẹ vào viện dưỡng lão nó cũng nên góp thêm tiền. Mẹ nó mất nhưng nó là con trai, phụng dưỡng bà chắc nó nhận phần thay mẹ nó.”

“Bà nói cái gì thế? Kiều Mục còn đi học, lấy đâu ra tiền mà bắt nó bỏ ra.”

“Nó không đi làm nhưng vẫn có tiền đi Hạ Môn chơi. Tôi đoán hai đứa nó đi lần này cũng hơn ngàn đồng. Tiền ba mẹ nó để nó tiêu hoang chi bằng mang ra giúp bà được vào viện dưỡng lão tốt có hơn không.”

Mục Tùng kiên quyết không chịu. “Không được, đừng nghĩ tới tiền của nó. Đây là tiền ba mẹ nó để lại cho nó. Bà có vào viện dưỡng lão cũng không đến lượt cháu ngoại bỏ tiền.”

Mợ phì một tiếng, không thềm để ý.

Đúng như Mục Tùng đoán, Kiều Mục nhất quyết không đồng ý đưa bà vào viện dưỡng lão. Hai bên lời qua tiếng lại, cuối cùng hai mắt Kiều Mục rom róm. “Mợ, xin mợ nghĩ lại. Nếu sau này mợ bị bệnh, Đình Đình cũng không muốn lo nữa mà đẩy mợ vào viện dưỡng lão ở ngoại thành, mợ cảm thấy thế nào?”

Mợ nhất thời á khẩu, không biết trả lời sao.

Bụng đầy oán khí, mợ càng ngày càng không đủ kiên nhẫn để chăm sóc bà cụ. Những khi có Đình Đình ở nhà, mợ sẽ cố gắng tốt một chút, dù sao mợ cũng không muốn làm tấm gương xấu cho con gái, tránh sau này con học theo mà đối xử tương tự với mình lúc về già. Nhưng nếu Đình Đình không ở nhà, mợ lại giận điên lên, mặt nặng mày nhẹ. Có câu, bệnh nặng bên người không thấy con cái đâu, con cái còn chẳng thấy đâu nữa là con dâu.

Một thời gian sau, mợ lại nhắc chuyện đưa bà cụ tới viện dưỡng lão. Nguyên nhân vì trong khu có thêm đôi vợ chồng nữa muốn mợ trông con giúp. Cô nhóc mới hơn hai tuổi, ngày trước có bảo mẫu trông coi, hiện nay bảo mẫu đã xin nghỉ. Cô bé cũng sắp đi nhà trẻ nên đôi vợ chồng kia không muốn phí quá nhiều tiền thuê một bảo mẫu đáng tin, chỉ muốn tìm một người ở gần nhà trông cô bé đến tháng Chín thì đi mẫu giáo.

Mợ nói muốn trông hai đứa bé, chán không muốn lo cho bà cụ nữa. Mợ dõng gan dõng ruột với chồng: “Chúng ta cũng cần phải sống, tiền mình kiếm chỉ đủ dùng trong nhà, sau này Đình Đình vào đại học tốn không ít tiền. Giờ

người ta mang việc đến tận cửa, tôi không muốn bỏ, kiếm được đồng nào hay đồng ấy. Mình nói có phải không? Đưa mẹ tới viện dưỡng lão, đâu phải chúng ta không hiếu thuận, chẳng qua sức không đủ thôi, làm việc lấy đâu ra thời gian coi sóc mẹ?”

Mục Tùng râu rĩ nửa ngày. “Đưa mẹ vào viện dưỡng lão, không nuôi mẹ, chỉ sợ ra đường người ta xỏ xiên.”

“Sao lại không nuôi? Mình có đẩy mẹ ra giữa đường tự sinh tự diệt đâu, bỏ tiền đưa cụ đến viện dưỡng lão đang hoang cơ mà. Nếu mình không yên tâm, vậy ta chọn viện dưỡng lão tốt trong nội thành là được rồi.”

Mục Tùng hết sức, chỉ biết thở dài.

Kiều Mục biết mẹ lại có ý đẩy bà vào viện dưỡng lão, hơn nữa cậu cũng đồng ý, bèn tức giận. “Cậu, sao cậu làm thế được? Tại sao nhất định phải đưa bà vào viện dưỡng lão? Máy chỗ đó chỉ có người già không nơi thân thích mới vào thôi.”

Mục Tùng lựa lời: “Kiều Mục, cậu cũng có chỗ khó xử...”

Kiều Mục ngắt lời, giọng nói lạnh băng: “Cậu khó xử gì, chẳng qua cậu không muốn chăm sóc bà nữa thôi. Cậu thấy bà giống như gánh nặng. Cậu...” Cậu dừng một chút rồi lại nhả ra những lời lẽ sắc nhọn như dao: “Cậu chắc đang hối hận, lúc trước bà xuất huyết não không nên đưa bà vào bệnh viện làm gì. Lúc trước cậu không cố cứu thì giờ cũng không cần...”

“Bốp...” Kiều Mục chưa nói xong đã lãnh trọn một cái tát của cậu, chỉ thấy ông xanh mặt. “Mày... mày đừng có hỗn!”

Kiều Mục bình tĩnh nghênh đón ánh mắt cậu. “Những gì tôi nói đều là sự thật, cậu có thừa nhận vậy không? Ngày trước mẹ tôi nằm viện, cần tiền

cứu mạng, cậu chần chừ tiền thuốc men, muốn ngừng điều trị, không phải vì lo sau này mẹ tôi cũng liệt giường gây phiền lụy cho cậu sao? Cậu có thể bỏ rơi chị em ruột thịt, đương nhiên cũng có thể bỏ mẹ đẻ được!”

Mục Tùng giận run, chỉ tay vào đứa cháu, nửa ngày mới nhả được mấy câu: “Được, trong mắt mày tao là người như vậy thì tao đây cũng không chịu mang tiếng không. Chuyện của mẹ tao cứ quyết thế đấy! Ngày mai tao đi liên hệ với viện dưỡng lão, gửi mẹ vào. Chuyện này không nhờ mày tham gia.”

Kiều Mục cười lạnh, mỉa mai: “Xem ra ông thật sự muốn đuổi bà. Được, con cái như ông không muốn lo thì để thằng cháu ngoại này lo. Tôi đưa bà đi, sau này bà với các người chẳng liên quan gì đến nhau nữa. Cậu, đây là lần cuối cùng tôi gọi ông là cậu. Từ này về sau, tôi chẳng còn cậu nào hết, chỉ có bà ngoại là người thân duy nhất!”

Chương 13

Cuối tuần, Tần Chiêu Chiêu theo lệ tới nhà bà ngoại Kiều Mục, vừa vào cửa đã thấy phòng bà đổi khác, biến thành một căn phòng vui chơi nhỏ. Chiếc giường gỗ cũ không còn, căn phòng rộng ra rất nhiều, hai đứa trẻ đang chơi trong phòng – cậu nhóc còn ngồi trong xe tập đi, cô bé cưỡi ngựa gỗ.

Cô bất ngờ: Bà ngoại Kiều Mục đâu rồi? Vì sao phòng bà lại thành phòng cho trẻ con chơi?

Mợ còn ngập ngừng thì Đình Đình đã lạnh miệng chen vào: “Anh Kiều Mục đưa bà đi rồi.”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, cảm thấy có gì không ổn. Sao tự nhiên Kiều Mục lại đón bà đi? Mợ lấp lửng, chắc chắn có vấn đề.

Tần Chiêu Chiêu không biết nhà trọ của Kiều Mục, cũng không có số điện thoại, cuối cùng đành tới trường tìm. Kiều Mục kể lại chuyện mâu thuẫn với cậu hôm đó. Cậu nói thật đơn giản, thái độ bình tĩnh giống như đang nói chuyện của người khác vậy. Nhưng cô nghe mà quặn lòng, cô hiểu rõ cậu lại nhận thêm một sự tổn thương từ chính người thân của mình.

Quả nhiên, Kiều Mục nói câu cuối bằng giọng bi thương: “Quả thật, bây giờ mình quá thất vọng về người thân. Máu mủ tình thâm là cái gì đây? Có những lúc thấy người ngoài còn tốt hơn người trong nhà. Ví như cậu vậy, Tần Chiêu Chiêu, cậu chỉ học chung với mình một học kỳ, vậy mà còn giúp mình nhiều hơn chị hay cậu ruột của mình.”

Tần Chiêu Chiêu không vui mừng với lời khẳng định của cậu về mình, cô còn mãi lo lắng cho cuộc sống tương lai của cậu. Cậu mới là sinh viên năm thứ hai, ngoài tiền làm thêm chẳng có nguồn thu nào khác, đã vậy còn phải nuôi bà ngoại ở trọ. Chắc chắn không thể thoải mái cả chuyện tiền nong lẫn tinh lực, làm sao cậu có thể chăm sóc một bà lão bị liệt đây?

Kiều Mục nói đã đăng ký với trung tâm giới thiệu việc làm để tìm người giúp việc tới chăm sóc bà ngoại. Hiện tại chưa tìm được người, cậu và Lăng Minh Mẫn sẽ thay phiên nhau chăm sóc bà. Về tiền, cậu có mấy vạn đồng ba mẹ để lại nên hiện tại tạm thời không thiếu.

Tạm thời không thiếu tiền nhưng thiếu người, kiếm người giúp việc không hề đơn giản. Kiều Mục đi học, còn phải đi dạy thêm; Lăng Minh Mẫn cũng không rảnh rỗi. Là ngôi sao văn nghệ, trưởng nhóm văn nghệ hội sinh viên của trường, tất cả hoạt động văn nghệ không thể vắng bóng cô. Cô

lấy đâu ra thời gian để ở nhà chăm lo chuyện cơm nước cho một bà cụ? Huống chi trước nay cô chưa từng chịu khổ.

Tần Chiêu Chiêu chủ động đưa số điện thoại của ký túc xá cho Kiều Mục. “Cậu và Lăng Minh Mẫn đều bận, nếu gặp chuyện gấp thì cứ gọi cho mình, mình sẽ tới trông bà hộ cho.”

Kiều Mục không an tâm. “Sao mình còn không biết xấu hổ mà làm phiền đến cậu nữa. Cậu cũng đi học, đi làm thêm, còn phải dạy thêm cho Đình Đình. Thật ra, cậu cũng nên tìm vợ mà đòi tiền lương, vợ không có lý do gì mà cướp trắng công của cậu như vậy.”

“Bỏ đi, kỳ sau mình không định đến dạy Đình Đình nữa. Gần đây con bé không có tâm tư học hành, mình có cố thế nào cũng phí sức. Hơn nữa, cậu vợ đối với bà ngoại như thế làm mình thấy cũng không hay lắm, không muốn qua lại với họ nữa.”

Nửa tháng trước ngày thi cuối kỳ, Tần Chiêu Chiêu chính thức xin nghỉ ở nhà vợ Kiều Mục. Vợ cũng không nói gì, dù sao người ta không lấy của mình một đồng thì muốn đi lúc nào chẳng được. Hôm Tần Chiêu Chiêu dạy cho Đình Đình buổi cuối, vợ tỏ ra vô cùng khách sáo, còn đưa cho cô năm trăm đồng. Đây là khoản thù lao duy nhất cô nhận được sau hơn một năm phụ đạo không công.

Đến hè, Tần Chiêu Chiêu vẫn ở lại Thượng Hải; cô và Tạ Á cùng đi kiếm việc làm thêm hè. Xem một lượt tờ rao vặt, Tạ Á chú ý một mục thông tin tuyển dụng. Một câu lạc bộ cao cấp cần tuyển nhân viên phục vụ, yêu cầu sinh viên nữ trẻ trung, xinh xắn, tuổi từ mười tám đến hai mươi hai, giao tiếp tiếng Anh và tiếng Trung lưu loát, lương cứng ba ngàn đồng. Mọi thông tin liên hệ Chu tiểu thư.

“Lương cứng ba ngàn đồng, có nghĩa là còn tăng thêm được nữa. Oa, Chiêu Chiêu, nếu đi làm hai tháng bọn mình có thể kiếm được bảy, tám ngàn đồng đấy.”

“Ừ, trên lý thuyết thì có thể, nhưng lương cao như vậy thì chắc chắn có gì đó mờ ám. Mình nghĩ công việc này có thể không trong sáng lắm.”

“Người ta đăng đàn hoàng trên báo thể này chắc sẽ không phải là chỗ nào quá đáng đâu. Câu lạc bộ Sony, hay mình đi xem thử đi! Xem một chút không mất gì đâu.”

Tạ Á gọi điện thoại liên lạc với Chu tiểu thư, Chu tiểu thư hỏi thăm một số thông tin cơ bản rồi đưa địa chỉ mời cô tới phỏng vấn. Tần Chiêu Chiêu bị Tạ Á kéo đi cùng, hai người tìm kiếm một hồi mới đến được câu lạc bộ. Lần đầu tiên tới những nơi xa hoa như vậy, hai người rón rén bước trên sàn gỗ đắt tiền, sợ bất cẩn làm hỏng sẽ đền không nổi.

Phỏng vấn hai người là Chu tiểu thư quyền rũ, lẳng lơ, trừ lúc xem ti vi, Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ gặp một người quyền rũ như vậy ngoài đời thật: mỗi bước chân, cử chỉ đều đầy ý vị, mang theo vẻ quyền rũ của một phụ nữ trưởng thành. Tiểu thư nhân nhã giới thiệu câu lạc bộ tuyển sinh viên nữ trẻ trung, xinh đẹp làm phục vụ cho các phòng khách, chủ yếu phục vụ việc ca hát, rót rượu, nói chuyện phiếm... cho hội viên. Mỗi lần tiếp khách được thêm một trăm đồng hoa hồng và tiền boa của khách, nếu khéo léo, một tối có thể kiếm được vài trăm đồng tiền hoa hồng thuê phòng và tiền boa. Có điều, tiền boa phải nộp lại cho câu lạc bộ ba phần, mình được giữ bảy phần.

“Bảy mươi phần trăm cũng là khá rồi, trừ tiền nộp lại cho câu lạc bộ, những tiếp viên làm tốt mỗi tháng vẫn có thể kiếm được cả vạn đồng. Hai người đều là sinh viên đáng vẻ trong sáng, ngoan hiền, là loại khách thích nhất, nếu khéo léo cũng không thua kém mấy người kia đâu.”

Nghe xong, hai tay Tần Chiêu Chiêu ướt đẫm mồ hôi, tiếp viên câu lạc bộ chỉ cần ca hát, rót rượu, nói chuyện phiếm thôi mà có thể kiếm được chừng đó tiền sao?

Chu tiểu thư cười cười. “Đây là câu lạc bộ cao cấp, không cung cấp dịch vụ mại dâm, nhân viên của chúng tôi chỉ cần phục vụ đơn giản vậy thôi. Đương nhiên, tan làm rồi, nhân viên đồng ý phát triển thêm cái gì với khách là chuyện của họ.”

Tần Chiêu Chiêu nhớ lại chuyện Đàm Hiểu Yến ở Thâm Quyển được Ngô Quốc Anh đưa tới hộp đêm, chỉ rót rượu tiếp khách lấy tiền boa, nếu cung cấp thêm các dịch vụ khác sẽ có thêm các khoản khác. Như vậy, phục vụ phòng khách ở câu lạc bộ cao cấp và tiếp viên hộp đêm có gì khác nhau?

Trước mặt Chu tiểu thư, cô im lặng nhưng vừa đi ra liền nói với Tạ Á: “Cái gì mà phục vụ phòng khách, rõ ràng cũng chỉ là tiếp viên hộp đêm mà thôi.”

“Không ngờ tiếp viên thu nhập khá thế. Chỉ cần ngồi trong phòng hát hò, rót rượu mà tháng kiếm hơn vạn đồng, hơn hẳn chúng ta đi làm nhân viên tiếp thị hay phát tờ rơi. Mình muốn làm.”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người nghe Tạ Á nửa đùa nửa thật. “Cậu đùa à? Cậu định đi làm tiếp viên á?”

Tạ Á đỏ mặt, cuối cùng nói thẳng: “Chiêu Chiêu, nếu thu nhập cao thế, mình muốn làm thật. Làm hai tháng không chừng đủ tiền học phí cả năm luôn. Mình nhất định có giới hạn, chỉ làm tiếp viên ở quán, rót rượu, hát hò, nói chuyện phiếm với khách, tuyệt đối không làm chuyện khác.”

“Đi làm thế này... Cậu không sợ Dương Kỳ biết sẽ giận sao?”

“Mình đã nói rõ ràng với Dương Kỳ, hiện tại mình không muốn nói chuyện yêu đương. Mình và anh ấy chỉ duy trì tình cảm bạn học bình thường thôi. Anh ấy không có quyền quản, muốn làm gì là việc của mình.

Tần Chiêu Chiêu thấy ý cô đã quyết, không tiện nói thêm. Tạ Á không phải Đàm Hiểu Yên, khuyên nhẹ vô dụng, nói nặng lại làm tổn thương nhau. Trầm mặc một lúc, Tần Chiêu Chiêu mới lên tiếng: “Vậy cậu... cậu phải cẩn thận đấy!”

Hôm sau, Tạ Á tới câu lạc bộ ghi danh, tham gia huấn luyện, một tuần sau chính thức làm việc. Việc cô đi làm ở câu lạc bộ được giữ kín, ngoài Tần Chiêu Chiêu không ai biết, dù sao làm tiếp viên cũng không phải chuyện vinh quang gì để khoe.

Tần Chiêu Chiêu tìm được việc đánh máy, sao chép giấy tờ ở một tiệm photocopy gần trường, tiền lương không cao nhưng không cần phải trực ca tối. Bà chủ là người rất biết thương thức cuộc sống, bà nói thẳng làm việc ban ngày là đủ rồi, tối nên đóng cửa về hưởng vui thú bên chồng con.

Tần Chiêu Chiêu thích những bà chủ như vậy, suốt ngày khư khư ôm lấy cửa hàng kiếm tiền thì có gì vui? Người ta không nên chỉ sống vì tiền, có thời gian dư dả nên sum vầy với gia đình.

Tần Chiêu Chiêu làm việc ở đây khá thoải mái. Bà chủ là người dễ gần, khác hẳn dân Thượng Hải bình thường; chẳng may đến muộn một, hai lần bà sẽ bỏ qua, sắp đến giờ về có khách vào bà sẽ để Tần Chiêu Chiêu về đúng giờ còn mình ở lại, không kiểm soát nít cô lại. Bà chủ như vậy rất hiếm thấy, Tần Chiêu Chiêu vô cùng cảm kích, càng tận tâm tận lực làm việc.

Đi làm rồi, Tần Chiêu Chiêu dùng điện thoại ở tiệm gọi tới di động của Kiều Mục để cậu lưu lại số, để cậu tiện liên lạc với mình. Lần trước để lại

số điện thoại ký túc xá cũng chưa từng thấy Kiều Mực gọi tới, có lẽ cậu không muốn phiền tới cô?

“Cảm ơn cậu, bọn mình kiếm được người giúp việc rồi, không cần làm phiền cậu.”

Tìm được người nhanh như vậy, Tần Chiêu Chiêu cũng mừng cho Kiều Mực. Có người giúp việc, họ có thể sống thoải mái hơn nhiều, nhưng cô cũng có chút buồn bã, mất mát vì cô không giúp được gì cho cậu.

Mùa hè, trời sáng rất mau. Vàng dương tròn xoe giống một bánh xe vàng rực lặn ra từ phía chân trời, mất trọn một ngày để đi từ phía đông sang phía tây, đến nơi vẫn chần chừ không muốn lặn, khiến buổi hoàng hôn cứ dài mãi ra.

Hoàng hôn là khoảnh khắc đẹp nhất trong ngày. Mặt trời chưa lặn hẳn, bóng tối còn ở phía sau, cảnh sắc mang vẻ đẹp mộng lung, huyền ảo. Mỗi buổi hoàng hôn, Tần Chiêu Chiêu thích nhất được ngắm bầu trời vàng rực và suy nghĩ.

Riêng chiều nay, Tần Chiêu Chiêu chăm chú nhìn bầu trời đỏ rực thật lâu. Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của Kiều Mực. Cô rất muốn tặng cậu một món quà, muốn được gọi điện thoại chúc cậu sinh nhật vui vẻ, nhưng cuối cùng cô không mua quà, cũng không gọi điện. Cô chỉ một mình lặng ngắm trời cao, từ đáy lòng chúc phúc cho cậu: Kiều Mực à, chúc cậu sinh nhật vui vẻ! Sống vui từng ngày!

Cô không biết lời chúc tốt đẹp của cô không thành sự thật, sinh nhật lần thứ hai mươi của Kiều Mực thật sự không hề vui vẻ.

Đưa bà ngoại về nhà trọ, chưa đầy hai tháng Kiều Mực đã đổi ba người giúp việc.

Phục vụ người nằm liệt một chỗ đúng là chuyện khổ sai, mọi chuyện ăn uống, tắm giặt đều phụ thuộc vào người giúp việc, người giúp việc sợ bẩn, sợ mệt nên không ai muốn làm. Cũng có người miễn cưỡng nhận lời vì tiền công cao nhưng sau đó sẽ đi ngay nếu tìm được công việc khác tốt hơn. Hai người giúp việc bỏ đi, người thứ ba chủ động tìm tới Kiều Mục không qua trung tâm môi giới. Người này đã luống tuổi, mặt mũi hiền lành, tự nhận mới từ Tô Châu lên, không đủ tiền đóng phí vào các trung tâm giới thiệu việc làm nên chỉ vật vờ bên ngoài chờ, thấy có người nói ở đây cần tìm người giúp việc nên tìm tới. Bà ta nói chỉ cần được bao ăn ở, việc bẩn thỉu, vất vả tới đâu cũng không ngại, tiền công thấp một chút cũng không sao. Kiều Mục hỏi bà có tình nguyện phục vụ người già bị liệt hay không, bà ta lập tức gật đầu. “Được chứ, có thể nào cũng sướng hơn làm ruộng ở quê.”

Người giúp việc mới không ngại bẩn thỉu, khổ cực, mấy ngày đầu đúng là rất tốt, Kiều Mục còn tưởng mình đã kiếm được một người tử tế. Ai ngờ chưa đầy một tuần, bà ta cuỐm hết đồ đáng giá trong nhà rồi chuỐn mất. Phòng ngủ của Kiều Mục bị cạy khóa lấy mất mấy trăm đồng trong ngăn kéo cùng một máy ảnh kỹ thuật số, laptop mới mua của Lăng Minh Mẫn cũng không còn, thậm chí cả quần áo đẹp và mấy lọ mỹ phẩm đã dùng quá nửa của cô cũng chẳng thoát. Lăng Minh Mẫn nổi điên giậm chân. “Con mẹ này điên rồi!”

Bị người giúp việc trộm đồ, Kiều Mục đi báo cảnh sát nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu. “Chàng trai, tìm người giúp việc sao có thể nhật đại một người ngoài đường về nhà như vậy được, tuyệt đối không thể dùng mấy người mình không biết rõ thân thế. Đến giờ bà ta trộm đồ chạy mất rồi biết tìm đảng nào? Lần sau đi tìm người giúp việc nhớ thông qua trung tâm, ăn một vỏ này phải thông minh ra một tí.”

Hôm nay đúng là sinh nhật lần thứ hai mươi của Kiều Mục. Nhờ có bà giúp việc hay kẻ lừa đảo chết tiệt kia mà tâm trạng cậu vô cùng thê thảm.

Dẫu vậy, cậu vẫn phải ổn định tinh thần về nhà thu dọn tàn cục.

Trong nhà vẫn lộn xộn vì bị lục lọi, Lăng Minh Mẫn tức giận nằm trên giường không nhúc nhích. Phòng bà ngoại truyền ra tiếng ê a, Kiều Mục đã quen với âm thanh này từ lâu, đây là tiếng bà khó chịu sau khi không kiểm soát được việc đại tiểu tiện.

Sau khi Kiều Mục đưa bà về, Lăng Minh Mẫn đổi hết tã vải bình thường sang tã giấy, vừa không phải đi giặt tã bẩn vừa bớt phiền phức. Có điều, tã giấy không được thoải mái như tã vải, bà ngoại đi vệ sinh xong sẽ cảm thấy khó chịu, vì thế thường hay “i i a a” chờ người tới thay đồ mới.

Thay rửa và dỗ bà ngoại xong, Kiều Mục quay vào phòng an ủi Lăng Minh Mẫn. Lần này cô bị thiệt hại lớn, laptop mới mua đầu hè mất tám ngàn đồng, dùng hơn một tháng đã bị người ta trộm mất, cô không tức mới lạ. Kiều Mục dỗ: “Mất thì cũng mất rồi, có tức cũng không tìm lại được, chỉ khiến mình thêm bực. Được rồi mà, đừng giận nữa, mai anh mua máy mới cho em. Giờ cười một cái anh xem nào, được không?”

Lăng Minh Mẫn xoay người ngồi dậy, gượng cười. “Không cần đâu, anh phải tiết kiệm tiền đi. Anh còn hai năm học, giờ phải lo cho cả bà nữa. Kiều Mục, tiền của anh giờ cũng không còn bao nhiêu nữa rồi, đúng không?”

Kiều Mục im lặng. Đúng vậy, tiền của cậu giờ không còn bao nhiêu. Ba mẹ mất, cậu được thừa kế gần mười vạn, trả lại ba vạn tiền thuốc men cậu Mục Tùng ứng ra, còn lại hơn sáu vạn. Sáu vạn này là phí tổn bốn năm đại học của cậu, ngoài học phí còn đủ thứ tiền ăn mặc, đi lại, thuê nhà thuê cửa, tới giờ thêm cả tiền thuê người giúp việc chăm sóc bà. Tuy rằng cậu đi làm thêm ngoài giờ nhưng thu vẫn không đủ chi; thẻ ngân hàng vẫn hao hụt từng ngày, hiện tại chỉ còn hơn hai vạn.

“Kiều Mực,” Lăng Minh Mẫn dịu giọng. “Em thấy, anh nên đưa bà về nhà cậu đi. Hiện tại anh không đủ sức chăm sóc bà, ngược lại còn làm tan nát hết cuộc sống riêng của mình.”

Tan nát... Đây là cảm giác lớn nhất của Lăng Minh Mẫn về cuộc sống của cô và Kiều Mực.

Từ lúc Kiều Mực đưa bà về ở cùng, thế giới hai người đã từng lãng mạn, ngọt ngào của họ trở thành “chuyện ba người”. Bà ngoại trúng gió nằm liệt không thể tự lo thân, mọi chuyện ăn uống đều cần người khác giúp, Lăng Minh Mẫn phải giúp cậu chăm sóc bà. Ăn uống, thay quần áo, thay tã, gội đầu, tắm rửa cô vẫn cố gắng làm được, nhưng không thể chịu nổi chuyện đại tiểu tiện không kiểm soát nổi của bà ngoại. Dầu dùng tã giấy thay tã vải là có thể giảm bớt chuyện giặt giũ nhưng mỗi khi thay tã vẫn phải rửa ráy, chuyện bẩn thỉu như vậy lần nào cũng khiến cô muốn ói.

Lăng Minh Mẫn không thể không thấy nản. Cô mới hai mươi tuổi, còn quá trẻ, được nuông chiều từ bé, ngày còn ở nhà một cái bát cũng chưa từng rửa, đến khi yêu Kiều Mực mới hứng thú với chuyện rửa rau băm thịt. Một tiểu thư chuyên làm nũng, tay không dính nước xuân, vì yêu một người mới tự nguyện xuống bếp, lóng ngóng làm bạn với nồi niêu bát đĩa. Có điều, cô chưa yêu tới độ yêu ai yêu cả đường đi lối về. Cô không yêu nổi bà ngoại như yêu Kiều Mực, dù sao đây cũng đâu phải bà ngoại của cô.

Ngày Kiều Mực đưa bà về, Lăng Minh Mẫn không hề vui mừng, nhưng cô không tiện nói ra. Gần đây cậu không vui, cô nói thêm nữa khác nào đổ thêm dầu vào lửa; hơn nữa, tình cảm của cậu dành cho bà cô biết rõ. Vì thế cô chỉ có thể nhin bực bội, để bà ở đây vài hôm rồi từ từ khuyên cậu đưa bà về nhà cậu Mực Tùng.

Lăng Minh Mẫn không muốn để bà ngoại ở cùng hai người. Không phải vì bà bị bệnh, cho dù bà khỏe, cô cũng không muốn có thêm một người nữa

xen vào thế giới ngọt ngào của riêng hai người họ. Huống hồ, đây còn là một bà lão bệnh tật, mọi chuyện ăn uống đều cần người chăm lo, cuộc sống của cô và Kiều Mịch bây giờ chỉ xoay quanh bà ngoại.

Làm sao Lăng Minh Mẫn có thể chịu nổi cuộc sống quấn quanh bên một bà lão đây? Cô còn trẻ, lại may mắn như thế, ở nhà là công chúa của ba mẹ, ở trường là ngôi sao rực rỡ; cô còn có Kiều Mịch là bạn trai tâm đầu ý hợp. Thế giới của cô chưa một lần trải qua mưa gió, gập ghềnh trắc trở, mỗi ngày đều xán lạn, huy hoàng. Cuộc sống tương lai là ánh cầu vồng rực rỡ sắc màu, lẽ ra cô và Kiều Mịch nên tranh thủ tuổi trẻ để hưởng thụ cuộc sống... Vậy mà, bà ngoại đột nhiên chen vào thế giới riêng của họ. Bây giờ, đừng nói là thương thức, hưởng thụ cuộc sống; cuộc sống bây giờ giống như là cực hình tra tấn hai người vậy.

Người giúp việc cứ đến rồi đi, thay như chong chóng, đến giờ còn dính phải một kẻ lừa đảo, đúng là công rấn cắn gà nhà. Lăng Minh Mẫn bực bội không chỉ vì mất của, mà còn vì không còn người giúp việc, mấy ngày tới cô sẽ phải chăm sóc, hầu hạ bà ngoại. Cuối cùng cô cũng không chịu nổi nữa, phải mở miệng khuyên cậu đưa bà về nhà cậu Mịch Tùng.

Chương 14

Lăng Minh Mẫn đề nghị, Kiều Mịch từ chối ngay lập tức, không cần nghĩ ngợi. “Anh không còn cậu nữa rồi, anh không đi tìm ông ta nữa đâu.”

“Kiều Mịch, anh đừng giận dữ nữa. Lẽ ra trước kia không nên trở mặt với cậu như thế, cậu ấy cũng không còn cách nào khác, chỉ định đưa bà vào viện dưỡng lão thôi, có phải bỏ ra đường không quan tâm nữa đâu. Chăm sóc người già liệt giường tốn công tốn sức, cậu mợ đều phải làm việc,

không có cách làm chăm lo chu đáo cho bà được. Đưa bà tới viện dưỡng lão cho chuyên gia chăm sóc có gì không tốt?”

Kiều Mục ngẩn người, hai hàng lông mày chau ngược. “Nói vậy, em cũng tán thành để hai người họ đưa bà vào viện dưỡng lão?”

“Kiều Mục, anh bình tĩnh nghĩ thử xem. Làm vậy cũng không tệ hại như anh tưởng tượng đâu. Ít nhất đến viện dưỡng lão bà vẫn được săn sóc tử tế.”

“Em cảm thấy người già vào viện dưỡng lão sẽ được nhân viên săn sóc tử tế hơn là được con cháu lo lắng sao?”

“Kiều Mục, hai chuyện này không giống nhau. Người ta là nhân viên nhận tiền để chăm sóc người già, họ làm việc này tốt hơn con cháu nhiều.”

“Có thể nào họ cũng không thể hơn thân nhân, con cái được. Anh tuyệt đối không đưa bà vào viện dưỡng lão. Anh sẽ lo cho bà, không bỏ mặc bà đâu.”

Lời nói chắc như đinh đóng cột của Kiều Mục khiến Lăng Minh Mẫn bực mình. “Kiều Mục, anh có thể lý trí một chút không? Anh còn đi học, làm thế nào chăm lo cho bà? Mấy hôm trước em lén xem sổ tiết kiệm, giờ anh chỉ còn hơn hai vạn đồng. Chừng đó không đủ học phí hai năm của anh, hết tiền rồi anh làm thế nào? Chẳng lẽ bỏ học?”

“Không đủ tiền thì anh về quê bán nhà!”

Kiều gia còn một căn nhà ở quê, hiện tại Kiều Mục chưa động tới, không tới đường cùng cậu không muốn bán. Dù sao đây cũng là nơi cậu từng sống với ba mẹ.

Lăng Minh Mẫn hiểu cậu rõ nhất. “Anh nữ bán sao? Đến cả nhà mẹ thuê vài năm anh còn không nữ trả lại, anh thật sự có thể bán nhà chắc!”

Kiều Mục cắn môi. “Anh chỉ còn mỗi bà ngoại là thân thích, có thể nào anh cũng không coi bà là như gánh nặng giống cậu đâu. Hết cách thật anh sẽ bán, người sống quan trọng hơn cái nhà!”

“Kiều Mục, anh chỉ có mình bà là thân thích thôi ư? Thế em là gì của anh? Anh có thể nghĩ tới em một chút hay không? Chúng ta mới hai mươi tuổi, chưa vào năm thứ ba, lẽ nào bây giờ cuộc sống của chúng ta cứ xoay quanh bà anh hay sao?” Lăng Minh Mẫn không nhìn nỏi, nói thẳng suy nghĩ của mình.

Kiều Mục run giọng: “Minh Mẫn, bà ngoại là người thân, em là người yêu. Anh biết gần đây em phải lo cho bà rất vất vả, anh cũng không muốn em phải chịu khổ sở như vậy. Anh sẽ cố tìm người giúp việc mới, có người giúp việc rồi em sẽ không cần động tay chân vào việc gì nữa. Minh Mẫn, anh không yêu cầu em phải chu đáo, cẩn thận với bà như anh, dù sao bà cũng không phải bà em. Anh chỉ hy vọng em có thể chấp nhận để bà ở cùng chúng ta, anh không thể bỏ rơi bà được, tuyệt đối không.”

Lăng Minh Mẫn thở dài im lặng, Kiều Mục cũng nín thinh. Ngoài song, bốn bề bóng chiều dần buông, tia sáng ảm đạm len lỏi vào phòng, ngập đầy mắt hai người.

Nghỉ hè chớp mắt đã trôi qua.

Kết thúc kỳ nghỉ, Tạ Á hoan hí khoe với Tần Chiêu Chiêu, đi làm tiếp viên hai tháng cô kiếm được gần tám ngàn đồng, tính ra mỗi ngày kiếm được ba, bốn trăm đồng. Cô làm việc ở câu lạc bộ ba ngày bằng Tần Chiêu Chiêu đánh máy một tháng.

“Chiêu Chiêu, nếu mình đồng ý phục vụ tận nhà chắc chắn còn kiếm được nhiều tiền hơn. Nhưng mình không tham vậy đâu, mình cảm thấy làm tiếp viên thế này cũng đủ rồi.”

Làm tiếp viên kiếm tiền dễ như vậy, khó trách số tiếp viên ở Thượng Hải dẫn đầu cả nước. Tạ Á chỉ làm tiếp viên, không phục vụ thêm gì khác mà mỗi tháng còn kiếm được mấy ngàn đồng, nếu chịu phục vụ thêm tại nhà hẳn một tháng kiếm được không dưới một vạn. Quả nhiên, thân thể đúng là vốn tự có của phụ nữ.

Tạ Á làm việc ở câu lạc bộ, ngoài tiền boa còn nhận được không ít quà cáp như nước hoa, mỹ phẩm, áo quần... từ khách hàng hào phóng. Đặc biệt, có người còn tặng cô một chiếc di động Motorola V70 thời thượng.

Tạ Á kiếm được tiền liền mua quà gửi về cho bà mẹ, hai hộp dương sâm lớn cho ba và một chiếc áo lông cừu đắt tiền cho mẹ. Với ba mẹ cô, đây đều là những món đồ cao cấp, Tạ Á sợ ba mẹ tiếc không dám dùng nên gọi điện về dặn dò cẩn thận: “Ba, mấy hộp dương sâm này nhất định ba phải giữ lại mà ăn, đừng có mang cho anh em bạn bè đấy! Mẹ, ngày lạnh nhớ lấy áo lông cừu này ra mặc. Mẹ đừng có tiếc mà cất đi, cất mấy năm là áo không còn mềm nữa đâu.”

Tần Chiêu Chiêu ngồi bên lắng nghe, ba mẹ Tạ Á cũng giống ba mẹ cô. Ngày lễ tết được bạn bè tặng đồ gì ngon thì đều không nỡ dùng mà đem cất đi để sau này mang đi tặng lại người khác.

Tạ Á có điện thoại mới, chiếc cũ không dùng nữa liền đưa cho Tần Chiêu Chiêu. Ban đầu Tần Chiêu Chiêu nhất định không lấy, cô không liên lạc với ai ngoài ba mẹ với Đàm Hiểu Yên nên có di động cũng chẳng để làm gì. Hơn nữa, mọi người thường gọi tới máy bàn của ký túc xá, gọi vào di động hai bên cùng tính phí rất tốn kém.

Tạ Á nói: “Cậu đúng là ngang hết chỗ nói! Ai bắt cậu phải gọi đi đâu. Gửi tin nhắn là được rồi, tin nhắn rẻ lắm, chỉ một hào một tin. Có di động thỉnh thoảng gửi tin nhắn cho Kiều Mực, chuyện gì không tiện nói thì nhắn tin là được rồi!”

Nghe vậy Tần Chiêu Chiêu cũng động lòng, nhận lấy di động Tạ Á cho và cảm ơn. Sau chiếc đài chạy băng thời cấp hai, đây là món “đồ xa xỉ” thứ hai của cô – một chiếc di động lại là đồ người khác thải ra nhưng với cô vẫn là báu vật.

Có di động, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng học cách gửi tin nhắn. Tin đầu tiên gửi cho Kiều Mực, báo cô đã có di động, từ này sẽ dùng số này. Mất một lúc cậu mới nhắn lại, chỉ vồn vện có một chữ: “Ừ!”

Câu trả lời đơn giản như vậy khiến cô không còn dũng khí gửi thêm tin nữa. Cậu bận rộn nên không thể gửi tin lại cho cô chẳng? Hay cậu thấy phiền phức nên mới không đáp lại?

Đúng là Kiều Mực đang phiền, hôm nay tâm trạng cậu rất tệ.

Cô giúp việc làm được chưa đầy một tháng đã đòi tăng tiền công, lúc mới tới còn là một cô bé An Huy thuần phác, mới lên Thượng Hải được vài ngày đã thành cô gái đua đòi theo thói tân thời. Ở nhà hết ăn lại nằm nhưng vẫn chê tiền ít, không tăng lương sẽ bỏ việc đi chỗ khác.

Ban đầu Kiều Mực còn muốn thử thuyết phục cô giúp việc nhưng Lăng Minh Mẫn không được nhẹ nhàng như thế. “Muốn đi thì cứ đi, ai hơi đâu giữ cô. Đừng tưởng tôi không biết cô ở nhà lén lấy quần áo của tôi mặc. Người cô hôi hám lắm có biết không hả? Làm bẩn hết quần áo của tôi rồi!”

Ngay từ đầu Lăng Minh Mẫn đã không ưng cô giúp việc người An Huy này, nhưng không còn cách nào khác. Người giúp việc có vài năm kinh

nghiệm rất đắt hàng, họ có thể linh hoạt lựa chọn, chẳng ai thèm tới chăm sóc người bệnh; chỉ có những người trẻ từ quê lên còn thiếu kinh nghiệm mới bằng lòng chịu thiệt. Sau khi bị người giúp việc tìm được giữa đường kia lừa, Kiều Mục cảm thấy những người có tuổi thường lòng dạ khó lường, nên có ý tìm một người trẻ, dễ đối phó; vì thế mới thuê cô giúp việc người An Huy này.

Lời Lãng Minh Mẫn khiến cô giúp việc thẹn quá hóa giận: “Cô nghĩ mình thom tho lắm ấy! Con gái con đũa chưa lấy chồng mà dám ngủ với trai. Đúng là loại đàn bà mặt dày dâm dăng!”

Kiểu mắng nhiếc này chỉ có người nhà quê mới dùng, Kiều Mục và Lãng Minh Mẫn nhất thời sững sốt. Hai người chưa bao giờ phải nhận những lời khó nghe đến vậy, Lãng Minh Mẫn hét sững sờ liền nổi điên. “Cô... cô cút ngay!”

Cô giúp việc đi rồi nhưng Lãng Minh Mẫn càng nghĩ càng tức. Từ nhỏ đến giờ cô được ba mẹ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, không ai nữ mắng cô một lời. Vậy mà hôm nay một ả giúp việc dám mắng nhiếc cô khiến cô uất ức vô cùng. Kiều Mục an ủi nửa ngày cô vẫn chưa nguôi. Cậu cũng không rảnh mà ở nhà đỡ dành cô mãi, đến giờ phải đi dạy thêm rồi. Giờ cậu phải tận dụng mọi khả năng để kiếm tiền bù vào các khoản chi tiêu.

“Được rồi, Minh Mẫn, đừng giận nữa. Giờ anh phải đi dạy, dạy xong anh về ngay. Người giúp việc đi rồi, chiều nay em không muốn cũng không cần nấu cơm đâu, anh mua mấy món ngon về cho em. Có điều, em giúp anh làm món gì đó cho bà ăn trước nhé! Được không?”

Kiều Mục thỏ thẻ từng lời nhưng Lãng Minh Mẫn vẫn không nhin được, nổi xung lên: “Không được, giờ em rất bực, bị một con nhà quê mắng là đồ dâm dăng. Giờ em bực không biết làm gì hết, không nấu cơm, không bón cơm. Kiều Mục, em xin anh, anh đưa bà về nhà cậu được không? Anh xem

cuộc sống của hai đứa mình giờ thành cái gì rồi? Rồi tinh rồi mù hết lên, giờ còn bị con ôsin nhieếc mắng!”

Kiều Mục biết giờ Lăng Minh Mẫn đang cáu, nói thêm gì cũng chỉ khiến hai người khắc khẩu, mà cậu không có thời gian đôi co với cô. “Minh Mẫn, anh biết giờ em không vui. Được rồi, em không cần làm gì đâu, cứ nằm nghỉ nhé! Chờ anh dạy xong sẽ mua đồ ăn về cho em.”

Kiều Mục dạy xong, mua ba suất bánh bao về, không thấy Lăng Minh Mẫn đâu, trên bàn chỉ còn một mảnh giấy: “*Em nản lắm rồi, về ký túc xá ở tạm một thời gian đã.*”

Một câu ngắn gọn hơn chục chữ nhưng Kiều Mục cảm thật lâu, tựa như không hiểu được chữ vuông.

Đã lâu Tần Chiêu Chiêu chưa gặp lại Kiều Mục, cô đang định kiếm có tới trường xem cậu thế nào thì Kiều Mục gọi điện hỏi cô buổi chiều có thể bớt chút thời gian qua trông bà ngoại giúp cậu một chút hay không. Cô vội vàng gật đầu. “Ừ, mình rảnh.”

Thật ra, chiều hôm ấy Tần Chiêu Chiêu có tiết học, nhưng Kiều Mục đã nhờ tới, cô sẵn sàng trốn học không cần suy nghĩ. Lần đầu tiên tới nhà, Kiều Mục đón cô ở đầu đường. Cậu gầy đi nhiều, dáng vẻ cũng tiều tụy hơn hẳn. Rõ ràng gần đây cậu không ổn, lòng cô đau xót như bị kim châm.

Quả thật Kiều Mục đã hết cách. Lăng Minh Mẫn dỗi bỏ về ký túc xá, bản thân cậu ngoài đi học còn phải đi dạy thêm mấy nơi, người giúp việc chưa tìm được, không có ai trông bà giúp. Biết tìm ai đây? Cậu nhớ một quyển sách từng viết: *Người bạn từng giúp có thể sẽ không giúp lại bạn nhưng người đã từng giúp nhất định sẽ đồng ý giúp bạn lần nữa.* Cậu lưỡng lự mãi, cuối cùng quyết định gọi cho Tần Chiêu Chiêu.

Kiều Mục dẫn Tần Chiêu Chiêu về nhà, dặn dò vài câu rồi vội vàng rời đi. Cô nhìn một lượt, thấy nhà cửa bừa bộn liền thu dọn lại cho gọn gàng. Trong nhà cậu cũng có một chiếc organ electone, phần nắp phím đàn vô cùng sạch sẽ nhưng khắp thân đàn phủ một lớp bụi mỏng, rõ ràng ngoài luyện đàn ra cậu không lau chùi cho cả cây đàn. Cô tiếc nuối, mang giẻ tới lau sạch đến khi đàn sáng bóng lại mới thôi.

Tối Kiều Mục về, thấy nhà cửa sáng sủa, rục rỡ hẳn lên. Tần Chiêu Chiêu không chỉ trông bà giúp cậu mà còn làm luôn cả việc của người giúp việc. Cậu ngại ngần cảm ơn: “Làm phiền cậu quá, Tần Chiêu Chiêu.”

“Không sao, dù sao mình cũng quen với việc chân tay rồi. Nếu cậu chưa tìm được người giúp việc, mình sẽ bớt chút thời gian qua giúp, từ trường mình qua đây cũng không xa lắm.”

Nhắc đến chuyện tìm người giúp việc, Kiều Mục lại thở dài không thôi. Sau vài lần tiếp xúc với người giúp việc, cuối cùng cậu cũng hiểu muốn tìm một người giúp việc tốt, biết chịu khó chịu khổ phức tạp như thế nào. Tần Chiêu Chiêu nghe cậu kể chuyện mấy người giúp việc cứ đến rồi đi thì ngạc nhiên vô cùng. “Khó kiếm người giúp việc như vậy cơ à? Thảo nào hồi trước mợ nói muốn tìm người giúp việc cũng không dễ.”

Nhắc tới mợ, Kiều Mục lại trầm mặc, cô vội vàng chuyển đề tài: “Phải rồi, sao không thấy Lăng Minh Mẫn? Gần đây cậu ấy bận à?”

Kiều Mục càng trầm mặc, nghiêng đầu nhìn sang hướng khác. Cô giật mình hỏi lại: “Các cậu... Không phải hai người cãi nhau đấy chứ?”

Kiều Mục trầm mặc một lúc mới mở miệng, nhưng hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Tần Chiêu Chiêu, cậu có cảm thấy việc mình đưa bà về đây là một hành động rất thiếu lý trí không?”

Tần Chiêu Chiêu không hiểu. “Kiều Mực, cậu sao vậy? Sao lại hỏi thế?”

“Minh Mẫn nói mình hành động thiếu lý trí, còn nói mình không đủ khả năng chăm sóc bà. Cô ấy muốn mình đưa bà về nhà cậu mình, mình không đồng ý, cô ấy tức giận.”

Tần Chiêu Chiêu đã hiểu, hóa ra Kiều Mực và Lăng Minh Mẫn không thoải mái vì chuyện của bà ngoại. chuyện này rất dễ hiểu, đến mợ là con dâu còn không muốn chăm lo mẹ chồng nằm liệt nữa là một cô gái trẻ yếu ớt như Lăng Minh Mẫn. Con người ai chẳng ích kỷ, có ai tình nguyện đeo thêm một cục nợ vào cuộc sống nhẹ nhàng của mình. Tuy Lăng Minh Mẫn có vẻ ích kỷ nhưng những gì cô nói cũng có phần đúng, hiện tại Kiều Mực không đủ khả năng lo cho bà, cậu đã cố hết sức rồi, mấy tháng này nhìn cậu gầy rộc đi.

[©STENT](#)

Cân nhắc cẩn thận, Tần Chiêu Chiêu nói thẳng: “Kiều Mực, mình biết cậu rất yêu quý bà ngoại. Cậu muốn bà tuổi già có người thân dốc lòng săn sóc nên mới kiên quyết không đồng ý để cậu Mực Tùng đưa bà vào viện dưỡng lão. Xét về tình cảm, cậu nghĩ vậy là đúng, rất trọng tình trọng nghĩa. Tuy nhiên, xét một cách khách quan thì đúng là cậu thiếu lý trí. Giờ cậu còn đi học, đưa bà về cũng không đủ thời gian, sức lực để chăm sóc bà cẩn thận, thuê người giúp việc cũng không đơn giản. Chuyện này Lăng Minh Mẫn nói không sai, cậu không đủ sức chăm lo cho bà. Có lẽ, cậu nên cân nhắc đề nghị của cô ấy, đưa bà về nhà cậu Mực Tùng đi.”

Hai mắt Kiều Mực bỗng đỏ hoe. “Mình biết mọi người cảm thấy mình rất thiếu lý trí, nhưng lý trí là gì? Nói cho rõ, lý trí chẳng qua là sự lạnh lùng, tàn nhẫn được tô son trát phấn mà thôi. Trước kia mẹ mình nằm viện cần tiền cứu mạng, cậu mình do dự không nỡ giao tiền. Cậu ấy sợ mất của

mất người, cũng sợ nếu cứu được mẹ mình thì sẽ phải gánh thêm một người chị nằm liệt nên mới cho rằng dùng điều trị là biện pháp tốt nhất. Cái này... gọi là lý trí. Mình không muốn giờ cũng đối xử với bà theo cách này, quá tàn nhẫn! Bà già rồi, ốm đau, liệt, bị ruồng rẫy, con cháu không tình nguyện chăm lo, như vậy quá tàn nhẫn! Đưa bà vào viện dưỡng lão, viện dưỡng lão tốt thì không đủ khả năng, đưa tới một viện dưỡng lão không tốt thì có tác dụng gì? Thà mình đưa bà về ở với mình, thuê người giúp việc chăm sóc bà, ít nhất mỗi ngày đi học về có thể thấy bà mỉm cười vui vẻ. Mình tin chắc cậu mợ cũng không muốn Đình Đình sau này đưa họ vào viện dưỡng lão mà muốn thuê người giúp việc để họ được ở nhà, ít nhất ngày ngày có thể cùng nhau hưởng chút vui thú gia đình.”

Tần Chiêu Chiêu im lặng, Kiều Mục cũng có lý của cậu. Cái gọi là lý trí thực ra đều xuất phát từ góc độ lợi ích, lo cho mình trước. Có những lúc, một từ lý trí cũng ngang với một từ tàn nhẫn!

Chương 15

Tới nhà Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu đi thẳng tới tìm cậu Mục Tùng. Cô biết nhất định Kiều Mục sẽ không bao giờ trả bà về lại nhà cậu, nhưng nếu cậu Mục Tùng chủ động tới thì sao?

Đúng lúc cậu Mục Tùng ở nhà, Tần Chiêu Chiêu kể lại vắn tắt tình hình của Kiều Mục hiện tại, khéo léo lựa lời nói ra ý muốn nhờ cậu tới đón bà ngoại về. Cậu nghe xong còn chưa tỏ thái độ gì, mợ ngồi bên đã lãnh đạm nói: “Có phải Kiều Mục bảo cháu tới đây không? Lúc trước nó huênh hoang rước bà đi, còn nói không có ông cậu này. Giờ đã biết phục dịch bà không dễ dàng gì rồi nên muốn trả bà lại bên này nhưng không có mặt mũi nào đưa đến đây, mới nhờ cháu ra mặt hộ chứ gì?”

Cô vội giải thích: “Không phải đâu ạ, Kiều Mộc không cho cháu tới, là tự cháu mạo muội tới thôi ạ!”

Mợ cười nhạt. “Cháu cũng nhiệt tình nhỉ!”

Tần Chiêu Chiêu nhìn sang Mộc Tùng, ánh mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn. “Kiều Mộc không đủ sức lo cho bà, cậu ấy vừa phải đi học vừa phải đi làm thêm, giờ còn trông bà nữa. Cậu ấy không phải mình đồng da sắt, cứ gắng gượng như vậy không phải chuyện tốt. Cháu và Lăng Minh Mẫn đều khuyên cậu ấy đưa bà về nhưng cậu ấy vẫn kiên quyết, bọn cháu khuyên thế nào cũng không chịu nghe. Cậu Mộc, Kiều Mộc là cháu trai của cậu, cậu hãy nể tình mẹ cậu ấy, đừng coi mấy lời nóng giận của cậu ấy là thực. Làm sao cậu ấy có thể từ mặt trưởng bối như cậu được chứ? Chẳng qua cậu ấy chỉ bực bội nhất thời mà thôi!”

Mộc Tùng thở dài. “Được rồi, cháu không cần nói thêm gì nữa, mai cậu tới đón bà về. Vốn cậu mợ cũng không định bỏ mặc bà cho thằng bé. Cậu là con, cậu còn đây sao có thể để bà cho đứa cháu ngoại lo được. Chẳng qua hôm đó Kiều Mộc ăn nói làm người ta phát bực rồi đòi đưa bà đi, đã muốn huênh hoang cũng phải cho nó ném chút đau khổ.”

Mợ cũng nói: “Tần Chiêu Chiêu, hôm nay cháu không đến thì cậu mợ cũng tính vài hôm nữa sẽ qua đón bà về, không thể bỏ bà cho mình Kiều Mộc chăm mãi được. Nhưng cậu mợ cũng nói luôn, đón bà về rồi, cậu mợ sẽ tìm viện dưỡng lão thích hợp rồi đưa bà tới. Không phải cậu mợ vô lương tâm bỏ mặc bà; đưa bà vào viện dưỡng lão cũng thể hiện trách nhiệm rồi. Ít nhất cậu mợ cũng không bỏ bà ra giữa đường không ngó ngàng tới, cháu xem có phải không?”

Tần Chiêu Chiêu khó xử, nếu Kiều Mộc đồng ý đưa bà tới viện dưỡng lão thì lúc trước đã không bực bội đón bà đi khỏi nhà cậu. Chuyện này bên

nào cũng có lý riêng, rất khó nói bên nào đúng bên nào sai, tất cả do góc nhìn không giống nhau. Chẳng có ai là người xấu, nhưng tình hình lại thành ra căng thẳng như vậy, quan hệ cũng bung bét hết.

“Thật ra, chuyện này cháu và Lăng Minh Mẫn đã nói rồi, Kiều Mực rất thiếu lý trí. Nhưng cậu ấy nói bà ngoại cực khổ nửa đời người, đến giờ lại nằm liệt một chỗ, người thân không nguyện ý chăm lo mà chỉ muốn đẩy bà vào viện dưỡng lão. Cậu ấy cảm thấy lý trí như vậy tàn nhẫn quá! Cậu Mực, cậu thử nghĩ xem tâm tình của Kiều Mực có đúng không? Kiều Mực là người nặng tình nặng nghĩa, có thể nào cậu ấy cũng không muốn đưa bà vào viện dưỡng lão, cậu ấy mong có người thân có thể ở bên săn sóc bà. Nếu cậu mợ không chăm lo được cho bà, sao không dùng viện phí ở viện dưỡng lão thuê người giúp việc về chăm bà? Như vậy vẹn toàn cả hai, không phải sẽ hết mâu thuẫn sao?”

Mợ bác bỏ ngay không cần nghĩ ngợi gì: “Người giúp việc không dễ thuê như vậy. Chẳng có ai tình nguyện đi chăm người nằm liệt cả, ba ngày hai lượt người giúp việc còn bực hơn. Viện dưỡng lão có nhân viên chuyên trách những vấn đề này, như vậy bớt lo hơn hẳn. Cháu về khuyên Kiều Mực đừng cố chấp nữa, đưa bà vào viện dưỡng lão chứ có đưa vào lò thiêu đâu.”

Chuyện người giúp việc Tần Chiêu Chiêu không cãi lại được. Sự thật là vậy, mấy tháng nay Kiều Mục chạy ngược chạy xuôi cũng vì chuyện thuê người giúp việc đấy thôi.

Chuyến đi này, Tần Chiêu Chiêu về tay không.

Trước sau cậu cháu Kiều Mục vẫn không thể thống nhất chuyện đưa bà ngoại vào viện dưỡng lão, Kiều Mục nhất quyết cự tuyệt đề nghị đến đón bà của cậu mợ. “Tôi nói rồi, bà ngoại để tôi lo, không cần các người quan tâm.”

Mục Tùng xám mặt. “Được, giỏi thì làm đi, tao xem mày chịu được bao lâu.”

Tần Chiêu Chiêu cũng lo Kiều Mục không thể chịu đựng vất vả. Mất công khuyên giải cậu một hồi nhưng cậu lại đưa cô xem một tờ báo, trên báo có một mẫu tin rất cảm động về chuyện một sinh viên vừa chăm ba bị liệt nửa người vừa học đại học.

“Người ta làm được, mình cũng làm được. Nếu thật không tìm được người giúp việc thích hợp thì mình sẽ tự chăm bà. Dù sao nhà cũng gần trường, trừ lúc đi học và luyện đàn, mình vẫn có thể về nấu cơm cho bà.”

Nói thì dễ nhưng làm không đơn giản. Tần Chiêu Chiêu hiểu rõ Kiều Mục từ nhỏ chưa từng chịu khổ, trước kia cậu được ba mẹ săn sóc từng li từng tí, một người chưa từng chịu khổ giờ lại bướng bỉnh muốn chăm lo cho bà ngoại nằm liệt. Ngoài đi học, đi làm thêm, cậu còn phải lo cho bà từ lớn đến nhỏ, người gây xẹp, cô sợ nếu cứ tiếp tục thế này cậu sẽ ốm mất.

Chẳng đợi đến “cứ tiếp tục mãi”, chỉ vài ngày Kiều Mục đã ngã bệnh.

Sáng hôm đó cậu còn đi học như bình thường, buổi tối đột nhiên sốt cao, nôn ói. Cậu thấy khó chịu liền gọi điện cho Lăng Minh Mẫn.

Sau khi Lăng Minh Mẫn giận dỗi bỏ về ký túc xá, Kiều Mục liên tục gọi điện và tìm cô mấy lần. Cậu mong cô có thể hiểu mình, cô cũng mong cậu có thể hiểu cho cô, hai người giải thích qua lại cuối cùng vẫn không tới đâu, Lăng Minh Mẫn không đồng ý quay lại. Kiều Mục cũng không miễn cưỡng. “Minh Mẫn, giờ em còn giận, mấy ngày nữa em hết giận anh lại qua!”

Lăng Minh Mẫn nhận được điện thoại liền chạy sang chăm sóc cậu, suốt một đêm cậu sốt cao không hạ. Trời vừa sáng, cô liền đưa cậu tới bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán cậu bị suy thận cấp tính, có lẽ do gần đây cậu mệt mỏi quá độ và chịu áp lực lớn, giờ cần nằm viện điều trị một tuần mới hồi phục được.

Lăng Minh Mẫn gọi điện cho Mục Tùng báo Kiều Mục ốm vào viện, ông lập tức chạy tới bệnh viện. Biết cháu trai lao lực sinh bệnh, lại thấy cậu hôn mê, sắc mặt tái nhợt, ông im lặng, hút hết một điếu thuốc mới nói: “Báo với Kiều Mục, ta đưa mẹ về nhà, sẽ không gửi vào viện dưỡng lão, để nó an tâm dưỡng bệnh.”

Kiều Mục đã thành thê này, về tình về lý Mục Tùng đều không thể để cháu trai tiếp tục gắng gượng nữa. Chị gái chỉ có một cậu con trai, nếu thật sự có chuyện gì, ông sao còn mặt mũi xuống cửu tuyền gặp lại Mục Lan.

Hai mắt Lăng Minh Mẫn bừng sáng.

Tần Chiêu Chiêu nhắn tin cho Kiều Mục định báo với cậu chiều nay cô không phải lên lớp, định qua nhà giúp cậu trông bà, nhắc cậu để cửa kéo cô tới mà không vào được. Không ngờ Lăng Minh Mẫn lại bắt máy, khách sáo nói với Tần Chiêu Chiêu Kiều Mục bị ốm, cậu Mục Tùng đã đưa bà về rồi, không cần phiền cô tới nữa.

Tần Chiêu Chiêu chấn động. “Kiều Mực bị ốm sao? Bệnh gì, có nghiêm trọng không?”

“Suy thận cấp tính thôi, không sao, bác sĩ nói nằm viện điều trị vài ngày là được.”

Lăng Minh Mẫn nói rất nhẹ nhàng nhưng Tần Chiêu Chiêu nghe xong thì hết hồn. Trong suy nghĩ của cô, ốm phải nằm viện là bệnh rất nặng. Cô lo lắng tắt máy rồi chạy ngay tới bệnh viện. Lúc cô tới, Kiều Mực còn chưa tỉnh, vẫn thiêm thiếp trên giường bệnh, hơi thở yếu ớt. Máy ngày nay cậu quá vất vả, đã lâu không được ngủ say như vậy.

Lăng Minh Mẫn khách sáo tiếp đón, còn bóc cam mời cô, lịch sự, chu đáo không thể chê trách nhưng cô nhận ra đằng sau vẻ khách sáo ấy là sự lạnh nhạt, hờ hững. Ngồi một lát, cô biết ý cáo từ. Cô hiểu rõ, Kiều Mực ốm đã có Lăng Minh Mẫn lo, sự tồn tại của cô hoàn toàn thừa thãi.

Đàm Hiểu Yên gọi điện tới ký túc xá tìm, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tần Chiêu Chiêu biết ngay bạn thân có chuyện muốn chia sẻ. Nếu chỉ là chuyện phiếm bình thường, Đàm Hiểu Yên sẽ nhắn tin cho cô.

Quả nhiên, Đàm Hiểu Yên kể cho Tần Chiêu Chiêu nghe Giám đốc Tăng có ý với mình, bóng gió ám chỉ chuyện cô với ông ấy.

Tần Chiêu Chiêu đã từng nghe qua về Giám đốc Tăng, vừa nghe xong liền lắc đầu quầy quậy. “Hiểu Yên, ông ấy hơn bốn mươi rồi, hơn cậu rất nhiều tuổi, còn có vợ con nữa. Tuyệt đối không thể đồng ý!”

Đương nhiên Đàm Hiểu Yên không muốn nhận lời. Cô mới gần hai mươi, trẻ trung thanh xuân, làm sao cam lòng đem nửa đời sau nhờ cậy một

người đàn ông tứ tuần? Người trong mộng của cô trước giờ đều là người trẻ trung, mạnh mẽ, hùng hực sức sống.

Nhưng làm thế nào để từ chối Giám đốc Tăng? Ông ta là giám đốc của cô, một cô gái học trung cấp nghề như cô có thể vào được công ty là do ông ta ưu ái tuyển dụng. Nếu từ chối, liệu ông ta có tức giận mà đuổi cô không? Đàm Hiểu Yên biết, với cái bằng trung cấp nghề và gần một năm kinh nghiệm văn phòng của cô mà muốn tìm một việc tương tự là điều cực kỳ khó khăn.

“Chiêu Chiêu, cậu bảo mình phải làm sao đây?”

Chuyện này thật sự rất khó xử, đặc tội với ông chủ rất khó đảm bảo công việc, nhưng muốn giữ công việc mà mang thân báo đáp ông chủ thì thà bỏ còn hơn. Nghe Tần Chiêu Chiêu nói rành mạch suy nghĩ của mình, Đàm Hiểu Yên nói trước giờ Giám đốc Tăng vẫn chỉ bóng gió với cô, chưa từng đề nghị thẳng thừng. Có lẽ cô nên giả vờ mù mờ coi như không biết là được, nếu không sẽ nhẹ nhàng tìm có từ chối.

“Chiêu Chiêu à, mình tiếc công việc này lắm. Ở công ty này rất vui vẻ, giờ có thể nào mình cũng không muốn tới làm việc trong nhà máy hay khách sạn đâu. Lương đã thấp còn vất vả nữa.”

Đúng vậy, con người không bao giờ có thể quay về lối cũ được, đã quen một ngàn ai sẽ tình nguyện trở về lĩnh tám trăm? Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn hiểu được vì sao Đàm Hiểu Yên khẳng khẳng muốn giữ công việc này. “Nếu vậy cậu phải tự lo thôi, hành sự tùy hoàn cảnh. Có thể tiếp tục làm ở đây thì tốt, nếu không cũng cần tính thử xem. Nơi khác chắc gì không có việc tốt hơn?”

“Mình biết rồi, Chiêu Chiêu yên tâm, mình không bán thân vì lương tháng ngàn rưỡi đâu.”

Đàm Hiểu Yến vẫn giả bộ hồ đồ, không nhận ra những ý tứ bóng gió của Giám đốc, cũng may Giám đốc Tăng là người từng trải, không được đáp lại hình như ông cũng hiểu. Ông vẫn ôn hòa với cô như trước, chuyện công việc vẫn như bình thường, hoàn toàn khác xa tưởng tượng của hai cô nhóc rằng ông có thể thẹn quá hóa giận mà đuổi người. Người luống tuổi rất cuộc cũng có chút độ lượng của người luống tuổi.

Kỳ nghỉ Quốc khánh mừng Một tháng Mười, Đàm Hiểu Yến dự định lên Thượng hải chơi vài ngày, đi cùng cô còn có A Quyên là kế toán của công ty. Tần Chiêu Chiêu đương nhiên vui vẻ hoan nghênh, có điều vẫn phải đau đầu tìm chỗ ngủ. Một mình Đàm Hiểu Yến thì có thể ngủ chung với cô, nhưng ba người sao có thể chen chúc với nhau được. Cũng may nghỉ bảy ngày nên các sinh viên Thượng Hải đều sẽ về nhà, Tần Chiêu Chiêu định thương lượng hỏi mượn giường Thường Khả Hân.

Cô chưa kịp mở miệng, Thường Khả Hân nghe nói bạn cô muốn qua chơi liền cảnh cáo luôn: “Cậu đừng có để ai ngủ ở giường của mình đấy. Máy hôm trước trở lạnh, mình vừa thay chăn đệm mới xong, không muốn bị ai làm bẩn đâu.”

Thường Khả Hân không muốn cho mượn giường, Chương Hồng Mai hay Từ Anh càng khỏi cần nói. Sau vụ điện thoại lần ấy, Từ Anh và Tần Chiêu Chiêu chưa từng nói chuyện lại với nhau, giờ không thể tới tìm hai người họ mượn giường được. Ký túc xá còn một giường của Phương Thanh Dĩnh, tuy cô không ở ký túc xá nhưng những trưa ăn cơm ở trường không về nhà cô sẽ nghỉ trưa ở đây. Vì thế giường của cô vẫn trải chăn chiếu đàng hoàng, giường nằm trắng tinh, ga phủ trắng muốt, chăn tơ, gối lụa. Tần Chiêu Chiêu không dám mở miệng mượn giường của Phương Thanh Dĩnh, ai cũng biết cô là người sạch sẽ, kĩ tính, ghét nhất bị người khác động vào đồ đạc của mình.

Bạn cùng phòng còn không muốn cho mượn nữa là người ngoài, Tần Chiêu Chiêu không biết làm sao cho phải, cuối cùng Tạ Á nói: “Thôi bỏ đi, không mượn được giường thì mình chen chúc với cậu, hai người bạn cậu chịu khó vài ngày vậy.”

Tần Chiêu Chiêu thật sự biết ơn Tạ Á, giường nhỏ xíu như vậy, hai người ngủ không hề dễ chịu, nếu không phải Tạ Á chủ động đề nghị, chính cô cũng ngại không dám đề nghị hai người ngủ chung.

Đàm Hiểu Yên và A Quyên tới rất đúng hẹn, Tần Chiêu Chiêu đón hai người từ ga về, xếp cho hai người nghỉ trên giường của mình, còn mình và Tạ Á chen chúc trên chiếc giường còn lại.

Đàm Hiểu Yên và A Quyên không sao hiểu nổi, rõ ràng phòng còn bốn giường bỏ không, sao hai người lại phải ngủ chung một giường? Lúc biết được chủ nhân không muốn cho người lạ ngủ giường mình, A Quyên thẳng thừng: “Tần Chiêu Chiêu, mấy người bạn học Thượng Hải của cậu đúng là keo kiệt không ai bằng. Mình có bạn học ở Bắc Kinh, năm ngoái đi thăm cô ấy, mấy cô bạn người bản địa đều về nhà, nhường giường cho bọn mình. Người phương Nam và người phương Bắc chẳng giống nhau tí nào.”

Đàm Hiểu Yên bực mình, vén màn của Thường Khả Hân nằm vào. “Quý hạp hời, không cho ngủ, ta đây cứ nằm đây!”

Tạ Á cười cười. “Cậu muốn nằm thì nằm cái giường bên trên ấy, đó là giường của cô giàu nhất lớp mình đây. Giường toàn chăn chiếu tơ tằm, lụa là cao cấp, thử xem nằm có thoải mái hay không.”

Đàm Hiểu Yên nghe xong liền kéo màn trên chui vào. “Thật vậy à, để mình xem xem!”

Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng túm lấy cô. “Hiểu Yên, xuống đây mau. Phương Thanh Dĩnh không thích bị người khác đụng chạm vào đồ đạc đâu.”

“Sợ gì, nằm một tí không nhận ra đâu. A, nằm thích thật đấy, gói lụa trơn trượt, chần tơ nhẹ lắm.” Đàm Hiểu Yên nằm lên giường, kéo chăn che mặt. “Tối được ngủ ở đây không cần chen chúc với A Quyên thì tốt.”

“Không được, Hiểu Yên, xuống đi! Đây là giường của Phương Thanh Dĩnh, không được cô ấy cho phép thì không được tùy tiện ngủ. Cô ấy biết thì không hay đâu.”

“Biết rồi, đùa thôi mà. Rồi, xuống đây!”

Đàm Hiểu Yên xuống rồi, Tần Chiêu Chiêu leo lên phủi sạch chăn gối, cố gắng phục hồi nguyên dạng.

Chương 16

Hết bảy ngày lễ, Đàm Hiểu Yên và A Quyên trở lại Thâm Quyển. Bạn cùng phòng Tần Chiêu Chiêu cũng lục tục kéo tới trường, chỉ riêng Phương Thanh Dĩnh đến ngày đi học lại mới xuất hiện, cô về ký túc xá nghỉ trưa như thường lệ.

Phương Thanh Dĩnh leo lên giường, vừa mới giữ chăn bỗng nhảy khỏi giường như thể trong chăn có cái gì cản người vậy. Thường Khả Hân ở giường dưới bị cô dọa cho giật mình. “Cậu làm sao thế?”

“Giường của mình giống như có người động vào, chần đệm của mình không gấp kiêu này.”

“Ai động vào giường của cậu?” Ánh mắt Thường Khả Hân hướng về phía Tần Chiêu Chiêu, không mở miệng nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Phương Thanh Dĩnh không khỏi nhìn theo ánh mắt Thường Khả Hân, hướng vào Tần Chiêu Chiêu. Từ Anh thêm vào: “Phương Thanh Dĩnh, mừng Một tháng Mười được nghỉ, bạn bè Tần Chiêu Chiêu lên Thượng Hải chơi, ở nhờ ký túc xá chúng ta. Ai động vào giường của cậu, cứ hỏi cô ta khắc rõ.”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt, cứ tưởng hôm đó đã sắp xếp lại giường chiếu cẩn thận như cũ rồi, thật không ngờ Phương Thanh Dĩnh lại chú ý tới cả cách gấp chăn nhỏ nhặt. Cô cuống quýt giải thích: “Phương Thanh Dĩnh, bạn mình không ngủ trên giường cậu đâu. Mấy hôm đó bọn mình chịu chật nằm ở giường của mình. Có điều, hôm mới tới cô ấy có tò mò leo lên xem chăn tơ của cậu một chút thôi.”

Từ Anh không khách khí nhieéc móc: “Chỉ xem một chút thật ấy hả? Chăn không gấp theo kiêu của Phương Thanh Dĩnh, ai biết được mấy người chỉ xem hay còn chui vào ngủ nữa. Bạn bè của cậu có ngủ trên giường thật thì cũng chẳng ai biết. Nghỉ lễ bọn này về hết, giờ cậu muốn nói gì chẳng được.”

Chương Hồng Mai phụ họa: “Đúng rồi, giường cũng không biết nói, cậu nói gì chẳng được.”

“Không phải đâu, Phương Thanh Dĩnh, mình thật sự không để bạn mình ngủ trên giường của cậu, cô ấy chỉ trèo lên nằm một chút thôi.”

Từ Anh tóm được sơ hở: “Các cậu nghe rõ chưa, vừa mới này còn bảo xem chẵn chiếu một chút thôi, giờ đã thành nằm luôn rồi. Tần Chiêu Chiêu, lời cậu câu sau đá câu trước. Nhất định bạn cậu đã ngủ trên giường Phương Thanh Dĩnh.”

“Không phải mà, mình biết Phương Thanh Dĩnh không thích người khác chạm vào đồ đạc của cậu ấy. Bạn mình chỉ tò mò leo lên một chút, rồi mình gọi cô ấy xuống ngay.”

Tần Chiêu Chiêu cuống lên, nước mắt trào ra, lúc này Tạ Á đẩy cửa bước vào, cô như tìm được cứu tinh. “Tạ Á có thể làm chứng, bạn mình không ngủ trên giường Phương Thanh Dĩnh.”

Tạ Á hiểu rõ chuyện xảy ra, giọng không dễ nghe chút nào: “Mắt nào của các cậu thấy bạn Tần Chiêu Chiêu ngủ trên giường Phương Thanh Dĩnh hả? Không chính mắt nhìn thấy thì đừng nói linh tinh.”

Từ Anh không chịu lép vế. “Bọn này không chính mắt nhìn thấy nhưng bọn này có chứng cứ, chẵn đệm của Phương Thanh Dĩnh là chứng cứ. Lúc trước chẵn đệm của cô ấy không gấp như vậy. Về nhà nghỉ mấy ngày, trở lại thấy chẵn chiếu gấp khác hẳn, rõ ràng có người ngủ qua còn gì! Hơn nữa, vừa rồi Tần Chiêu Chiêu cũng thừa nhận bạn cô ta có nằm lên giường Phương Thanh Dĩnh.”

“Nằm thử thì ngủ luôn chắc? Bạn Tần Chiêu Chiêu có trèo lên giường nằm thử một chút thôi, các cậu đừng có chuyện bé xé ra to nữa.”

Thường Khả Hân chậm rãi tiếp lời: “Dẫu không ngủ nhưng trèo lên nằm cũng là không đúng rồi! Tần Chiêu Chiêu, cậu biết rõ thói quen sinh hoạt của Phương Thanh Dĩnh, cô ấy có tính ưa sạch sẽ, không thích người khác chạm vào đồ đạc của mình. Bạn cậu lặn lội ngàn dặm xa xôi, chen chúc tàu

hỏa tới Thượng Hải, nhất định là cả người bụi bặm, mệt mỏi, vậy mà cũng có thể leo lên giường Phương Thanh Dĩnh. Sao cậu không cản cô ấy lại?”

Giờ không còn là chuyện có ngủ hay không ngủ trên giường trống nữa, Tần Chiêu Chiêu không thể biện minh gì được, chỉ có thể xin lỗi: “Phương Thanh Dĩnh, xin lỗi cậu. Để mình mang đồ của cậu đi giặt vậy!”

Lúc mọi người tranh luận, Phương Thanh Dĩnh chỉ đứng một bên không nói gì, đến giờ mới mở miệng: “Không cần đâu, lát nữa mình gọi người nhà qua mang đồ về giặt là được rồi. Tần Chiêu Chiêu, tính mình ưa sạch sẽ, đặc biệt không muốn để người lạ chạm vào đồ của mình. Hơn nữa, chăn chiếu là đồ dùng thiết thân, nếu bị người khác dùng qua, mình cảm thấy không thoải mái nên vừa rồi phát hiện ra chuyện lạ, mình mới nhảy khỏi giường. Hẳn mọi người sẽ ngạc nhiên lắm, mình cũng biết tật này không tốt nhưng chẳng có cách nào khác, mình không sửa được. Tần Chiêu Chiêu, mình hoàn toàn không có ý ghét bỏ gì bạn bè cậu đâu, chẳng qua tính mình quái dị thế. Thật ngại quá, mong cậu hiểu và bỏ qua nhé!”

Phương Thanh Dĩnh khách khí, không những không chỉ trích còn nhân đi nhân lại “tật xấu” của mình. Mặt Tần Chiêu Chiêu càng đỏ hơn. “Không, là mình không đúng, mình không nên để bạn mình nằm lên giường cậu. Để mình giặt lại chăn màn của cậu, mình cam đoan sẽ giặt sạch.”

“Thật sự không cần đâu. Mình bảo người nhà qua mang về giặt là được. Đồ của mình ở nhà có máy giặt đặc biệt, không giặt chung với người khác. Hơn nữa, quần áo, chăn đệm của mình không dùng bột giặt, mình không thích mùi ấy.”

Tần Chiêu Chiêu há miệng thở dốc, không nói được câu nào nữa.

Chiều hôm đó, dì Lan giúp việc nhà Phương Thanh Dĩnh tới, mang theo một bộ chăn gối tới để thay cho bộ ở trên giường. Đây là chuyện bình

thường, tuy Phương Thanh Dĩnh chỉ nghỉ trưa ở ký túc xá nhưng chần mản ga gối vẫn cần giặt giũ, dì Lan thường xuyên qua đây giặt đồ cho cô. Có điều, lần này đổi hẳn đồ mới; bộ chăn chiếu nghe nói là mang về nhà giặt cũng không xuất hiện lại trên giường Phương Thanh Dĩnh nữa, lần sau đi tới mang đồ về giặt, trên giường Phương Thanh Dĩnh là bộ chăn chiếu hoàn toàn mới. Rõ ràng, đồ đạc bị người khác dùng qua, Phương Thanh Dĩnh không muốn giữ lại nữa.

Cuối tháng Mười, sinh nhật lần thứ hai mươi của Tần Chiêu Chiêu cuối cùng cũng tới. Theo tục lệ của người Trung Quốc, sinh nhật tuổi chẵn là đại sinh nhật, ba mẹ đặc biệt gửi cho Tần Chiêu Chiêu hai trăm đồng để cô thích mua gì thì mua.

Sinh nhật Phương Thanh Dĩnh trước sinh nhật cô một ngày, một người sinh ngày Hai mươi mốt âm lịch, người kia sinh ngày Hai mươi hai, vừa vặn vào thứ Bảy và Chủ nhật. Phương gia mừng sinh nhật ái nữ liền tổ chức party tại nhà hàng năm sao, Phương Thanh Dĩnh mời cả lớp tới dự tiệc.

Tần Chiêu Chiêu không định đi dự tiệc. Muốn đi, một là không thể đi tay không, ít nhất cũng phải có quà sinh nhật, hai là tiệc tổ chức ở nhà hàng cao cấp, cô không có bộ quần áo nào đẹp để đến những nơi như thế, ba là cô chưa từng tới những nơi sang trọng, không muốn đi diễn một màn “Già Lưu du ngoạn Đại Quan Viên^[1].”

*[1] Một tích trong **Hồng Lô Mộng** của Tào Tuyết Cần. Già Lưu là một người bà con nghèo của Vương Hy Phượng, bà ba lần tới Già Phủ. Lần thứ hai được Già mẫu mời đi thăm Đại Quan Viên – khu vườn tráng lệ là nơi vui chơi của mười hai tiểu thư xinh đẹp của hai phủ Ninh, Vinh. Bà già chất phác lần đầu tiên được thấy một nơi đẹp đẽ, sang quý, cao nhã như tranh vẽ nên lộ ra những hành động, cử chỉ, lời nói thô lậu, quê mùa, qua đó vô tình mua vui cho người trong Già phủ.*

Tạ Á cũng không định đi, cô không thích Phương Thanh Dĩnh, tất nhiên không muốn tham gia bữa tiệc của Phương Thanh Dĩnh.

Thường Khả Hân, Chung Hồng Mai và Từ Anh lại hăm hở sắm giày dép, áo quần, váy vóc mới để sửa soạn đi dự tiệc. Thấy Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á định không đi, Chương Hồng Mai nói xoáy: “Nhà quê mãi là nhà quê thôi, khó khăn lắm mới có cơ hội được mở mang tầm mắt lại không đi.”

Từ Anh giễu cợt: “Có đi cũng không thể đi tay không, người ta làm sao dám bỏ ra chùng ấy tiền.”

Tần Chiêu Chiêu cứng họng, nửa ngày không nói được một lời. Tạ Á cười lạnh. “Phải rồi, nông dân rớt cuộc vẫn là nông dân. Dân ngơ ở ngoại thành Thượng Hải, giờ vào được nội thành, thấy có cơ hội là đâm đầu vào ngay. Không phải chỉ là một nhà hàng năm sao thôi sao, xem bị kích động thành cái gì kia.”

Chương Hồng Mai và Từ Anh là người ngoại thành Thượng Hải nhưng đều cường điệu mình là người Thượng Hải, cố tình quên đi hai chữ “ngoại thành”. Giờ bị Tạ Á xiên một dao, hai người giận tái mặt, khỏi cần nói cũng biết ba người lại cãi nhau một trận.

Cãi nhau xong, Tạ Á nói với Tần Chiêu Chiêu: “Xem ra bữa tiệc của Phương Thanh Dĩnh, hai đứa mình có muốn không đi cũng không được. Không đi người ta lại nghĩ mình tiếc tiền. Nực cười, mình mà lại thiếu vài đồng hay sao?”

Tần Chiêu Chiêu cũng biết giờ không đi cũng không được nhưng cô khó nghĩ quá. Phải mua quà sinh nhật cho Phương Thanh Dĩnh bao nhiêu đây? Rẻ quá không được, đắt lại tiếc tiền. Hơn nữa, cô cũng không có quần áo đi dự tiệc, còn mất tiền mua quần áo nữa. Đại khái, muốn đi dự tiệc lần này sơ sơ cũng phải mất bốn, năm trăm đồng, cô nghĩ mà đau lòng.

Cũng may Tạ Á ra tay. “Chiêu Chiêu, cậu không cần lo chuyện quà cáp đâu. Mình mua một món đẹp đẹp một chút coi như hai đứa mình tặng chung

là được. Cậu không cần khách sáo với mình, tiền của cậu để mua một bộ quần áo đẹp đi.”

Chiều hôm đó, Tạ Á và Tần Chiêu Chiêu cùng đi dạo quanh khu mua sắm Từ Gia Hối. Tạ Á bỏ năm trăm đồng mua một cái bình hoa thủy tinh xinh xắn, tinh xảo ở tiệm bách hóa Thái Bình Dương. Vấn đề quà tặng đã xong, chuyện quần áo của Tần Chiêu Chiêu vẫn chưa đâu vào đâu. Đồ trong các tiệm lớn rất đắt, ít nhất cũng cả ngàn đồng, cô còn không dám mặc thử, cuối cùng đành kéo Tạ Á tới khu hàng hóa bình dân cho sinh viên.

Đi cả buổi, cuối cùng vô tình dạo qua một hàng chuyên đồ xường xám, xường xám trong tiệm muôn hình muôn vẻ, nhìn mà hoa mắt. Tần Chiêu Chiêu dừng chân, cẩn thận hỏi giá, thật sự không quá đắt, mấy chục hay mấy trăm đồng đều có. Tạ Á nhận ra cô có vẻ thích bèn nói: “Hay chọn xường xám đi, trừ lúc đi thể dục, cái này mặc đi đâu cũng được.”

Hai người lựa một vòng trong cửa hàng, cuối cùng nhất trí chọn một bộ xường xám gấm trắng, viền lụa xanh. Kiểu dáng cách tân, trắng tựa sắc hoa lê. Ngực áo thêu mấy nhành lan mảnh mai bằng tơ vàng nhạt, thoát nhìn tưởng vài sợi nắng xuân vàng óng rơi xuống, càng làm tôn lên sắc xanh non của dương liễu, sắc trắng tuyết của hoa lê. Khoác bộ xường xám lên người, phảng phất một chút ý vị thanh nhã của mùa xuân Giang Nam.

Hai người cò kẻ mặc cả với chủ hàng nửa ngày, cuối cùng ngã giá một trăm tám mươi đồng mua bộ xường xám này về. Đây là bộ quần áo đắt nhất của Tần Chiêu Chiêu từ trước đến nay, cô cắn răng mua vì thật sự rất thích, coi như đây là quà sinh nhật mình.

Ngày sinh nhật Phương Thanh Dĩnh, Tần Chiêu Chiêu mặc bộ xường xám mới mua tới bữa tiệc. Mái tóc dài được tết thành hai bím để phối hợp với bộ trang phục, dùng đồ của Tạ Á trang điểm nhẹ nhàng. Tạ Á ngắm cô

một lượt từ trên xuống dưới, mỉm cười. “Tần Chiêu Chiêu, nhìn cậu giống con gái cung của một gia đình Thượng Hải những năm 30 lắm!”

Đến khách sạn, rất nhiều bạn học không nhận ra Tần Chiêu Chiêu. Lô Tiểu Bằng còn khoa trương, nhìn cô bằng cặp mắt khác hẳn trước kia. “Oa, ai thế này? Không nhận ra luôn. Tần Chiêu Chiêu, cậu đúng là con vịt xấu xí hóa thiên nga rồi!”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười xấu hổ, hai má phớt hồng như cánh hoa đào tháng Ba.

Kỳ thực, không thể nói là một bước hóa thiên nga được, đôi cách ăn mặc xong Tần Chiêu Chiêu cùng lắm chỉ có thể biến thành con sơn ca khiến bạn bè trong lớp đã quen với bộ dạng vịt con xấu xí của cô bất ngờ mà thôi. Bữa tiệc có rất nhiều khách khứa, ngoài bạn bè cùng lớp của Phương Thanh Dĩnh còn có rất nhiều khách mời của Phương gia. Đâu đâu cũng có những thiếu nữ xinh đẹp, Tần Chiêu Chiêu đứng lẫn trong những cô gái này thật chẳng khác nào một đóa lan nhỏ chen giữa vườn mẫu đơn đang đua nhau khoe sắc, tuyệt đối chẳng có gì nổi bật.

Cuộc sống thật không phải phim thần tượng, không bao giờ có chuyện một cô gái bình thường như cây như cỏ có thể trở thành tiêu điểm. Phương Thanh Dĩnh một thân váy ren công chúa trắng như tuyết mới là con thiên nga trắng rực rỡ, đi tới đâu trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt tới đó.

Tiệc đứng kiêu Tây, còn có sà khiêu vũ kế bên, ăn uống hay nhảy múa tùy thích. Trước kia, Tần Chiêu Chiêu chỉ có thể nhìn thấy những bữa tiệc kiêu này trong ti vi; giờ có thể lạc vào nhà hàng năm sao lộng lẫy thế này, coi như được mở rộng tầm mắt. Trên bàn dài bày vô số đồ ăn ngon lành khiến người ta nhìn qua đã thèm thuồng, cô nhanh chóng nổi cơn thèm ăn, lôi kéo Tạ Á cùng đi lấy đồ ăn, Tạ Á cười. “Tần Chiêu Chiêu, cậu chỉ biết ăn thôi, xem các bạn khác đang làm gì kìa! Những cô gái khác đều chăm

chú làm quen với mọi người xung quanh đây. Thường Khả Hân lợi hại nhất, thu về không biết bao nhiêu danh thiếp rồi.”

Đúng vậy, có cơ hội được tham gia những bữa tiệc sang trọng như thế này, thành quả lớn nhất là làm quen được thêm vài người bạn. Đối với con gái mà nói, càng nên như vậy. Phải chăng bất kỳ cô gái nào trang điểm, sửa soạn xinh đẹp tham dự vũ hội cũng đều mang theo thứ khát khao tương tự? Khát khao bất ngờ gặp được người trong mộng như nàng Lọ Lem xưa? Câu chuyện nàng Lọ Lem trong *Truyện cổ Grimm* đã khiến tất cả những cô gái bình thường trên thế gian mong ước có được một cái kết có hậu như cô bé Lọ Lem.

“Tạ Á chỉ giỏi nói mình, sao cậu không tự đi làm quen đi?”

“Mình không đi đâu, quen biết với bạn bè, thân thích của Phương Thanh Dĩnh có gì hay chứ?” Tạ Á là điển hình của kiểu người “ghét ai ghét cả đường đi lối về”, cô không ưa Phương Thanh Dĩnh, tất cả bạn bè, thân thích của cô ấy đều bị cô mạt sát.

Hai người không ham náo nhiệt, chỉ chăm chăm nhét một bụng đồ ăn. Nói theo cách của Tạ Á: “Mình bỏ năm trăm đồng mua quà, giờ phải dốc sức mà ăn, coi như bù lại khoản tiền kia.”

Vậy là cả buổi tối hai người chỉ chú tâm ăn uống, cơ hồ đã ném qua tất cả các món ăn, đồ uống ngon lành bày trên bàn. Cuối buổi, Tàn Chiêu Chiêu no căng.

Sau bữa tiệc, Phương Thanh Dĩnh gọi một chàng trai trẻ đi giày Tây tới đưa mấy cô gái về ký túc xá. “Đây là anh họ mình, tên là Tôn Lương Tài. Anh ấy sẽ đưa các cậu về.”

Tôn Lương Tài khoảng hai bảy, hai tám tuổi, dáng người tầm thước, tướng mạo bình thường, là kiểu người nếu bị quăng vào giữa đám đông sẽ chìm mất tăm. Nhưng anh ta là anh họ của Phương Thanh Dĩnh, còn lái một chiếc xe hơi BMW, có chiếc xe này trợ oai thì chuyện mặt mũi không còn đáng đề cập tới nữa. Đi xe đẹp chưa chắc là người tốt, nhưng đi xe đẹp nhất định là kẻ lắm tiền. Lúc vị “hoàng tử BMW” này lái xe đưa họ về, Chương Hồng Mai, Thường Khả Hân, Từ Anh tranh nhau bắt chuyện với anh ta.

Suốt cả quãng đường, Tần Chiêu Chiêu không nói năng gì, cô cảm thấy dạ dày không thoải mái, có lẽ lúc trước ăn quá nhiều lại ăn linh tinh. Về ký túc xá lại càng thấy khó chịu hơn, bụng hơi trướng, ngậm ngậm đau, cảm thấy buồn nôn. Nằm nghỉ được một chút, cô liền chạy thẳng tới nhà vệ sinh, nôn cho bằng sạch mới thấy thoải mái hơn một chút. Tạ Á dở khóc dở cười. “Tần Chiêu Chiêu, cậu đúng là không có số hưởng phúc. Khó khăn lắm mới được một bữa ngon lành mà cậu lại nôn sạch.”

Chương 17

Hôm sau là sinh nhật Tần Chiêu Chiêu, cô cũng chuẩn bị mời khách.

Sinh nhật cô đương nhiên không thể hoành tráng như sinh nhật Phương Thanh Dĩnh được. Bạn cùng lớp chỉ mời Tạ Á, bên ngoài có thêm Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn. Công bằng mà nói, cô cũng không nhiệt tình mời Lăng Minh Mẫn. Có điều, mời Kiều Mục thì không thể không mời luôn bạn gái cậu. Nhưng Kiều Mục nói chưa chắc Lăng Minh Mẫn đã rảnh, sợ không đến được.

Cô cẩn thận hỏi: “Thế... cậu đến được chứ?”

“Ừ, đến được.”

Kiều Mục khẳng định như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu sung sướng ngập lòng. Sau lần tới bệnh viện thăm cậu, hai người chưa gặp lại nhau. Kiều Mục và Lăng Minh Mẫn hòa thuận với nhau, đương nhiên cô tự biết không tiện đi tìm cậu, cũng rất ít nhắn tin qua lại. Lần trước, cậu nằm viện mấy hôm, cô nhắn tin hỏi thăm tình hình, kết quả người nhắn lại là Lăng Minh Mẫn, nội dung vô cùng khách sáo: Mình là Lăng Minh Mẫn, Kiều Mục khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn cậu đã quan tâm.

Vì thế, Tần Chiêu Chiêu không nhắn tin cho Kiều Mục nữa. Có điều, cô thật sự rất nhớ cậu, sinh nhật này tính toán mời khách cũng vì muốn mượn có quang minh chính đại hẹn gặp cậu mà thôi. Gặp mặt lần này Tần Chiêu Chiêu có hai món lợi. Thứ nhất, cô sẽ mặc bộ xường xám mới mua, để cậu thấy cô cũng có lúc xinh xắn, dễ thương. Thứ hai, người đi dự sinh nhật không ai đi tay không, chắc chắn Kiều Mục sẽ mang quà theo, cô vô cùng hy vọng sẽ nhận được quà của cậu.

Lúc gọi điện mời, cô rất lo Kiều Mục sẽ bận không tới được, may mắn cậu khẳng định có thể tới, ngược lại Lăng Minh Mẫn không thực tâm mời có thể không đến được. Cúp điện thoại, cô không ngăn nổi ý cười trên mặt.

Tần Chiêu Chiêu chọn một nhà hàng McDonald's để tổ chức sinh nhật. Cô và Tạ Á mang bánh ngọt tới trước, một lúc sau Kiều Mục cũng đến đúng giờ, Lăng Minh Mẫn quả thật không tới. Cô vui vẻ đứng lên vẫy gọi, cậu đi về phía cô, kinh ngạc mỉm cười. “Tần Chiêu Chiêu, hôm nay cậu xinh quá!”

Thoáng chốc, mặt cô đỏ hồng, ngượng ngùng, vui mừng và ngọt ngào. Rốt cuộc cũng có ngày cô xinh đẹp đứng trước mặt Kiều Mục, nhận được lời khen của cậu. Bất kể lời khen này là thật lòng hay khách sáo, cô đều vô cùng vui vẻ.

Kiều Mục tặng cô một món quà nhỏ gói rất đẹp. “Sinhh nhật vui vẻ nhé, mong cậu sẽ thích!”

Tuy chưa mở quà nhưng Tần Chiêu Chiêu vui mừng vô cùng. “Ngại quá, để cậu phải tốn kém rồi. Là cái gì mình cũng thích hết, chỉ cần...” Vốn cô muốn nói: “Chỉ cần là đồ cậu tặng” nhưng lời ra tới miệng lại bị sửa ngay: “Chỉ cần có người tặng, không phải mình bỏ tiền.”

Quà của Kiều Mục là một hộp nhạc dương cầm bằng gỗ thô, vặn dây cốt, tiếng nhạc *Auld Lang Syne*^[1] vang lên du dương. Tần Chiêu Chiêu thích lắm, không nỡ rời tay. Tạ Á cười cười. “Kiều Mục, cậu học đàn, đến tặng quà cũng tặng dương cầm bỏ túi thế này.”

[1] Vốn là một bài thơ Scotland được Robert Burns sáng tác năm 1788 và được phổ nhạc thành một ca khúc cổ truyền. Bài hát được biết đến ở nhiều quốc gia, đặc biệt là các nước sử dụng tiếng Anh. Người ta thường hát bài hát này trong thời khắc Giao thừa để bắt đầu một năm mới, đồng thời nó cũng được sử dụng khá rộng rãi trong các đám tang, lễ tốt nghiệp, và dùng như một cách nói lời chia tay hoặc kết thúc cái gì đó.

Kiều Mục nói chiếc dương cầm này là cậu mua ở đảo Cổ Lãng, Hạ Môn lúc đi nghỉ mừng Một tháng Năm; hôm nay là sinh nhật Tần Chiêu Chiêu, cậu không biết nên mua gì mới hợp, đành lấy nó ra làm quà sinh nhật.

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy càng thích hơn, chiếc dương cầm bé nhỏ được Kiều Mục mang từ Cổ Lãng xa xôi về, hẳn là đồ cậu rất yêu thích. Vậy mà cậu có thể tặng cho cô, thật tốt quá!

Lúc cắt bánh, Tần Chiêu Chiêu cắt cho Kiều Mục một miếng lớn. Bánh sữa tươi cô đặc biệt mua ở tiệm Hồng Bảo Thạch chỉ vì cậu thích ăn.

Ăn xong miếng bánh, Tạ Á kiểm có đi trước, trước khi đi còn nháy mắt vài cái với Tần Chiêu Chiêu. Đây là cơ hội Tạ Á đặc biệt tạo ra để cô và

Kiều Mục có thể ở riêng bên nhau. Mặt hơi hồng, tim hơi loạn nhịp, cô không biết nên nói gì với Kiều Mục, chỉ có thể mời cậu ăn thêm: “Bánh ăn ngon chứ? Để mình cắt cho cậu thêm miếng nữa.”

“Không cần đâu, còn chưa ăn hết miếng này.” Hình như Kiều Mục ăn không khỏe lắm, đĩa bánh trước mặt mới lấy một quả anh đào.

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, sực tỉnh. “Sao hôm nay Lăng Minh Mẫn không có thời gian vậy? Gần đây cô ấy bận gì sao?”

“Cô ấy bận học thêm tiếng Anh. Cô ấy được nhà trường cử sang làm sinh viên trao đổi ở Hồng Kông, nghe nói bên đó giảng bài hoàn toàn bằng tiếng Anh nên gần đây cô ấy mất ăn mất ngủ lo luyện tiếng Anh.”

Lời Kiều Mục làm Tần Chiêu Chiêu bất ngờ vô cùng. “Lăng Minh Mẫn sắp đi Hồng Kông sao? Bao giờ đi? Đi bao lâu?”

“Đầu năm sau, đi khoảng nửa năm.”

Tần Chiêu Chiêu buột miệng. “Đi nửa năm, cậu để cô ấy đi à?”

Kiều Mục trầm mặc một lúc mới miễn cưỡng cười. “Cô ấy muốn đi, mình muốn giữ cũng không được. Dù sao đây cũng là cơ hội tốt.”

Quả thật, được sang Hồng Kông học nửa năm đúng là một cơ hội hiếm có để mở rộng tầm mắt. Thấy bộ dạng miễn cưỡng cười cười của Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu biết cậu không nỡ để Lăng Minh Mẫn đi, nhưng cậu cũng chẳng có lý do gì để ngăn trở cô.

Lúc trở về ký túc xá, Tần Chiêu Chiêu rầu rĩ không vui, Tạ Á cảm thấy kỳ lạ. “Sao vậy, nãy ở cạnh Kiều Mục không vui sao?”

Tần Chiêu Chiêu thở dài, kể lại mọi chuyện cho Tạ Á nghe, cô không nghĩ ngợi đáp thẳng: “Có cơ hội qua Hồng Kông làm sinh viên trao đổi, ai chẳng muốn đi, là mình mình cũng đi. Kiều Mục đâu cần phải buồn, cũng chỉ đi nửa năm, nhanh ấy mà.”

Lời của Tạ Á khiến Tần Chiêu Chiêu thở dài tiếp, cô không hiểu vì sao cả Tạ Á và Lăng Minh Mẫn đều lựa chọn sẽ đi không chút do dự như vậy, nếu cô là bạn gái Kiều Mục, cô sẽ không nỡ rời xa cậu. Dù có là Hồng Kông, nếu không có cậu ở bên thì có gì hay đây? Hai người thật lòng yêu nhau, một ngày không gặp tựa ba thu, xa cách nửa năm, cảm giác “một mối tương tư, hai nơi sầu” hẳn rất khó chịu.

Ý kiến của Tần Chiêu Chiêu khiến Tạ Á lắc đầu không thôi. “Cậu quá đề cao chuyện yêu đương, vì yêu mà ném bỏ mọi thứ. Sau này ai lấy được cậu đúng là có phúc, cậu nhất định có thể đồng cam cộng khổ, không tách không rời. Cầu trời phù hộ cho cậu không gặp phải loại không ra gì, nếu không đời này của cậu bị tình yêu làm cho thâm mất.”

Phương Thanh Dĩnh tới tìm Tần Chiêu Chiêu, nói rằng anh họ Tôn Lương Tài của cô muốn làm quen, kết bạn khiến cô ngây ngẩn cả người. Thời buổi này, cái gọi là làm quen, kết bạn cũng chính là có ý thử hẹn hò. Tôn Lương Tài có thể để mắt đến cô, chẳng lẽ truyện cô bé Lộ Lem trong cổ tích có thể diễn ra giữa đời thực sao? Hôm anh ta đưa mọi người về, cô và anh ta chẳng nói với nhau câu nào. Cô vừa không xinh đẹp không hoạt bát, chẳng hiểu anh ta ưng cô ở điểm gì.

Phương Thanh Dĩnh nói, Tôn Lương Tài thích nét giản dị của cô, anh ta thích những người con gái an phận, nề nếp như cô.

“Đó là anh họ xa của mình, quê ở Trữ Ba. Tốt nghiệp trung học, anh ấy tòng quân làm lính mấy năm, phục viên rồi làm lái xe ở công ty ba mình. Anh ấy rất tốt, giỏi chịu khổ, chịu khó làm ăn, rất tiết kiệm, đã mua được

một căn nhà hai phòng ở Thượng Hải. Anh ấy là con trai duy nhất, ba chị gái đã lấy chồng, trong nhà chỉ còn mẹ già, không có gì là gánh nặng. Cậu thấy sao? Hay là làm quen thử đi?”

Tần Chiêu Chiêu tỉnh ngộ, khó trách Tôn Lương Tài lại để ý cô giữa đám nữ sinh trang điểm xinh đẹp. Hóa ra anh ta không phải “tinh anh xuất chúng^[1]” như Thường Khả Hân hay Chung Hồng Mai tưởng, mà chỉ là một người bà con xa ba ngàn dặm của Phương Thanh Dĩnh. Nhà cô giàu đến đâu cũng chẳng liên quan gì tới anh ta, cùng lắm anh ta cũng chỉ là người làm thuê mà thôi. Muốn đi tìm bạn gái, đương nhiên anh ta sẽ chọn những cô gái khuôn phép, hiền lành, tử tế.

[1] Nguyên văn: (Toàn thạch vương lão ngữ): từ này dùng để ám chỉ người đàn ông độc thân, phong độ, học thức, có tài, có tiền, hoặc là gia đình có tiền có thế. Ở Hồng Kông hay gọi những người đàn ông này là “Kim cương độc thân”.

Trước còn tưởng câu chuyện nàng Lộ Lem trong cổ tích đang diễn ra giữa đời thực, hóa ra chỉ là câu chuyện một anh thanh niên Trữ Ba muốn tìm một cô gái quê cần cù, chất phác mà thôi.

Tần Chiêu Chiêu lấy cớ đang học đại học, không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương để từ chối. Phương Thanh Dĩnh cũng không ép buộc. “Mình cũng không muốn quản chuyện này, nhưng mẹ mình nói anh họ đã có lời nhờ, mình nên tìm cậu nói giúp vài câu. Cậu không muốn cũng không sao, coi như hai người không có duyên.”

Tạ Á nghe Tần Chiêu Chiêu kể lại những lời Phương Thanh Dĩnh nói thì bật cười. “Cứ tưởng là hoàng tử BMW, hóa ra chỉ là anh lái xe quèn. Xem ra đi xe đẹp cũng chưa chắc đã giàu có. Phen này Thường Khả Hân, Chung Hồng Mai và Từ Anh xun xoe ủng hộ công rồi.”

Thời gian thấm thoát trôi đi, lại sắp tới kỳ nghỉ đông.

Tết Dương lịch 2003, Tần Chiêu Chiêu gửi tin nhắn chúc Kiều Mực năm mới vui vẻ. Cậu chưa trả lời, cô cảm thấy cô đơn, liền mang chiếc dương cầm nhỏ ra vặn dây cót, mỗi lần vặn dây cót là bản nhạc *Auld Lang Syne* lại thánh thót vang lên.

Một lúc lâu sau, Kiều Mực mới gọi lại: “Ngại quá, nhà ga ồn quá không nghe thấy tiếng tin nhắn đến.”

“Cậu đến ga làm gì?”

“À, đi qua thôi, tiện xem có kiếm được vé về quê mấy ngày nghỉ không. Năm nay mình về quê ăn Tết.”

Tần Chiêu Chiêu sững sốt. “Cậu định năm nay về quê ăn Tết à?”

“Ừ, mình và Minh Mẫn cùng về, nhân tiện quét tước mộ ba mẹ.”

Tần Chiêu Chiêu biết rõ, sau Tết Lăng Minh Mẫn sẽ đi Hồng Kông. Nếu kỳ nghỉ không thể ở cạnh nhau, Kiều Mực sẽ phải chia tay cô giống như năm ngoái. Đương nhiên, cậu không nỡ bỏ qua những khoảnh khắc cuối cùng hai người được ở cạnh nhau.

Kiều Mực muốn về quê ăn Tết, Tần Chiêu Chiêu hy vọng có thể đi tàu với cậu; đang định hỏi hai người họ sẽ đi chuyến nào, ngày nào nhưng lời tới miệng không nói tiếp được nữa. Cô biết Lăng Minh Mẫn không thích đi cùng mình; hơn nữa, hai người họ sắp chia tay, nhất định Kiều Mực cũng muốn tận hưởng những khoảnh khắc chỉ có hai người. Cô không nên quấy rầy thì hơn.

Kỳ nghỉ càng lúc càng tới gần, mẹ cô gọi điện thoại hỏi con gái có mua được vé tàu về nhà hay không. Tần Chiêu Chiêu nói: “Mẹ yên tâm, con mua

được vé rồi. Nhưng con không nói ngày cụ thể được, nếu không ba mẹ lại cả đêm không ngủ ngon.”

Mỗi lần Tần Chiêu Chiêu từ Thượng Hải về quê đều mất mười mấy tiếng, phải nghỉ qua đêm trên tàu. Một đêm này Tần mẹ không sao yên lòng; đêm không dám ngủ, động khê là tỉnh, cầm đèn pin soi đồng hồ. Mấy giờ rồi? Không biết giờ này tàu đi đến đâu rồi? Cả đêm trần trọc thức dậy mấy lần, có khi tỉnh rồi không ngủ lại được nữa, đành sốt ruột chờ trời sáng... Con trẻ lặn lội xa xôi, cha mẹ ở nhà lo lắng khôn nguôi, chính là như vậy sao?

Tần Chiêu Chiêu biết vậy nên mua vé xong dứt khoát không nói rõ ngày về, sợ ba mẹ ăn ngủ không yên.

“Con bé này, con không nói rõ, ba mẹ không biết hôm nào con mới về, vậy không phải ngày nào cũng lo lắng không ngủ được sao. Nói mau đi!”

Nói vậy cũng phải, nhưng Tần Chiêu Chiêu tuyệt không báo ngày về, chỉ lặp đi lặp lại: “Ba mẹ không cần lo đâu, con ở trên tàu rất an toàn. Ba mẹ cứ ngủ cho ngon!”

Đã nói rõ ràng nhưng ngày Tần Chiêu Chiêu về, đón cô vẫn là mẹ với hai quàng mắt thâm đen. Tuy buổi tối ngủ không ngon giấc nhưng tinh thần bà vẫn rất tốt, vui vẻ ra mặt. “Con về rồi à, chắc đói lắm nhỉ? Mau cất đồ rồi ăn cái gì đi, mẹ có luộc bánh chẻo cho con đấy!”

Bánh chẻo mẹ tự tay gói. Tuy trong siêu thị vẫn bán các loại bánh chẻo gói sẵn nhưng bà sợ các loại bánh làm qua máy móc này không ngon, không đủ nguyên liệu, thà mình tự nhào bột, băm nhân, gói thành miếng bánh thật ngon, cắn một miếng hương vị thơm tho đầy miệng còn hơn. Tần Chiêu Chiêu ăn liền một mạch mười mấy cái. “Mẹ, ngon quá!”

Vì hai năm qua, Tần Chiêu Chiêu chỉ về nhà ăn Tết, tính ra một năm ở nhà gần được một tháng nên ba mẹ đón tiếp cô như khách quý, ngày nào cũng nấu đồ cô thích ăn, tuy chỉ là vài món rau dưa thường ngày. Ví như cô thích ăn rau dền, nhất là rau dền mùa đông của vùng. Từ nhỏ cô ăn rau dền không biết chán, về nhà ngày nào ba cô cũng mua rau cho cô ăn. Rau dền phải non, phải mập mới ngon; dân trồng rau quanh vùng mang những thứ rau như vậy tới chợ sẽ nhanh chóng bán hết. Vì vậy, muốn có rau ngon nhất định phải đi chợ sớm; ba cô không ngại ngần ngày ngày dậy sớm đi chợ mua đồ ngon cho cô.

Có hôm, Tần Chiêu Chiêu còn đang ngủ đã mơ màng nghe được ba mẹ nói chuyện ở gian ngoài, giọng rất vui vẻ. “Mình xem, hôm nay mua được rau dền rồi này. Rau vừa mập vừa non. Tôi mua hai mớ.”

“Hai mớ là đủ rồi, mỗi bữa xào một mớ, Chiêu Chiêu tha hồ ăn.”

Tần Chiêu Chiêu cuộn mình trong chăn nghe, trong lòng vô cùng ấm áp, hạnh phúc... Có ba mẹ ở bên, thật tuyệt biết bao!

Lúc đi dạo với mẹ, Tần Chiêu Chiêu gặp Viên Viên mà không nhận ra. Cô bé mười một, mười hai tuổi, duyên dáng, yêu kiều như cành dương liễu mới trổ. Cô đi cùng bạn bè, ai nấy đều hoan hỉ, riêng mình cô không nói chẳng cười, mặt lộ rõ vẻ bi thương.

Mẹ kể cho cô nghe năm ngoái Kiều Diệp – mẹ Viên Viên – đi khám, phát hiện bị ung thư cổ tử cung, giờ nhà họ u ám lắm.

“Năm ấy mẹ Kiều Diệp cũng qua đời vì bệnh này. Nghe nói bệnh này di truyền, xem ra đúng thật. Kiều Diệp cũng khỏe, mười một tuổi được biết mẹ mắc bệnh, đến giờ mình mắc bệnh con gái cũng đúng mười một tuổi. Tội nghiệp quá!”

Tần Chiêu Chiêu nghe mà ngây người. Dù cô không thích Kiều Diệp lắm nhưng chị ta vẫn còn rất trẻ, con gái đang học tiểu học, lại mắc bệnh nan y chẳng sống được bao lâu nữa. Chuyện này... thật sự rất đáng thương!

Không biết Kiều Mục có biết chuyện này không? Nếu biết hẳn cậu cũng thờ ơ. Trước nay cậu và Kiều Diệp gần như không có tình cảm chị em, sau khi ba mẹ qua đời thì coi nhau như kẻ thù. Đã là kẻ thù, làm gì có chuyện quan tâm, lo lắng.

Chương 18

Sáng mùng Một, Tần Chiêu Chiêu gửi tin nhắn chúc Tết cho Kiều Mục. Cậu lập tức gọi lại, chúc Tần Chiêu Chiêu năm mới vui vẻ, còn nhờ cô gửi lời chúc Tết đến ba mẹ.

“Lẽ ra mình nên tự đến mới phải. Năm ấy ba mẹ mình gặp chuyện, một mình mình trông ở bệnh viện, tinh thần hoảng loạn, may mà có mẹ con cậu ở cùng nửa ngày. Giờ khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, theo lý phải tới thăm hỏi. Nhưng có vài chuyện nên mình không tiện về Trường Cơ, đành nhờ cậu chuyển lời chúc Tết chú dì vậy.”

Vì sao Kiều Mục không tiện quay lại Trường Cơ? Tần Chiêu Chiêu nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được phải hỏi: “Cậu không muốn về Trường Cơ vì Kiều Diệp sao?”

Kiều Mục ngừng một lát. “Cậu biết chuyện chị ta rồi phải không? Đúng là vì chị ta. Mình không muốn chị ta biết mình đã về, không muốn bị chị ta tới quấy rầy.”

“Sao chị ấy lại quấy rầy cậu?” Tần Chiêu Chiêu mù mờ.

“Chị ta muốn mình bán nhà để trị bệnh cho chị ta, mình không đồng ý.”

Không lâu sau khi Kiều Diệp biết mình mắc ung thư cổ tử cung, Phương Chính Quân gọi điện tới gia đình Mục Tùng ở Thượng Hải để tìm Kiều Mục thương lượng chuyện bán nhà chữa bệnh cho chị ta.

Kiều gia vẫn còn một căn nhà ở khu Tân Thành phía bắc thành phố, lúc mua giá ba vạn, tỷ giá thay đổi theo thời gian, tới giờ nếu bán cũng được hơn mười vạn. Kiều Vĩ Hùng mất, ngôi nhà này do hai con thừa kế; trước kia Kiều Diệp không dám yêu cầu bán nhà để chia tiền vì biết chắc Kiều Mục không đồng ý. Tài sản chung, một bên không đồng ý bán sẽ rất khó xử lý. Hơn nữa, giá bất động sản tăng dần theo thời gian, giữ lại có lợi hơn bán ngay. Tuy nhiên, tình hình bây giờ đã khác, Kiều Diệp hy vọng có thể bán nhà kiếm vài vạn đồng cùng với tiền tiết kiệm ở nhà để kéo dài tính mạng. Chị ta không nỡ bỏ lại con gái, không nỡ bỏ lại cái nhà này, tận lực tìm cách sống thêm từng ngày. Vì vậy, sau khi hỏi thăm ý kiến luật sư, chị ta để chồng đại diện liên lạc với phía Thượng Hải, yêu cầu Kiều Mục về quê bán nhà.

©STENT:

Mục Tùng báo lại tin tức cho Kiều Mục, cậu lạnh như băng: “Sao cháu phải bán nhà chữa bệnh cho chị ta? Chị ta sống chết liên quan gì đến cháu?”

“Kiều Mục, Phương Chính Quân nói, theo luật pháp nhà này là tài sản chung của cháu và Kiều Diệp. Dù sao cô ta cũng là chị gái cháu, nhà ấy cô ta cũng có phần. Nếu cô ta nhất định đòi bán, cháu cự tuyệt, bọn họ sẽ đưa ra tòa để giải quyết. Đến lúc ấy, cháu bắt buộc phải đồng ý bán hoặc phải mua lại phần của cô ta.”

Mặt Kiều Mịch càng lạnh. “Cháu nhất quyết không bán, bọn họ muốn ra tòa cũng được!”

Trên danh nghĩa, Kiều Mịch và Kiều Diệp là chị em, có điều thực tế hai người còn chẳng bằng người lạ. Cậu hận người chị cùng cha khác mẹ này, chị ta sống chết không liên quan tới cậu, thậm chí nghe tin dữ của chị ta cậu còn cảm thấy hả giận: Chị cũng có ngày này. Bệnh nan y không thuốc chữa nhất định phải chết, tội gì phải tán gia bại sản chữa trị làm gì? Nói theo cách của chị ta, là cuối cùng mất cả người cả của.

“Tần Chiêu Chiêu, chuyện năm nay mình về quê ở Trường Cơ chỉ có mình cậu biết. Cậu đừng kể lại cho mọi người, nếu không chị ta biết lại tới làm phiền mình. Mình thật sự không muốn ai quấy rầy kỳ nghỉ này.”

“Được, mình không kể cho ai đâu.”

Cúp điện thoại, Tần Chiêu Chiêu ngơ ngẩn hồi lâu. Hóa ra Kiều Mịch đã sớm biết chuyện của Kiều Diệp, nhưng đúng như cô dự đoán, cậu không mấy may quan tâm.

Tần Chiêu Chiêu có thể hiểu hành động của Kiều Mịch, dù sao trước kia Kiều Diệp cũng vô tình vô nghĩa với mẹ con cậu, thậm chí còn coi họ như kẻ thù. Quan hệ tồi tệ như vậy, làm sao Kiều Mịch có thể dễ dàng đồng ý bán nhà mình cho Kiều Diệp chữa bệnh? Cho dù chuyện có liên quan tới tính mạng, cậu vẫn thờ ơ đứng nhìn.

Cô không thể trách Kiều Mịch sai, dù sao Kiều Diệp cũng sai trước, có điều... không hiểu vì sao trong lòng cô vẫn có chút khó chịu không thể diễn tả bằng lời.

Chuyện Kiều Mịch về quê vẫn đến tai vợ chồng Kiều Diệp. Bọn họ liên tục gọi điện tới gia đình Mịch Tùng ở Thượng Hải để tìm Kiều Mịch thương

lượng, thậm chí còn dọa đã tìm luật sư, nếu cậu vẫn tiếp tục trốn tránh không chịu gặp, bọn họ nhất định sẽ kiện ra tòa... Cuối cùng vợ cậu cũng không kiên nhẫn nổi, buột miệng: “Năm nay nó về quê ăn Tết rồi, các người cứ gọi tới đây lắng nghe là sao?”

Lúc vợ chồng Kiều Diệp tìm đến, Kiều Mục đã được Mục Tùng báo chuyện vợ vô tình để lộ việc cậu về quê: “Kiều Mục, xem chừng cháu không đồng ý bán nhà, vợ chồng Kiều Diệp sẽ kiện ra tòa thật đấy. Cháu hà tất phải cố chấp làm gì, không thắng được tòa đâu, chi bằng âm thầm thương lượng giải quyết vấn đề thì hơn.”

Kiều Mục vẫn nhấn mạnh năm chữ: “Cháu nhất định không bán!”

Kiều Diệp biết chắc Kiều Mục sẽ không có thái độ hợp tác, chị ta đưa luôn luật sư đi cùng. Luật sư vừa tới đã bắt đầu nói lý, nào là bất động sản này là tài sản Kiều Vĩ Hùng để lại, theo luật pháp là tài sản chung của hai chị em... Kiều Mục ngắt lời: “Ai nói đây là tài sản ba tôi để lại? Đây là nhà tôi, sổ đỏ đứng tên tôi.”

Một lời kinh người, không chỉ vợ chồng Kiều Diệp mà luật sư cũng ngẩn người.

Năm đó, Kiều Vĩ Hùng mua nhà mới chuyển khỏi Trường Cơ, ngôi nhà cũ để lại cho con gái là Kiều Diệp. Ông đã bỏ tiền mua lại và trở thành chủ căn nhà cũ kia, đến khi cho Kiều Diệp cũng chuyển quyền sở hữu cho chị ta. Lúc tiến hành xác định chủ sở hữu cho ngôi nhà mới, Mục Lan đề nghị để Kiều Mục đứng tên. “Mình cho con gái mình một cái nhà thì cũng phải cho con trai một cái; nếu không sau này chị gái vẫn có quyền lại tranh với em trai cái nhà này.”

Kiều Vĩ Hùng không nghĩ ngợi gì liền đồng ý. Nhà đứng tên Kiều Mục, con trai có sự đảm bảo, vợ cũng vui vẻ. Có điều, nếu con gái biết nhất định

sẽ không vui, dù sao nhà trong thành phố cũng đắt hơn ở Trường Cơ nhiều. Vì thế ông quyết định lừa Kiều Diệp, để chị ta vẫn tưởng ngôi nhà này là tài sản của ông, tránh xảy ra tranh chấp.

Để chứng minh lời mình, Kiều Mục mang bản sao giấy tờ nhà cho luật sư xem. Luật sư xem kỹ một lượt, lực bắt tông tâm nhìn vợ chồng Kiều Diệp. “Nếu bản sao này là thật thì ngôi nhà này là tài sản riêng của cậu ấy, cô chẳng có liên can gì hết.”

Kiều Diệp không tin nổi, môi run run. “Không, tao không tin. Bản sao giấy tờ cũng có thể làm giả, mày mang bản gốc ra đây cho tao xem.”

Kiều Mục lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Sao tôi phải lấy giấy tờ nhà của mình cho chị xem? Chị không tin thì tới Cục Quản lý nhà đất mà kiểm tra.”

Nói xong, cậu đi mở toang cửa lớn, mặt mày lạnh băng. “Đây là nhà tôi, tôi không chào đón mấy người, mời mấy người về ngay cho!”

Cuối kỳ nghỉ đông chuẩn bị quay lại trường, Tần Chiêu Chiêu được tin vợ chồng Kiều Diệp chuẩn bị bán nhà. Bọn họ định bán ngôi nhà ở “Trung Nam Hải” lấy tiền tới Bắc Kinh tìm thầy chữa bệnh. Tin này khiến hàng xóm bốn bên tụ tập lại bàn luận sôi nổi.

Tần mẹ thở dài. “Nhà cũ thế thì bán được bao nhiêu tiền đây? Nhiều lắm cũng được hai, ba vạn, giờ lại còn bán vội chắc không được như thế.”

Bác Chu gái cũng thở dài. “Thật ra bệnh này làm gì có thuốc chữa. Bán nhà thì chữa được bao lâu đây? Hà tất phải mất cả người lẫn của như thế, bán nhà rồi thì sau này ở đâu?”

“Nghe nói đi thuê cái nhà nào ở tạm.”

Trường Cơ còn rất nhiều nhà cấp bốn không dùng đến, chủ yếu là nhà mà những người chuyên vào thành phố bỏ lại. Nhà cấp bốn không thể bỏ tiền mua lại để lấy quyền sở hữu nên nhà này vẫn thuộc về nhà máy, không thể bán qua tay. Nhưng những người này tiếc không nỡ trả lại nhà máy, vẫn cố chiếm rồi bỏ không nhiều năm. Phương Chính Quân định bán nhà rồi đi tìm một căn nhà nhỏ để thuê lại.

Có người nói: “Tôi mà là Kiều Diệp, tôi sẽ không chữa trị làm gì, thà để lại tiền cho chồng con.”

Lại có người nói: “Kiều Diệp chỉ muốn sống thêm với con gái thôi. Hôm ấy thấy cô ta khóc lóc nói ngày nhỏ bản thân đã phải nếm đủ nỗi khổ sở của việc không có mẹ nên giờ muốn gắng sức để ở lại với Viên Viên được lâu hơn một chút.”

“Aiz, người lớn bệnh tật thôi cũng đành, chỉ thương con trẻ!”

Mọi người cũng đồng tình: “Phải rồi, con cái là đáng thương nhất!”

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy cũng bùi ngùi xót xa, quả thật Viên Viên là đáng thương nhất. Giống như lúc Mục Lan nằm viện sống chết chưa rõ, đến cuối cùng già biệt cõi đời, người đáng thương nhất chính là Kiều Mục.

Hai ngày sau, lại thấy Kiều Diệp đổi ý không bán nhà nữa. Chữa trị kéo dài mạng sống vô cùng tốn kém, chị ta không muốn cái nhà này khuynh gia bại sản mà không chữa nổi bệnh cho mình. Bán nhà rồi, sau này Viên Viên và chồng không có nổi một chỗ an thân, nếu chị ta nhất định phải “đi” thì tội gì phải làm liên lụy đến chồng con, để cả người cả của không còn.

Tuy không có tình cảm với người này lắm nhưng nghe quyết định của chị ta, Tần Chiêu Chiêu không khỏi xót xa. Ban đầu Kiều Diệp cố tìm mọi cách để sống là vì con gái, đến giờ chị ta buông xuôi chữa trị chờ chết cũng

vì con gái. Chị ta có thể là một người chị tồi nhưng là một người mẹ không thể chê trách. Mẹ nào cũng yêu thương con, chẳng người mẹ nào muốn con cái sớm thiếu thốn tình thương của mình. Kiều Mịch bản tính trọng tình cảm, bà ngoại bệnh nằm liệt còn không nỡ bỏ. Nếu ngày Mịch Lan nằm viện, Kiều Diệp có thể suy bụng ta ra bụng người, để ý tới cảm giác của Kiều Mịch, không tàn nhẫn giậu đổ bìm leo với hai người như vậy, giờ nhất định cậu cũng không khoanh tay đứng nhìn. Mọi chuyện đều có nhân có quả, vì thế Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn có thể giải thích được thái độ lạnh lùng của Kiều Mịch hiện tại.

Đêm trước ngày rời nhà, Tần Chiêu Chiêu rúc vào nằm cạnh mẹ. Trước kia mẹ luôn cẩn thận dặn dò cô hết chuyện này đến chuyện kia, giờ đổi thành cô “yêu cầu thật nhiều”: “Mẹ, ba mẹ ở nhà nhất định phải bảo trọng, giữ gìn sức khỏe! Tuyệt đối không được ốm! Không cho ba mẹ xảy ra chuyện gì! Ba mẹ không được để con lo lắng đâu đấy!”

Tần Chiêu Chiêu hy vọng ba mẹ có thể khỏe mạnh, không gặp chuyện chẳng lành khiến cô không yên tâm; không ngờ cô vừa về Thượng Hải, ba mẹ lại được một phen hết lòng lo lắng cho cô.

Mùa xuân năm 2003, một hội chứng hô hấp cấp tính nặng lan tràn khắp cả nước. Tháng Ba, SARS còn mơ hồ như một lời đồn, đến cuối tháng Ba đầu tháng Tư, lời đồn ngày một hữu hình, có căn cứ. Cuối cùng, Chính phủ cũng phải công khai thừa nhận một căn bệnh truyền nhiễm kiểu mới đang hoành hành.

Mùng Bốn tháng Tư, Thượng Hải xác nhận bệnh nhân nhiễm SARS đầu tiên. Thời điểm đó, SARS trở thành sự kiện cấp bách nhất ở Thượng Hải.

Ban đầu, SARS chỉ lan truyền ở các tỉnh phía Nam như Quảng Châu, Thâm Quyến... nhưng ngay lập tức lây lan ra khắp cả nước, thậm chí ra cả thế giới nhờ sự phát triển của các phương tiện giao thông hiện đại. Do sự di

cur thường xuyên của một bộ phận người lao động, nhiều thành phố trong đại lục nhanh chóng phát hiện ra các bệnh nhân nhiễm SARS. Bắc Kinh là khu vực thiệt hại nặng nề nhất, mỗi ngày phát hiện thêm hơn một trăm ca nhiễm bệnh, tình hình Thượng Hải dẫu hơn, mới phát hiện được bốn ca.

Vợ chồng Tần thị nghe tin Thượng Hải xác nhận có ca SARS đầu tiên liền gọi điện ngay cho con gái, dặn đi dặn lại nhất định phải cẩn thận. Tần Chiêu Chiêu bảo ba mẹ yên tâm, nhà trường thực hiện công tác phòng chống SARS rất gắt gao, gắt đến mức sinh viên trong trường phát ngai.

Quả thật, nhà trường thực hiện công tác phòng chống bệnh vô cùng cẩn trọng. Nhà trường tổ chức chế độ “kiểm tra hàng sáng”, mỗi sáng cán bộ lớp sẽ phụ trách ghi nhận thân nhiệt của từng sinh viên, sau đó nộp lại cho giáo viên chủ quản. Tất cả những nơi thường tập trung nhiều người như ký túc xá, phòng học, thư viện, phòng chiếu phim, hội trường đều được khử trùng tiêu độc mỗi ngày. Nhiệt kế được giao tới tận tay từng sinh viên, mỗi phòng ký túc xá đều được trang bị nước khử trùng, đi đến đâu cũng ngập mùi nước khử trùng.

Trường học bắt đầu được đưa vào chế độ bán phong tỏa, sinh viên ra vào phải có huy hiệu trường, thẻ sinh viên luôn mang bên mình. Cuối tháng Tư, trong trường có một sinh viên phải nhập viện vì cảm cúm, lập tức bị cách ly để theo dõi. Nhà trường cũng quyết định cách ly phòng cô trong ký túc xá, suốt đêm thực hiện các biện pháp phong tỏa, toàn bộ ký túc xá hơn hai trăm nữ sinh được đặt trong trạng thái cách ly hoàn toàn. Cũng may, ba ngày sau, bệnh viện xác định nữ sinh đó chỉ bị cảm sốt vì sung amidan, loại bỏ nghi vấn về SARS và được xuất viện, chiều hôm đó ký túc xá cũng chấm dứt tình trạng phong tỏa.

Trường học cho sinh viên nghỉ học, sinh viên không được phép xuất nhập. Sinh viên bản địa nhanh chân trốn về nhà trước khi nhà trường thực hiện phong tỏa toàn trường, một số sinh viên chậm chân đành chịu bị

“nhốt” ở trường. Phụ huynh nghe tin tới thăm con cái cũng không được phép vào trong, chỉ có thể nói chuyện với con qua hàng rào, đồ mang theo được gửi vào cho con. Nhiều nữ sinh uất ức khóc âm ỉ... Trường học thế này, có khác gì cảnh thăm tù!

Tháng Ba, tháng Tư vốn là dịp cao điểm tìm việc của sinh viên mới ra trường, năm nay do ảnh hưởng của SARS mà sinh viên tốt nghiệp không cách nào đi xin việc. Từ giữa tháng Tư, tất cả các hội chợ tuyển dụng cỡ lớn trên khắp cả nước đều cơ hồ tạm hoãn. Các trường cao đẳng, đại học dồn dập hủy bỏ hoặc tạm hoãn hoạt động tuyển nhân viên tại trường của các đơn vị tuyển dụng, đồng thời nghiêm khắc kiểm soát việc sinh viên ra khỏi phạm vi trường tham gia các khu vực xin việc lưu động. Thượng Hải cũng không ngoại lệ, tất cả các hội thảo tuyển dụng trên toàn thành phố bị tạm ngừng. Rất nhiều sinh viên đã có hướng vào đơn vị tuyển dụng nhưng không thể tới phỏng vấn vì SARS, công ty cũng đành thay đổi kế hoạch tuyển dụng và phỏng vấn. Tai họa này gây ảnh hưởng nặng nề đến những sinh viên vừa tốt nghiệp đang xin việc.

Anh họ Tần Chiêu Chiêu là Vĩnh Tân học năm cuối sắp tốt nghiệp, tháng Ba anh cùng một số sinh viên khác tới Quảng Đông thực tập, nhưng thực tập xong không được phép về trường vì đây là ổ dịch. Mọi người vẫn quyết tâm quay về trường, kết quả bị cách ly nửa tháng trong phòng y tế trường. Từ đây bắt đầu những tháng ngày chờ đợi, chờ cho lệnh giới nghiêm được dỡ bỏ để đi tìm việc.

Mặc dù SARS khởi nguồn từ các tỉnh phía Nam nhưng lại lây lan nhanh chóng ở khu vực phía Bắc. Ban đầu, cả vùng Quảng Đông nghe tới “SARS” là xanh mặt, sau này tình hình của các thành phố trong nội địa càng nghiêm trọng hơn. Lúc Tần Chiêu Chiêu gọi điện hỏi thăm Đàm Hiểu Yên, cô lại dặn ngược Tần Chiêu Chiêu: “Bọn mình ở đây loạn đến cùng rồi, Thượng Hải giờ mới bắt đầu lộn xộn, cậu nên cẩn thận một chút.”

Cơ bản SARS đã chuyển khỏi Quảng Đông, Đàm Hiểu Yên cười cười kể những hành động trong cơn hoảng loạn của dân thành phố: “Đi ngoài đường ai cũng khẩu trang kín mít, chẳng ai dám trèo lên các xe công cộng; nghe đồn giám tráng có khả năng kháng bệnh truyền nhiễm rất tốt nên giá bị đẩy lên mấy chục đồng một chai, đắt không tưởng được. Vui nhất là có hôm mình đến ngân hàng rút tiền, phía trước mình có vài người đang xếp hàng, tự nhiên lúc ấy mình bật ho khan. Ho xong ngẩng lên thấy trước mặt chẳng còn ai, mọi người bị dọa chạy hết, thế là mình bớt được thời gian xếp hàng.”

Đàm Hiểu Yên vừa kể vừa cười, Tần Chiêu Chiêu nghe xong cũng cười, hai người cười đến nửa ngày. Tình hình SARS hung hiểm nhưng ít ra vẫn có thể kiếm được chút niềm vui trong đau khổ.

Ngoài Đàm Hiểu Yên, người thứ hai Tần Chiêu Chiêu lo lắng đương nhiên là Kiều Mục. Lăng Minh Mẫn đã đi Hồng Kông từ tháng Hai, giờ Kiều Mục chỉ có một mình, cô lo cậu không biết tự chăm sóc bản thân nên nhắn tin hỏi thăm tình hình. Kiều Mục nói trường cậu đã cho sinh viên tạm nghỉ, học sinh cũng xin nghỉ để đảm bảo an toàn. Hiện giờ cậu chỉ ở nhà, có ra ngoài cũng chỉ tới thăm bà ngoại. Nghe vậy cô cũng bớt lo lắng, như vậy khả năng bị lây bệnh không lớn lắm.

Chương 19

Mọi người gặp SARS liền cuống lên, Tạ Á cảm thấy vô cùng kích thích, liền tự giễu: “Xem ra mình là chúa lo thiên hạ không loạn.”

Tần Chiêu Chiêu nói: “Chẳng qua cậu chưa gặp người mình thích thôi, có rồi cậu sẽ không cảm thấy SARS có gì vui nữa. Cậu sẽ lo người ta có bị

lây bệnh không, cứ cho là xác suất nhiễm bệnh là một phần vạn thì cậu vẫn sốt ruột không thể kiềm chế được.”

“Cậu nóng lòng vì Kiều Mục thế sao?”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt không trả lời, im lặng tức là thừa nhận. Giờ ký túc xá chỉ có hai người họ, đám người Thường Khả Hân đã về nhà từ trước. Tạ Á dứt khoát phải truy tận gốc. Cô không biết nhiều về Kiều Mục, chỉ biết Tần Chiêu Chiêu luôn thăm mền cậu; vì thế gặp lúc rảnh rỗi, tính tò mò nổi lên, cô muốn biết thêm cho rõ.

Tần Chiêu Chiêu nằm trên giường nghe nhạc. Đây là thú vui duy nhất của cô, lúc rảnh rỗi cô không lang thang vũ trường, sàn nhảy, không phim ảnh... Cơ bản không có thú tiêu khiển nào, chỉ nằm ở ký túc xá nghe nhạc. Làm bạn với cô vẫn là chiếc đài chạy băng từ thời trung học và những băng nhạc Trương Học Hữu.

Sang thế kỷ mới, cái tên Tứ đại Thiên Vương đã lùi xa vào dĩ vãng. Châu Kiệt Luân làm mưa làm gió thị trường ca nhạc, được giới truyền thông phong là “Ông hoàng nhạc pop châu Á”. Những bài hát của Châu Kiệt Luân nhanh chóng phổ biến khắp cả nước, nhưng Tần Chiêu Chiêu không có chút hứng thú nào, cô vẫn trước sau như một với những bài hát cũ của Trương Học Hữu. Chương Hồng Mai cười nhạo cô không biết bao nhiêu lần vì không bắt kịp thời đại, chỉ nghe toàn những bài cũ rích.

Tần Chiêu Chiêu thích những bài hát cũ hơn, hơn nữa những bài hát bất hủ của Trương Học Hữu đa số là tình ca. Những bài hát thủ thỉ tâm tình rất đổi chân thành đã đồng hành với cô suốt thời trung học. Lắng nghe những giai điệu quen thuộc, lòng bất giác nhớ về chuyện xưa. Cô nhớ về thời niên thiếu đã xa, về những tình cảm ngây ngô nhưng ấm áp trước kia... Tháng ngày đã xa như hiện về trong tiếng hát áp ủ sắc xanh năm tháng.

Vừa đeo tai nghe lên, Tạ Á đã leo tót lên giường cô, thọc lét. “Kể đi mà, kể đi mà, sao tự nhiên cậu lại thích Kiều Mộc?”

“Buồn quá, đừng rộn lên, đừng rộn lên mà.”

Tần Chiêu Chiêu vừa cười vừa cố tránh bàn tay Tạ Á đang cù, không ngờ tai nghe trên tai bất ngờ tuột xuống. Cô chưa kịp phản ứng đã nghe “bốp” một tiếng, chiếc đài chạy băng rơi từ trên giường xuống đất.

Hết sừng sốt, Tần Chiêu Chiêu bật người nhảy khỏi giường, nhặt chiếc máy lên. Chiếc máy không phát ra tiếng nữa, xem ra đã hỏng rồi. Cô đột nhiên cảm thấy thật đau lòng.

Chiếc đài chạy băng này là đồ năm đó Lâm Sâm tặng Tần Chiêu Chiêu, cô luôn giữ gìn cẩn thận, một phần vì bản tính quý trọng đồ, một phần vì Lâm Sâm. Cậu là một chàng trai tốt, đối xử tốt với cô từ tận đáy lòng. Cô không thể đền đáp lòng tốt của cậu, chỉ có thể đặc biệt yêu quý đồ dùng cậu tặng. Chiếc đài chạy băng này dùng vài năm nhưng vỏ vẫn còn như mới, còn chiếc ba lô cún con, giờ cô không dùng nhưng vẫn giữ sạch sẽ cất ở nhà. Những món đồ bé nhỏ mang theo tình cảm sâu nặng là những báu vật từ thời trung học của cô. Cô biết chúng đáng trân trọng như thế nào.

Vô tình làm hỏng đài chạy băng của Tần Chiêu Chiêu khiến Tạ Á không an tâm, nhất là thấy cô có dáng vẻ đau lòng như vậy. Tạ Á không biết lai lịch chiếc đài băng, chỉ thấy cô đau lòng vì chiếc máy hỏng. “Được rồi, đừng buồn. Cái đài chạy băng này cũng cũ rồi, hỏng cũng hỏng rồi. Mình đền cho cậu một cái MP3, đảm bảo nghe hay hơn cái này cả trăm lần.”

Tần Chiêu Chiêu không cần Tạ Á đền cái MP3 gì đó, chỉ một lòng một dạ đi tìm người sửa chiếc đài chạy băng; có điều trường phong tỏa không thể ra ngoài, phải chờ tới khi hết lệnh giới nghiêm mới có thể đi sửa.

Đến tháng Năm, đỉnh điểm dịch SARS qua đi, số bệnh nhân mắc bệnh mới cũng giảm dần; các biện pháp phong tỏa của nhà trường dần được nói lỏng, Tần Chiêu Chiêu nhân cơ hội đi tìm người sửa đài chạy băng. Có điều, thợ sửa máy nói chiếc máy này đã cũ, giờ không còn sản xuất loại linh kiện này nữa nên không thể sửa được.

“Mua cái mới đi thôi, giờ ai còn dùng loại đài chạy băng này nữa, chuyển sang máy CD hay MP3 ấy.”

Biết không thể sửa được chiếc đài chạy băng, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy buồn vô hạn, cơ hồ trái tim mất một mảnh, đau đớn, trống rỗng.

Giữa thời điểm dịch SARS hoành hành, kỳ thi đại học, cao đẳng 2003 cũng đến gần.

Trước kia, lịch thi đại học cố định vào tháng Bảy, do lo lắng ảnh hưởng của thời tiết nóng nực nên từ năm 2003, kỳ thi được tổ chức vào tháng Sáu. Ngày thi đến gần mà dịch SARS vẫn chưa thôi hoành hành, những tin tức về việc “Ảnh hưởng của dịch SARS có thể khiến kỳ thi đại học nước ta lần đầu tiên bị hoãn lại từ năm 1977” bắt đầu lan truyền trong dân chúng.

Đủ loại tin tức, phỏng đoán truyền khắp nơi, nhất thời mấy trăm vạn thí sinh và gia đình khắp cả nước thấp thỏm lo âu. Rốt cuộc có hoãn thi hay vẫn tiến hành đúng hạn? Rốt cuộc nên dựa vào thông tin nào để lên kế hoạch ôn tập?

Chuyện lịch thi đại học chưa xác định khiến Tần Chiêu Chiêu nhớ tới Đình Đình năm nay thi nên gọi điện hỏi thăm. Mẹ nghe máy, vô cùng bất ngờ và vui vẻ. “Chiêu Chiêu đấy à? Cảm ơn cháu còn lo lắng cho Đình Đình nhà mẹ. Thi đại học năm nay thật phiền chết được!”

Đình Đình cũng đang ở nhà, nhận điện thoại nói chuyện với Tần Chiêu Chiêu. Cô bé than thở học lớp mười hai khổ sở thừa sống thiếu chết, ngày nào cũng bài vở bù đầu, cả ngày chỉ có học với học. Ghê nhất là SARS, nhà trường cứ đến giờ lại phun thuốc khử trùng, ngày nào cũng bắt học sinh báo thân nhiệt. Lần nào thi thử xong cũng có học sinh thi không tốt phát tiết lên tờ báo thân nhiệt.

“Em chẳng mong hoãn thi, thi càng sớm càng tốt, kéo dài quá phát điên hết cả.”

Đình Đình không muốn hoãn kỳ thi nhưng mẹ thì muốn thi càng muộn càng tốt, có thêm thời gian ôn tập kỹ càng chút nữa. Tâm tư hai mẹ con hoàn toàn khác biệt, phải chăng đó cũng là sự khác biệt căn bản của đại bộ phận con cái và phụ huynh?

Cũng may, tin đồn hỗn loạn không kéo dài bao lâu, mừng Tám tháng Năm, văn phòng Quốc vụ viện^[1] chính thức phát đi thông báo: kỳ thi cao đẳng, đại học sẽ “tiến hành đúng hạn”. Mọi chuyện chấm dứt, mấy trăm vạn học sinh và phụ huynh cởi được một nỗi lo.

[1] Cơ quan hành chính nhà nước cao nhất của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Quốc vụ viện do Thủ tướng, Phó Thủ tướng, Ủy viên Quốc vụ, Bộ trưởng các bộ, Chủ nhiệm các ủy ban, Tổng Kiểm toán, Tổng Thư ký Quốc vụ viện tạo thành, thực hiện nhiệm vụ hành pháp và điều hành đất nước thông qua các cơ quan trực thuộc.

Do dịch SARS mà kỳ thi đại học 2003 trở thành kỳ thi đặc biệt với các biện pháp phòng chống lây nhiễm, kiểm tra đo lường vô cùng chặt chẽ. Đình Đình đeo khẩu trang tham gia ba ngày thi. Mùi nước khử trùng, những bảng theo dõi thân nhiệt trở thành bạn đồng hành trong kỳ thi đại học, cô bé nói cả đời không thể quên nỗi tư vị này.

Tháng Sáu, dịch SARS được khống chế, cuộc sống bắt đầu trở về nhịp điệu cũ. Tần Chiêu Chiêu đã lâu không gặp Kiều Mục, rất muốn được gặp

cậu nên gọi điện thử. Máy bận, chờ một lúc gọi lại vẫn bận; máy bận đến gần nửa giờ; cậu gọi điện cho ai lâu vậy, không cần đoán cũng biết. Nhất định là Lăng Minh Mẫn.

Buông điện thoại, Tần Chiêu Chiêu không gọi tiếp, cầm hộp nhạc dương cầm lên vặn dây cốt, nghe thêm một lần bản nhạc *Auld Lang Syne*, trái tim thổn thức theo giai điệu du dương.

Vài hôm sau, Kiều Mục gọi lại cho cô, giọng đầy lo lắng: “Tần Chiêu Chiêu, Đình Đình có tới tìm cậu không?”

Cô không hiểu gì. “Không, sao con bé lại tới tìm mình? Có chuyện gì?”

Kiều Mục thở dài. “Con bé... bị mợ tát hai cái nên bỏ nhà đi. Cả nhà đang tìm.”

“Sao lại đánh con bé? Có phải con bé thì không tốt không? Cũng không phải, mấy hôm nữa mới có kết quả thi đại học mà.”

Kiều Mục tựa như có chuyện khó nói, chuyển đề tài: “Nếu con bé đến tìm cậu hay cậu gặp nó thì nhớ bảo nó về nhà ngay, mẹ ốm.”

Mấy lời qua loa khiến Tần Chiêu Chiêu nhói lòng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà mợ đánh Đình Đình đến nỗi nó bỏ nhà ra đi? Mợ bệnh ra sao?

Cúp máy, Tần Chiêu Chiêu cũng tham gia tìm Đình Đình. Không đầu không cuối, lang thang nửa ngày khắp Thượng Hải không thu hoạch được gì. Trời gần tối, vô tình đến gần nhà Kiều Mục, cô tiện thể qua xem cậu có nhà không, nhân tiện hỏi rõ chuyện lần này.

Kiều Mục ở nhà, không ở một mình, còn có bà nữa, cậu đang cho bà ăn cơm. Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, cuối cùng cũng hiểu. Nhà cậu Mục

Tùng có chuyện, mợ ốm, em họ bỏ nhà đi, trong nhà loạn lên, cậu phải đưa bà về đây trông nom.

Tần Chiêu Chiêu không nhịn được, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Kiều Mục chần chừ một lát, cũng không giấu cô. “Đình Đình... có thai. Mợ giận quá tát con bé hai cái, nó liền bỏ đi. Mợ cũng bực tới phát bệnh.”

Đình Đình... có thai... Tần Chiêu Chiêu chấn động. “Cái gì...”

Mấy ngày nay Đình Đình cảm thấy dạ dày khó chịu, ăn không ngon miệng, ăn gì cũng muốn nôn ra. Trước kia cô bé từng bị đau dạ dày nên mẹ cô cũng chột dạ, đưa cô tới bệnh viện khám. Bác sĩ thử ấn bụng cô bé, trên mặt có chút khác lạ, liền cho cô bé đi kiểm tra nước tiểu. Kết quả đến tay, bác sĩ lắc đầu thở dài. “Cô bé không đau dạ dày, là có thai.”

Một lời như sét đánh giữa trời quang, cả hai mẹ con cùng giật mình. Mất một lúc lâu họ mới hồi tỉnh, tức đến phát run, hai bàn tay giáng xuống mặt con gái, giọng khàn khàn: “Mày không biết xấu hổ hả?”

Bị đánh, Đình Đình ôm mặt khóc chạy mất, mợ đuổi theo được hai bước rồi lăn ra bất tỉnh. Cũng may đang ở bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng cấp cứu. Mục Tùng nghe tin chạy tới, nghe bác sĩ tường thuật lại cũng xây xẩm mặt mày.

Ba ngày sau cũng tìm được Đình Đình. Mục Tùng gần như lục tung hết nhà bạn học của cô lên, cuối cùng tìm thấy cô bé ở nhà một bạn gái. Mới được mấy hôm mà cô bé đã gầy rộc đi, ủ rũ như cây cải ương sương đêm. Nghe ba nói mẹ bị bệnh, cô bé ằng àng nước mắt theo ba về.

Bác sĩ chẩn đoán Đình Đình mang thai gần bốn mươi ngày, bắt đầu mang thai đúng vào dịp thi đại học. Bị ba mẹ thúc ép, cuối cùng cô bé cũng thừa

nhận trước ngày thi đã ném trái cấm cùng một nam sinh trong lớp. Hôm đó là sinh nhật của cậu ta, tiết tự học buổi tối hai người kiếm có trốn. Lúc đến nhà cậu ta, cô bé ngu ngơ mang trình tiết làm quà tặng sinh nhật cậu ta. Cô không ngờ mình sẽ mang thai, thật sự bất ngờ.

Ban đầu, Đình Đình nhất định không chịu khai nam sinh kia là ai. Ba mẹ phải gắng hỏi mãi mới chịu nói ra. Mục Tùng tìm tới nhà họ báo tin, cha mẹ nam sinh kia cũng chấn động. Gọi con trai ra tra hỏi, cậu ta vừa thẹn vừa xấu hổ thừa nhận, khiến cha mẹ tức đến tái mặt.

Hai bên gia đình đành ngồi xuống thương lượng cách giải quyết vấn đề. Lựa chọn tốt nhất đương nhiên là phá thai. Con cái hai bên mới mười tám, mười chín tuổi, không thể sinh ra một đứa trẻ bây giờ được. Nhà trai tình nguyện chi trả phí phẫu thuật, phí bồi dưỡng... ngoài ra còn bồi thường thêm một vạn đồng, miễn sao Đình Đình mau chóng đi phá thai.

Mục Tùng đồng ý phương án giải quyết này nhưng vợ ông nhất định không chịu. “Con gái tôi bị con các người làm ra thế này mà các người chỉ định đem một vạn đồng ra lấp liếm sao? Ít nhất cũng phải bồi thường năm vạn!”

Năm vạn là một con số lớn, đương nhiên phía nhà trai không đồng ý. Mẹ cậu nam sinh cũng xám mặt. “Sao lại đổ thừa hết lên con trai tôi thế? Một cây làm chẳng nên non, con gái các vị mà phẩm hạnh tốt đẹp thì đâu có xảy ra cơ sự này.”

Mẹ Đình Đình tức giận. “Bà nói cái gì? Có giỏi nhắc lại xem!”

“Tôi chỉ nói thật thôi, vẫn muốn nói chuyện một cách tích cực, nhưng rõ ràng chuyện này là con bà dâng sẵn tận miệng. Tí tuổi đầu đã cùng con trai làm chuyện đó, tôi còn muốn mắng con bé ấy làm hư con trai tôi đây!”

Mẹ Đình Đình tức giận xông tới tát mẹ nam sinh kia một cái, bà ta cũng không chịu lép vế, ra tay đánh lại. Hai người phụ nữ trung niên hét mịa mại lại xông vào đánh nhau, hai ông chồng nhanh chóng ngăn họ lại. Chưa kịp tách nhau ra, mẹ Đình Đình chợt nhũn người ngã quỵ. Lúc nghe tin con gái mang thai bà đã bất ngờ ngất một lần, lần này động chân động tay lại khó thở ngất thêm lần nữa.

Mục Tùng nhất thời luống cuống, hai vợ chồng kia cũng hốt hoảng gọi 120 đưa bà tới bệnh viện. Vài ngày ngắn ngủi ngất tới hai lần, đến khi tỉnh lại tay chân run rẩy, hơi thở không đều. Ban đầu bác sĩ chẩn đoán là cao huyết áp kèm theo tim đập không đều, cần ở lại bệnh viện để kiểm tra.

Chuyện mẹ Đình Đình khiến nhà trai cũng băn khoăn thêm vài phần. Dù sao cũng là con trai mình làm con gái người ta mang thai, đã thế còn khiến cả mẹ cũng vào viện, muốn giải quyết vấn đề càng lúc càng phiền toái. Vì thế, ba của nam sinh kia quyết định tìm Mục Tùng đề nghị bồi thường thêm hai vạn để giải quyết êm xuôi việc này. Mục Tùng cũng không muốn dây dưa thêm, hai bên viết cam kết, ký tên giao tiền, coi như đã giải quyết êm đẹp.

Vợ chưa ra viện, Mục Tùng đành nhanh chóng đưa con gái tới bệnh viện phá thai. Những chuyện thế này không nên kéo dài, càng để lâu càng phiền phức. Kết quả thi đại học được công bố sau ngày phẫu thuật, điểm của Đình Đình không tốt, giới lắm chỉ có thể vào một trường trung cấp.

Chương 20

Thời gian này Tần Chiêu Chiêu rất năng qua chỗ Kiều Mục, giúp đỡ cậu chăm sóc bà ngoại. Tháng Bảy nghỉ hè, hầu như ngày nào cô cũng tới.

Kiều Mục nhận chăm sóc bà, tạm thời cũng chưa thể đưa bà về nhà cậu Mục Tùng được. Đình Đình xảy ra chuyện, vợ giận đến tăng huyết áp, bác sĩ yêu cầu nghỉ ngơi nhiều; Đình Đình mới nạo thai xong cũng cần nghỉ ngơi một tháng. Cậu Mục Tùng vừa đi làm vừa chăm vợ, lo cho con cũng như chong chóng, lấy đâu ra thời gian chăm sóc bà. Chí ít, cậu cũng phải lo cho bà hè này.

Tần Chiêu Chiêu tình nguyện giúp đỡ cậu chăm sóc bà, vì dịch SARS nên các đơn vị không dám tùy tiện tìm thêm người làm công mùa hè. Dù sao cô cũng không tìm được việc làm phù hợp, tới giúp Kiều Mục chăm sóc bà cũng là việc nên làm.

Kiều Mục ái ngại. “Không tìm được việc làm, cậu có thể về quê mà. Nghe nói bệnh không lan tới quê, cậu cứ về nghỉ hai tháng thì hơn.”

“Tiền đi đi về về không hề rẻ, hơn nữa tàu xe đông người càng dễ lây bệnh, hôm trước mẹ mình gọi điện nói hè này đừng về, cứ ở lại Thượng Hải. Kiều Mục, bạn cũ không cần khách sáo với nhau, dù sao mình cũng rảnh, coi như giúp cậu.”

Kiều Mục vẫn chần chừ, Tần Chiêu Chiêu nghĩ rồi nói: “Nếu không, coi như cậu thuê mình vậy. Dù sao mình cũng không tìm được việc, coi như đến đây làm thuê chăm sóc bà. Được chứ?”

Nghe nói vậy, Kiều Mục cũng không thoái thác nữa, cậu nghiêm túc thương lượng với Tần Chiêu Chiêu về “công việc” và thù lao. Cô mỉm cười. “Về tiền lương, coi như bạn học cũ tính rẻ cho cậu nhé!”

Mỗi tuần, Kiều Mục dạy thêm ở trường nghệ thuật vào các chiều thứ Hai, Tư, Sáu và hai ngày cuối tuần. Ngoài ra, tối thứ Ba, Năm, Bảy lại dạy thêm một học sinh ngoài; có người đến tận nhà học, có người phải đến tận

nơi dạy nên cậu thường không ở nhà buổi chiều, đành nhờ Tần Chiêu Chiêu tới trông bà giúp.

Lịch làm việc dày đặc, Tần Chiêu Chiêu nhắc cậu đừng quá sức, cậu nói không việc gì, sẽ tự biết chừng mực. “Mình không thể ốm được, mình mà ốm thì ai lo cho bà.”

Trước kia, vì SARS mà Kiều Mục phải tạm ngừng việc gia sư, hiện tại muốn nhân dịp hè này kiếm thêm một chút. Tháng trước, chủ nhà tới thu tiền đã có ý muốn tăng tiền nhà, cậu còn muốn thuê tiếp, không kiếm thêm tiền không được.

Hằng ngày, Kiều Mục ở nhà luyện đàn buổi sáng, chiều vào trường nghệ thuật dạy thêm; buổi sáng Tần Chiêu Chiêu không tới quấy rầy cậu, cơm trưa xong mới đạp xe qua. Ban đầu, Kiều Mục thường đợi cô tới rồi mới đi, nhưng sau cảm thấy như vậy thật bất tiện, vì thế lén nhét chìa khóa ở phía trên cửa, nhìn không thấy, đưa tay sờ sẽ gặp. Bằng cách đó, Tần Chiêu Chiêu có thể vào nhà lúc nào cũng được.

Tần Chiêu Chiêu chăm lo cho bà ngoại Kiều Mục thật tận tâm, giống như đối đãi với bà ngoại mình vậy.

Nội dung công việc của cô rất nhiều, buổi chiều ngoài việc chăm sóc bà còn kiêm luôn làm cơm tối cho Kiều Mục, để cậu bận rộn một ngày về tới nhà là có cơm nước nóng sốt chờ sẵn. Ban đầu Kiều Mục còn ngại không muốn làm phiền cô, nhưng cô lấy lý do “làm lấy công” ra. “Bạn bè cũ với nhau, mình nhận tiền của cậu mà không làm gì thì thấy không an tâm.”

Ba lần bốn lượt, Kiều Mục đã quen lệ về nhà có cơm ăn ngay, thẳng thắn giao tiền cho Tần Chiêu Chiêu đi chợ mua đồ ăn, phụ trách nấu cơm tối. Cô hay mua đậu tương nhất, thường mua về tự mình tước vỏ, vừa tươi vừa sạch sẽ. Có điều làm vậy hơi phiền phức.

Nhưng cô không ngại phiền, ngược lại trong lòng còn cảm thấy thỏa mãn. Cô tình nguyện đối xử thật tốt với cậu, nguyện ý làm nàng tiên Ốc hiền lành, âm thầm chăm sóc cậu, giấu kín tình yêu vào tận đáy lòng.

Nghỉ hè, Tần Chiêu Chiêu “làm công” cho Kiều Mục, một tuần năm chiều đến trông bà và nấu nướng cho cậu. Tạ Á thấy vậy lắc đầu, thờ dài.

“Cậu ấy à, để mình nói cho cậu biết cái gì mới tốt. Mình bảo cậu đi làm cùng công ty với mình thì không đi, ngày nào cũng chạy tới giúp Kiều Mục trông bà. Nếu cậu ta là bạn trai cậu thì không sao, cũng chẳng thiệt đi đâu. Nhưng cậu ta có phải bạn trai cậu đâu, cậu nói xem có phải cậu bị ngốc không?”

Hè này Tạ Á thần thông quảng đại xin được vào thực tập ở một tập đoàn danh tiếng. Sau hai tháng hè làm ở câu lạc bộ, quan hệ của Tạ Á không chỉ gói gọn trong trường mà mở rộng hơn rất nhiều. Cô quen biết nhiều người thành đạt, trong đó không ít người có ý với cô, nguyện dành cho cô rất nhiều ưu đãi. Suốt thực tập mùa hè này cũng chính là một trong số những ưu đãi đó. Nghe nói cô được một vị tổng giám đốc giới thiệu, cấp trên của cô vượt mặt phải nể mũi, vì thế đối xử với cô rất khách sáo.

Vừa có cơ hội, Tạ Á liền muốn kéo Tần Chiêu Chiêu đi cùng. “Thực tập hai tháng ở công ty lớn thế này chỉ có lợi chứ chẳng thiệt gì. Nếu làm tốt, năm thứ tư không cần học gì nữa, tranh thủ mà đi xin việc.”

Tần Chiêu Chiêu cũng biết đây là cơ hội hiếm có, Tạ Á tìm được chỗ tốt như vậy còn lo lắng cho cả cô khiến cô vô cùng cảm kích, nhưng Kiều Mục cần người trợ giúp, cô không nỡ bỏ mặc cậu. Việc làm sau này có thể tìm, còn chuyện của Kiều Mục đối với cô không thể nấn ná kéo dài được.

Tạ Á giận. “Cơ hội thế này không phải ngày nào cũng có đâu. Quan hệ của mình với lão tổng và các đồng sự^[1] không hề dễ dàng. Mất cơ hội này, sau này muốn kiếm cũng chẳng được.”

[1] Thành viên ban giám đốc.

Ở câu lạc bộ, Tạ Á đối phó với khách khứa ra sao, rời nhiệm sở rồi duy trì quan hệ với họ thế nào, Tần Chiêu Chiêu không biết rõ. Tạ Á cũng không nói nhiều, chỉ có lần nhắc qua, nói vì cô không chịu bán mình cho vị khách nào nên rất nhiều vị khách cảm thấy hứng thú với cô. Bọn họ càng cảm thấy hứng thú, cô lại càng phải giữ mình. Nói theo cách của cô, đó là: “Đàn ông đều rất rẻ tiền, cái gì không chiếm giữ được mới là cái tốt”, vì thế có vài vị khách đặc biệt chết mê chết mệt cô. Cô cũng cân nhắc kỹ, rời câu lạc bộ rồi vẫn duy trì quan hệ với họ như bạn bè, thường xuyên nhắn tin gọi điện, cũng có lúc cùng ăn cơm.

“Mình học theo cách của Thường Khả Hân đấy. Đồng ý đi xem phim, ăn cơm, hát hò với mấy người kia, nhưng tuyệt đối chỉ dừng lại ở quan hệ bạn bè, không để bọn họ lấn lướt.”

Tạ Á cũng học được cách xảo trá như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu bất ngờ. Cô ấy vốn là người thẳng tính, nghĩ gì nói đó. Nhưng tới giờ... có lẽ cuộc sống đại học đã dạy cho cô ấy nhiều điều.

Giữa tháng Tám, Thượng Hải nóng nực như cái lò nung. Mặt trời không ngừng thiêu đốt khiến thành phố nóng hầm hập.

Kiều Mục sợ bà ngoại nóng nực ăn không tiêu nên luôn mở điều hòa trong phòng bà. Có điều, có những ngày để sửa chữa mạch điện, cả khu sẽ bị cắt điện một ngày. Bà ngoại đã quen nằm phòng mát mẻ, tới giờ mất điện nóng nực thì không thể chịu nổi. Chiều hôm ấy, Tần Chiêu Chiêu cho bà ăn

canh đậu xanh giải nhiệt, bà ăn chưa được bao lâu đã nôn ra đầy giường, miệng lúng búng rên rĩ.

Tần Chiêu Chiêu có chút lo lắng, gọi điện cho Kiều Mục không được, khi đi học cậu sẽ tắt máy. Hay là gọi 120? Cô lại chần chừ, nghe nói mỗi lần 120 điều động xe cấp cứu sẽ thu phí ít nhất là hai trăm đồng. Cô không muốn Kiều Mục phí tiền, xem tình hình bà cũng không quá nghiêm trọng, cô quyết định cõng bà ra ngoài bắt taxi tới bệnh viện. Cùng lắm chỉ mất mười mấy, hai mươi đồng.

Bà ngoại nằm liệt giường lâu năm, giờ giống như trẻ con cần người chăm sóc, ăn uống đầy đủ lại không hoạt động hao phí sức lực nên tăng cân chứ không giảm cân. Lúc Tần Chiêu Chiêu cõng bà lên, cảm giác như đang cõng một trái núi, bước vài bước mồ hôi đã ướt trán. Gắng hết sức cô mới đưa được bà xuống lầu, ra ngoài bắt taxi tới bệnh viện. Taxi qua lại rất nhiều nhưng không chiếc nào chịu dừng lại, thậm chí còn tăng tốc lướt nhanh qua mặt cô. Dù sao dịch SARS vẫn chưa hoàn toàn lắng xuống, chẳng lái xe nào tình nguyện chở người bệnh, chỉ sợ không cẩn thận rước bệnh vào thân. Cô cõng bà bắt xe nửa ngày trời dưới nắng hè chói chang, sức lực dần bị rút kiệt, mồ hôi rỏ như mưa, hai chân bắt đầu run rẩy.

Lúc này, một chiếc xe tấp tới dừng lại bên cạnh cô. Không phải taxi mà là một chiếc xe rất sang trọng, người lái xe còn khá trẻ, trông khá quen. Anh ta khoát tay, đỡ bà ngoại trên lưng Tần Chiêu Chiêu. “Tần Chiêu Chiêu, ai bị bệnh vậy? Có cần đưa tới bệnh viện không? Lên xe anh đưa hai người đi.”

Tần Chiêu Chiêu không biết vị cứu tinh này từ đâu rơi xuống, trong số người quen biết của cô không ai có được chiếc xe sang trọng như thế. Nhưng bất kể anh ta là ai, chỉ cần có xe cô sẽ lên. Giúp bà ngồi ngay ngắn ở ghế sau, Tần Chiêu Chiêu luôn miệng cảm ơn: “Cảm ơn anh! Thật sự cảm ơn anh!”

“Việc nhỏ đáng gì, đây là bà em à?”

“Là bà của bạn em, em trông giúp. Phải rồi, xin hỏi anh là...” Tần Chiêu Chiêu chỉ có cảm giác người này rất quen, nhưng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

“Không nhớ anh à? Anh là Tôn Lương Tài, anh họ của Phương Thanh Dĩnh đây mà.”

Tần Chiêu Chiêu sực nhớ ra, hóa ra là Tôn Lương Tài. Hôm sinh nhật Phương Thanh Dĩnh, anh ta đưa mọi người về nhưng cô không nhìn thẳng mặt nên không nhớ hình dáng anh ra sao. Diện mạo anh ta quá bình thường, không có nét gì đặc biệt, rất khó để lại ấn tượng sâu sắc, gặp vài lần cũng chưa chắc đã nhớ.

“À, là anh... Thật ngại quá!”

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy xấu hổ. Tôn Lương Tài còn nhớ cô, chủ động ra tay giúp đỡ mà cô lại không nhận ra anh ta đã là chuyện đáng xấu hổ. Lúc Phương Thanh Dĩnh chủ động giới thiệu anh họ cho cô, cô từng từ chối nhưng anh ta không hề bỏ mặc cô, càng nghĩ càng cảm thấy ngại ngùng.

Tôn Lương Tài cũng cười cười xấu hổ, tự giễu: “Anh tâm thường thế này, em không nhận ra cũng đúng thôi.”

Tần Chiêu Chiêu càng xấu hổ, không biết nên nói gì mới phải. Cô biết nói gì đây? Đúng là cô không thể nhớ nổi một người tâm thường như thế, nếu cứ cố gắng bao biện giải thích sẽ càng cảm thấy có lỗi với người nhiệt tình đưa họ tới bệnh viện. Từ lúc Phương Thanh Dĩnh “giới thiệu” tới giờ đã nửa năm, anh ta không còn ý đồ gì với cô nhưng vẫn tình nguyện giúp đỡ.

Tôn Lương Tài không nói gì, đạp ga nhanh chóng đưa hai người đến bệnh viện. Anh ta giúp cô công bà vào phòng cấp cứu, bác sĩ chẩn đoán bà ngoại không chịu được nóng nên bị cảm nắng. Cơ thể mất nước nghiêm trọng, phải truyền liền mấy chai nước biển cùng các loại thuốc. Tiền Tàn Chiêu Chiêu mang theo không đủ mua thuốc men, anh ta lại chủ động cho mượn. Cô ngượng ngùng. “Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm! Anh lưu lại số điện thoại để em mang tiền trả.”

Tôn Lương Tài trao đổi số di động với cô. “Có chuyện gì gấp mà anh giúp được thì em cứ gọi cho anh. Có duyên quen biết, không thành gì thì ít nhất cũng có thể làm bạn tốt!”

Tôn Lương Tài chờ đến khi bà tiếp nước biển ổn định mới rời đi. Anh ta nói phải đi đón bà Phương Thanh Dĩnh, Tàn Chiêu Chiêu rồi rít cảm ơn, anh ta chỉ mỉm cười. “Em khách sáo quá!”

Lúc Kiều Mục nhận được tin, hồng hộc chạy tới nơi, bà ngoại đã truyền dịch sắp xong. Cậu rói rít cảm ơn Tàn Chiêu Chiêu: “Tàn Chiêu Chiêu, may mà có cậu ở đây, nếu không...”

Bà ngoại lớn tuổi, trước kia từng xuất huyết não; người già bị cảm nắng rất dễ gặp các biến chứng xuất huyết não, tắc nghẽn cơ tim, nghiêm trọng hơn có thể dẫn tới đột tử. Bệnh viện giữ bà lại theo dõi vài ngày.

Bà nằm viện cần mang một ít đồ dùng tới, Tàn Chiêu Chiêu trông bà để Kiều Mục về lấy đồ. Cô sợ cậu không nhớ rõ cần lấy gì, liền mượn giấy bút viết một danh sách cho cậu: quần áo để thay, khăn mặt, đồ dùng, tã, phích nước, giấy vệ sinh, tinh dầu...

Kiều Mục nhận danh sách xem xét, hơi ngơ ngác, lúc sau sững sờ ngẩng lên nhìn Tàn Chiêu Chiêu, tựa hồ không nghĩ được cần mang nhiều đồ như

vậy. Cô giải thích: “Những thứ này nhất định phải có vì bà cần dùng. Cậu mau đi đi, đi đường cẩn thận.”

Tần Chiêu Chiêu không biết rằng Kiều Mục về nhà không bắt tay ngay vào dọn đồ mang tới bệnh viện cho bà mà lục lọi trong tủ tường nửa ngày, cuối cùng tìm được hai vật trong đồng đồ cũ.

Một tấm thiệp mừng. Trên thiệp chỉ ghi một lời chúc đơn giản: “Kiều Mục, chúc cậu năm mới vui vẻ!”

Một phong thư. Nội dung cũng rất đơn giản:

Xin chào Kiều Mục,

Nghe nói năm nay cậu không về quê ăn Tết, thật đáng tiếc quá! Không biết cậu học organ electone thế nào rồi nhỉ? Chỉ còn hai, ba tháng nữa là tới kỳ thi vào các trường nghệ thuật chuyên nghiệp rồi, mình chúc cậu thi đạt thành tích tốt, có thể vào trường mà cậu mong muốn.”

Những dòng chữ xinh xắn trôi chảy trên mặt thiệp và trong thư giống hệt với nét chữ trong tờ danh sách, chỉ khác nét chữ trên thiệp và thư còn non nớt, còn nét chữ trong danh sách đã cứng cáp, chín chắn hơn nhiều.

Chương 21

Bà ngoại nằm viện hai ngày, Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục thay phiên nhau trông nom. Cô đoán vì lo lắng cho bà nên mấy ngày nay thái độ của Kiều Mục rất lạ, trầm mặc khác thường nên khuyên cậu: “Kiều Mục, bác sĩ nói bà không sao, chỉ cần ở lại viện theo dõi thôi. Cậu cứ an tâm.”

Cậu chăm chú nhìn cô rồi bất ngờ hỏi: “Tần Chiêu Chiêu, chúng ta biết nhau bao lâu rồi?”

Chuyện này Tần Chiêu Chiêu không cần nghĩ ngợi. “Cũng lâu lắm rồi, mình thấy cậu lần đầu năm năm tuổi. Cậu có ấn tượng gì không?”

Kiều Mục lắc đầu, cậu không may may ấn tượng với lần gặp đầu này. Năm tuổi cô đã biết cậu? Từ mười sáu năm trước ư? Ấn tượng đầu tiên của cậu về cô có lẽ là lần tai nạn hồi cấp hai. Lần đó cậu đưa cô tới bệnh viện, nhưng chuyện cũng phai nhạt ngay sau đó, dù sao hai bên cũng không hay qua lại. Cấp ba gặp lại nhau ở trường trung học thực nghiệm, cậu phải nghĩ một lúc mới nhớ ra cô.

Tần Chiêu Chiêu biết Kiều Mục nhất định không thể nhớ. Lần gặp gỡ thuở thơ bé chỉ để lại dấu ấn rõ nét trong ký ức của cô và hoàn toàn trống trơn trong trí nhớ của cậu. Lại nhắc tới chuyện thời cấp hai ngày ngày đạp xe vào thành phố học, cậu vẫn mù mờ. “Khi đó chúng ta thường gặp nhau trên đường sao?”

“Tất nhiên rồi, từ Trường Cơ vào thành phố chỉ có một đường lớn duy nhất. Mình thường xuyên thấy cậu, có điều cậu chẳng bao giờ để ý tới mình.”

Kiều Mục cẩn thận lục lại hồi ức, không có, quả thật không còn chút ấn tượng nào. Cậu chỉ có ấn tượng sắc nét về Tần Chiêu Chiêu từ khi vào lớp mười, sâu sắc nhất là chuyện cô và Lâm Sâm động dao đánh nhau.

Tần Chiêu Chiêu ngại ngùng. “Lần đó mình giận điên lên! Bình thường không dám cầm dao giết gà mà hôm ấy dám vác dao đâm người.”

“Lần đó là Lâm Sâm quá đáng, ai bảo cậu ta cố tình bắt nạt cậu.”

Nhắc tới Lâm Sâm, Kiều Mục chắc hẳn Tần Chiêu Chiêu còn muốn mắng thêm vài câu, ai ngờ cô lại biện minh hộ cậu ta: “Thật ra Lâm Sâm không phải người xấu, chẳng qua cậu ấy thích đùa dai thôi. Sau này... cậu ấy tốt lắm.”

Kiều Mục bắt ngờ. “Thật vậy sao?”

“Đúng vậy! Thực ra cậu ấy không xấu chút nào, tuy học hành không đâu vào đâu nhưng nhân phẩm rất tốt. Nghe nói cậu ấy nhập ngũ ở Phúc Kiến, không biết giờ ra sao?”

“Xem ra sau này cậu đã thay đổi ấn tượng về cậu ấy rồi.”

Tần Chiêu Chiêu thừa nhận: “Người xưa có câu “Thử ngọc cần đốt ba ngày, kén tài phải chờ bảy năm”, có đôi khi cần rất nhiều thời gian mới có thể nhìn nhận đúng đắn về một con người.”

Kiều Mục gật đầu như có tâm tư: “Cũng có lý!”

Từ lúc tìm thấy tấm thiệp và phong thư trong đồng hồ cũ, lòng Kiều Mục bồi rối không yên.

Năm đó, sau khi rời quê lên Thượng Hải, cậu chỉ thư từ qua lại với Lăng Minh Mẫn, đó cũng là bạn học cũ duy nhất cậu còn giữ liên lạc. Nhưng Tết năm thứ hai ở Thượng Hải, cậu bất ngờ nhận được một tấm thiệp từ quê gửi lên. Thiệp chỉ có một lời chúc đơn giản, không đề tên người gửi, nhìn nét chữ xinh xắn, non nớt, biết ngay là chữ con gái. Cậu không đoán được người gửi, ngoài Lăng Minh Mẫn thì làm gì có ai biết địa chỉ của cậu ở Thượng Hải? Lăng Minh Mẫn cũng nói không hề cho ai địa chỉ của cậu. Sự tồn tại của tấm thiệp càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Tết năm thứ ba, cậu nhận thêm một phong thư. Vẫn nét chữ non nớt, xinh xắn ấy. Thư rất ngắn gọn nhưng có thể dễ dàng nhận ra tình cảm ẩn hiện trong từng dòng chữ. Cậu mơ hồ nhận ra đây là thư của cô gái nào đó âm thầm thích mình. Rốt cuộc, người đó là ai? Cậu nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể đoán được. Bạn bè cùng trường ngày trước cậu không quen nhiều nữ sinh.

Lăng Minh Mẫn đoán là Diệp Thanh, chỉ có Diệp Thanh mới có cơ hội nhìn địa chỉ của cậu trên lá thư chưa kịp gửi. Đương nhiên, chuyện này là do hai người đoán mò, chẳng có chứng cứ xác thực.

Cho đến tận hôm nay, cuối cùng Kiều Mục cũng biết người gửi thiệp và thư cho mình là ai, thắc mắc bấy lâu đến nay đã được giải đáp. Hóa ra Tần Chiêu Chiêu đã thích cậu từ lâu lắm rồi. Cô cũng biết cậu từ lâu lắm rồi, mười sáu năm thật rộng thật dài. Ngày bé ở cùng một khu tập thể, cậu chưa từng để ý tới cô, nhưng không biết từ khi nào cậu đã in bóng vào tâm hồn cô và ăn sâu cắm rễ tới giờ.

Trước kia, cô dành cho cậu đủ sự quan tâm, trợ giúp: ở quê, ba mẹ gặp tai nạn, cô vội vàng tìm tới bệnh viện rồi chạy về tìm lãnh đạo Trường Cơ giúp cậu, thậm chí còn nhờ mẹ tới thăm cậu... Ở Thượng Hải, cô chủ động giúp mợ làm việc nhà, dạy Đình Đình học, thậm chí hết lần này đến lần khác giúp cậu trông nom bà. Ban đầu cậu còn cho rằng cô làm tất cả những chuyện này vì cô là người tốt, tâm địa thiện lương sẵn sàng giúp người. Đến giờ cậu mới hiểu, cô âm thầm một mình gắng sức như vậy chỉ vì một lý do... Cô thích cậu.

Bà ngoại nằm viện, Tần Chiêu Chiêu bận rộn trăm bề nên không có thời gian rảnh đi tìm Tôn Lương Tài để trả tiền. Anh ta gọi điện tới tìm cô, không phải để đòi nợ mà để hỏi thăm: “Bà thế nào rồi?”

“Cảm ơn anh, không còn đáng ngại nữa rồi. Bác sĩ nói ngày mai có thể ra viện.”

“Mai ra viện lúc nào? Nếu tiện anh đến đón mấy đứa.”

“Sao em có thể không biết xấu hổ mà làm phiền anh nữa! Không cần đâu ạ, bọn em có thể tự bắt xe về.”

“Anh chỉ sợ các em lại đứng nửa ngày không bắt được cái xe nào như hôm trước.”

Điều này cũng đúng, giờ taxi thường không tình nguyện chở người mắc bệnh. Dù sao cũng cần trả tiền cho Tôn Lương Tài, nếu anh ta tiện qua đây được cũng tốt, vì thế Tần Chiêu Chiêu nói cho anh ta giờ xuất viện sáng hôm sau. Anh ta hẹn sẽ bớt thời gian qua đón họ.

Nguồn ebooks:

Lúc Kiều Mục nghe cô nói ngày mai sẽ có anh họ một người bạn học qua đón, cậu ngạc nhiên. “Sao anh họ của bạn học cậu nhiệt tình quá vậy?”

Thời buổi này, lại sống giữa thành phố lớn, người nhiệt tình quả thật hiếm như... gấu trúc. Giữa thành phố lớn, người với người như sao trên bầu trời đêm, thoạt nhìn tưởng gần trong gang tấc, thực chất phải dùng năm ánh sáng mới tính toán nổi khoảng cách.

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt. “Anh ấy chỉ là một người nhiệt tình thôi.”

Hôm sau, Tôn Lương Tài đến đúng giờ, thấy Kiều Mục và Tần Chiêu Chiêu cùng dìu bà ngoại ra, anh ta giật mình. “Đây... chính là bạn học của em?”

“Vâng, đây là Kiều Mộc, bạn từ thời cấp ba của em. Kiều Mộc, đây là anh Tôn Lương Tài, anh họ bạn đại học của mình.”

Tần Chiêu Chiêu giới thiệu, Tôn Lương Tài cười cười đầy miễn cưỡng. Anh ta cũng là người có chút trải đời, chẳng khó khăn gì để đoán ra quan hệ giữa Tần Chiêu Chiêu và người này không thể nào là bạn học cũ bình thường được. Bạn học bình thường sẽ giúp người ta trông bà già bị liệt? Bạn học bình thường có thể gắng sức cõng một bà già ra đường đón xe? Bạn học bình thường sẽ ngày ngày ở bệnh viện trông người bệnh? Đến giờ Tôn Lương Tài đã hiểu vì sao ngày đó Tần Chiêu Chiêu lại từ chối mình, hóa ra trong lòng cô đã có đối tượng rồi.

Bà ngoại ra viện không bao lâu thì Lăng Minh Mẫn cũng từ Hồng Kông trở về. Kiều Mộc tới sân bay đón cô, cô vô cùng vui vẻ, háo hức suốt dọc đường về. Nhưng vừa vào đến nhà, thấy bà ngoại nằm trong phòng, vẻ mặt cô lại lạnh băng.

Lúc trước, Kiều Mộc không báo cho Lăng Minh Mẫn biết cậu đã đón bà về đây. Cậu vẫn nghĩ dù sao hết hè cậu cũng đưa bà về nhà cậu Mộc Tùng, không cần phải để cô biết chuyện này. Cậu cũng biết cô không vui, cô chỉ mong ngôi nhà này có thể là thế giới riêng của hai người, thêm một người đương nhiên khó chịu. Cậu đành kể lại chuyện nhà vợ cho cô nghe, khẳng định cậu chỉ trông bà mùa hè, sẽ đưa bà về lại nhà cậu Mộc Tùng trước khi năm học mới bắt đầu.

Sắc mặt Lăng Minh Mẫn vẫn rất khó coi. “Kiều Mộc, giờ vợ anh không khỏe, hẳn rất khó để vợ ấy chăm bà như trước. Nếu giờ cậu vợ lại yêu cầu đưa bà ngoại vào viện dưỡng lão, anh tính sao?”

Kiều Mộc giật mình, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện này, cậu vẫn nghĩ chỉ cần vợ khỏe lại là mọi chuyện lại đâu vào đấy.

Quả thật Lăng Minh Mẫn nói không sai. Trước ngày khai giảng, Kiều Mục đang tính đưa bà về nhà cậu thì Mục Tùng lại bàn với cậu chuyện đưa bà vào viện dưỡng lão lần thứ ba.

“Kiều Mục, cậu cũng hết cách rồi! Đình Đình gây ra chuyện lớn thế này, đã vậy chỉ thi đỗ vào một trường không ra sao, mợ cháu tính để nó học lại thêm một năm rồi thi vào trường tốt hơn. Một năm này mợ cháu dồn hết sức trông chừng con bé. Chưa khai giảng đã đăng ký học ở ba trường luyện thi, giờ Đình Đình đi đi về về đều có mợ đưa đón, giám sát chặt chẽ. Mợ không còn thời gian chăm lo cho bà, mà mợ có tình nguyện cậu cũng không muốn để mợ vất vả nữa. Mợ cháu giờ vừa bị bệnh tim vừa bị cao huyết áp, nếu lỡ có chuyện không hay, Đình Đình lại thành ra không còn mẹ như cháu.”

Cậu nói cũng có lý, Kiều Mục không phản bác nữa. Mợ vì Đình Đình chứ không phải vì muốn nhàn thân mà không chịu lo cho bà. Giữa hai người, chỉ có thể dồn tâm lực vào một, đương nhiên mợ sẽ chọn con gái ruột, cậu cũng vậy thôi. Lo lắng cho người thân hóa ra vẫn nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy. Cha mẹ già rất khó có được toàn bộ sự yêu thương, quan tâm từ con cái mình hết lòng nuôi dạy, những đứa con đã lớn kia cũng giống cha mẹ mình, dồn hết mọi yêu thương lên con cái của mình.

“Kiều Mục, cháu cũng không nên ngang bướng, trẻ con mãi thế. Nếu có thời gian thì đi tìm hiểu mấy viện dưỡng lão với cậu, mình chọn một nơi tốt tốt đưa bà ngoại tới. Được không?”

Kiều Mục trầm mặc một lúc. “Để cháu nghĩ thêm đã!”

Mục Tùng thở phào một hơi, Kiều Mục đã đồng ý sẽ suy nghĩ, không còn quả quyết bác bỏ như trước kia nữa, rõ ràng cậu đã dao động. Lần này đưa bà vào viện dưỡng lão không còn là chuyện khó nữa rồi.

Kiều Mục cũng nhận ra mình đã dao động, vốn dĩ thái độ của cậu với việc này không có gì thay đổi. Cậu dao động vì Lăng Minh Mẫn. Cậu biết rõ Lăng Minh Mẫn không muốn đưa bà về ở cùng, vì chuyện này mà hai người nảy sinh nhiều mâu thuẫn. Cậu không muốn vì vậy mà họ cãi nhau thêm. Đưa bà về nhà cậu Mục Tùng rồi bớt thời gian tới thăm bà là tốt nhất. Nhưng giờ cậu Mục Tùng muốn gửi bà tới viện dưỡng lão, lý do cũng chính đáng như vậy. Cậu không còn cách nào giữ bà ở nhà mình, Lăng Minh Mẫn sẽ giận. Không còn cách nào khác, cậu bắt đầu dao động.

Có lẽ, đúng như Mục Tùng nói, gửi bà vào viện dưỡng lão cũng không tệ. Có chuyên gia chăm sóc, chỉ cần giao tiền là được, có thời gian thì tới thăm. Mọi người đều thoải mái.

Ý niệm dao động trong đầu khiến Kiều Mục xấu hổ. Tại sao bà ngoại có con có cháu mà như không, không ai tình nguyện chăm lo cho bà, muốn đẩy bà vào viện dưỡng lão? Cậu Mục Tùng vì con gái, còn bản thân cậu chỉ vì bạn gái. Lăng Minh Mẫn luôn cảm thấy bà ngoại phải để cho con trai ruột là cậu Mục Tùng lo, không đến lượt cháu ngoại như Kiều Mục. Nhưng trước giờ bà ngoại yêu thương cậu, đối xử với cậu tốt như vậy, làm sao cậu có thể bỏ mặc bà? Nếu trước đây có thể cứu được mẹ cậu, hẳn mẹ cũng giống bà bây giờ. Lẽ nào cậu lại vì bạn gái mà đẩy mẹ vào viện dưỡng lão? Chắc chắn không thể. Thế thì sao cậu lại đồng ý bỏ mặc bà? Chẳng phải trước kia cậu đã nghĩ tới chuyện mẹ mình không còn, chính mình thay mẹ báo hiếu bà sao? Có điều hiện tại Kiều Mục lại dao động...

Trong lòng Kiều Mục xáo trộn.

Lăng Minh Mẫn khuyên cậu không nên suy tính nữa, cứ theo chủ ý của cậu Mục Tùng là được.

“Cứ đưa bà tới viện dưỡng lão đi. Năm cuối đại học là năm then chốt, em đã tính toán kế hoạch cẩn thận cho tương lai hai đứa mình rồi. Anh không

thể đưa bà ngoại theo được.”

Kiều Mịch ngơ ngác. “Em tính toán cái gì?”

“Kiều Mịch, chúng ta cùng xin đi du học ở Pháp.”

“Đi du học ở Pháp?”

“Ừm, ở Hồng Kông có một giáo viên người Pháp, ông ấy đã đồng ý bảo lãnh để em sang đó học. Kiều Mục, anh cũng tính toán đi. Pháp có bao nhiêu thành phố lãng mạn, nếu mình có thể cùng sống giữa Paris, hẳn sẽ rất hạnh phúc.”

Kiều Mục giật mình. “Paris... Thượng Hải cũng là Paris phương Đông còn gì!”

“Không giống nhau, Thượng Hải làm sao so với Paris được? Còn thua cả Hồng Kông ấy.”

Từ ngày sang Hồng Kông, Lăng Minh Mẫn được mở mang tầm mắt rất nhiều, giờ đây trong mắt cô, Đại Thượng Hải không còn chút hấp dẫn nào, cô chỉ mong có thể tới Pháp – kinh đô lãng mạn nổi tiếng thế giới.

Kiều Mục thở dài một tiếng. Cậu không hào hứng với Paris như Lăng Minh Mẫn, nước Pháp không hấp dẫn cậu. Cậu học nhạc, nếu có cơ hội xuất ngoại để học cao hơn, lựa chọn đầu tiên của cậu sẽ là Đức – quê hương của nhạc cổ điển, thánh địa mà người học nhạc luôn hướng tới. Nhưng cậu biết mình không có khả năng ra nước ngoài. Vấn đề đầu tiên là tiền, cậu không có ai lo liệu chuyện kinh tế, muốn ra nước ngoài ít nhất cũng mất vài chục vạn không có tiền đi làm sao được?

Lăng Minh Mẫn cảm thấy đây không phải vấn đề. “Anh bán nhà ở quê cũng được hơn mười vạn đúng không? Vay thêm cậu vợ mấy vạn, còn lại cứ để ba mẹ em lo. Ba mẹ hiểu em nhất, biết em muốn đi học cùng anh, nhất định sẽ đồng ý giúp.”

Kiều Mục cười khô, Lăng Minh Mẫn suy nghĩ quá đơn giản, làm sao cậu có thể mặt dày tới vay tiền cậu mợ đây? Hơn nữa, ba mẹ cô sẽ giúp cậu như thế nào? Bản thân con gái đi Pháp đã tốn không ít tiền, Lăng gia còn dư tiền lo cho cậu sao?

Hơn nữa, cậu cũng không muốn rời xa Thượng Hải, không nỡ bỏ bà ngoại lại. Giờ cậu mợ chỉ một lòng lo chuyện con gái, nếu cậu đi sẽ không còn ai lo cho bà. Cậu luôn nghĩ chờ mình tốt nghiệp đi làm sẽ có điều kiện kinh tế vững vàng hơn để chăm lo cho bà, làm sao có thể bỏ bà lại để đi Pháp đây? Tha hương nơi xứ người, ngàn dặm cách trở, một khi đã đi thì vài năm chưa chắc đã về. Bà ngoại tuổi cao sức yếu, sinh mệnh như ngọn đèn trước gió, có thể tắt bất cứ lúc nào, bà có thể đợi cậu vài năm sao? Có thể lần này đi sẽ là vĩnh biệt.

Cuối cùng Kiều Mục lắc đầu, nói rõ: “Minh Mẫn, anh không muốn đi Pháp du học. Anh cũng không muốn đưa bà vào viện dưỡng lão.”

Khi nói ra những điều này, Kiều Mục đã lường hết hậu quả có thể xảy ra. Nhưng cậu không còn cách nào khác, đây là lựa chọn duy nhất của cậu. Cậu không thể tới Pháp, cũng không thể bỏ mặc bà. Lăng Minh Mẫn cũng không thể từ bỏ giấc mộng Paris của cô để nhẫn nhục cùng cậu chăm lo cho bà ngoại. Không phải hai người họ không yêu nhau, nhưng yêu đến mấy cũng vô dụng, sự thật tàn khốc, cuộc sống tạo ra vô vàn mâu thuẫn không thể điều hòa. Cậu đã nhận thức rất rõ ràng, hai người họ rất khó để có được một tương lai bên nhau.

Chương 22

Sau khai giảng năm thứ tư, xin việc là chuyện được sinh viên bàn tán nhiều nhất. Tuy còn một năm nữa mới tốt nghiệp nhưng có phòng bị vẫn hơn, cơ hồ mọi người đều bắt đầu suy tính sang năm sẽ làm gì.

Cũng có người tính khác, ví dụ như Thường Khả Hân bắt cá hai tay, không những chạy quanh nộp hồ sơ xin việc mà còn lên các diễn đàn hôn nhân trên mạng đăng tin tìm bạn trăm năm. Hình cá nhân là ảnh nghệ thuật đẹp vô cùng, yêu cầu tìm hôn phu tương lai chín chắn, thành đạt. “Chín chắn, thành đạt” là hai từ tương đối hàm súc, nhưng người tinh mắt có thể nhận ra ngay cô đang muốn kiếm một chàng rể “rùa vàng^[1]”.

[1] “Rùa vàng” âm Hán Việt là “kim quy” đồng âm với từ “kim quy” tức là tiền và vàng đang quay về, vì thế rùa vàng thường được coi là biểu tượng vượng tài.

Những nữ sinh tìm bạn trăm năm trước khi tốt nghiệp như Thường Khả Hân không hiếm. Ở trường có rất nhiều nữ sinh xinh đẹp không có hứng thú tìm việc làm, họ chăm chỉ chạy tới trung tâm môi giới hôn nhân hơn chợ việc làm. Các trường đại học liên tục chiêu sinh, sinh viên ra trường ngày càng mất giá, muốn tìm việc cũng không còn đơn giản như trước kia. Dưới áp lực nặng nề của việc tìm kiếm việc làm, hôn nhân trở thành “đường vòng cứu quốc^[2]” của nhiều nữ sinh, những người đàn ông “thành đạt” có điều kiện kinh tế vững vàng và thu nhập cao là ưu tiên hàng đầu của các cô gái kén chồng. Lấy người có tiền chỉ cần ở nhà làm tròn phận vợ, không cần phải vất vả bôn ba làm lưng mưu sinh.

[2] Một trong những lý thuyết xuất hiện trong thời kỳ kháng Nhật ở Trung Quốc, theo đó không trực tiếp kháng cự quân địch mà dùng các biện pháp kinh tế, tài lực gây cho địch những tổn thất lớn lao, từ đó giải phóng đất nước. Ở đây ý nói đi đường vòng hoặc dùng các cách khác để đạt được mục đích.

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy làm vậy thật thực dụng. Kết hôn là chuyện cả đời người, nếu chỉ vì áp lực xin việc mà nhắm mắt lấy một người đàn ông “thành đạt” thì thật sự có thể hạnh phúc sao? Đặt yếu tố kinh tế lên hàng

đầu, tình cảm sẵn sàng bị gạt sang một bên? Tình yêu có thể đặt ngang với vật chất, tiền bạc ư?

Thường Khả Hân không đồng tình. “Tình cảm có thể từ từ bồi đắp. Hai kẻ nghèo sống với nhau lấy cái gì mà nói chuyện yêu đương? Cậu chưa nghe người ta nói “phu thê nghèo, trăm nỗi ngẩn ngơ^[3]” hay sao?”

[3] Nguyễn văn: “Bàn cùng phu thê bách sự đa” trích trong Khiển bi hoài kỳ nhị của Nguyễn Chấn đời Đường, ý nói vợ chồng nghèo trăm chuyện buồn thương.

Tần Chiêu Chiêu đã nghe qua chuyện “phu thê nghèo, trăm nỗi ngẩn ngơ”, nhưng ở tuổi của cô chưa nghĩ được sâu xa thế, cô vẫn tin tưởng chuyện “có tình nước lã cũng no”. Nếu đem một người đàn ông thành đạt và Kiều Mục ra đứng trước mặt cô, cô sẽ không do dự chọn Kiều Mục. Cô không màng chuyện có nhà, có xe, có tài khoản ngân hàng, chỉ cần tình cảm mặn nồng, cuộc sống nghèo khó một chút có đáng gì? Vui vẻ, thoải mái hay không là do tâm tình, đâu phải do tiền tài.

Tạ Á cũng ủng hộ Tần Chiêu Chiêu. “Phải đấy, chỉ cần hai người tình cảm mặn nồng, ngày ngày vui vẻ là được rồi, nhiều tiền có để làm gì đâu!”

Tần Chiêu Chiêu hiểu ý, cười cười. “Xem ra cậu và Âu Dương tiên triển tốt nhỉ!”

Đi làm hè, Tạ Á quen một thanh niên Nam Kinh tên Âu Dương Hạo. Âu Dương Hạo mới học xong nghiên cứu sinh ở Thượng Hải, hiện đang làm việc ở tập đoàn này. Anh ta đối với cô rất tốt, quen không lâu liền dùng hết dũng khí xin hẹn hò với cô. Nghe giọng anh ta trong điện thoại có chút sốt sắng, hỏi hộp: “Tạ Á này... Anh có hai vé xem phim... Nếu... nếu tối em rảnh... mình cùng đi xem phim được không?”

Âu Dương Hạo chắc chắn không phải loại mọt sách không biết cách theo đuổi con gái, có điều sự ngại ngùng và sốt sắng của anh ta rất đúng với sở thích của Tạ Á. Làm việc hai tháng ở câu lạc bộ, cô đã gặp nhiều lão làng trên mặt trận phong nguyệt, già néo chỉ khiến đứt dây, bởi vậy cô cực kỳ phản cảm với những loại có thể tùy tiện theo đuổi bất kỳ cô gái nào. Cô chỉ gặp những người chín chắn, lần này cô thẳng thắn nhận lời mời của anh ta.

Lần hẹn hò đầu tiên rất suôn sẻ, hai người vô cùng thân thiết, nhiều sở thích tương đồng, chỉ hận gặp nhau quá muộn màng. Tình chàng ý thiếp như vậy, hai người nhanh chóng ngọt ngào ân ái.

Ở công ty, chuyện tình cảm giữa Tạ Á và Âu Dương Hạo được giữ kín. Cô không muốn mọi người biết chuyện mình và Âu Dương Hạo yêu nhau, tránh lời ong tiếng ve đến tai vị Tổng giám đốc Chương đã giới thiệu cô vào đây. Tổng giám đốc Chương vẫn luôn có tình ý với cô, cô sợ để lộ chuyện sẽ phiền phức to. Cô nói với Âu Dương Hạo tình cảm chôn công sở vốn không hay ho, cô không muốn để người ta bàn tán.

Từ ngày chính thức hẹn hò với Âu Dương Hạo, Tạ Á quyết định không qua lại với mấy vị “khách quen” trước kia nữa. Trước kia duy trì quan hệ với họ vì lo tương lai có chỗ cần nhờ vả, hiện tại đã có bạn trai, cô không còn là một cô gái ưa vật chất nữa. Âu Dương Hạo của cô đâu không phải đàn ông thành đạt có nhà, có xe ở Thượng Hải nhưng họ còn trẻ, họ yêu nhau, đây là tài sản đáng quý nhất của hai người. Cô nguyện một lòng theo anh, như chim yến nhỏ từng giọt, từng giọt tinh lực xây dựng cái tổ hạnh phúc của mình còn hơn chia tay nhận những thứ tốt đẹp người khác mang tới.

Kiểm có gọn ghẽ, trước hết Tạ Á kết thúc việc thực tập ở công ty, sau đó đổi số di động, từ nay về sau không liên lạc với mấy vị khách quen nữa.

Tần Chiêu Chiêu cực kỳ tán thành hành động của Tạ Á, cũng mừng cho bạn gặp được “chân mệnh thiên tử”. Cô biết, con người sống trên đời không dễ gì gặp được người mình thích và cũng thích mình. Bản thân cô là một ví dụ, người thích cô – cô không thích, người cô thích lại không thích cô.

Vì sao nhất mực chỉ thích mình anh?

Vì sao nhất mực không thể thích người đó?

Hai chữ “nhất mực” vốn không có lý lẽ nào, cũng không tuân theo quy luật nào, hoàn toàn vô căn cứ.

Trước khi hết hè, Kiều Mực thanh toán đầy đủ tiền lương cho Tần Chiêu Chiêu. Ban đầu cô còn mỉm cười, nói: “Không cần nhiều thế này đâu, mình đã nói giảm giá cho bạn học cũ mà.”

Nhưng cậu rất nghiêm túc. “Không được, không thể thiếu một xu.”

Nhìn gương mặt nghiêm túc kia, Tần Chiêu Chiêu không biết nên nói gì, xấu hổ nhận tiền, nhìn trái nhìn phải rồi hỏi: “Phải rồi, lẽ ra Lăng Minh Mẫn phải về rồi chứ?”

“Cô ấy về từ mấy hôm trước rồi.”

“Đã về sao không thấy cô ấy đâu?” Tần Chiêu Chiêu thấy lạ, cô biết hai người họ đã sống chung từ lâu, không lý gì Lăng Minh Mẫn đã về mà không ở đây.

“Bọn mình chia tay rồi.”

Một lời nhẹ nhàng như búa tạ ngàn cân giáng xuống bên tai Tần Chiêu Chiêu. Cô giật mình, cả người ngây ngẩn như hóa đá.

Kiều Mộc và Lăng Minh Mẫn chia tay... Sao họ lại chia tay? Tình cảm hai người tốt lắm mà! Tần Chiêu Chiêu không biết nguyên nhân, Kiều Mộc không nói, chỉ bâng quơ ngắn gọn: “Cô ấy có mộng tưởng của cô ấy, mình có lựa chọn của mình.”

Cô chỉ lờ mờ đoán có lẽ bà ngoại là một phần nguyên nhân. Lẽ ra hết hè Kiều Mộc sẽ đưa bà ngoại về nhà cậu Mộc Tùng, tuy nhiên tới giờ vẫn chưa thấy đưa bà về, cô đoán nhất định đã xảy ra chuyện. Kiều Mộc nhất định không nói gì, cô nhẹ nhàng bày tỏ nếu cần cô có thể tiếp tục giúp cậu trông coi bà, dù sao năm thứ tư cũng ít môn học. Nhưng cậu kiên quyết từ chối: “Không cần, mình làm phiền cậu nhiều rồi. Khai giảng xong cậu không cần qua nữa đâu, mình đã thuê được người giúp việc rồi.”

Vốn dĩ “quan hệ thuê mướn” hè này đã giúp cải thiện quan hệ của Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mộc rất nhiều, vậy mà giờ cậu lại khách sáo đến thế, cô không khỏi cảm thấy buồn bực. Quan hệ giữa người với người, tại sao muốn gần gũi khó đến thế mà muốn thành xa lạ lại đơn giản như vậy?

Phản ứng đầu tiên lúc Tạ Á biết Kiều Mộc và Lăng Minh Mẫn chia tay là: “Đúng là chuyện tốt! Bọn họ chia tay là Chiêu Chiêu có cơ hội rồi!”

Tần Chiêu Chiêu cười khỏ. “Cậu lại nghĩ linh tinh cái gì đấy!”

Trong lòng cô hiểu rõ, dẫu không còn Lăng Minh Mẫn, Kiều Mộc cũng không bao giờ thích cô. Cô không phải kiểu con gái cậu thích, cậu thích những cô gái có dáng dấp nghệ sĩ, đa số những cô gái được nghệ thuật hun đúc sẽ toát ra một loại khí chất nho nhã, xuất chúng. Cô không phải người may mắn nhận được nụ hôn của nữ thần Muse nên vô duyên với nghệ thuật.

Bản thân cô cũng chưa từng tham vọng có thể trở thành bạn gái của Kiều Mộc, chỉ cần được làm bạn tốt là quá đủ với cô rồi. Vốn đã thấy rút ngắn

được khoảng cách, Kiều Mục lại đột nhiên dẫn ra. Cô không biết nguyên nhân, chỉ đoán có lẽ vì cậu và Lăng Minh Mẫn mới chia tay nên không màng để ý đến người khác. Cô định vài hôm nữa sẽ tới thăm cậu, xem tâm trạng cậu có khá hơn không, xem người giúp việc mới có chăm sóc bà tốt hay không.

Năm thứ tư rất ít tiết học trên lớp, một tuần chỉ có vài buổi, những người như Phương Thanh Dĩnh sẽ ít xuất hiện ở trường. Nghe nói sang năm Phương Thanh Dĩnh sẽ đi du học ở Mỹ, năm cuối đại học dùng để chuẩn bị thủ tục đi du học. Rất nhiều sinh viên cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ cô. Là siêu cường số một thế giới, đối với nhiều người Mỹ vẫn luôn là thiên đường. Tuy nhiên sau sự kiện 11-9, Mỹ đã thắt chặt việc nhập cảnh của người nước ngoài, muốn đi du học ở Mỹ ngày càng khó khăn. Phương Thanh Dĩnh vẫn còn cơ hội đi, người khác sao có thể không ngưỡng mộ đây?

Hôm nay Phương Thanh Dĩnh về ký túc xá một chuyến để thu dọn một số vật dụng cần thiết. Cô bỏ lại rất nhiều đồ, chỉ mang theo một số sách vở cần dùng, những thứ khác đem tặng hết cho mọi người. Đồ đạc, chăn gối bị Chương Hồng Mai và Từ Anh giành giật, các loại mỹ phẩm để lại cho Thường Khả Hân. Tạ Á đi vắng, Tần Chiêu Chiêu không muốn lấy gì của cô, trái lại còn bê giúp cô một ít sách vở xuống lầu. Xuống đến nơi đã thấy xe nhà cô đến gần.

Phương Thanh Dĩnh mỉm cười áy náy. “Tần Chiêu Chiêu, cảm ơn cậu!”

“Không sao, mình cũng xuống lầu, chỉ tiện tay thôi.”

Dưới lầu, Tôn Lương Tài đã chờ sẵn, anh ta đưa Phương Thanh Dĩnh về lấy đồ nhưng chỉ đứng ngoài vì ký túc xá không cho phép người khác giới vào. Lúc thấy Tần Chiêu Chiêu, anh ta ngậy người, sau đó gật đầu mỉm cười. “Tần Chiêu Chiêu, lại gặp nhau rồi, đưa anh cầm cho.”

Vừa nói, anh ta vừa đưa tay đỡ chông sách trong lòng Tần Chiêu Chiêu, Phương Thanh Dĩnh tinh ý nhận ra chuyện khác thường, cười cười. “Sao trông hai người có vẻ quen thuộc vậy?”

Tần Chiêu Chiêu ngại ngùng. “Có lần gặp giữa đường, anh ấy giúp mình đưa người tới bệnh viện.”

Phương Thanh Dĩnh lập tức trừng mắt. “Anh họ, anh lái xe chở người bệnh lúc nào vậy?”

Tôn Lương Tài lập tức giải thích: “Em yên tâm, hôm đó chở người xong anh mang xe đi rửa ngay rồi. Trong ngoài đều rất sạch sẽ.”

Nghe hai người đối thoại, Tần Chiêu Chiêu biết ngay mình lỡ lời, Phương Thanh Dĩnh ưa sạch sẽ từ nhỏ, nếu có người ôm ngồi vào xe của cô, chỉ sợ cô sẽ coi chiếc xe kia là đại bản doanh của vi khuẩn mất.

Nghe xe đã được rửa, Phương Thanh Dĩnh không nói gì thêm nữa. Tôn Lương Tài thấy Tần Chiêu Chiêu đeo ba lô, đoán cô sắp ra ngoài liền hỏi cô định đi đâu, tiện đường có thể cho cô đi nhờ một đoạn. Phương Thanh Dĩnh cũng mời: “Tần Chiêu Chiêu, cậu đi cùng bọn mình đi. Cậu muốn đi đâu cứ nói với anh họ, nhất định anh ấy sẽ đưa cậu tới đó an toàn.”

Rõ ràng Phương Thanh Dĩnh có ý tạo cơ hội cho Tần Chiêu Chiêu. Hai người cùng nhiệt tình đề nghị, Tần Chiêu Chiêu không nỡ chối từ. Cô ngẫm nghĩ rồi ngồi vào xe, bảo Tôn Lương Tài đưa mình tới chỗ lần trước anh ta đã chở bà đi bệnh viện – nhà Kiều Mục.

Tôn Lương Tài không bất ngờ. Anh ta hoàn toàn có thể khẳng định, cô bé này thậm chí thích cậu nam sinh anh tuần kia, cũng biết rõ bản thân mình chẳng còn cơ hội nào nữa.

Xe chưa tới nhà Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu đã thấy cậu đang đứng ở bên xe bus. Cậu mặc một chiếc sơ mi trắng cùng quần bò xanh, dáng người cao gầy, mảnh khảnh. Tóc ngắn mới gội chưa khô hết lay động trong nắng tháng Chín óng ả như vàng ròng, thân mình cậu như cũng được nhuộm một sắc vàng rực lấp lánh, chói lòa. Cậu nổi bật như hào quang giữa đường phố đông đúc, liếc mắt có thể nhận ra ngay.

“Tôn Lương Tài, phiền anh dừng xe ở đây.”

Tôn Lương Tài cũng phát hiện ra Kiều Mục đang đứng chờ xe bên đường nên không hề bất ngờ chuyện Tần Chiêu Chiêu đòi xuống xe. Anh ta lái xe sang, tấp vào gần Kiều Mục và dừng lại. Lúc Tần Chiêu Chiêu xuống xe, anh ta cũng hạ kính xuống bắt chuyện với Kiều Mục.

Thấy xe dừng lại cạnh mình, Kiều Mục cũng hơi kinh ngạc nhưng nhanh chóng nhận ra đó là chiếc xe đã từng đón bà mình. Tôn Lương Tài chào hỏi, cậu cũng mỉm cười hàn huyên vài câu. Nụ cười treo trên khóe miệng nhưng vàng trán nhàn nhạt u sầu.

Tần Chiêu Chiêu biết gần đây tâm tình cậu không tốt, rất khó có thể tươi cười. Lần này nhờ Tôn Lương Tài đã từng đón bà hôm xuất viện nên cậu mới miễn cưỡng ép mình bày ra một gương mặt tươi cười để chào khách.

Phương Thanh Dĩnh ngồi cạnh ghế lái, cô tiến sát lại cửa xe, tò mò nhìn Kiều Mục, mỉm cười hỏi: “Tần Chiêu Chiêu, đây là...”

Kiều Mục chỉ tới trường tìm Tần Chiêu Chiêu hai lần – một lần trên lớp, một lần dưới ký túc xá – cả hai lần Phương Thanh Dĩnh đều không có mặt, đây là lần đầu cô gặp cậu. Tần Chiêu Chiêu miễn cưỡng giới thiệu: “Đây là bạn học thời trung học của mình, tên Kiều Mục. Kiều Mục, đây là Phương Thanh Dĩnh, bạn đại học của mình, cô ấy là em họ của Tôn Lương Tài.”

Kiều Mục lịch sự gật đầu với Phương Thanh Dĩnh coi như chào hỏi. Có xe bus đến bên, xe không dừng được lâu, Tôn Lương Tài đành lái xe đi. Đến giờ Tần Chiêu Chiêu mới rảnh rồi hỏi Kiêu Mục: “Cậu định ra ngoài sao?”

“Ừ, đi có chút việc.”

“Hôm nay mình rảnh, định đến thăm bà một chút. Phải rồi, cô giúp việc mới thế nào?”

“Tạm ổn.”

Kiều Mục đáp cộc lốc khiến Tần Chiêu Chiêu không biết nói gì thêm nữa. Không phải không xấu hổ, nhưng cô vẫn kiên trì: “Cậu có việc thì cứ đi đi. À, mình muốn lên nhà thăm bà một chút, có được không?”

Kiều Mục trầm mặc, có vẻ không hề chào đón. Tần Chiêu Chiêu càng xấu hổ gấp bội, lấp bắp: “Bỏ đi... Nếu... không tiện...”

Thấy cảnh lúng túng của cô, Kiêu Mục khẽ thở dài. “Tần Chiêu Chiêu, không phải mình không hoan nghênh cậu. Thật sự mình không muốn làm phiền tới cậu nữa, cậu đã giúp mình rất nhiều rồi, có lúc mình cảm thấy không biết báo đáp thế nào.”

“Không cần báo đáp gì hết. Bạn bè với nhau, có thể giúp đỡ là tốt rồi. Cậu cũng không cần khách sáo với mình. Thật ra mình không giúp cậu được bao nhiêu, nếu vì thế mà cậu xa lánh mình, mình... mình...”

Tần Chiêu Chiêu không biết nói tiếp ra sao, hai má đỏ bừng. Kiêu Mục không đành lòng. “Được rồi, có cô giúp việc ở nhà đấy, cậu cứ vào gõ cửa là được.”

Chương 23

Đón Tần Chiêu Chiêu ở cửa không phải người giúp việc mà là Lăng Minh Mẫn, cô buột miệng: “Cậu về rồi à?”

Lăng Minh Mẫn lạnh lùng. “Mình về lấy ít đồ.”

Lăng Minh Mẫn chỉ về lấy đồ, Tần Chiêu Chiêu nhớ Kiều Mục gần đây không vui, không tìm được liên sấm vai “người hòa giải” sau lưng. “Tình cảm của cậu và Kiều Mục bao nhiêu năm tốt như vậy, sao đột nhiên nói chia tay là có thể chia tay được chứ? Có gì cứ từ từ nói, cậu đừng xúc động mà đưa ra quyết định thiếu lý trí...”

“Đúng là quyết định thiếu lý trí. Có điều không phải quyết định của mình, Kiều Mục mới không lý trí. Mình muốn anh ấy đi Pháp học với mình, anh ấy không chịu, nói không muốn đi, không muốn bỏ bà ngoại ở viện dưỡng lão. Mình cho anh ấy chọn xem anh ấy cần mình hay cần bà ngoại? Cuối cùng anh ấy chọn bỏ mình!”

Lăng Minh Mẫn tức giận khiến Tần Chiêu Chiêu giật mình. Đúng như cô dự đoán, quả nhiên chuyện hai người chia tay có liên quan tới bà ngoại. Tương lai mà Lăng Minh Mẫn cẩn thận dự trù cho hai người không có chỗ cho bà ngoại, sự tồn tại của bà chỉ cản trở kế hoạch tốt đẹp của hai người. Nhưng Kiều Mục không thể bỏ rơi bà ngoại, giống như năm đó cậu thà không học đại học để lấy tiền giành giật mẹ khỏi móng vuốt tử thần. Trong mắt người khác, đây đúng là hành vi thiếu lý trí, nhưng nếu ai cũng lý trí như vậy, chẳng phải thế giới này sẽ lạnh lẽo lắm sao?

“Đi Pháp là chuyện tốt, nhưng cậu không lạ gì gia cảnh của Kiều Mục. Ba mẹ cậu ấy không còn, bà ngoại là người thân duy nhất, làm sao cậu ấy có thể bỏ bà lại mà đi xa như vậy được? Thật ra Thượng Hải cũng rất tốt, là một đô thị hiện đại đang quốc tế hóa. Chỉ cần hai người có thể cùng sống vui vẻ thì ở đâu cũng vậy thôi, có đi Pháp hay không cũng không quan trọng.”

“Không, rất quan trọng. Pháp là ước mơ của mình, nếu Kiều Mục không thể vì mình mà buông bỏ những thứ khác thì sao mình phải hy sinh ước mơ của mình vì anh ấy? Nếu trong lòng anh ấy, mình chỉ xếp sau bà anh ấy thì chẳng còn gì để nói nữa rồi. Chia tay là điều tất yếu.”

Lăng Minh Mẫn thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn cười nhạt với Tần Chiêu Chiêu. “Mình biết, cậu đã thầm thích anh ấy nhiều năm rồi. Giờ mình và anh ấy chia tay, đúng là cơ hội cho cậu đấy. Tuy cậu thua kém mình rất nhiều mặt nhưng cậu cứng cỏi hơn mình, như vậy có thể nhẫn nhục, chịu khó chăm lo cho bà anh ấy. Nói không phải, giờ Kiều Mục cần nhất là một cô bạn gái giống bảo mẫu. Tần Chiêu Chiêu, cậu có hy vọng lắm đấy!”

Lăng Minh Mẫn dứt lời, xoay người rời đi, bước chân của thiếu nữ học múa mang một vẻ đặc trưng riêng, hướng về tương lai tươi sáng của riêng cô. Sau lưng cô, Tần Chiêu Chiêu đỏ bừng mặt, cô giúp việc mới thò đầu khỏi phòng bà ngó nghiêng, vẻ mặt hiếu kỳ.

Tần Chiêu Chiêu lại bắt đầu thường xuyên qua lại nhà Kiều Mục như lúc nghỉ hè. Có điều, ngày đó cô tìm tới giúp đỡ hoàn toàn vô tư, chỉ đơn thuần xuất phát từ sự lo lắng. Kiều Mục gánh vác cả phần bà, trọng trách quá lớn, cô muốn san sẻ bớt cho cậu. Còn hiện tại, cô bắt đầu có chút ngóng đợi, lời Lăng Minh Mẫn khơi lên trong lòng cô một tia hy vọng mong manh.

Có lẽ cô không đủ xinh đẹp, không thừa vĩ đại, không có khí chất của người học nghệ thuật, nhưng hiện giờ Kiều Mục đâu cần một cô bạn gái vĩ đại, đẹp đẽ hay đậm chất nghệ thuật. Nói như Lăng Minh Mẫn, giờ người cậu cần là một cô gái có thể chịu khó chịu khổ, chỉ riêng chuyện này cô có thừa tư cách. Chỉ cần cậu có thể chấp nhận cô, cho dù đây không phải là tình yêu, cô vẫn tình nguyện chăm lo cho bà và cậu trọn đời.

Mang theo niềm khát khao bí mật, Tần Chiêu Chiêu càng lưu tâm chuyện của Kiều Mục như chuyện của mình. Tới vài lần, cô phát hiện ra cô giúp việc mới rất lười biếng, làm việc vô cùng tắc trách. Mới đến chưa được bao lâu, bao nhiêu tã lót của bà ngoại đã nhìn không ra màu sắc gì nữa, tất cả cũng vì không giặt sạch sẽ; lúc nấu cơm chỉ cần biết làm chín thức ăn là được, tuyệt đối không để ý lau chùi bếp núc, phòng bếp ngập dầu mỡ; quần áo của Kiều Mục có những món không thể bỏ vào giặt chung trong máy giặt nhưng cô ta không quan tâm, đem tất cả giặt chung làm áo quần phai màu, biến dạng. Thấy áo quần bị giặt hỏng, cô đau lòng nhẹ nhàng phê bình vài câu, cô ta bực ra mặt. “Tôi nhận lương của Kiều Mục, cô lấy tư cách gì mà trách tôi? Cô là cái gì của cậu ấy?”

Câu nói chặn họng Tần Chiêu Chiêu. Cô giúp việc này... giờ cô đã hiểu vì sao trước kia Lăng Minh Mẫn thường bực tức vì mấy người giúp việc. Cô không thể nổi giận, cô không có danh phận, chỉ có thể nín nhịn. Cô biết tìm người giúp việc rất khó khăn, cô giúp việc này lười biếng nhưng tốt xấu gì cô ta vẫn ở lại làm việc. Nếu cô ta phải tay bỏ đi, Kiều Mục lại phải đau đầu tìm người giúp việc mới.

Cô giúp việc ngoài bốn mươi, trải đời không ít, thừa sức nhận ra ngay cả chủ nhà này còn không dám nặng lời với mình, chỉ sợ mình phải tay bỏ việc. Vì thế cô ta không thêm để tâm chuyện nhà cửa, chỉ cần qua loa. Làm việc sáu bảy phần coi như ổn thì việc gì phải làm đủ cả mười phần. Trước mặt Kiều Mục còn cần phải nể nang vài phần chứ cần gì phải nể Tần Chiêu

Chiêu. Thậm chí cô ta còn cậ lớn lên mặt nói với cô như quan tâm lắm: “Tiểu Tần này, có phải cô thích cậu Kiều Mục không?”

Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt chuyển đề tài: “Dì, đã nhắc dì đừng bỏ áo sơ mi của Kiều Mục vào máy giặt rồi, dì bỏ riêng ra để lát cháu giặt tay.”

Cô giúp việc vẫn không buông tha: “Cô cũng chẳng cần ngại làm gì. Hôm trước cô với cái cô xinh đẹp ấy nói gì tôi nghe cả rồi. Cô ấy nói cô ấy chia tay cậu Kiều Mục thì cô có cơ hội.”

Tần Chiêu Chiêu có phần khó chịu với việc nghe lén còn nói linh tinh này. “Dì, đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến dì.”

“Tiểu Tần, tôi cũng có lòng tốt nhắc nhở cô thôi, cô lại mặt nặng mày nhẹ với tôi. Nói cho cô hay, thực ra cô chẳng có tí cơ hội nào đâu. Gần đây có một cô sinh viên thường xuyên đến đây học đàn với cậu Kiều Mục. Cô ấy xinh đẹp, ăn mặc sang quý, lần nào đến cũng có xe đưa xe đón. Tôi xem cô ấy thích cậu Kiều Mục thật, lần nào gặp cậu ấy cũng cười tươi như hoa ấy. Cô nói xem cô có cơ hội gì nào?”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, Kiều Mục nhận học sinh là sinh viên từ khi nào vậy? Trước kia cậu chỉ nhận học sinh tiểu học, vì cậu nói muốn học đàn giỏi phải bắt đầu từ lúc nhỏ, lớn rồi sẽ rất khó học tốt, chỉ coi như trò chơi tiêu khiển mà thôi, sao giờ cậu lại nhận học sinh là sinh viên?

Lúc Kiều Mục về, cậu bình thản trả lời nghi vấn của Tần Chiêu Chiêu: “Chính là cô bạn đại học tên Phương Thanh Dĩnh của cậu đấy. Cô ấy nói trước đã học đàn dương cầm rồi nhưng không kiên trì học tiếp được, giờ muốn học lại, không cần học giỏi, chỉ muốn đàn trọn vẹn vài bài là được. Cô ấy nghe Tôn Lương Tài nói mình nhận dạy thêm ngoài giờ nên tìm tới xin học. Mình vẫn có thể xếp được lịch nên nhận thêm.”

Lời Kiều Mục nhàn nhạt như gió thoảng mây trôi, Tần Chiêu Chiêu lại nghe đông gió nổi trong lòng. Kiều Mục không quen biết Phương Thanh Dĩnh nên cô chủ động tìm tới học là chuyện không hề bình thường. Cô quen Phương Thanh Dĩnh ba năm, gọi là có hiểu về cô ấy. Trước kia, Phương Thanh Dĩnh chưa từng chủ động làm quen với nam sinh nào ở trường, chỉ có vô số con trai chạy theo cô. Cô chỉ gặp qua Kiều Mục có một lần đã chủ động tìm tới xin học đàn. Tần Chiêu Chiêu không khó khăn gì để đoán ra, tâm tư Phương Thanh Dĩnh không đặt trên đàn giống như ý “ý Túy ông không đặt ở rượu”... Hẳn là... Phương Thanh Dĩnh vừa gặp Kiều Mục đã nhất kiến chung tình^[1]?

[1] Nghĩa là vừa gặp đã yêu, trúng tiếng sét ái tình.

Hôm nay, Tần Chiêu Chiêu về ký túc xá mà cả người uể oải, vô cùng chán chường. Vẫn biết cơ hội của mình rất nhỏ bé, ít ra lần này cô vẫn còn chút hy vọng le lói. Hy vọng như một đóa hoa xinh đẹp, đủ màu sắc rực rỡ mời gọi, hấp dẫn cô rồi nhanh chóng tiêu tan không còn vết tích.

Tạ Á bất bình cho cô. “Sao lại thế hả trời? Khó khăn lắm mới xua được một Lăng Minh Mẫn đi, giờ lại một Phương Thanh Dĩnh tồ tồ đến. Đúng là tiền hồ cửa trước, rước lang cửa sau. Sớm biết thế này thì hôm đó đừng lên xe của Phương gia có phải hơn không?”

Sớm biết như vậy... Nếu biết sớm một chút thì tốt rồi. Tần Chiêu Chiêu nghĩ, nếu hôm đó cô không bước lên xe của Phương gia, Phương Thanh Dĩnh sẽ không gặp được Kiều Mục; sớm biết trước, cô sẽ không đến tiệc sinh nhật của Phương Thanh Dĩnh, như vậy sẽ không quen biết Tôn Lương Tài; sớm biết như vậy, cô đã không thi vào trường này, như vậy sẽ không học cùng lớp với Phương Thanh Dĩnh; sớm biết... Một đám giả thuyết “sớm biết như vậy” thi nhau tuôn ra... Đến cuối cùng, sớm biết như vậy, lẽ ra cô không nên sinh ra ở Trường Cơ, cũng không nên thăm thương một cậu con trai khác xa mình như Kiều Mục.

Ngàn trách vạn trách, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu chỉ có thể tự trách mình không thể dứt bỏ trái tim không biết nghe lời này. Đã biết không có hy vọng có sao vẫn mãi mong chờ? Kết quả, tia hy vọng mới manh nha chẳng những không thể mang đến mùa xuân yêu thương, ngược lại còn đẩy cô xuống đáy vực băng giá.

Hết hy vọng, không còn mảy may cơ hội. Nếu Phương Thanh Dĩnh thực sự thích Kiều Mục, mọi khó khăn của cậu có thể giải quyết dễ dàng. Bà ngoại cậu cần người chăm lo, dù Phương Thanh Dĩnh chỉ là một đại tiểu thư quen nũng nịu, dù từ nhỏ tính tình cô ưa sạch sẽ, không thể bung nước lau người cho bà nhưng cô có thể thuê người chăm bà. Gia cảnh họ Phương tốt như vậy, có mời mười tám người tới hầu hạ cũng chẳng đáng bàn. Nàng tiên Ốc cần mẫn chăm chỉ, chịu thương chịu khó như cô gặp phải một công chúa sang quý giàu có, đến chút ưu thế cuối cùng cũng thua thê thảm.

Không ngoài dự đoán của Tần Chiêu Chiêu, lần sau cô tới thăm nhà Kiều Mục đã thấy cô giúp việc lấm mòm bị đổi thành người giúp việc nhà họ Phương. Cô giúp việc này chính là dì Lan thường tới giặt đồ cho Phương Thanh Dĩnh, nữ sinh trong phòng không ai lạ gì dì.

Kiều Mục nói đây là cô giúp việc Phương Thanh Dĩnh mới giới thiệu cho cậu. Cô giúp việc cũ càng lúc càng quá quắt, có lần cậu vô tình phát hiện cô ta lén dùng thuốc bổ của bà. Thuốc bổ không rẻ chút nào, chính cậu phải tiết kiệm rất nhiều mới mua được cho bà. Vậy mà không biết giờ là bổ bà hay bổ cô giúp việc nữa? Cậu tức giận nói cô ta vài câu, cô ta bù lu bù loa hơn cả cậu: “Không phải chỉ lấy có vài viên thôi sao, dân Thượng Hải đúng là keo kiệt có tiếng. Ngày nào tôi cũng chăm lo đủ kiểu cho bà cụ, cũng mệt lắm chứ! Uống mấy viên thuốc bổ có gì sai?”

Kiều Mục không chịu nổi đành mời cô ta thu dọn đồ đạc đi ngay, còn giữ cô ta lại chỉ khiến cô ta được đàng chân lân đàng đầu. Đến lúc ấy, chẳng biết cái nhà này ai là chủ, ai là tớ.

Cô giúp việc đi rồi, Kiều Mục lại phải đi tìm người giúp việc mới. Phương Thanh Dĩnh tới học đàn biết chuyện liền nói: “Để mình giới thiệu cho cậu một cô giúp việc khác, trước kia cô ấy là người làm ở nhà mình, cô ấy khá lắm!”

Kiều Mục vô cùng hài lòng với cô giúp việc mà Phương Thanh Dĩnh giới thiệu. Dì Lan ưa sạch sẽ lại chịu khó, lúc chăm sóc người bệnh cũng rất cẩn thận. Dì là người Thượng Hải, đồ ăn thức uống đều nấu theo kiểu Thượng Hải khiến bà ngoại rất thích. Hơn nữa, dì còn có thể mang máng đoán được ý bà ngoại, vì thế dì mới tới được vài ngày, bà ngoại đã quý dì lắm. Tuy nào bà đã suy kiệt, nói chuyện không rõ ràng nhưng chỉ cần thấy dì Lan là bà lại vui vẻ cười suốt.

Kiều Mục vô cùng ưng ý. “Trước kia thay bao nhiêu người giúp việc, đến giờ mới tìm được một người tốt. Tàn Chiêu Chiêu, lần này phải thật sự cảm ơn Phương Thanh Dĩnh bạn cậu.”

Tàn Chiêu Chiêu gượng cười, miễn cưỡng phụ họa: “Phải rồi, đúng là cô ấy đã giới thiệu một người rất tốt.”

Ở Phương gia, dì Lan không bị đối xử như người giúp việc. Phương gia còn hai người giúp việc khác, một người phụ trách giặt giũ, nấu nướng, người kia lo vệ sinh dọn dẹp, dì Lan chỉ lo chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho Phương Thanh Dĩnh. Giờ cô lại đưa dì tới đây giúp đỡ Kiều Mục, coi như đem người nhà để bên cạnh Kiều Mục. Tàn Chiêu Chiêu càng khẳng định được cô thích Kiều Mục, nếu không sẽ không để dì Lan qua đây.

Hôm nay đến nhà Kiều Mục, Tàn Chiêu Chiêu làm khách theo đúng nghĩa, dì Lan đã quán xuyến mọi chuyện, cô không cần làm gì, cũng không cần lo cái gì. Ngồi không một lúc, cô đành cáo từ rồi đi.

Trời đang vào thu, những tán lá xanh rậm rì bắt đầu chuyển vàng hoặc hóa đỏ. Một cơn gió quét qua, vô số lá rụng cuộn theo gió rồi từ từ hạ xuống mặt đất. Mắt Tần Chiêu Chiêu ngẩn lệt, cô ráng sức ngăn không cho nước mắt trào ra, tự nhủ hết lần này đến lần khác: Đừng buồn, đừng buồn mà, Kiều Mục vốn không phải của mày. Thế này không gọi là mất đi, có gì mà buồn chứ?

Đúng vậy, không thể nói đây là mất đi, vì cô vốn chưa từng có được. Nhưng vì sao lòng cô vẫn quặn thắt từng cơn không thể kìm nén như vậy?

Chương 24

Thấy Phương Thanh Dĩnh ở trường, không hiểu sao trong lòng Tần Chiêu Chiêu cảm thấy rất muốn trốn tránh. Cô cúi đầu, đang giả vờ không nhận ra, kiếm cách tránh đi thì lại nghe Phương Thanh Dĩnh cao giọng gọi lại: “Tần Chiêu Chiêu ơi!”

Phương Thanh Dĩnh tự nhiên, trang nhã bước đến, mỉm cười với cô. “Sao thấy mình lại quay đầu đi thẳng thế, giận mình à?”

Cô nhất thời mất tự nhiên, lắp bắp: “Không... Mình... Sao mình phải giận cậu?”

“Vì mình chủ động tiếp cận Kiều Mục! Tần Chiêu Chiêu, mình nghe nói cậu thậm thích Kiều Mục lâu rồi, giờ mình cũng thích cậu ấy, nhất định cậu sẽ không vui phải không?”

Phương Thanh Dĩnh thẳng thắn như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu có chút xấu hổ. “Cậu thích cậu ấy, mình... mình làm gì có quyền mà không vui!”

“VẬY là tốt nhất, Tần Chiêu Chiêu, mình thích Kiều Mục thật đấy. Lần đầu gặp cậu ấy mình đã biết ngay cậu ấy chính là người trong mộng của mình, người mình thầm mơ thấy không biết bao nhiêu lần. Trước kia, chưa có chàng trai nào làm mình động lòng, chỉ riêng Kiều Mục mới mang tới cảm giác này cho mình. Mình vô cùng hy vọng... có thể ở bên cậu ấy, mãi mãi.”

Phương Thanh Dĩnh nghiêm túc và trang trọng nói từng câu, khác hẳn vẻ nhẹ nhàng, băng quơ thường ngày. Rõ ràng, giờ đây cô gái thiện lương, cao ngạo này đã trúng mũi tên ái tình của thần Cupid.

“Những lời này... cậu không cần phải nói với mình. Mình có phải Kiều Mục đâu.”

“Cậu quen Kiều Mục trước, thích Kiều Mục trước, người bình thường nhìn vào sẽ thấy mình đang tranh giành với cậu. Mình sợ cậu cũng nghĩ vậy nên mới phải tìm cách nói rõ ràng với cậu. Tần Chiêu Chiêu à, chuyện thích ai đó không bao giờ phân biệt ai đến trước, ai đến sau. Cậu thích cậu ấy không có nghĩa là mình sẽ không được thích nữa. Mình chẳng muốn tranh giành với ai, chỉ vì mình thích nên mới không thể kìm lòng, tìm cách tiếp cận để hiểu thêm về cậu ấy. Mình chủ động xin học đàn, chủ động để dì Lan tới giúp chăm sóc bà ngoại cậu ấy để biết thêm thật nhiều chuyện về cậu ấy và cả gia đình cậu ấy nữa. Mình biết trong mắt cậu, những việc làm là giờ thủ đoạn, nhưng mình không hề có ý này. Cậu có tin mình không?”

Tần Chiêu Chiêu gượng cười. “Mình tin, cậu đâu cần phải giờ thủ đoạn gì với mình, vì mình... căn bản không phải đối thủ của cậu.”

Phương Thanh Dĩnh cực kỳ khinh thường chuyện dùng thủ đoạn trong tình yêu. Cô vô cùng tự tin vào bản thân, một cô gái như cô có thể xứng đôi

với bất kỳ chàng trai tốt nào. Tần Chiêu Chiêu không phải đối thủ của cô, cô biết đối thủ của mình ở vị trí nào.

“Nghe nói Kiều Mục từng có bạn gái rồi, cũng là bạn cấp ba của cậu sao? Sao hai người đó lại chia tay vậy?”

Tần Chiêu Chiêu không giấu diếm, giấu diếm làm gì chứ? Cô gây thêm phiền toái cho Phương Thanh Dĩnh thì Kiều Mục sẽ chọn cô sao? Hy vọng thoáng qua rồi tan biến, Tần Chiêu Chiêu đau đớn khổ sở thật lâu, cuối cùng cũng có thể trở về là chính mình trước kia – không còn lòng dạ ảo tưởng xa vời. Chuyện cô và Kiều Mục là điều không thể xảy ra, không thành tình nhân, chỉ cần được làm bạn tốt cũng đủ rồi. Mà đứng trên phương diện một người bạn tốt, cô không thể không thừa nhận Phương Thanh Dĩnh là đối tượng thích hợp với Kiều Mục.

Biết Lăng Minh Mẫn muốn đi Pháp du học nhưng Kiều Mục không chịu đi cùng, nhất định ở lại chăm sóc bà nên Lăng Minh Mẫn mới tức giận đòi chia tay, Phương Thanh Dĩnh khẽ lắc đầu. “Hóa ra là vậy, cô ấy muốn đi Pháp nên bỏ rơi Kiều Mục.”

Tần Chiêu Chiêu liên tưởng. “Phải rồi, không phải cậu cũng đang định sang năm đi Mỹ du học sao?”

“Không đi nữa.”

Phương Thanh Dĩnh nhàn nhạt buông lời, như thể vừa nói không muốn đi dạo phố. Tần Chiêu Chiêu buột miệng hỏi: “Không đi nữa? Tại sao?”

“Tất nhiên là vì Kiều Mục. Tuy nhiều người nói Mỹ đúng là thiên đường, nhưng với mình, nơi nào có người mình yêu thương, nơi ấy mới là thiên đường. Hà tất phải vượt biển tới tận Mỹ mới thấy thiên đường?”

Nghe Phương Thanh Dĩnh nói, Tần Chiêu Chiêu muốn ghen ghét cũng không ghen ghét nổi. Phương Thanh Dĩnh hiểu thế nào là yêu, thế nào là lựa chọn; cô ấy yêu Kiều Mịch, nhất định có thể làm cho Kiều Mịch vui vẻ, hạnh phúc. Dầu vậy, nỗi chua xót vẫn cuộn lên từng cơn trong lòng Tần Chiêu Chiêu, vẫn vít như dây leo ghì siết.

Niềm hạnh phúc của Tạ Á trái ngược hoàn toàn với nỗi chua xót của Tần Chiêu Chiêu. Gần đây, Tạ Á thường xuyên không ở trường, Âu Dương Hạo thuê nhà riêng, Tạ Á cả ngày thơ thẩn ở chỗ anh. Quốc Khánh nghỉ lễ bảy ngày cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Một mình Tần Chiêu Chiêu canh giữ căn phòng ký túc xá trống không... *Ai bạn bên song sáng, mình với bóng là hai*^[1].

[1] Nguyên văn: “Thủy bạn minh song độc tọa/ Ngã dữ ảnh nhi lưỡng cá” trích từ bài từ Như mộng lệnh kỳ 3 của Lý Thanh Chiêu - một nữ sĩ đa tài thời Tống.

Quốc Khánh năm ngoái Đàm Hiểu Yên tới Thượng Hải, còn hẹn cô Quốc Khánh năm nay xuống Thâm Quyển chơi với cô. Nhưng tình hình Đàm Hiểu Yên hiện tại không sáng sủa lắm, cô không tiện xuống làm phiền.

Năm nay, công ty quảng cáo nơi Đàm Hiểu Yên làm việc làm ăn xuống dốc thấy rõ, tháng sau kém hẳn tháng trước, đến tháng Năm thì không còn lương cho nhân viên. Ban đầu Giám đốc Tầng nói vốn quay vòng gặp một số vấn đề, sẽ phát lương sau. Dần dần không chỉ nợ lương nhân viên mà đến lương trả cho công nhân xây dựng biển quảng cáo cỡ lớn ngoài trời cũng không thanh toán được, chủ nợ ba ngày hai lượt tới vây cửa công ty đòi tiền. Tình hình không ra sao, đến nỗi có người định đến bàn chuyện làm ăn vừa nhìn thấy cảnh này liền quay đầu bỏ của chạy lấy người. Không nhận thêm được việc càng không có tiền, không có tiền lại càng không làm ăn được gì, luẩn quẩn mãi như vậy mấy tháng trời, công ty đã bị đẩy đến đường cùng, không còn chống đỡ nổi nữa. Người có khả năng không ai muốn chết chìm ở đây, người người lục tục kéo nhau đi tìm nơi khác kiếm

com. Đàm Hiểu Yến chưa đi, cô biết với khả năng của mình, muốn kiếm được một suất nhân viên văn phòng ở nơi khác là vô cùng khó, vẫn hy vọng công ty có thể vượt qua khó khăn, mình giữ được việc làm. Nhưng trời phụ lòng người, cuối tháng Bảy, Tăng tiên sinh đột nhiên biến mất, sổ sách ghi chép của công ty không còn một xu, ông ta đã lạng lẽ ném lại công ty rồi rầm, trốn nợ.

Đám chủ nợ tức giận đập phá tương nát luôn công ty. Đàm Hiểu Yến và mấy nhân viên trụ lại những mong có thể kiếm được thứ gì giá trị bù vào mấy tháng tiền lương nhưng không chờ đến lượt các cô, đám chủ nợ đã xúm vào vét sạch, đến mảnh ghế cũng khuân đi.

Đàm Hiểu Yến đã thất nghiệp như thế, giờ phải bắt đầu bôn ba ở chợ việc làm. Cô hy vọng lại may mắn được một vị giám đốc “đúc nhân tài bởi một khuôn” nào đó nhìn trúng như lần trước nên to gan lờ hết phần yêu cầu bằng cấp trong các thông báo tuyển dụng. Cô photo vô số bản sao lý lịch công tác gửi cho vô số công ty, tung lưới mọi nẻo nhưng chẳng lưới nào chụp được cả, không có công ty nào gọi điện mời phỏng vấn. Một tháng tìm việc, một tháng miệng ăn núi lở, càng lúc Đàm Hiểu Yến càng hoảng. Cuối cùng cô đành ngậm ngùi chấp nhận sự thật, sửa đổi mục tiêu kiếm việc.

Ban đầu, cô chỉ muốn làm việc cho các công ty trong nội thành Thâm Quyển, không câu nệ lớn nhỏ. Năm lần bảy lượt gặp trắc trở, cuối cùng đành dồn mục tiêu vào các khu công nghiệp ngoại thành. Nhân viên văn phòng tại các nhà máy không có yêu cầu gì cao, một người có bằng trung cấp nghề cũng có thể đảm trách, chỉ cần làm được việc. Sửa đổi mục tiêu xong, cuối cùng Đàm Hiểu Yến cũng được một nhà máy ở ngoại thành nhận làm nhân viên hành chính tổng hợp, công ty bao ăn ở, lương tháng một ngàn. Lương và đãi ngộ không bằng công ty trước nhưng không còn cách nào khác, cô muốn có việc làm trước, những chuyện khác tính sau.

Đàm Hiểu Yên lưu lạc từ nội thành Thâm Quyển ra vùng ven, Tần Chiêu Chiêu còn xuống chơi thế nào được nữa? Ký túc xá của nhân viên không cho đưa người ngoài vào, dẫu có cho thì vùng ven đô ấy có gì mà chơi bời? Muốn đi vào thành phố cũng mất một, hai tiếng đi xe buýt, vừa tốn tiền vừa tốn thời gian, cô không nên tới gây thêm phiền hà cho Đàm Hiểu Yên.

Chứng kiến Đàm Hiểu Yên vất vả tìm việc, Tần Chiêu Chiêu âm thầm gắng sức lo lắng cho bản thân mình sang năm tốt nghiệp xin việc. Kiếm việc làm ở Thượng Hải còn khó khăn hơn ở Thâm Quyển nhiều, lý lịch tốt nghiệp đại học của cô tốt hơn cái bằng trung cấp nghề của Đàm Hiểu Yên nhưng cũng chẳng đem lại bao nhiêu ưu thế. Từ ngày đại học bùng nổ, có người đã cảm thán mà than: “Giờ sinh viên đại học nhiều như cải trắng ngoài chợ, chẳng đáng mấy hào.”

Thời Tần Chiêu Chiêu còn học cấp hai, sinh viên đại học còn là “nhân tài hiếm có”, có điều chỉ vài năm sau, sinh viên đại học đã nhanh chóng bị rẻ rúng xuống ngang rau cỏ ngoài chợ. Cô không sinh gặp thời hoàng kim phong quang vô hạn của sinh viên đại học. Hiện tại, trừ khi tốt nghiệp các trường danh tiếng còn có chút sức cạnh tranh, sinh viên các trường tầm tầm chẳng đáng gì.

Nghe nói bạn trai Chương Hồng Mai và Từ Anh đều là sinh viên tài cao ở Phục Đán, chắc trăm phần trăm sẽ học tiếp nghiên cứu sinh. Hai cô cũng “phu xướng phụ tùng” quyết định thi nghiên cứu sinh. Năm thứ tư, sinh viên sắp tốt nghiệp chỉ có ba con đường chính, một là thi tiếp nghiên cứu sinh, hai là ra nước ngoài, ba là lao vào kiếm việc. Hai người họ học tiếp nghiên cứu sinh, có thể tiếp tục tình yêu sinh viên, có thể tạm hoãn áp lực tìm kiếm việc làm. Hơn nữa, học nghiên cứu sinh vài năm ra trường sẽ có nhiều cơ hội cạnh tranh hơn, đúng là nhất cử tam tiện.

Tần Chiêu Chiêu không nghĩ tới việc tiếp tục học nghiên cứu sinh, ba mẹ nuôi cô bốn năm đại học có thể nói là đã gắng gỏi hết sức, học thêm vài năm nữa không phải lại tăng thêm áp lực cho ba mẹ sao? Tốt nhất là học xong sớm rồi kiếm việc, kiếm tiền, để ba mẹ nửa đời làm lưng vát vả có cơ hội hưởng phúc.

Tạ Á và Tần Chiêu Chiêu cùng không thi nghiên cứu sinh, chung một nguyên nhân. Tạ Á cũng nói ba mẹ khó nhọc nuôi cô ăn học mười mấy năm, cô không muốn làm ba mẹ khổ thêm nữa.

Sau kỳ nghỉ Quốc Khánh, Tạ Á mặt mũi sáng bừng trở về ký túc xá, thiếu nữ hạnh phúc trong tình yêu đặc biệt xinh đẹp. Tần Chiêu Chiêu nửa thật nửa đùa ra vẻ oán hận cô “trọng sắc khinh bạn”, cô chỉ cười cười. “Cậu cứ tranh thủ mắng mình đi, mình mà dọn đi rồi là hết cơ hội mắng đấy!”

Tạ Á quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dọn tới sống cùng Âu Dương Hạo. Tần Chiêu Chiêu cũng đoán cô đi liền một mạch bảy ngày hẳn là quan hệ giữa hai người có tiền triển mới.

“Các cậu... làm chuyện ấy rồi sao?”

Chuyện này căn bản không cần hỏi tới nhưng Tần Chiêu Chiêu không nhin được. Tạ Á đỏ mặt gật đầu, nhỏ giọng: “Chuyện ấy... thật sự rất tuyệt.”

Tạ Á không kể rõ rốt cuộc “chuyện ấy” tuyệt ra sao, chỉ nói ngày trước làm việc ở câu lạc bộ, sợ dĩ cô kiên quyết không đồng ý tiếp khách ngoài giờ vì muốn dành lần đầu tiên cho người mình thích. Giờ cô và Âu Dương Hạo cùng vẽ nên một nét đẹp đẽ nhất trong thời thanh xuân của cô, thỏa mãn và hạnh phúc dạt dào trong khóe mắt Tạ Á khiến lòng Tần Chiêu Chiêu dâng lên một chút rầu rĩ, thần thờ.

Tạ Á dọn đi rồi; Phương Thanh Dĩnh từ lâu không về ký túc xá; Thường Khả Hân vội vội vàng vàng tìm bạn trăm năm, ngày nào cũng đi xem mắt, rất ít xuất hiện ở phòng; Chương Hồng Mai và Từ Anh cùng nhau thuê nhà bên ngoài để tập trung ôn luyện thi nghiên cứu sinh. Phòng ký túc xá vốn sáu người ở nay chỉ còn mình Tần Chiêu Chiêu cô độc, tịch mịch hoang vắng.

Trời xuôi dần về cuối thu, sương giá ngày một dày hơn, mùa đông đang chậm rãi tiến tới.

Lập đông năm ấy, Tần Chiêu Chiêu biết tin chị gái Kiều Mộc qua đời. Hôm ấy cuối tuần, cô theo lệ gọi điện về trò chuyện với ba mẹ, mẹ kể tin dữ cho cô. Mẹ nói mấy hôm trước tình hình bệnh tật của Kiều Diệp chuyển biến xấu, phải đưa tới bệnh viện, co kéo được tới sáng nay cuối cùng cũng buông xuôi, nhắm mắt lúc mười giờ sáng. Lúc ấy Viên Viên còn đang đi học, bố nó cho người tới đón để con bé nhìn mặt mẹ lần cuối. Con bé tội nghiệp, khóc đến chết đi sống lại.

“Nghe nói trước lúc chết, Kiều Diệp chỉ xin Phương Chính Quân đừng tái giá, cô ấy không muốn Viên Viên có mẹ kế, sợ con gái phải chịu tội thân. Có điều, Phương Chính Quân còn chưa tới bốn mươi, còn tới nửa đời nữa, sao có thể không lấy người khác đây? Mẹ e cậu ta chẳng làm được chuyện này.”

Quả thật rất khó, đàn ông ba, bốn mươi tuổi không có vợ thì nhà nào có ra nhà, nỗi thương vợ của Phương Chính Quân sớm muộn cũng ngấm ngấm ngoài, sau này gặp người hợp ý, tái giá cũng là chuyện bình thường. Đời Viên Viên từ nay phụ thuộc cả vào người mẹ kế này có tốt hay không. Nói đi cũng phải nói lại, dẫu có tốt thì sao? Mộc Lan ngày trước cũng không phải là mẹ kế ác độc, nhưng Kiều Diệp vẫn oán hận bà, cho rằng bà và con trai giành giật hết tình thương của ba dành cho mình. Làm mẹ kế cũng không sung sướng gì!

Kiều Diệp mắt cũng không có gì bất ngờ, nhưng nghe tin Tần Chiêu Chiêu vẫn không nén nổi sững sờ, buồn đau. Cô không thân quen hay qua lại với Kiều Diệp, chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy buồn đến thế, đặc biệt mỗi lần nghĩ tới Viên Viên tội nghiệp lại càng nhói lòng. Viên Viên gọi cô nhớ tới chuyện Kiều Mục mất mẹ năm xưa.

Run rẩy, Tần Chiêu Chiêu nhắn tin cho Kiều Mục một tin, sáu chữ ngắn gọn: “Kiều Diệp vừa mất hôm nay.”

Nhận được tin nhắn, nhét điện thoại vào túi, tay Kiều Mục khẽ run.

Kiều Diệp chết rồi... Người chị khác mẹ cậu từng oán hận cuối cùng cũng chết rồi. Cậu không cảm thấy vui vẻ hay hả dạ thì ít nhất cũng phải thờ ơ, lãnh đạm chứ? Tại sao vừa đọc được tin nhắn kia lòng cậu bỗng chấn động, tay chân run rẩy như vậy?

Kiều Mục không thừa nhận mình đang buồn. Sao cậu phải buồn? Trên danh nghĩa, Kiều Diệp là chị gái cậu nhưng giữa hai người hoàn toàn không tồn tại thứ gọi là tình thân. Lúc ba còn sống, quan hệ của hai người đã rất tệ, ba mất coi như trở mặt thành thù. Cậu không yêu thương người chị này, làm gì có chuyện buồn thương vì chị ta, cậu chỉ... chột nhói lòng.

Kiều Diệp đi rồi, đi nhanh quá! Ba mẹ không còn, ngay cả người chị cậu không muốn nhận cũng mất. Từng người, từng người Kiều gia lần lượt bỏ cậu mà đi, giờ đây chỉ còn mình cậu lẻ loi giữa cõi đời này... Kiều gia chỉ còn mình cậu. Nghĩ tới đây, Kiều Mục bỗng cảm thấy đau xót, bi ai xé lòng.

Tối hôm đó, Kiều Mục ngồi bên đàn dạo *Bản giao hưởng Định mệnh* của Beethoven. Tiếng nhạc dồn dập, hoang mang, kinh hãi vang vọng khắp căn phòng. Đàn, đàn mãi, lệ rơi đầy mặt.

Chương 25

Trước kỳ nghỉ đông, Kiều Mục gọi điện cho Tần Chiêu Chiêu hỏi cô có muốn mua vé tàu về quê ăn Tết không.

“Mình định về quê, Phương Thanh Dĩnh nói cô ấy có thể giúp mua vé giường nằm. Mình nghĩ cậu đi mua vé về quê cũng vất vả nên nhờ cô ấy mua hai vé rồi, đến lúc ấy chúng ta cùng về. Cậu thấy được không?”

Cô không tin vào tai mình. “A... Được! Tất nhiên là được!”

Từ khi Phương Thanh Dĩnh quen Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu rất biết điều không chạy tới tìm cậu nữa, cũng rất ít liên lạc. Cô là nàng tiên Ốc dụ hiền, chỉ xuất hiện khi cậu cần tới, cậu không cần, cô sẽ lặng lẽ rút về chiếc vỏ của mình.

Chỉ có tình yêu tuổi trẻ mới khiến người ta có thể toàn tâm toàn ý như vậy. Yêu là sẵn sàng trả giá không oán không hận, không thể đánh giá là đúng hay sai. Một chữ “tình” vốn không có lý lẽ.

Quả thật, nghỉ đông hàng năm, muốn mua vé về quê là chuyện khiến Tần Chiêu Chiêu đau đầu nhất. Trước Tết, sau Tết, muốn mua vé tàu khó hơn lên trời, có thể lên được tàu đã muốn thấp hương khăn vái trời Phật rủ lòng thương, không dám vọng tưởng mua được vé ngồi chứ đừng nói có vé giường nằm. Cô cũng không muốn mua vé nằm, mấy trăm đồng quả thật quá đắt, chỉ đi mười mấy tiếng thực ra cũng không lâu quá, cố gắng vẫn có thể đứng được tới khi về đến nhà. Có điều, trên tàu thật sự rất đông, toa tàu chật như nêm, người béo bị chen đến tóp lại thành người gầy, người gầy như tro xương. Chuyện cô ngán ngẩm nhất là phải chen chúc, có lần về nhà,

cô buồn đi vệ sinh mà không đi được, người chen nhau chắn hết cửa nhà vệ sinh.

Giờ Kiều Mực gọi điện nói có thể mua giúp vé giường nằm, tuy cô cũng hơi tiếc tiền nhưng cậu đã có lòng lo cô không dễ mua được vé tàu, lại có thể đi cùng cậu, hai niềm vui gộp lại khiến cô tạm thời đẩy chuyện tiền bạc sang một bên. Vé giường nằm đắt một chút cũng không sao.

Vui mừng quá đi, cô có chút nghi hoặc, sao năm nay Kiều Mực lại về quê ăn Tết? Ở quê cậu đâu còn người thân? Kiều Mực chỉ đơn giản nói: “Có vài việc cần xử lý.”

Gặp nhau ở nhà ga, Kiều Mực nhất quyết không lấy tiền của Tần Chiêu Chiêu. Cậu nói trước kia được cô giúp nhiều, coi như lần này cậu tặng cô vé tàu. Cô muốn từ chối, cậu nghiêm túc nhìn cô. “Cậu có coi mình là bạn hay không? Nếu có thì đừng nhắc chuyện tiền nong nữa.”

Tần Chiêu Chiêu lập tức ngậm miệng, sao cô có thể không coi Kiều Mực là bạn đây? Được làm bạn của cậu là vị trí an ổn cuối cùng của cô rồi.

Tần Chiêu Chiêu lần đầu ngồi toa giường nằm, thật sự dễ chịu hơn toa ghế cứng nhiều. Giường hai tầng, Kiều Mực nhường Tần Chiêu Chiêu giường dưới còn mình trèo lên trên, suốt mười mấy tiếng cậu cơ hồ chỉ ngủ. Ban ngày Tần Chiêu Chiêu không ngủ được, nửa nằm nửa ngồi trên giường nhắn tin chuyện gẫu với Đàm Hiểu Yên. Đàm Hiểu Yên biết cô đang đi cùng Kiều Mực liền sốt sắng gọi điện tới, chưa nói đã cười. “Chắc cậu đang hưởng thụ lần về quê này nhỉ?”

Kiều Mực nằm ngủ phía trên, Tần Chiêu Chiêu nhỏ giọng. “Ừ, mọi lần về quê mình chỉ hận sao tàu không đi nhanh lên, giờ chỉ mong nó càng chậm càng tốt.”

“Chiêu Chiêu, cậu thích cậu ấy như thế, rốt cuộc hai người có cơ hội không vậy?”

Cô thành thật lắc đầu. “Không có, cạnh cậu ấy lúc nào cũng có rất nhiều cô gái tốt.”

“Vậy cậu hãy thực tế một chút, nghiêm túc đi tìm bạn trai đi. Chiêu Chiêu, sang năm cậu hai mươi hai rồi, đến lúc phải tìm người yêu rồi.”

“Hiểu Yến, cậu đừng có kiêu vừa mới có bạn trai đã lên mặt người lớn với mình! Cậu cũng mới có người yêu được mấy tháng thôi.”

Đàm Hiểu Yến cười hì hì: “Mình có, cậu không có, mình thừa tư cách nói cậu.”

Đàm Hiểu Yến chuyển sang làm cho công ty có vốn đầu tư của Hồng Kông ở ngoại thành thì hỷ sự tới. Mấy vị quản lý trong xưởng, bất kể già trẻ, chỉ cần là người chưa vợ đều có ý với cô. Cũng là chuyện yêu điếu thực nữ, quân tử hảo cầu thôi!

Người tấn công sớm nhất là quản lý phòng tài chính, quê ở Phạt Sơn, Quảng Đông, cũng coi như dân địa phương, lương cao. Vốn anh ta có thể là người giành ưu thế lớn nhất nhưng tuổi hơi cao, tính ra cũng ba mươi lăm, hơn Hiểu Yến mười bốn tuổi. Đương nhiên Đàm Hiểu Yến không vừa mắt ông chú này, lương cao đến mấy cũng không thấm vào đâu, cô không phải kiểu con gái thích những người đàn ông chín chắn, trưởng thành, cô thích những chàng trai trẻ trung, khỏe mạnh.

Vì thế mấy vị quản lý lớn tuổi trong xưởng bị cô lờ hết, chỉ để ý tới Thành Kiệt, tổ trưởng tổ 1 phân xưởng lắp ráp. Thành Kiệt là người Nam Sung, Tứ Xuyên, lớn hơn cô năm tuổi, dáng người cao to, nhanh nhẹn, mặt chữ “quốc” vuông vắn, trắng trẻo, tóc ngắn mượt mà, ăn to nói lớn. Dưới

tầng ký túc xá nhà máy có một sân bóng rổ, Thành Kiệt thường cùng một nhóm nhân viên khỏe sức khỏe trên sân bóng, luôn khiến không ít cô gái chạy tới cổ động, vỗ tay. Ở nhà máy này, Thành Kiệt được liệt vào diện ưa nhìn, được chị em phụ nữ yêu thích.

Còn Đàm Hiểu Yên cũng được cánh nam giới trong xưởng bình bầu là mỹ nữ. Bình thường cô làm việc trong văn phòng, rất ít khi xuống xưởng. Mỗi lần vô tình đi giao công văn, tài liệu cho bộ phận sản xuất phải đi qua xưởng, sẽ nghe sau lưng có tiếng đàn ông gọi: “A Yên à...”

Người Quảng Đông có thói quen thêm chữ “A” đằng trước tên gọi, vừa ngắn gọn vừa thân mật.

Ban đầu thấy có người gọi, Đàm Hiểu Yên sẽ quay lại, tưởng có người tìm mình. Nhưng nhìn quanh không thấy người gọi đâu, mắt nhìn về phía nào là đám đàn ông ở đó lại len lén cười, sau này cô cũng hiểu ra, bọn họ gọi không phải để tìm cô. Chẳng qua thấy cô nhân viên văn phòng xinh đẹp nhìn chưa đã mắt đã đi mắt nên họ cố tình gọi lại để ngắm thêm một lúc mà thôi.

Thực ra Đàm Hiểu Yên không hề khó chịu chuyện bị nhìn chăm chăm hay bị gọi. Mỗi lần đi qua xưởng cô đều có cảm giác mình như là công chúa được nhận vô số ánh mắt thương thức và ái mộ.

Từ ngày Đàm Hiểu Yên yêu Thành Kiệt, rất nhiều nam công nhân hâm mộ anh ta muốn chết, mà cô cũng trở thành đối tượng hâm mộ của các chị em. Trong mắt mọi người, họ đúng là một cặp xứng đôi vừa lứa.

Đàm Hiểu Yên yêu Thành Kiệt, Tần Chiêu Chiêu vừa mừng vừa lo. Cô nhớ tới chị Tiểu Đan cũng lấy chồng Tứ Xuyên, khi ấy bác Chu gái vẫn lo lắng con gái gả đi xa không có họ ngoại ở gần dễ bị ức hiếp.

Cô vừa bày tỏ băn khoăn, Đàm Hiểu Yên đã cười ngất. “Không phải thế đâu. Sao cậu nói giống y như mẹ mình thế? Mẹ mình vừa nghe mình nói tìm được một anh chàng Tứ Xuyên cũng phản ứng y sì.”

Mẹ Đàm Hiểu Yên có cùng lo lắng như bác Chu gái, xem ra lòng mẹ đối với chuyện chồng con của con gái đều giống nhau.

“Mẹ mình chỉ mong mình về quê kiếm người yêu, có điều mình ra ngoài đi làm, làm sao về quê tìm được đây! Tìm được người làm cùng, giờ lẽ nào chỉ vì vùng miền mà bỏ hay sao?”

Đàm Hiểu Yên quen Thành Kiệt, mẹ cô cũng chẳng còn cách nào, chỉ bảo cô Tết đưa anh chàng này về ra mắt. Tết âm lịch năm nay Đàm Hiểu Yên sẽ đưa bạn trai về, Tần Chiêu Chiêu vô cùng chờ mong.

Mười mấy tiếng dài tựa năm chớp mắt đã qua, Tần Chiêu Chiêu nghe loa báo ga kể là quê mình, trong lòng nảy sinh chút muộn phiên: “Sao đã tới rồi?”

Kiều Mộc xoay người xuống giường, đi rửa mặt rồi cùng ngồi trên giường Tần Chiêu Chiêu. Hai người cùng nhìn cảnh núi đồi trùng điệp không ngừng lướt qua cửa sổ, chuyện phiếm vài câu. Cô cẩn thận dò hỏi Kiều Mộc về Phương Thanh Dĩnh, cậu thản nhiên trả lời: “Cô ấy có căn bản từ trước, học lên tay rất nhanh.”

Đây là nhận xét thuần túy với tư cách một giáo viên, rõ ràng sau khi chia tay Lăng Minh Mẫn, tạm thời cậu chưa thể quen cô gái khác nhanh như vậy.

Không hiểu sao lòng Tần Chiêu Chiêu như được nói lỏng, giọng nói nhẹ nhàng, thoải mái: “Phải rồi, lần này về quê, nếu có thời gian thì ghé nhà mình ăn cơm nhé! Dù sao cũng lâu rồi cậu chưa về Trường Cơ, có cơ hội thì ghé qua thăm một chút.”

Nói xong, cô mới cảm thấy không ổn, bảo Kiều Mục về Trường Cơ thăm cái gì đây? Tuy cậu lớn lên ở đây nhưng giờ nơi đó là nhà của Phương Chính Quân, chẳng còn quan hệ gì với cậu nữa. Hơn nữa, căn nhà kia còn ghi dấu chuyện cậu và Kiều Diệp trở mặt thành thù. Về Trường Cơ chắc chắn không phải việc khiến cậu cảm thấy vui vẻ.

Kiều Mục không từ chối thẳng. “Đến lúc đó rồi tính.”

Tàu thổi còi báo dừng bánh, tàu chỉ dừng lại ga vài phút, hai người lựa thời gian xuống tàu. Kiều Mục đeo ba lô của mình, cầm túi hành lý hộ Tàn Chiêu Chiêu, bản thân cô chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ. Mấy năm học ở Thượng Hải, lần nào cô cũng phải tự mình xách đồ đạc chen chúc trên tàu. Đây là lần đầu tiên cô có thể dựa vào một chàng trai, không cần tự vác hành lý lên xuống. Nếu cậu là bạn trai của cô thì tốt quá! Đáng tiếc, hoàn toàn không phải.

Ra khỏi ga, hai người vô tình gặp Lãng Minh Mẫn ở cửa soát vé, hóa ra cô cũng đi cùng chuyến với họ. Ở ga Thượng Hải đông đúc không thấy nhau, đến khi xuống tàu ở quê vắng vẻ hơn mới dễ nhận ra người quen.

Lãng Minh Mẫn thấy hai người, sắc mặt có phần khó coi nhưng vẫn làm ra vẻ bình thản. “Trùng hợp quá, hai người cũng đi chuyến này à?”

Kiều Mục thấy cô, ánh mắt vô cùng phức tạp. “Ừ, khéo thật. Phải rồi, em chuẩn bị đi du học tới đâu rồi? Mọi chuyện thuận lợi chứ?”

“Chuyện của em không cần anh quan tâm, anh lo cho bà anh là đủ rồi. Dù sao trên đời này chẳng ai quan trọng bằng bà anh.”

Người trẻ tuổi dễ bị kích động, không cách nào duy trì vẻ bình thản mãi, động chút là nổi giận. Lãng Minh Mẫn quay đầu nhìn Tàn Chiêu Chiêu,

châm biếm: “Tần Chiêu Chiêu, xem ra tâm nguyện của cậu cũng thành rồi nhỉ? Thâm thích Kiều Mục bao nhiêu năm như vậy, giờ cũng có kết quả rồi. Giờ chắc cậu vui mừng lắm nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu luôn giấu kín tình cảm với Kiều Mục, không bao giờ để lộ ra ngoài; giờ Lăng Minh Mẫn nói thẳng trước mặt cậu khiến cô đỏ mặt, luống cuống lắp bắp: “Mình... không phải...”

Cô muốn giải thích nhưng Lăng Minh Mẫn không rảnh để nghe. Ra khỏi ga đã có người đem xe tới đón, Lăng Minh Mẫn bỏ đi ngay. Kiều Mục vẫn trầm mặc đứng bên, Tần Chiêu Chiêu không dám ngẩng lên nhìn cậu, mặt nóng bừng. Để cậu biết mình thâm thích cậu, cô vừa thẹn vừa luống cuống.

Cũng may, có mấy tài xế taxi xúm lại kiếm khách phá vỡ tình cảnh khó chịu này. Kiều Mục thương lượng giá cả với một lái xe, để ông ta xách hành lý cất vào cốp xe, sau đó nhẹ nhàng kéo Tần Chiêu Chiêu đang cúi đầu một bên như đứng chịu phạt: “Đi thôi, lên xe về nhà nào!”

Suốt dọc đường, Kiều Mục không hề đề cập tới chuyện ở ga, Tần Chiêu Chiêu càng không dám nhắc tới, có điều mặt đỏ mãi không tan.

Nghỉ đông ở nhà, Tần Chiêu Chiêu bị mẹ nhắc nhở: “Chiêu Chiêu, xem ở trường có đối tượng nào tốt thì tiến hành đi. Hết năm nay con hai mươi ba rồi, không còn nhỏ nữa, đến bạn trai cũng không có là sao?”

Ở chón nửa tỉnh nửa quê như Trường Cơ, con gái hai mươi hai, hai mươi ba đã có thể bàn chuyện hôn nhân được rồi. Tuổi này mà chưa có bạn trai sẽ có người dị nghị: “Hai mươi mấy tuổi đầu vẫn chưa có bạn trai, hay là có vấn đề gì rồi?”

Vì thế, Tần mẹ phải nhắc nhở con gái mau đi kiếm người yêu, trước kia bà e ngại không muốn con yêu sớm, giờ lại sợ con yêu muộn. Ai bảo con

gái Trung Quốc cứ phải lựa đúng thời điểm chứ, yêu sớm không được, muộn cũng không xong; không đúng lúc sẽ bị người ta bàn ra tán vào. Hơn nữa, ở Trường Cơ, con gái hai lăm chưa chồng bị xem như ế, tính như vậy Tần Chiêu Chiêu còn hai, ba năm nữa thôi. Mấy năm này tranh thủ tìm một chàng trai thích hợp, yêu đương tìm hiểu một, hai năm cho kĩ càng, mọi chuyện thuận lợi là hai lăm tuổi vừa vặn kết hôn. Có điều, thời gian chẳng đợi con người, nếu không tranh thủ mà tìm người yêu sẽ thành gái quá lứa, chuyện này khiến Tần mẹ sốt ruột thay con gái.

Tần Chiêu Chiêu nói qua loa: “Con biết rồi!”

Tần Chiêu Chiêu còn chưa thềm lo tới chuyện chung thân đại sự của bản thân, với cô chuyện kết hôn còn rất xa vời. Dù sao cô mới qua sinh nhật hai mốt chưa được bao lâu, vẫn trong tuổi rục rờ của đời người, lại chẳng có bạn trai lưỡng tình tương duyệt^[1] thì sao phải lo lắng tới chuyện kết hôn, càng không cần phải lo chuyện kết hôn mà cố gắng đi tìm bạn trai. Huống hồ, trước nay lòng cô chỉ có một người.

[1] Nghĩa là hai bên đều có cảm tình với nhau.

Tần mẹ còn muốn nói thêm nữa nhưng Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng ngắt lời: “Mẹ, con sang nhà Đàm Hiểu Yên đây.”

Đàm Hiểu Yên đưa Thành Kiệt về quê ra mắt ba mẹ, vợ chồng Đàm thị tương đối hài lòng. Có điều, hai người còn trẻ, nên tạm chưa đề cập tới chuyện kết hôn. Mẹ Đàm Hiểu Yên dặn con gái phải cẩn thận “sát hạch” chàng rể, đã vậy còn dặn đi dặn lại: “Chưa kết hôn tuyệt đối không được làm bậy đâu đấy, nếu không chỉ thiệt con thôi.”

Đến nhà Đàm Hiểu Yên, Tần Chiêu Chiêu được nghe kể chuyện yêu đương của Đàm Hiểu Yên và Thành Kiệt: quen nhau thế nào, thân nhau ra sao, lần đầu hôn nhau thế nào... Lúc ấy Thành Kiệt tỏ lộ tình cảm với cô,

sau đó nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán cô một cái. Một chút thôi mà toàn thân cô tê rần như có luồng điện chạy dọc thân mình.

Tần Chiêu Chiêu chưa từng hôn người khác giới, nghe Đàm Hiểu Yên miêu tả sinh động như vậy chợt thấy hâm mộ, ước ao. Bao giờ cô mới nhận được một nụ hôn tình ý đây? Năm nào? Tháng mấy? Ngày nào? Ai? Cô hoàn toàn không biết, chỉ có thể thần thờ chờ vận mệnh từ từ hé mở...

Chương 26

Từ lúc về nhà, Kiều Mục không hề liên lạc lại với Tần Chiêu Chiêu. Lăng Minh Mẫn nói toạc ra chuyện cô thăm mếu Kiều Mục bao nhiêu năm hẳn khiến cậu muốn giữ khoảng cách với cô? Vì thế cậu cố ý không liên lạc lại, cô cũng chẳng có dũng khí gọi cho cậu.

Đến tận mừng Một Tết, cô mới nhận được điện thoại chúc Tết của Kiều Mục, còn hỏi có tiện để cậu tới chúc Tết nhà cô không. Mừng Một người ở đây thường có thói quen đi chúc Tết người thân, vì thế Kiều Mục mới hỏi có tiện không, có điều thân thích của vợ chồng Tần thị đều ở nông thôn, đường xá xa xôi, Tết âm lịch cũng rất ít khi về.

Kiều Mục tới chúc Tết, vợ chồng Tần thị tiếp đãi như khách quý. Hai người đều nói, mấy năm không gặp cậu đã cao lớn, trưởng thành rồi. Tần mẹ còn nhanh miệng khen: “Càng lớn càng giống mẹ!” Ánh mắt Kiều Mục buồn bã, môi khẽ nở nụ cười gượng.

Kiều Mục ngồi không bao lâu đã xin cáo từ bắt cháp Tần Chiêu Chiêu và ba mẹ giữ cậu lại ăn cơm. “Chiều nay cháu phải về Thượng Hải rồi, không ở lại ăn cơm được.”

Tần Chiêu Chiêu chần động. “Mới mừng Một Tết, sao cậu đã về Thượng Hải rồi?”

“Ừ, mình về quê có việc, xong việc thì đi. Mặc dù ở Thượng Hải có đi Lan nhưng không gặp bà ngoại cũng không an tâm.”

Tần Chiêu Chiêu còn tưởng nghỉ đông xong lại có cơ hội cùng đi với Kiều Mục về Thượng Hải, không ngờ cậu lại đi trước. Cô nhất thời thất vọng, nhưng vẫn cố kiềm nén mỉm cười. “Vây... lên đường suôn sẻ nhé!”

Tần Chiêu Chiêu đưa Kiều Mục ra ngoài, tiễn cậu tới tận đường lớn. Một bên đường lớn chính là cổng khu “Trung Nam Hải”, lúc Kiều Mục đi qua đó, bước đi rất chậm. Cậu còn ngẩng mặt nhìn lại ban công quen thuộc của ngôi nhà ba tầng kia, trong mắt chứa đựng nỗi thương cảm, đau buồn khó nói.

Tần Chiêu Chiêu nhẹ nhàng: “Ba con Viên Viên hôm nay không có nhà, năm nay họ về nhà nội ăn Tết.”

Kiều Mục im lặng, rầu rĩ cúi đầu một lúc mới đi tiếp, trầm mặc đi thẳng tới bến xe bus mới thờ dài nã nề. “Mình bán nhà rồi, chỉ sợ sau này khó có cơ hội về nữa. Trường Cơ... Có lẽ đây là lần cuối cùng mình trở lại nơi đây.”

Lần này Kiều Mục về quê để nhận tiền bán nhà. Hộ khẩu của cậu ở Thượng Hải, tương lai phát triển ở Thượng Hải, ngôi nhà ở quê có giữ cũng chẳng để làm gì, nhà bỏ không dùng cũng không tốt. Cậu mợ đã khuyên cậu bán nhà từ lâu, nhưng ngày ấy cậu còn tiếc nuối, đến giờ đã quyết định rồi.

Làm thủ tục bán nhà, giao tiền xong xuôi, Kiều Mục lòng đau như cắt rời khỏi ngôi nhà vốn thuộc về mình, ánh mắt có phần mông lung. Ngôi nhà

này từng như một phần sinh mệnh của cậu. Lúc cậu rời đi, lại nghe âm thanh vui vẻ của cặp vợ chồng mua nhà:

“Mình à, khổ sở bao nhiêu năm giờ cũng có cái nhà của riêng mình rồi.”

“Ừ, thật cuộc mình cũng có nhà rồi! Mai em sẽ về nhà mẹ đón Ngưu Ngưu qua. Ba người chúng ta cùng sum vầy đón năm mới.”

Nghe họ kể chuyện, Kiều Mục càng đau đớn. Vì sao người khác có thể sum họp, vui vẻ đón Tết còn cậu thì không? Giờ muốn gặp ba mẹ chỉ có thể tới nghĩa trang.

Ba mươi Tết, người ở đây có lệ viếng mộ mà tổ tiên. Trong nghĩa trang, người ra người vào tảo mộ không dứt, đa số đều là một nhà con bông con bé tới giấy cỏ, bày đồ cúng, hóa vàng, cầu tổ tiên phù hộ cho gia đình bình an. Riêng Kiều Mục đi một mình. Cậu mang theo rất nhiều tiền giấy tới đốt trước mộ ba, một xấp tiền vàng cháy bùng trong ngọn lửa đỏ hóa thành tro bụi xám trắng, gió thổi tro bay đầy trời như tuyết. Tro vương đầy mắt cậu, đôi mắt ngấn lệ, cuối cùng lệ nóng loang khắp gương mặt.

Kiều Mục đi rồi, tâm trạng Tần Chiêu Chiêu vẫn chưa khá lên, không vực dậy nổi.

Mùng Năm Tết, bạn bè trung học tụ họp, Vu Thiển gọi điện giục cô tham gia, còn hứng chí bùng bùng hỏi chuyện cô và Kiều Mục: “Nghe Diệp Thanh nói ở Thượng Hải cậu và Kiều Mục quen nhau phải không? Mau đến đây nói cho bọn này nghe xem nào!”

Tin tức của Diệp Thanh tất nhiên từ Lăng Minh Mẫn mà ra, không ngờ nhanh chóng truyền đến tai Vu Thiển rồi. Những lời này càng khiến Tần Chiêu Chiêu không muốn đi. Cô không muốn bị mọi người vây quanh “tam đường hội thâm”, vì thế chẳng những cô không đến, còn dặn ba mẹ nếu có

bạn học gọi tới nhất định nói mình đi vắng. Cô không muốn đi để làm thỏa mãn trí tò mò của kẻ khác.

Cứ như vậy, Tần Chiêu Chiêu tránh mặt bạn học suốt kỳ nghỉ đông. Đến tận khi sắp hết kỳ nghỉ, chuẩn bị đi Thượng Hải cô mới vào thành phố mua ít đồ dùng thì vô tình gặp Chu Minh Vũ. Cậu ta không học đại học, được nhà lo lót cho vào một trường dạy nghề, vài năm sau kiếm lấy tấm bằng. Giờ cậu ta đang dắt theo một cô gái thời thượng, thấy Tần Chiêu Chiêu liền gọi to: “Tần Chiêu Chiêu, không ngờ gặp được cậu. Giờ cậu cũng khó lường quá đi. Đi học ở Thượng Hải mấy năm giờ “chảnh” như dân Thượng Hải rồi, bạn bè mời mà không thèm đến.”

Hiểu lầm rồi... Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt. “Hôm đó mình không khỏe nên không đến được.”

“Không khỏe thật hay giả vậy? Khó khăn lắm mới có năm Mộc Mộc về, cũng bớt thời gian đi tụ họp bạn bè, thế mà cậu không thèm đến làm nó thất vọng một phen.”

Lâm Sâm đã về, Tần Chiêu Chiêu giật mình. “Lâm Sâm phục viên rồi sao?”

“Mộc Mộc không phục viên, thẳng ranh ấy thi vào trường quân đội, chắc còn phải ở trong quân doanh tám hay mười năm nữa ấy!”

Lâm Sâm thi vào trường quân đội, Tần Chiêu Chiêu bất ngờ. Cô nhớ rõ ngày trước đi học, cậu ấy không hề có hứng thú với chuyện học hành, nào ngờ vào bộ đội lại ôn luyện để đi thi.

Chu Minh Vũ nói, sau khi Lâm Sâm nhập ngũ, tới Phúc Kiến được phân đi trấn thủ hải đảo, đảo là đảo hoang, chẳng có dân cư, chỉ có quân đội đóng. Ở đảo hoang, vì biểu hiện tốt nên cậu được lãnh đạo đề cử tới trường

quân đội. Cơ hội hiếm có đương nhiên phải nắm cho chắc. Mặc dù trước kia cậu không hứng thú với sách vở, chỉ chăm chú chúi mắt vào quán net chơi vui quên về, nhưng lính trấn đảo hoang gần như bị cô lập với thế giới, cậu có ham chơi thì trên đảo cũng chẳng có gì mà chơi. Vì thế cậu đành hạ quyết tâm ôn luyện, cuối cùng thi đỗ vào trường quân đội.

“Thằng nhãi này ra đảo vài năm, giờ đen như dân châu Phi, hôm ấy tụ tập suýt thì không ai nhận ra nó nữa. Có điều Diệp Thanh lại khen nó giờ rất có phong thái quân nhân.”

Tần Chiêu Chiêu không thể tưởng tượng được cái “phong thái quân nhân” của Lâm Sâm hiện tại ra sao, dù sao thời học sinh cậu cũng là quỷ gây sự trá hình. Kể cũng tiếc đã không tham gia buổi họp lớp, cô rất muốn gặp cậu, vậy mà lại lỡ mất cơ hội này. Chu Minh Vũ nói hôm qua Lâm Sâm đã quay lại trường quân đội rồi, nhưng cậu ta có số điện thoại, có thể cho cô.

“Trường quân đội quản lý nghiêm ngặt, sinh viên không được dùng di động nên nó cho mình số máy riêng trong ký túc. Gọi buổi tối hay cuối tuần thì tốt hơn.”

Tần Chiêu Chiêu lưu số điện thoại Chu Minh Vũ cho vào di động, nhưng cô biết khả năng mình gọi cho Lâm Sâm cực kỳ nhỏ bé. Bao nhiêu năm không gặp, giờ gọi biết nói gì đây? Huống chi quan hệ giữa hai người có phần khó nói, nếu là họp lớp một nhóm người cùng tụ tập hi hi ha ha nói cười còn có thể vui vẻ một chút, một mình nói chuyện điện thoại, nhất định cô sẽ căng thẳng, hồi hộp không biết nói gì.

Vì thế, số điện thoại của Lâm Sâm cứ như vậy nằm lặng trong di động của Tần Chiêu Chiêu, hết như ngủ đông.

Học kỳ hai năm thứ tư bắt đầu.

Kỳ này căn bản không có tiết học, sinh viên năm cuối ai nấy đều vội vã, ký túc xá trống không. Mọi người ai nấy chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, lập kế hoạch xuất ngoại hay đa số nỗ lực bôn tẩu xin việc. Tần Chiêu Chiêu cũng bắt đầu đi vòng quanh các hội chợ việc làm gửi sơ yếu lý lịch, hy vọng có thể tìm được một đơn vị có ý muốn ký hợp đồng trước khi tốt nghiệp.

Có thể dùng hai từ “kinh hoàng” để hình dung cảm giác của cô khi lần đầu tiên tham gia một hội chợ việc làm cỡ lớn. Người tham gia hội chợ đông khủng khiếp, có thể so với sân ga ngày Tết. Cô chưa kịp nhìn kỹ thông báo tuyển dụng của một công ty đã bị một sóng người đẩy đi. Dốc hết sức nhét sơ yếu lý lịch của mình vào chồng hồ sơ giữa một rừng cánh tay đang rướn cao, có điều nhét vào như vậy có tác dụng hay không, cô hoàn toàn không rõ.

Vất vả thoát khỏi hội chợ tuyển dụng, đầu óc cô tả tơi, áo quần xộc xệch, đôi giày bóng loáng in hằn vô số dấu chân người khác. Ban nãy, trong tình cảnh hỗn loạn chen không nổi ấy, cô biết rõ mình phải chịu không biết bao nhiêu cú giẫm vào chân, cũng biết mình đã giẫm lên chân vô số người. Suy cho cùng chỉ có một chữ... Loạn! Loạn vô cùng, thậm chí không ít kẻ cấp còn thừa cơ đục nước béo cò, thường xuyên có những người đi xin việc mặt buồn rười rượi tìm tới bảo vệ xin giúp đỡ, không tìm ví thì tìm giấy tờ. Tiến mất là chuyện nhỏ, giấy tờ mất mới thật phiền phức. Bảo vệ ở đây đã quá quen thuộc với những chuyện này, bảo họ đi tìm quanh các thùng rác xung quanh.

Lần đó Tần Chiêu Chiêu chen chúc trong hội chợ việc làm coi như ủng hộ công, không một công ty nào có hồi âm. Bao nhiêu hồ sơ cô gửi đi chắc đều thành giấy vụn hết rồi. Vẫn cố giữ vững tinh thần, tiếp tục tham gia thêm mấy hội chợ việc làm tương tự nữa nhưng không ăn thua, cô vẫn thất bại hết lần này đến lần khác, trong khi đó trong lớp có rất nhiều sinh viên người Thượng Hải đã xin được việc làm. Sinh viên bản địa có những lợi thế nhất

định: gia đình sống ở đây mấy mươi năm; quan hệ, đường đi nước bước rành rẽ hơn sinh viên ngoại tỉnh nhiều, vì thế tìm việc cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa, rất nhiều cơ quan khi đăng thông báo tuyển dụng đều ưu tiên sinh viên có hộ khẩu Thượng Hải, sinh viên ngoại tỉnh ảm ức có làm ảm ỉ lên là không công bằng thế nào cũng vô dụng.

Cũng là sinh viên ngoại tỉnh nhưng Tạ Á may mắn hơn Tần Chiêu Chiêu nhiều, Âu Dương Hạo tìm giúp cô một chân thư ký, không cần vất vả chen chúc trong các hội chợ việc làm. Tạ Á nói sẽ để ý giúp cô xem có công việc nào thích hợp không, Tần Chiêu Chiêu vô cùng cảm kích nhưng không dám mong chờ gì. Muốn tìm một công việc thích hợp khó khăn ra sao, bản thân cô hiểu rất rõ.

Hằng ngày, Tần Chiêu Chiêu dành nhiều thời gian để ý đến các thông báo tuyển dụng trên các báo hay website tìm kiếm nhân tài. Hồ sơ gửi đi như tuyết bay nhưng số được hồi đáp lại vô cùng ít ỏi. Cô không phải sinh viên trường đại học nổi tiếng, chuyên ngành không mấy hấp dẫn, hơn nữa lại tốt nghiệp năm nay nên còn thiếu kinh nghiệm. Hồ sơ như vậy thường bị phòng nhân sự của các công ty loại ngay từ vòng một. Cho dù thỉnh thoảng vẫn nhận được vài thông báo tới phỏng vấn nhưng cô vẫn rất xui xẻo, bị từ chối vì lý do tương tự.

Tần Chiêu Chiêu ấn tượng nhất là hai lần phỏng vấn trong một ngày. Buổi sáng cô tới phỏng vấn vị trí trợ lý giám đốc ở một công ty điện tử, buổi chiều phỏng vấn vị trí văn thư ở một xí nghiệp có vốn đầu tư Đài Loan. Hai nơi cùng không hẹn mà hỏi mức lương mong muốn của cô.

Ở công ty điện tử, cô đề xuất mức lương dành cho trợ lý như thường thấy trong các thông báo tuyển dụng ở chợ việc làm. Vị quản lý cười. “Cô vừa mới tốt nghiệp đã mong có mức lương như thế này sao? Đây là mức lương dành cho nhân viên đã có ba năm kinh nghiệm. Cô còn trẻ, đừng quá kiêu ngạo, biết khiêm tốn mới tốt.”

Thái độ của quản lý cho Tần Chiêu Chiêu biết lần này tám, chín phần không ăn thua. Rút kinh nghiệm, buổi chiều tới phỏng vấn ở công ty có vốn đầu tư Đài Loan, người tuyển dụng hỏi mức lương yêu cầu ra sao, cô khiêm tốn nói ra một con số tương đối thấp. Kết quả bị người tuyển dụng nói một câu khiến cô vô cùng xấu hổ: “Người đại lục các người đúng là không biết liệu cơm gắp mắm, yêu cầu lương thấp như vậy rõ ràng là thiếu niềm tin vào bản thân.”

Hai lần phỏng vấn hỏng, Tần Chiêu Chiêu vô cùng buồn bực, sao đề xuất lương lậu thôi mà cũng khó khăn vậy? Nói cao thì bị chê không khiêm tốn, báo thấp lại thành thiếu tự tin, thật khó xử quá!

Xin việc thất bại, lòng tự tin của Tần Chiêu Chiêu cơ hồ chùng xuống. Quá trình tìm việc nhận vô số chuyện tổn thương tới lòng tự tin, thử hết lần này tới lần khác đều thất bại, ánh mắt và giọng điệu không thềm để tâm của các nhà tuyển dụng khiến người ta nảy sinh cảm giác “chẳng lẽ mình kém vậy sao?” Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng hoài nghi có phải mình không bằng đồ bỏ hay không? Nếu không, sao tất cả các công ty đều từ chối cô? Khó khăn, vất vả học hành mười mấy năm trời, còn tự cho là bản thân học thức đầy mình, kết quả người ta không thềm nhìn tới.

Tìm việc khó khăn nhưng cuối tuần gọi điện về, ba mẹ hỏi chuyện cô đều tìm cách chuyên đề tài, không trả lời, tránh cho ba mẹ phải lo lắng. Vài lần như thế, ba mẹ cũng đoán được vài phần. Hôm nay ba nghe điện thoại và hỏi thẳng cô có phải tìm việc rất khó hay không? Nói rồi lại tự trách: “Đều do ba không tốt, không tài, không tiền, không thể tìm cho con gái ba một công việc tử tế, để con phải vất vả một mình kiếm việc ở Thượng Hải.”

Lúc tìm việc, Tần Chiêu Chiêu phải ngậm đắng nuốt cay không biết bao nhiêu lần nhưng chưa từng rơi lệ. Những lời tự trách của ba lại khiến mắt cô cay cay. Ngày bé không hiểu chuyện, cô từng oán ba không quyền không

thế, ghét ba chỉ là một công nhân bị giảm biên chế. Nhưng có thể nào ba mẹ vẫn dành toàn bộ yêu thương và nỗ lực cho con gái.

Tần ba dặn dò con gái, không tìm được việc cũng không nên gấp, cứ tìm từ từ, trời không phụ lòng người, nhất định sẽ tìm thấy. Những lời dịu dàng của ba khiến cô nũng nịu như cô bé con: “Ba à, nếu con không tìm được việc thì làm sao bây giờ?”

“Không sao, nếu thật sự không tìm được việc thì cứ về nhà, ba còn nuôi được con. Lẽ nào nhà thiếu con một miếng cơm hay sao?”

Trong nháy mắt, không kịp được, nước mắt ào ạt tuôn như mưa, lăn dài dọc hai má Tần Chiêu Chiêu.

Tuy ba cô không có tiền, có quyền như ba người khác, tuy ba cô không được học hành tử tế, không có công ăn việc làm tốt, nhưng bất kể ba giàu hay nghèo thì trong lòng cô, ba vẫn chiếm một vị trí quan trọng không thể lật đổ...

Chương 27

Tần Chiêu Chiêu đang vất vả kiếm việc thì Kiều Mục gọi tới nói có một việc muốn giới thiệu cho cô. Ba một học trò của cậu mở một công ty vật liệu xây dựng, hai hôm trước một nhân viên văn phòng vừa xin nghỉ việc, giờ đang cần bổ sung người mới.

“Mình đã kê tường tận tình hình của cậu cho ông ấy nghe, ông ấy nói mai cậu qua phỏng vấn, chắc không vấn đề gì đâu. Công ty của ông ấy

không lớn lắm nhưng thời buổi này tìm việc khó khăn, cứ làm tạm chỗ này rồi sau từ từ tìm việc khác. Cậu thấy sao?”

Tất nhiên Tần Chiêu Chiêu cảm thấy quá tốt, việc Kiều Mục giới thiệu đương nhiên cô không từ chối. Cậu dốc lòng đề cử cô với phụ huynh học sinh khiến cô vô cùng vui vẻ. Cô biết cậu không phải người rảnh rỗi lo việc thiên hạ, vậy mà vẫn đề tâm mọi chuyện của cô, vậy cũng coi như có quan tâm tới cô? Nghĩ tới đây, tim cô lại đập rộn rã.

Việc phỏng vấn vô cùng thuận lợi. Có thể quản lý nhân sự ở công ty đã được giám đốc dặn dò nên chỉ hỏi cô vài câu đơn giản là nhận luôn. Đãi ngộ của công ty khá tốt, ngày làm tám giờ, bao cơm, lương thử việc một ngàn hai trăm đồng, làm chính thức thì một ngàn rưỡi. Điều kiện căn bản không hề tệ, chỉ phiền phức là không bao ở. Phí thuê nhà ở Thượng Hải không hề rẻ, nhưng nói thế nào thì Tần Chiêu Chiêu vẫn tương đối hài lòng.

Phỏng vấn xong, Tần Chiêu Chiêu lập tức gọi điện cảm ơn Kiều Mục, cậu khách sáo nói: “Không có gì, trước kia cậu giúp mình rất nhiều, giờ có cơ hội thì giúp lại cậu thôi.”

Lời này nghe có chút giống như đang “trả nợ ân tình”, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên thấy không vui. Trước kia cô làm mọi việc vì Kiều Mục đâu phải để chờ sau này được “báo đáp”. Vậy mà cậu vẫn để bụng chờ ngày “trả ơn”, như vậy rõ ràng không muốn nợ ân tình của cô, cô không thể không cảm thấy khó chịu.

Niềm vui phỏng vấn thành công âm thầm tan biến, Tần Chiêu Chiêu đột nhiên cảm thấy công việc này cũng không hẳn tốt như vậy, phải tự kiếm chỗ ở. Công ty dặn cô hôm sau đi làm nhưng cô không muốn đi. Đương nhiên cô không nhận mình đang dối, viện lý do: Dù sao còn mấy tháng nữa mới tốt nghiệp, vẫn còn thời gian từ từ tìm việc, không chừng còn có thể tìm được việc khác tốt hơn.

Thế là Tần Chiêu Chiêu bỏ qua một công việc nhẹ nhàng, tiếp tục bôn ba tìm việc. Kiều Mục biết cô không đi làm ở công ty vật liệu xây dựng liền gọi điện hỏi lý do. Cô cố làm như không có gì. “Không có gì đâu, người ta không bao ở, mình cảm thấy không tiện lắm nên không tới làm. Ngại quá, để cậu phải lo cho mình rồi.”

Kiều Mục không nói gì thêm. Vài hôm sau, Phương Thanh Dĩnh bất ngờ tới trường tìm Tần Chiêu Chiêu, nói công ty của ba cô ấy đang tuyển người, đãi ngộ rất tốt, bao ăn bao ngủ, cuối năm có thưởng Tết, là bạn học cũ với nhau, Phương Thanh Dĩnh muốn giữ cho cô một suất.

Ngày đi học, Tần Chiêu Chiêu và Phương Thanh Dĩnh không thân thiết, may mắn ở đâu rớt xuống đầu cô thế này? Cô ấy có thể nhường công việc này cho bạn học khác, nhưng cố tình tìm tới cô, không cần nói cũng biết do ảnh hưởng của Kiều Mục. Kiều Mục vẫn một mực muốn giúp cô kiếm việc làm, có phải vì cậu cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để báo đáp cô?

Phương Thanh Dĩnh cũng rất thẳng thắn: “Gần đây Kiều Mục một mực để ý các thông tin tuyển dụng cho cậu, cậu ấy nói trước kia cậu giúp cậu ấy rất nhiều, giờ muốn giúp lại cậu. Cậu ấy muốn giúp cậu, mình muốn giúp cậu ấy nên mới tìm cho cậu một việc ở ngay chỗ ba mình. Mình không cần cậu nhận ân tình của mình, chỉ cần cậu hiểu tâm sự của Kiều Mục là được rồi. Hy vọng cậu không từ chối.”

Tần Chiêu Chiêu cười gượng. “Kiều Mục, cậu ấy... thật khách sáo quá, kỳ thực trước kia mình giúp cậu ấy đâu phải để đợi cậu ấy báo đáp.”

“Tuy nói thế nhưng trong lòng cậu ấy vẫn không an tâm về cậu. Tần Chiêu Chiêu, đây cũng là một cách để Kiều Mục thể hiện lòng quan tâm với cậu. Cậu hà tất phải khách sáo như vậy, sao cứ phải nghĩ tới chuyện báo đáp hay không báo đáp nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu trầm mặc, Phương Thanh Dĩnh cũng không yêu cầu cô đồng ý ngay. “Cậu cứ nghĩ đi, mấy hôm nữa trả lời mình.”

Nói chuyện đâu vào đấy, Phương Thanh Dĩnh hỏi thêm: “Nghe nói cậu quen Kiều Mục từ nhỏ, chuyện nhà cậu ấy cậu biết rất rõ. Tại sao cậu ấy chỉ ở một mình với bà ngoại? Có phải ba mẹ cậu ấy mất rồi không?”

Tần Chiêu Chiêu sững sốt: “Kiều Mục không kể cho cậu à?”

Phương Thanh Dĩnh lắc đầu, có phần chán nản. “Kiều Mục giờ vẫn chỉ coi mình là học sinh thôi, hầu như không nói chuyện của cậu ấy với mình. Nhiều chuyện là do dì Lan hỏi bà ngoại mà ra, có điều bà ngoại đã già, lúc lỉn rồi, nói năng lộn xộn lắm. Lúc thì nói mẹ cậu ấy vẫn ở Giang Tây, lúc lại bảo mẹ cậu ấy gặp tai nạn mất rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ba mẹ Kiều Mục cùng bị tai nạn giao thông mất năm cậu ấy mới vào đại học. Chuyện thương tâm này cậu ấy không muốn nhắc tới, cậu ngàn vạn lần đừng hỏi, đừng để cậu ấy buồn.”

Tần Chiêu Chiêu không trả lời cụ thể, chuyện Kiều Mục không muốn nói, đương nhiên cô vẫn giữ kín cho cậu. Kiều Mục duy trì khoảng cách với Phương Thanh Dĩnh khiến cô có chút vui mừng trong lòng. Ngoài ra, cô cũng cảm thấy vui mừng vì mình quen biết Kiều Mục bao nhiêu năm, từ nhỏ đã biết cậu, biết rõ thân thế, gia đình, tính cách, cuộc đời cậu... Cô quen thuộc mọi chuyện về cậu như chuyện của chính mình. Cho dù là Lăng Minh Mẫn cũng chưa chắc đã biết được toàn diện như cô, dù sao hai người họ đến cấp hai mới quen nhau.

Tần Chiêu Chiêu vẫn từ chối “ý tốt” của Phương Thanh Dĩnh, không tới làm ở công ty của ba cô, tiếp tục loanh quanh trên mạng tìm việc.

Đàm Hiểu Yên gọi điện thoại hỏi thăm chuyện tìm việc, biết được tìm việc ở Thượng Hải còn có mục “ưu tiên người bản địa” thì tức giận bất bình. “Thượng Hải này đúng là bài ngoại nặng, cái gì cũng chỉ ưu tiên dân địa phương. Chiêu Chiêu, hay là cậu tới Thâm Quyển tìm việc đi. Thâm Quyển không câu nệ chuyện dân địa phương, dân ngoại tỉnh; tính ra nơi này chẳng có bao nhiêu dân bản địa. Thâm Quyển lớn mạnh là nhờ dân bên ngoài, hơn nữa thu nhập ở Thâm Quyển cũng không thua kém Thượng Hải bao nhiêu mà chi phí thấp hơn, khí hậu cũng ôn hòa hơn nhiều. Không phải cậu nói mùa đông, Thượng Hải lạnh lắm sao, thế thì đừng ở Thượng Hải nữa, cứ đến Thâm Quyển tìm việc đi. Ở đây có mình, mình lo ăn lo ở cho cậu đến khi nào tìm được việc thì thôi.”

Có bạn tốt như Đàm Hiểu Yên, Tần Chiêu Chiêu cũng biết mình rất may mắn, Hiểu Yên quan tâm, coi việc của cô như việc của mình. So sánh, phân tích giữa Thượng Hải và Thâm Quyển của cô cũng không sai mấy. Đúng là Thâm Quyển không kém Thượng Hải bao nhiêu, tuy kém Thượng Hải về bề dày văn hóa lịch sử nhưng đây là một đô thị trẻ có sức bật mạnh mẽ. Hơn nữa, các thành phố phía Nam có khí hậu tốt hơn nhiều, cảnh xuân ở Thâm Quyển đẹp như tranh vẽ, với thể chất sợ lạnh như cô, sống ở Thâm Quyển thực hợp lý.

Nếu Thượng Hải không có Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu sẽ không ngại ngàn xuôi về Thâm Quyển. Nơi ấy có Đàm Hiểu Yên, có thể có bạn tốt nhiều năm giúp đỡ lẫn nhau chẳng lẽ không tốt hơn một mình cô gắng gượng ở cái thành phố xa lạ này sao? Có điều Kiều Mục còn ở Thượng Hải, cô không nỡ rời đi.

Tạ Á cũng hào hứng với đề nghị của Đàm Hiểu Yên. “Chiêu Chiêu, thật ra cậu nên tính toán chuyện đi Thâm Quyển phát triển đi. Thượng Hải này thật sự không hợp với những người không gia thế, không danh tiếng như chúng ta. Âu Dương Hạo đang tính quay về Nam Kinh, tốt nghiệp xong mình cũng đi cùng anh ấy.”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người. “Các cậu tính về Nam Kinh ư? Không phải Âu Dương Hạo đang làm việc rất tốt sao?”

“Cũng không phải quá tốt. Hơn nữa, anh ấy là con một, ba mẹ anh ấy mong anh ấy có thể về bên cạnh nên đã tìm cho anh ấy một công việc rất có tiền đồ ở Nam Kinh, anh ấy chuẩn bị về rồi. Đương nhiên mình sẽ đi cùng anh ấy, anh ấy đi đâu mình theo đó.”

Tạ Á không những “gả gà” mà còn muốn “theo gà” luôn. Thượng Hải mà cô khát khao vươn tới xem ra thua kém một câu nói của người yêu. Anh ta muốn về Nam Kinh, cô liền không do dự theo cùng, không hề lưu luyến mùi dấm đô thị ngập đầy vàng son hoa lệ này.

Thường Khả Hân sau khi tốt nghiệp cũng rời Thượng Hải. Cô đã tìm được đối tượng kết hôn, một bác sĩ người Đài Loan quê gốc ở Vô Tích, đã góa vợ, tuổi ngoài bốn mươi, học vị thạc sỹ, nghe nói đang làm chủ hai phòng khám tư ở Đài Bắc, đúng tiêu chuẩn “đàn ông thành đạt”. Cô muốn xuất ngoại lấy chồng, bao nhiêu nam sinh trong khoa đều xót xa, còn nói hai bờ đất nước còn chưa thống nhất, giờ cô kiếm chồng Đài Loan để nối liền.

Chương Hồng Mai và Từ Anh cầu nhân được nhân, cả hai cùng đổ nghiên cứu sinh, có thể tiếp tục sống những tháng ngày học hành đơn thuần. Ngoài Tần Chiêu Chiêu, các bạn cùng phòng ai nấy đều tự xác định được đường hướng tương lai cho bản thân. Cô không khỏi có chút mông lung, tương lai của cô rốt cuộc sẽ ra sao đây?

Giữa lúc đang mông lung, Kiều Mục tới tìm cô, nhấn người ở ký túc xá gọi cô xuống. Trời vừa về chiều, nắng chiều nhuộm bóng dáng cậu một sắc lam hồng, lấp đầy tầm mắt cô.

Kiều Mục hỏi thăm chuyện tìm việc của cô, cô đáp: “Vẫn chưa tìm được, không có gì, vẫn còn thời gian, từ từ sẽ tìm được thôi.”

“Không có hộ khẩu Thượng Hải, muốn tìm một việc tốt ở đây cũng không dễ dàng.”

Tần Chiêu Chiêu có tỏ ra thoải mái. “Thượng Hải khó kiếm việc thì không kiếm ở Thượng Hải nữa, mình có bạn ở Thâm Quyển, cô ấy rủ mình sang đó tìm hướng phát triển.”

“Thâm Quyển cũng tốt. Nếu vậy cậu cũng nên tính toán đi Thâm Quyển đi. Nơi đó nhất định nhiều cơ hội hơn Thượng Hải, hơn nữa khí hậu cũng dễ chịu hơn nhiều.”

Kiều Mục đồng tình chuyện đi Thâm Quyển như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu không khỏi có chút nhạy cảm đoán: Có phải cậu ấy không muốn giữ mình ở Thượng Hải hay không? Cô gượng cười. “Chẳng qua sống ở Thượng Hải bốn năm rồi cũng quen, vẫn muốn tìm cơ hội lưu lại đây thêm một thời gian nữa.”

“Tần Chiêu Chiêu, cậu mới tới đây bốn năm đã bắt kịp nó rồi sao? Mình đến đây sáu năm rồi mà vẫn cảm thấy chưa thể hòa nhập với nó. Tuy mình sống ở Thượng Hải nhưng vẫn lớn lên ở nơi khác, về Thượng Hải mình vẫn không thích nghi được, hơn nữa từ ngày mẹ mình mất... mình không có cảm giác thuộc về nơi này. Thượng Hải lớn quá, nhịp sống hối hả nhưng tình cảm lại mỏng manh. Càng ở đây lâu mình lại càng không thích Thượng Hải. Nếu không vì còn bà ngoại, nhất định tốt nghiệp xong mình sẽ rời Thượng Hải.”

Tần Chiêu Chiêu giật mình, Kiều Mục ở Thượng Hải sáu năm còn chưa hòa nhập với nơi này, huống hồ cô mới ở đây bốn năm, làm sao có thể dung nhập? Đô thị phồn hoa này căn bản không hợp với cô.

“Cậu không muốn ở Thượng Hải, vậy định đi đâu?”

“Mình muốn đi Hạ Môn, tới đảo Cố Lãng làm một giáo viên âm nhạc. Mình thích thành phố nhỏ ven biển này, cảnh sắc tuyệt đẹp, nhịp sống chậm rãi, nhàn nhã, là đảo nguyên lý tưởng trong lòng mình.”

Công việc của sinh viên chuyên nhạc cũng không nhiều lắm. Tinh anh mới có thể trở thành nhạc công trình diễn, rất ít người có thể vào các dàn nhạc chuyên nghiệp; đa số học xong đều làm giáo viên ở các trường nghệ thuật, một số tự mình mở lớp. Kiều Mục không tệ, kiếm được việc biên tập nhạc ở một công ty âm nhạc, khiến bạn bè ngưỡng mộ. Tần Chiêu Chiêu cũng cảm thấy mừng cho cậu, nhưng không ngờ cậu chỉ mong được tới Cố Lãng làm một giáo viên dạy nhạc. Đúng là nhân các hữu chí^[1]!

[1] Nghĩa là mỗi người đều có chí hướng riêng.

“Tần Chiêu Chiêu, cậu vẫn nên tính xem có nên đi Thâm Quyển hay không. Mình cảm thấy Thâm Quyển hợp với cậu hơn Thượng Hải.”

Tần Chiêu Chiêu hoang mang, đi hay ở? Hoàn toàn chưa biết chắc.
“Mình còn đang nghĩ.”

Kiều Mục im lặng một lát, chậm rãi mở miệng nghi ngờ: “Cậu... không nữa rời Thượng Hải... vì... mình sao?”

Tần Chiêu Chiêu chấn động. Ngày đó Lăng Minh Mẫn nói thẳng giữa nhà ga là cô mến Kiều Mục nhiều năm nhưng cậu không hề có phản ứng gì, sau này cũng không nhắc tới, như chưa từng nghe qua. Nhưng cô biết rõ cậu có nghe thấy, cũng hiểu cậu làm như không nghe thấy là để tránh cho cả hai bên cùng xấu hổ. Đến giờ cậu nói thẳng ra khiến cô luống cuống, mặt đỏ

hơn cả lần ở nhà ga. Mặt đỏ, lòng loạn, bối rối như chú chim non sợ hãi trong tổ. “Mình... mình...”

“Nếu cậu thực sự thích Thượng Hải, mình sẽ tìm mọi cách giúp cậu ở lại. Nếu không, mình hy vọng cậu sẽ sớm rời nơi này để tìm chỗ thích hợp với cậu. Mong cậu đừng vì mình mà chần chừ, như vậy làm mình áy náy lắm.”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, xưa nay cô luôn coi chuyện thầm thích và sẵn sàng một mình trả giá vì Kiều Mục là chuyện của riêng mình. Tất cả là cô cam tâm tình nguyện, không mong được cậu hồi đáp. Nhưng Kiều Mục lại thấy áy náy, cô tốt với cậu như vậy lại thành áp lực không lời và món nợ ân tình khó báo đáp, tại sao chứ?

Nhất thời hai người cùng trầm mặc, chỉ còn gió nhẹ vi vu trên ngọn cây xanh mượt tựa như tiếng ai đó thở dài.

Chương 28

Tần Chiêu Chiêu không hiểu vì sao việc cô đối xử tốt với Kiều Mục lại đặt áp lực lên cậu. Cô chỉ muốn tốt cho cậu, không hề có ý đồ, không cần báo đáp, vậy tại sao cậu vẫn thấy áy náy? Vì sao?

Cả buổi tối cô vẫn miên man nghĩ về chuyện này. Đến tận khi vô tình mở ngăn kéo lấy đồ, nhìn thấy chiếc đài chạy băng đã hỏng mới chợt hiểu ra.

Chiếc đài chạy băng gợi cô nhớ về Lâm Sâm. Ngày ấy, Lâm Sâm cũng đối xử với cô rất tốt, nhưng cậu càng tốt cô càng cảm thấy hổ thẹn, vì cô không thể đáp lại lòng tốt của cậu. Rõ ràng Kiều Mục cũng cảm thấy như vậy với cô. Hai người đều thiện lương, đương nhiên không thể coi lòng tốt

cùng sự chân thành của người khác như một thứ quyền lợi mình vô tư được hưởng. Đã xác định rõ không thể yêu lại, họ đều mong đối phương mau chóng buông bỏ hy vọng, sớm tỉnh ngộ, sớm buông bỏ mối tình đơn phương không có tương lai để tìm hạnh phúc thuộc về mình.

Tần Chiêu Chiêu đối với Lâm Sâm như thế, Kiều Mục cũng đối với cô như vậy. Nếu cô ở lại Thượng Hải vì Kiều Mục thật không khác gì đâm đầu vào đường chết. Cậu không mong cô sẽ cố chấp mà ngốc nghếch như vậy nên mới đề nghị cô rời Thượng Hải tới Thâm Quyển, tới một nơi mới, bắt đầu một cuộc sống mới.

Chuông điện thoại “ding ding” báo tin nhắn mới, Tần Chiêu Chiêu mở ra, chỉ thấy một câu đơn giản của Kiều Mục. “Mình mới gửi email cho cậu, có rảnh mở ra xem nhé!”

Kiều Mục gửi email cho cô? Tần Chiêu Chiêu lập tức chạy xuống quán net trong trường, cẩn thận mở thư xem.

Tần Chiêu Chiêu,

Có rất nhiều chuyện giáp mặt không tiện nói với cậu, không biết phải mở miệng thế nào, đành viết thư nhờ với cậu.

Kỳ thực mình biết cậu thích mình từ lâu rồi. Còn nhớ lần bà mình ốm nằm viện không? Hôm ấy cậu viết cho mình một danh sách đồ cần mang tới. Mình nhận ra nét chữ cậu giống hệt chữ trên tấm thiệp và một bức thư mình nhận được từ lâu.

Ngày ấy mình thật sự bất ngờ. Mình từng đoán rất nhiều xem người gửi thư là ai, nhưng chưa bao giờ đoán ra đó là cậu. Tuy chúng ta cùng lớn lên ở Trường Cơ, tuy cậu nói đã biết mình từ lâu lắm rồi nhưng mình hoàn toàn không có ấn tượng gì về cậu. Lên lớp mười, cậu là cô gái lặng lẽ, ít nói nhất

lớp, mình không hề hay biết tâm ý của cậu, không ngờ cậu vẫn luôn âm thầm thích mình.

Hóa ra người gửi thư và thiệp là cậu, tới giờ mình đã hiểu vì sao cậu luôn chủ động giúp đỡ mình và người thân. Mình vốn nghĩ cậu là người tốt bụng, thích giúp người làm vui, không thể nói mình đã bất ngờ như thế nào. Đúng là không thể lý giải trái tim con gái.

Tần Chiêu Chiêu, cậu hy sinh cho mình khiến mình rất cảm động. Nếu cảm động có thể làm người ta động lòng, mình tình nguyện dùng tình này báo đáp cậu. Nhưng không thể được, vì thế mình rất áy náy. Không thể đáp lại tình cảm của cậu, mình mong cậu sẽ không lãng phí tâm tư cho mình nữa, hy vọng cậu không tốn quãng thời gian tốt đẹp nhất đời người cho thứ tình cảm không thể có, càng không mong mỗi cậu u mê chấp nhất vì mình mà sau này hối hận. Vì thế, mình mong cậu có thể rời Thượng Hải, rời xa mình, tới một thành phố mới, quen biết bạn bè mới, bắt đầu một cuộc sống mới.

Ngoài ra, dù không thể nhận tình cảm của cậu, mình vẫn quý trọng tình bạn giữa hai chúng ta. Cậu là người bạn mình quen lâu nhất, là người cùng mình vượt qua mấy năm thăng trầm nhất trong đời, cậu chiếm một vị trí vững chắc không ai có thể xô đổ trong lòng mình. Tuy vị trí này không mang tới tình yêu cho chúng ta, nhưng hãy tin mình, mình nói những lời này hoàn toàn vì muốn tốt cho cậu. Mình mong cậu sẽ hiểu, đừng hiểu nhầm mình muốn đuổi cậu đi.

Tần Chiêu Chiêu, cậu là một cô gái tốt, cậu xứng với một người thật lòng yêu thương. Mình chân thành hy vọng cậu có thể nhận được một kết cục tốt đẹp, sẽ thật hạnh phúc.

Tần Chiêu Chiêu cẩn thận xem lại bức thư một lần nữa, đến tận khi lệ phủ mờ hai mắt, không còn thấy rõ ràng nữa.

Ánh mặt trời cuối tháng Sáu làm sáng bừng mọi vật, sân trường ngập tràn bầu không khí biệt ly. Sinh viên năm thứ tư sắp đường ai nấy đi, đội mũ cử nhân cùng chụp ảnh tốt nghiệp, tạm biệt giáo viên kẻ cận suốt bốn năm đại học.

Bốn năm trôi qua như chớp mắt, Tần Chiêu Chiêu còn nhớ rõ lần đầu tới Thượng Hải ra sao, mới đó giờ đã tốt nghiệp rồi, bước trong sân trường thấy lại cảnh vật cũ, lòng run lên một niềm chua xót. Biệt ly rồi, biết đến bao giờ mới có cơ hội trở lại đây?

Tạ Á an ủi: “Không sao đâu, từ Thâm Quyển về Thượng Hải cũng tiện mà. Rảnh rỗi lại về đây thăm trường cũ, có tiện thì tới Nam Kinh thăm mình!”

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

“Được, nếu tới đó mình nhất định đi thăm cậu. Phải rồi, mai cậu và Âu Dương Hạo đi Nam Kinh, đồ đạc đã thu dọn xong chưa?”

“Xong cả rồi, còn cậu? Ngày kia lên đường đi Thâm Quyển, hành lý đã thu xếp ổn rồi chứ?”

“Ổn rồi, đã gửi hai hòm quần áo đi trước, một mình mình không mang nổi nhiều đồ như thế.”

“Kiều Mộc sẽ tiễn cậu à?”

“Ừ, cậu ấy cũng mua vé giúp mình rồi, còn không chịu lấy tiền nữa. Mình cố trả, cậu ấy nói mình không xem cậu ấy là bạn bè.”

“VẬY CŨNG KHÔNG TỆ, KHÔNG THỂ THÀNH TÌNH NHÂN THÌ LÀM BẠN THÂN, CŨNG LÀ CÓ DUYÊN.”

Đúng vậy, trong bài *Rất yêu, rất yêu anh* của Lưu Nhược Anh có câu: “*Trên thế gian, người có thể gặp người đã không dễ dàng, đâu chẳng thể thành người anh yêu, em vẫn cảm tạ trời cao.*”

Đêm cuối cùng ở ký túc xá, Tần Chiêu Chiêu trần trọc không sao ngủ được. Không biết từ đâu tiếng nhạc văng vẳng truyền tới, giai điệu thật quen thuộc, là bài *Chúc phúc* của Trương Học Hữu. Đêm trước ngày tốt nghiệp, mở bài hát này đúng là rất hợp với sinh viên năm cuối sắp chia tay.

“Tình khó hợp, người khó giữ. Ngày hôm nay rời xa mọi thứ. Bao lạnh nhạt, bao nồng nàn, từng chút, từng chút như đang rót vào lòng tôi.

Đau đón chia xa, chia xa đâu đang ở ngay trước mặt. Nói lời “tạm biệt” nhưng đâu phải sẽ “tạm biệt” “mãi mãi”.

Lời bài hát chia xa rót đầy lòng Tần Chiêu Chiêu nỗi buồn ngán ngơ.

Bốn năm đại học, Tần Chiêu Chiêu từ mười tám trở thành cô gái hai mươi hai, tựa như nụ hoa phong nhụy bung nở thành đóa hoa thắm. Thời thanh xuân tươi đẹp được bút pháp thần kỳ của thi nhân ví như khúc nhạc tuổi xuân.

Khúc hát tuổi xuân cùng ai bày tỏ? Đây là lời từ nhân Hạ Chúc đời Tống mượn ý thơ Lý Thương Ẩn viết ra, là lời ước đoán rồi đây trên đường đời còn xa, mỹ nhân giữa lúc cảnh xuân nở rộ biết lấy ai bầu bạn?

Khúc nhạc tuổi xuân của Tần Chiêu Chiêu biết ngỏ cùng ai đây? Bốn năm sống giữa Thượng Hải tựa như không được gì. Ngày đó chiếc bóng lẻ loi, đến giờ vẫn một mình đơn côi. Thời gian một đi không trở lại, tháng

ngày đẹp đẽ nhất đã rời xa, thanh xuân rực rỡ nhất đều đã thành dĩ vãng. Phong hoa tuyết nguyệt tựa như công dã tràng nhìn phong tán, tuyết tan, hoa tàn, nguyệt khuyết; không người bầu bạn... coi như khúc hát tuổi xuân này ngỏ cùng hư không.

Nhưng Tần Chiêu Chiêu cảm thấy mình không sống uổng những ngày tháng ấy. Có lẽ trong mắt người khác, cô chấp nhất ôm trọn mối tình đơn phương là ngốc hết thuốc chữa, nhưng có thể nào chẳng nữa, cô cũng từng được toàn tâm toàn ý yêu thương một người. Dẫu kết quả không được như ý nhưng cô không hối tiếc. Ngày nào đó, quay đầu nhìn lại chuyện xưa, ngẫm lại coi như cũng được trải qua một đoạn hạnh phúc.

Yêu... Đêm cuối cùng ở Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu xác định rõ thứ tình cảm “thích” ban đầu cô dành cho Kiều Mục suốt bao nhiêu năm đến giờ đã thành “yêu”. Thích chỉ đơn giản là chút tương tư thuần khiết của học sinh trung học, còn yêu là lời sâu nặng mà một người trưởng thành, lý trí cũng khó nói ra. Nhắm mắt lại, tưởng tượng Kiều Mục đang ở trước mặt, cô nhẹ nhàng nói cho cậu biết, cũng là tự nói với mình:

Kiều Mục à, mình yêu cậu bao nhiêu năm như vậy, nhưng tuyệt không hối hận.

Chấp nhất như vậy, cô đã yêu cậu biết bao nhiêu năm. Tình ý miên man tựa như đã dẹt đầy những năm tháng thanh xuân của cô. Nhưng... tình cảm cuối cùng chỉ như hư thoại! Có điều... cô không hối tiếc.

Cho rất nhiều, nhận chẳng bao nhiêu mà sinh ân hận, xót xa, đó là chuyện của kinh tế học. Tình yêu chân chính là bất luận được mất đều không oán không hận.

Hôm sau, tại ga Thượng Hải, Kiều Mục một mực xách hành lý của Tần Chiêu Chiêu tới tận khi cô lên tàu, còn dặn dò cô tới Thâm Quyển nhớ báo

tin cho cậu biết là cô đã tới nơi bình an.

Cô chân chừ mãi, cuối cùng cũng nói: “Kiều Mực, cậu có thấy Phương Thanh Dĩnh bạn mình là một cô gái tốt không?”

Rất yêu, rất yêu anh nên em nguyện để anh đi về miền hạnh phúc... Không thể có được tình yêu của Kiều Mực nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn mong cậu có thể tìm được một tình yêu trong sáng. Cô cảm thấy Phương Thanh Dĩnh là người thích hợp.

Kiều Mực hơi ngẩn người, rồi hiểu ý rất nhanh, mỉm cười về cảm động. “Cậu không cần lo cho mình đâu. Chuyện của mình, mình tự biết chừng mực.”

“Nhưng Phương Thanh Dĩnh thực sự rất tốt.”

Tần Chiêu Chiêu còn muốn cố nín, kể ra một tràng ưu điểm của Phương Thanh Dĩnh. Kiều Mực trầm ngâm một lát, cuối cùng nói thẳng: “Tháng sau Minh Mẫn sang Pháp, sẽ đi ba năm. Ba năm này mình không tìm bạn gái.”

“Ý cậu là... cậu muốn đợi cô ấy ba năm?”

Kiều Mực gật đầu. “Cậu không cười mình ngốc chứ?”

Đương nhiên Tần Chiêu Chiêu không thể chê cậu ngốc, vì trên phương diện tình cảm, chính bản thân cô cũng không phải “người thông minh”. Ban đầu cô còn hơi bất ngờ, nghĩ một chút thấy hoàn toàn hợp lý.

Kiều Mực và Lăng Minh Mẫn đã mơ hồ lưu luyến từ ngày học trung học, duy trì đến tận lúc lớn, gắn bó nhiều năm. Thật ra tình cảm của họ rất tốt, bao nhiêu mâu thuẫn đều đến từ đủ loại khó khăn bên ngoài. Lăng Minh Mẫn là cô gái chưa từng trải qua cuộc sống vất vả, tuổi trẻ cao ngạo, không

cam tâm tốt nghiệp rồi vùi mình vào những câu chuyện gạo muối thường tình. Còn Kiều Mục gặp phải biến cố lớn lao trong đời, càng hiểu tình thân có ý nghĩa ra sao, chỉ cần được bình yên bên người mình yêu thương nhất là đủ với cậu rồi. Hai người hai mục tiêu, trông đánh xuôi kèn thổi ngược, đánh dấu chấm hết cho tình cảm luyện lưu của họ. Có lẽ, ba năm xa cách trùng dương, tự mình tha phương xứ người sẽ giúp Lăng Minh Mẫn có thể nhận thức được thế sự, hiểu được cái gì mới là thứ đáng để theo đuổi. Có lẽ... đây là nguyên nhân khiến Kiều Mục chờ đợi?

“Cậu đã nói với Lăng Minh Mẫn sẽ chờ cô ấy ba năm sao?”

“Không, chuyện này mình tự quyết định thôi, không nói cho cô ấy biết. Mình nguyện ý chờ cô ấy là việc của mình, nếu cô ấy biết sẽ thành áp lực. Có thể ở Pháp ba năm, cô ấy sẽ tìm được người thích hợp hơn mình, nếu thế, cô ấy sẽ không phải băn khoăn vì mình. Còn không tìm được ai, vẫn thấy mình là người tốt nhất thì quay đầu lại vẫn thấy mình còn ở đây chờ cô ấy.”

Tần Chiêu Chiêu lại thêm một lần nữa hâm mộ Lăng Minh Mẫn từ đáy lòng. Cô ấy thật hạnh phúc khi được Kiều Mục yêu như vậy.

“Kiều Mục, mình chúc cậu đạt được hạnh phúc mà cậu mong chờ.”

“Tần Chiêu Chiêu, mình cũng chúc cậu có thể tìm được hạnh phúc thuộc về riêng cậu.”

Lời chia tay cuối cùng giữa ga Thượng Hải, Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục đều chúc phúc cho nhau. Tuy giữa họ không thể có tình yêu nam nữ nhưng vẫn còn tình cảm bạn bè. Thứ tình cảm này có lẽ thiếu đi cái nồng nàn rạo rức như lửa, nhưng giữa bộn bề cuộc sống sau này, đây vẫn giống như dòng suối sâu, chảy mãi cùng năm tháng.

Phần năm: Cùng ai sớm sớm chiều chiều (2004 – 2010)

Người cô toàn tâm toàn ý thích giờ đã thành chồng của cô gái khác, người từng hết lòng hết dạ thích cô giờ cũng có bạn gái mới. Bất kể là Kiều Mục hay Lâm Sâm, họ đều có đôi có cặp, đã tìm được một nửa của mình; chỉ còn lại mình cô vẫn đơn cô lẻ bóng. Thế lương này biết ngỏ cùng ai?

Chương 1

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, bất tri bất giác Tần Chiêu Chiêu đã tới Thâm Quyển được ba năm.

Ba năm trôi qua công ty, hiện tại cô đang làm việc cho một công ty cổ phần ở La Hồ. Công việc xoay xở, lương tháng tầm tầm.

Đàm Hiểu Yến nói như vậy là không tệ. “Lương tháng của mình với Thành Kiệt cộng lại chỉ suýt soát bốn ngàn, mình cậu lương bốn ngàn rồi. Mình còn thấy đỏ mắt.” Nhưng cũng thừa nhận: “Có điều, sống ở nội thành Thâm Quyển mà tháng thu nhập bốn, năm ngàn cũng chỉ hơn người nghèo tí chút.”

Tuy Tần Chiêu Chiêu không phải để dành tiền mua nhà, mua xe nhưng phí sinh hoạt, tiền thuê nhà, đi xe, điện thoại, cưới hỏi... cũng không ít. Cô cũng được xem là người chi tiêu tiết kiệm, nhưng có thể nào vẫn không để ra được bao nhiêu. Đi làm ba năm mới để ra được ba vạn đồng.

So sánh ra, vợ chồng son như Đàm Hiểu Yến còn để dành được nhiều tiền hơn cô. Dù sao cũng là hai người cùng làm để dành, hơn nữa hai người sống ở ngoại thành, được bao ăn ở, chi tiêu giảm được một khoản lớn. Họ cũng không phải người tiêu pha bậy bạ nên giờ đã có được sáu vạn đồng.

Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp được hai năm thì Đàm Hiểu Yến kết hôn. Ngày kết hôn, cô mặc áo cưới ba lần, một lần mở tiệc ở Tứ Xuyên quê Thành Kiệt, một lần ở nhà gái đón tiếp thân hữu họ hàng, thêm một lần ở Thâm Quyển mời bạn bè cùng chỗ làm. Đàm Hiểu Yến đùa một tháng xin nghỉ mà cô cứ “kết hôn đi kết hôn lại”. Tần Chiêu Chiêu đặc biệt xin nghỉ về quê làm phù dâu trong lễ cưới bạn tốt.

Kết hôn là chuyện tốt, vốn nên vui vẻ mới phải, vậy mà ba mẹ Đàm Hiểu Yến lại vừa mừng vừa lo. Trước lúc đưa con gái lên xe hoa về nhà chồng, mẹ Đàm Hiểu Yến còn không kìm lòng được nước mắt lăn chã, ba cô có phần cứng rắn hơn. Ông nắm tay con gái dặn dò: “Hiểu Yến, đã lấy chồng rồi, từ nay thành người lớn, sau này phải sống tốt với Thành Kiệt nghe không?” Rồi lại nắm tay con rể, thận trọng nói với Thành Kiệt: “Ba giao Hiểu Yến cho con, con nhất định phải đối xử tốt với nó nhé!”

Lời ba nói làm hai mắt Đàm Hiểu Yến đẫm lệ, phù dâu Tần Chiêu Chiêu cũng rơm rớm. Ngày trước xem ti vi, thấy cảnh nàng dâu về nhà chồng nước mắt lưng tròng vẫn thấy thật kỳ lạ. Kết hôn là hỷ sự, có gì phải khóc lóc? Dâu phải sinh ly tử biệt, thích là có thể về nhà thăm mẹ được mà. Đến giờ thấy cảnh ba mẹ dặn dò con gái sắp về nhà chồng, thấy được gương mặt kín nép nhăn lưu luyến không muốn rời xa con gái, cô mới thật sự hiểu được.

Trước mặt ba mẹ, Đàm Hiểu Yến không dám khóc, sợ rằng sẽ khiến ba mẹ thêm buồn. Cố nén đến tận khi bước chân lên xe hoa rồi cô mới khóc òa, nước mắt lăn chã trôi cả phấn son. Đến đêm động phòng, cô lại khóc thêm lượt nữa, vì em họ kể cho cô, lúc sáng cô và Thành Kiệt đi rồi, ba cô lại khóc trước mặt bạn bè thân hữu, một lát sau mới kiềm chế được.

Tần Chiêu Chiêu về nhà kể lại cho ba mẹ nghe, ba cô vốn không phải người nhiều lời cũng xúc động gật đầu. “Cũng dễ hiểu thôi. Nuôi con gái hai mươi mấy năm coi như bảo bối, giờ gả về nhà người, phận làm cha làm mẹ sao nở đây?”

Mẹ cô vừa bực vừa buồn cười. “Con gái hai mấy tuổi rồi còn hỏi ngốc thế sao? Con gái lớn ai chẳng phải lấy chồng, có điều đừng có học theo Hiểu Yến lấy chồng xa cho khổ. Tốt nhất nên tìm một chàng trai nào quê ở đây, sau này muốn về với mẹ cũng gần.”

Kết hôn xong, Đàm Hiểu Yên và Thành Kiệt vẫn sống trong ký túc xá nhà máy; nhà máy cũng rất có tình, phân cho họ một gian nhà riêng. Hai người định thừa lúc trẻ cố gắng kiếm tiền, dành dụm sau này về quê mở một hàng quán nhỏ làm ăn. Vốn họ định mua nhà ở ngoại thành Thâm Quyến, nhưng giá nhà cửa giờ cũng không hề rẻ, giá cả tăng đến chóng mặt.

Đàm Hiểu Yên nói: “Không mua nổi nhà ở Thâm Quyến, hay là cố gắng kiếm tiền ở đây rồi về quê mua nhà? Mua một căn ở Thâm Quyến cũng bằng ba, bốn căn ở quê.”

Cô lại hy vọng Tần Chiêu Chiêu có thể trụ ở Thâm Quyến, nửa đùa nửa thật: “Chiêu Chiêu, hay cậu xem có kiếm được một “thành phần tinh anh” có xe có nhà nào ở nội thành rồi lấy phất đi. Nếu không thì tìm một người nào có thể cùng cậu kiếm tiền mua nhà ấy. Thâm Quyến vẫn rất tốt, đừng về quê làm gì. Cậu ở Thâm Quyến, sau này mình có lên Thâm Quyến chơi cũng có chỗ ở không mất tiền.”

Tần Chiêu Chiêu cười cười không đáp. “Thành phần tinh anh” có nhà có xe đâu phải dễ tìm, những người đàn ông có điều kiện tốt như vậy ở Thâm Quyến rất đắt hàng. Người ta có câu: “Trên trời có bao nhiêu vì sao sáng thì Thâm Quyến có bấy nhiêu trái tim muốn lấy chồng.” Mọi người đều biết Thâm Quyến hiện nay mất cân bằng nam nữ trầm trọng, rất nhiều công ty, số nhân viên nữ gần như chiếm tuyệt đối.

Ví dụ như công ty của Tần Chiêu Chiêu, tám mươi phần trăm là nữ; hai mươi phần trăm nam còn lại, trừ đi những người đã kết hôn hay có bạn gái, những người còn lại chưa chắc đã phù hợp. Thiếu cơ hội lựa chọn, cuộc sống quần quanh nhỏ hẹp khiến nhiều cô gái đành để tuổi xuân cứ thế ngậm ngùi trôi đi.

Kế toán trưởng họ Lôi ở công ty của Tần Chiêu Chiêu tới giờ vẫn chưa kết hôn. Chị có dáng người mảnh mai, tướng mạo đoan trang, khí chất nho nhã, mọi mặt đều tốt nhưng đã ba mươi hai tuổi vẫn chưa có chồng. Từ ngày tốt nghiệp đại học, chị chỉ một mực chú tâm vào phát triển sự nghiệp, đến khi sự nghiệp ổn định mới bắt đầu lo lắng chuyện riêng, lúc ấy mới nhận ra giờ đối tượng ít quá rồi. Những người xấp xỉ tuổi mình đều đã kết hôn, cho dù chưa lấy vợ cũng muốn tìm đối tượng trẻ trung. Không ít đối tượng phù hợp còn nói: “Nếu muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, tốt nhất nên giới thiệu những cô dưới hai mươi lăm.”

Hai mươi lăm là độ tuổi tương đối lưỡng lự, nói lớn không lớn, nói nhỏ tuyệt đối không nhỏ, gọi thiếu nữ thì ngượng miệng, mà gọi bà cô thì chưa đủ già. Con gái hai mươi lăm tuổi tựa như đóa hoa tươi đang bung nở, nhưng hoa nở tới cực hạn cũng là tiền đề cho sự suy tàn rụng rơi. Tuổi xuân như hoa, ngày xanh chẳng còn mấy nổi.

Năm 2007, Tần Chiêu Chiêu vừa tròn hai mươi lăm. Đến tuổi này, người thân, bằng hữu bắt đầu sốt ruột chuyện chồng con cho cô: “Nên tìm đối tượng đi, không có người yêu là thành gái lỡ thì đấy.”

Ngày trước, Đàm Hiểu Yên muốn giới thiệu một vị quản lý ở xưởng cho cô, vài đồng nghiệp gợi ý cho bạn học cũ, về nhà ăn Tết ở Trường Cơ cũng có người nhiệt tình làm mối, tất thấy cô đều nhẹ nhàng xin miễn. Một là không thích kiểu xem mặt; hai là lòng tĩnh như nước, không có khát khao yêu đương; thứ nữa, cô thấy mình còn rất trẻ, cứ từ từ tìm rồi người sẽ tới. Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên, không cần vội vã kiếm người xem mặt làm gì.

Thời gian như nước chảy mây trôi, hết hai hai, tới hai ba, tuổi hai tư cũng lướt qua trước mắt. Hai lăm tuổi, đối với chuyện riêng tư, Tần Chiêu Chiêu vẫn kiên trì giữ thái độ thuận theo tự nhiên.

Không bạn trai, không yêu đương, cuộc sống của Tàn Chiêu Chiêu ở Thâm Quyển rất đơn giản, đi làm về hầu như chỉ ở nhà, rất ít giải trí tiêu khiển. Cô thuê một căn phòng mười hai mét vuông, nhà vệ sinh riêng, sống rất thoải mái. Tiền thuê nhà là khoản tốn kém nhất mỗi tháng, ăn mặc, đi lại có thể tạm bỏ qua, riêng ở - cô muốn phải sống thoải mái một chút, vì đây cũng coi như ngôi nhà của cô ở Thâm Quyển. Có khoảng trời riêng của mình, hằng ngày trừ lúc đi làm, còn lại cô đều ở nhà ôm laptop lên mạng hoặc vui mình trong thư viện, đúng kiểu trạch nữ^[1] điển hình.

[1] Chỉ những cô gái chỉ thích ru rú ở nhà đọc sách, xem phim...

Sống ở Thâm Quyển ba năm, cô không có thêm bạn bè tâm giao nào. Từ lúc đi làm, người với người chỉ có đua tranh giành giật lợi ích, sẽ rất khó tìm được những tình bạn thuần khiết như thời đại học, Giao tình với đồng nghiệp cùng công ty cũng bình thường, cùng ăn uống, mua sắm thì có thể, nếu để tâm sự thì chẳng có ai.

Tri kỷ số một của cô vẫn là Đàm Hiểu Yên, sau đó tới Tạ Á. Tuy cô và Tạ Á không sống cùng thành phố nhưng thời đại Internet “thế giới trong tầm tay”, khi rảnh hai người vẫn thường lên mạng tán gẫu. Hai năm trước, Tạ Á đột nhiên chia tay Âu Dương Hạo, trở về Thượng Hải, Tàn Chiêu Chiêu không biết nguyên nhân, cũng ngại không hỏi, chỉ cảm thấy khó hiểu. Tình cảm của hai người họ vốn rất tốt, sao có thể nói chia tay là chia tay? Lẽ nào giống như lời báo chí vẫn nói, thời đại phù phiếm, tình cảm của người hiện đại đã biến đổi nhiều, trụ cột tình yêu cũng quá lỏng lẻo, không thể trụ được trước khảo nghiệm của thời gian?

Ngoài ra, Tàn Chiêu Chiêu vẫn duy trì liên lạc với Kiều Mục. Rời Thượng Hải, quan hệ của họ thân thiết hơn vài phần. Tuy rất ít gọi điện hay chat chit tán gẫu nhưng vẫn chăm viết thư. Hai người đều có tính cách hướng nội, nói chuyện với nhau cũng không biết nên nói gì, đôi lời nói thành chữ viết lại thấy lưu loát hơn nhiều.

Trong thư, Kiều Mục kể cuộc sống của cậu vẫn như cũ, làm biên tập nhạc tương đối nhẹ nhàng, rảnh rỗi cậu dạy nhạc thêm. Hiện tại cậu vẫn sống ở ngôi nhà cũ với bà ngoại, nhà đã tăng giá, cậu Mục Tùng khuyên nên trả nhà, tiết kiệm tự mua một ngôi nhà nhỏ trong cậu từ chối không do dự. Cậu không định mua nhà ở Thượng Hải, giá nhà ở Thượng Hải rất cao, cậu không muốn biến thành nô lệ cho cái nhà. Huống chi cậu không có ý định ở lại Thượng Hải, sau này bà ngoại qua đời, cậu sẽ tới Hạ Môn sống như mong ước của mình.

Cô đề nghị: “Thật ra cậu có thể đưa bà tới Hạ Môn luôn bây giờ.”

Kiều Mục đáp: “Bà mình sống cả đời ở Thượng Hải, nơi này là nhà của bà. Mình không thể bắt bà rời bỏ nơi quen thuộc này, sống tha hương những năm tháng cuối đời được.”

Tần Chiêu Chiêu âm thầm tán phục sự săn sóc và bảo vệ của Kiều Mục dành cho bà.

Chương 2

Tháng Bảy năm 2007, mục giải trí của hầu hết các tạp chí lớn đều đưa tin quan trọng: cuối tháng Bảy, concert của ca sĩ thần tượng Trương Học Hữu sẽ được tổ chức tại sân vận động Thâm Quyến.

Lúc “Chuyến lưu diễn Châu Á 2007 – Trương Học Hữu đã lâu không gặp” diễn show thứ nhất hồi tháng Ba ở Quảng Châu, Tần Chiêu Chiêu đã có ý đến xem. Nhưng lúc đó bận việc nên không đi được, hơn nữa báo chí đưa tin Trương Học Hữu còn diễn hai show nữa ở Phật Sơn và Thâm Quyến, cô quyết định nhất định không bỏ lỡ concert ở Thâm Quyến. Lúc

concert ở Thâm Quyến bắt đầu nhận đặt trước vé, Tần Chiêu Chiêu liền nhanh chóng đăng ký.

Có người đồng nghiệp thấy vậy thì cảm thấy vô cùng kỳ quái: “Tiêu Tần, bình thường không thấy em theo đuổi thần tượng nào, lúc nào cũng tiết kiệm, giờ lại cuồng nhiệt bỏ mấy trăm đồng đi xem liveshow sao?”

Mắt Tần Chiêu Chiêu thoáng hiện ký ức xa xăm, giọng nói mềm mại ngập tràn trùi mến: “Vì em rất thích các bài hát của Trương Học Hữu, thích từ lâu lắm rồi.”

Cô vĩnh viễn không thể quên, chính giọng ca Trương Học Hữu đã đồng hành cùng cô suốt những tháng năm niên thiếu thuần khiết nhất đời người. Đặc biệt là bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất*, từng câu từng chữ như thấm đẫm tình đầu mong manh thời thiếu nữ của cô. Đi xem liveshow của Trương Học Hữu không phải là đi theo đuổi thần tượng mà là tìm về với những tháng năm như trước.

Liveshow “Trương Học Hữu đã lâu không gặp Thâm Quyến” diễn ra ngày Hai mươi bảy tháng Bảy tại sân vận động Thâm Quyến. Sân vận động lớn chật kín người, Trương Học Hữu vừa bước lên sân khấu biểu diễn, mấy vạn người xem ở dưới đã hò hét đình tai nhức óc. “Ca thần” gươm sắc chưa mòn, hát solo suốt ba tiếng đồng hồ. Mỗi bài hát cất lên, người xem bên dưới lại ồn ào hát theo, rất nhiều người còn gào thét: “Trương Học Hữu, em yêu anh!” Không khí và cảnh tượng náo nhiệt dị thường khiến lòng người sục sôi cực điểm.

Trong liveshow, Trương Học Hữu công khai số tuổi thật, năm nay ông đã bốn mươi sáu tuổi, đã đứng trên sân khấu ca hát hai mươi ba năm. Tần Chiêu Chiêu không kiềm được xúc động, rơi lệ. Hai mươi ba năm... Ấy cũng là tuổi xuân của cô! Cô lớn lên cùng tiếng hát của ông, mỗi giai điệu quen thuộc vang lên lại nhắc nhở cô về những tháng năm khờ khạo.

Trên sân khấu, Trương Học Hữu ca mãi những bài hát kinh điển năm xưa, gọi Tần Chiêu Chiêu nhớ về vô số ký ức thời trung học.

Vẫn nhớ năm xưa cô thích nhất bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất*, tới giờ cô vẫn đặt bài hát này làm nhạc chuông điện thoại; vẫn nhớ cô từng nhin ăn nhin mặc để tiết kiệm tiền mua album của ông; vẫn nhớ mỗi tiết tự học tối thường vừa học bài vừa nghe nhạc Trương Học Hữu; vẫn nhớ năm xưa có một bạn nam sinh lớp bên muốn tặng cô một băng nhạc; và nhớ... nhớ cả Lâm Sâm sưu tập trọn bộ album của Trương Học Hữu, là người hâm mộ ông nhất trong mắt các bạn học; nhớ cả chuyện Tết năm đó cậu hát *Mỗi ngày yêu em thêm một chút...*

Thật khéo, Tần Chiêu Chiêu vừa nhớ tới Lâm Sâm hát ngày Tết thì trên sân khấu, Trương Học Hữu cũng bắt đầu biểu diễn *Mỗi ngày yêu em thêm một chút* bằng tiếng Quảng. Giai điệu quen thuộc vang lên, cô không kìm được, nước mắt trào ra mà bản thân cũng không hiểu nổi lý do.

Tháng năm trôi đi, những tưởng rất nhiều chuyện đã phai pha trong trí nhớ, mơ hồ khó có thể nhận ra. Mỗi bài hát gắn liền với những kỷ niệm xưa lại giục những ký ức đã chôn sâu dưới đáy lòng trở dậy thật sống động.

Âm nhạc có sức gợi nhớ vô cùng. Một bài hát đã từng khuấy động tơ lòng ta, cùng đồng hành với ta suốt quá trình trưởng thành cũng giống như một chiếc chìa khóa không gỉ sét, có thể tùy thời tùy lúc mở toang cánh cửa ký ức phủ kín bụi thời gian, thủ thỉ với ta về những chuyện xưa, những người cũ, những tình cảm mơ hồ ngây ngô. Nghe một bài hát cũ cũng giống như lắng nghe những câu chuyện tháng năm.

Đi xem livestream của Trương Học Hữu, Tần Chiêu Chiêu có cảm giác thấy lại những ngày tháng xa xôi và cả thời niên thiếu của chính mình. Thời niên thiếu đã mãi mãi rời bỏ cô, nhưng những bài hát cũ tựa như cỗ máy

thời gian phút chốc xóa nhòa mọi khoảng cách thời gian và không gian. Những giai điệu quen thuộc dắt cô về một thời đã xa, nhắc cô nhớ lại thuở áo trắng bông bành trong nắng.

Kiểm tìm trong lời hát, hồi tưởng trong tiếng ca và tiễn đưa trong khúc nhạc.

Kiểm tìm thời gian đã trôi như nước, hồi tưởng những ngày tháng thuần khiết, vô tư và tiễn đưa tuổi hồng thơ ngây đã bị năm tháng phủ phàng cuốn trôi. Gió mưa năm ấy, nắng vàng năm ấy, cảnh xuân tươi đẹp ấy, trận mưa hè mát lành ấy, mùa thu thay lá đỏ ấy, tuyết nhẹ ngày đông ấy... Tất cả những thứ thuộc về ngày ấy đều đáng để kiểm tìm, để hồi tưởng, nhưng nhớ và để tiễn đưa.

Tần Chiêu Chiêu nghe tiếng thông báo liveshow kết thúc trong nước mắt. Liveshow cực kỳ thành công, điều khiến cô nuối tiếc nhất là Trương Học Hữu không hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* mà cô yêu thích. Cô đã mong muốn có thể nghe ông hát live bài hát đã làm rung động trái tim mình biết bao, vậy mà cuối cùng không thể thực hiện được tâm nguyện. Giống như cô đã yêu Kiều Mộc bao nhiêu năm nhưng ước muốn vẫn không thể thành sự thật.

Nhưng ông lại biểu diễn *Mỗi ngày yêu em thêm một chút*, trong trí nhớ của cô từng có một chàng trai đã xúc động hát bài hát này. Chuyện đã nhiều năm nhưng cô vẫn nhớ kỹ lúc Lâm Sâm hát xong bài hát ấy, các bạn xôn xao hỏi cậu mỗi ngày yêu ai thêm một chút? Cậu còn ngượng ngùng liếc sang cô, đôi mắt sáng lấp lánh.

Tốt nghiệp cấp ba xong, Tần Chiêu Chiêu chưa một lần gặp lại Lâm Sâm. Mỗi lần vô tình nhớ tới cậu, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh thuở niên thiếu. Có điều, nhầm lại mới biết, hóa ra họ đã xa cách bảy năm rồi. Bảy năm đủ để một cậu thiếu niên trở thành một người đàn ông chín chắn. Năm

tháng quả thật có thể bỏ rơi con người, hồng hoa lục liễu năm nào trái năm này tháng khác cuối cùng đã thành hồng tàn lục phai, thanh xuân trôi theo thời gian như cánh chim nhỏ một đi không trở lại. Bất tri bất giác, họ đều đã trưởng thành cả rồi.

Tần Chiêu Chiêu đã lâu không hay tin về Lâm Sâm. Tốt nghiệp đại học liền chuyển tới Thâm Quyển. Năm thứ nhất không về nhà ăn Tết, công ty cần người trực Tết, nhân viên mới vào không xung phong thì ai sẽ xung phong? Cô bám bụng ở lại trực Tết. Sang năm thứ hai đã vững chắc ở đây, thừa dịp bạn cùng phòng về quê, cô đón ba mẹ xuống Thâm Quyển ăn Tết giống chị Tiểu Đan năm ấy, để ba mẹ nửa đời vất vả biết mùi xa hoa, tráng lệ của thành phố lớn. Hai năm liền không về ăn Tết, hầu như mất liên lạc với bạn học cũ. Nhất là mấy năm gần đây, điện thoại di động trở nên thông dụng, đến công nhân cũng có di động, máy bàn nhà cô đã bị cắt. Tần ba có di động, Tần mẹ cũng có điện thoại cầm tay, máy bàn chẳng còn tác dụng gì. Chiếc điện thoại bàn mất mấy ngàn đồng để mắc năm xưa đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử của nó. Điện thoại bàn không còn, bạn học cũ chẳng còn cách nào tìm được cô nữa.

Tần Chiêu Chiêu cũng không cố gắng liên lạc lại với bạn học cũ. Dù sao cũng tốt nghiệp nhiều năm rồi, năm tháng dài rộng, giữa đường đời bọn họ chỉ là một đám bạn cùng sánh bước một đoạn đường. Gặp nhau, rồi dần phai pha theo dòng chảy thời gian, lâu dần thành quên, âu cũng là lẽ thường tình.

Nhưng vẫn còn có người, dẫu đã lạc theo năm tháng nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn mãi mãi không thể quên... ví như Lâm Sâm. Thứ vẫn vương, nhưng nhớ này không phải là tình yêu, chỉ là một chút tình cảm nhẹ nhàng mà bền bỉ.

Lần cuối nghe tin tức về Lâm Sâm là kỳ nghỉ đông năm thứ tư đại học. Ngày ấy Chu Minh Vũ kể Lâm Sâm đã thi vào trường quân đội, còn cho cô

số điện thoại ký túc xá của cậu. Cô chưa một lần gọi vào số ấy, năm này qua năm khác, cậu hẳn đã ra trường, số điện thoại này cũng chẳng còn tác dụng. Mấy lần lọc danh bạ điện thoại, nhìn thấy dãy số mang tên “Lâm Sâm”, cô đã nghĩ nên xóa, nhưng cuối cùng vẫn âm thầm giữ lại.

Cô không biết vì sao mình cứ giữ mãi số điện thoại ấy, có lẽ, muốn dựa vào đây để níu giữ những tháng năm trung học mỗi lúc một rời xa. Lâm Sâm... Cái tên này giống như một lời chú thích cho những năm tháng tươi sáng nhất thời thanh xuân của cô.

Không biết giờ cậu thế nào? Có khỏe không? Đã thích ai chưa? Hay đã có gia đình riêng của mình rồi? Cô chân thành hy vọng cậu có thể sống thật tốt, thật hạnh phúc. Cậu xứng đáng có được niềm hạnh phúc của riêng mình.

Ít lâu sau liveshow Trương Học Hữu, Tần Chiêu Chiêu nhận được email của Kiều Mục báo Lăng Minh Mẫn sẽ không về nước.

Họ đã tốt nghiệp được ba năm, Tần Chiêu Chiêu vẫn nhớ Kiều Mục từng tự hứa sẽ âm thầm chờ Lăng Minh Mẫn ba năm. Tới giờ kỳ hạn ba năm đã tới, rốt cuộc Lăng Minh Mẫn sẽ không quay về ư? Lúc viết thư cho Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu khéo léo hỏi chuyện này, cậu đáp Lăng Minh Mẫn tốt nghiệp xong, muốn ở lại Pháp làm việc, không có ý định về nước.

Kiều Mục chờ đợi thất bại, thế giới tình cảm của cậu giờ đây lại hoang vu, tịch mịch. Lòng Tần Chiêu Chiêu lại lặn tẩn gọn song. Không ai thân thiết với Kiều Mục hơn cô, không ai hiểu cậu bằng cô, càng không có ai yêu cậu nhiều như cô. Có điều, Kiều Mục vẫn không hiểu điều này. Có khi nào cậu bỗng ngoảnh đầu nhìn lại, nhận ra cô mới là người thích hợp nhất với cậu hay không?

Hay là, cô cũng nên chờ cậu vài năm giống như cậu đã đợi Lăng Minh Mẫn, để tự cậu nhận ra cuộc sống và người mà cậu thực lòng yêu thương? Nhưng cô đã hai mươi lăm rồi, còn có thể chờ được không?

Đàm Hiểu Yên vẫn hậm hực không thành thép. “Thảo nào mình giới thiệu đôi tượng cho cậu, cậu nhất định không chịu đi gặp, hóa ra cậu vẫn còn mơ tưởng tới Kiều Mục. Cậu đừng u mê mãi thế, nếu cậu ta thích cậu thì đã thích rồi, còn để cậu ngây ngốc đợi hết năm này đến năm khác hay sao?”

Tần Chiêu Chiêu không thừa nhận mình ngốc. “Chẳng qua mình chưa gặp được ai khiến mình thật sự có cảm giác mà thôi, nên mình vẫn cảm thấy cậu ấy là người tốt nhất.”

“Mình giới thiệu cho cậu, cậu có chịu đi gặp đâu, thế thì làm sao mà gặp được? Nếu cậu chịu đi, biết đâu có thể gặp được một người khiến cậu có cảm giác?”

Bất kể Đàm Hiểu Yên nói sao, Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy đi xem mặt là chuyện vô cùng khó chịu. Một nam một nữ vốn không quen biết, chỉ cần vì kết hôn mà bị buộc lại với nhau. Gượng cười, bắt tay, trò chuyện vài câu, tiếp tục gắng sức tìm đề tài để nói. Cứ nghĩ tới những chuyện xấu hổ này cô lại thấy chùn bước.

Đàm Hiểu Yên hết cách. “Chiêu Chiêu, cậu cứ ngồi đấy mà ôm cây đợi thỏ đi, xem cậu có thể chờ được con thỏ kia hay không.”

Ôm cây đợi thỏ, đây là hình dung chính xác nhất về chuyện tình cảm của Tần Chiêu Chiêu. Tới tận bây giờ cô vẫn âm thầm kiên trì, liệu có khi nào thấy được “mây mờ tan đi, trăng sáng hiện hình” hay không?

Tháng Mười năm nay, mùa thu cũng là mùa gặt, Đàm Hiểu Yến cũng gặt hái được kết tinh tình yêu của mình và Thành Kiệt. Bác sĩ xác nhận cô đã mang thai sáu tuần, đến Thế vận hội 2008 sẽ hạ sinh một cậu bé Olympics.

Tần Chiêu Chiêu nhận điện thoại, trong lòng mừng cho bạn, luôn miệng chúc mừng. Cúp máy rồi, trong lòng cô dâng lên một nỗi xúc động: Đàm Hiểu Yến sắp làm mẹ rồi, năm tháng thật giống một pháp sư cao tay, cô bé ngây thơ ngày nào giờ đã sắp thành mẹ trẻ con rồi.

Có bầu ba tháng, bụng Đàm Hiểu Yến dần lộ. Chồng cô rất cưng vợ, luôn cố gắng cho cô ăn uống thật ngon. Đồ ăn trong xưởng không ngon lành, mỗi tuần anh đưa Hiểu Yến đi ăn tiệm hai bữa. Gà vịt, thịt bò luân phiên thay đổi, đảm bảo đầy đủ chất dinh dưỡng cho cô. Hoa quả cũng không thiếu, cam vàng, nho tím, kiwi... đều là những thứ thường ngày Đàm Hiểu Yến vẫn thích ăn nhưng tiếc tiền không dám mua. Đến giờ cô đang mang bầu, tất nhiên có thể bỏ qua những việc khác nhưng không thể bạc đãi đứa nhỏ trong bụng.

Tần Chiêu Chiêu thường chạy tới thăm Đàm Hiểu Yến, cô không bao giờ đến tay không, nếu không mang theo một hộp đồ ăn ngon mình tự làm như sườn xào chua ngọt, cánh gà kho tàu... thì sẽ xách theo một túi hoa quả tươi, cười hì hì mà nói góp phần giúp bà bầu cân bằng dinh dưỡng.

Đàm Hiểu Yến cũng không khách sáo, được tặng gì cũng ăn bằng sạch nhưng chưa một lần nói cảm ơn. Tình cảm giữa hai người giờ còn hơn cả chị em gái, không cần thiết phải làm bộ khách khí. Đàm Hiểu Yến chỉ giả bộ thờ dài. “Nguy to rồi, ăn của cậu nhiều thế này, về sau cậu kết hôn mà không lễ hậu thì sao đáp hết ân tình!”

Chương 3

Trước Tết 2008, Tần Chiêu Chiêu tính toán đặt vé tàu để cuối tháng Một cùng về quê ăn Tết với vợ chồng Đàm Hiểu Yên và Thành Kiệt. Chuyện quan trọng trước mắt là kiếm cho được ba vé tàu về quê, tàu Tết xưa nay vẫn khó kiếm vé, chuẩn bị sớm chút nào hay chút đó. Vất vả rắc rối một hồi, cuối cùng cô cũng mua được ba vé giường nằm ngày Ba mươi tháng Một, vui mừng gọi điện báo cho Đàm Hiểu Yên: “Mình mua được vé tàu rồi, năm nay chúng ta có thể về nhà ăn Tết.”

Lúc ấy Tần Chiêu Chiêu không biết, cô vui mừng quá sớm.

Những năm trước, vé tàu Tết vẫn vô cùng khó kiếm, phải mua được vé thì mới an tâm. Nhưng mùa xuân 2008, mua được vé cũng không thể đi được. Một trận mưa tuyết nghiêm trọng khiến tàu Tết năm nay gần như tê liệt.

Giữa tháng Một năm nay, phía đông và tây nam, nhất là các tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc, Giang Tô, Giang Tây, An Huy... gánh chịu trận mưa tuyết tề tã nhất suốt năm mươi năm qua. Các tuyến đường sắt Kinh Quảng (Bắc Kinh – Quảng Châu), Kinh Cửu (Bắc Kinh – Cửu Long), Tương Cống (Hồ Nam – Giang Tây), Tương Kiên (Hồ Nam – Quý Châu) buộc phải chậm lại hoặc dừng hẳn. Từ ngày Hai mươi lăm tháng Một, thiên tai khiến tuyến đường sắt Kinh Quảng không thể hoạt động bình thường, mấy tuyến tàu bị hoãn không thể rời khỏi ga Quảng Châu khiến hành khách bị tắc lại nhà ga. Ngày Hai mươi sáu, Hai mươi bảy tháng Một, hành khách từ các vùng ngoại thành, tam giác Từ Châu và nội địa Quảng Châu không ngừng ùn ùn kéo về ga Quảng Châu. Sân ga rộng cỡ sân bóng đá đầy ắp người, báo chí đưa tin số người bị nghẽn lại tại đây ngày Hai mươi bảy lên tới mười bảy vạn.

Đọc tin tức trên báo và trên mạng, lòng Tần Chiêu Chiêu bắt đầu bồn chồn. Không chỉ ùn tắc ở nhà ga Quảng Châu, mưa tuyết còn gây đình trệ và hủy nhiều chuyến bay tại sân bay quốc tế Bạch Vân ở Quảng Châu. Tất cả các nhà ga, sân bay, các tuyến đường cao tốc ở Quảng Đông đều đầy ắp người hồi hương bị nghẽn đường. Cô biết, nếu tình hình này kéo dài, chỉ sợ đến Ba mươi họ cũng không thể bắt tàu về nhà được. Dầu vẫn ôm hy vọng đến hôm đó đường sắt sẽ hoạt động lại bình thường, nhưng băng tuyết đóng chặt đường ray sao có thể tan nhanh như vậy? Ngày Hai mươi chín, báo chí đưa tin số người kẹt ở ga Quảng Châu đã lên đến con số năm mươi vạn.

Hôm sau đã là ngày Ba mươi, rốt cuộc có nên tới ga Quảng Châu hay không? Tần Chiêu Chiêu cảm thấy khó xử, khó khăn lắm mới có thể đặt được vé giường nằm, cô không cam tâm hủy bỏ như vậy. Hơn nữa, cô rất muốn về nhà ăn Tết, có lẽ nên tới ga xem xét tình hình rồi tính tiếp.

Kiều Mục gửi email khuyên cô không nên đi, cậu nói nhà ga chật hẹp, mấy chục vạn người chen chúc, mật độ quả thật quá kinh khủng. Nhiều người bon chen ở một nơi như vậy rất dễ xảy ra sự cố, tuy chính quyền Quảng Châu đã huy động mấy ngàn cảnh sát tới duy trì trật tự và khơi thông bế tắc nhưng cơ bản chẳng có tác dụng gì.

“Chiêu Chiêu, tốt nhất đừng đi. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất^[1], lỡ như có chuyện xảy ra cũng khó xử trí.”

[1] Câu thành ngữ nhắc nhở người ta làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không may, khó lường xảy ra.

Đồng nghiệp trong công ty cũng nhất loạt khuyên cô không nên đi.

“Em xem tin tức đi, năm chục vạn người châu đầu vào đó rồi, thêm em chạy tới đó nữa chỉ thêm loạn thôi!”

“Phải đấy, không biết tình hình thế nào mà chạy tới còn dễ hiểu, đã rõ rành rành như vậy còn tìm tới thì chỉ chuốc mệt vào thân thôi. Đến lúc ấy, muốn đi không được, còn bị kẹt lại ở nhà ga thì khổ.”

“Cứ cho là lên được tàu đi, ai dám chắc là tàu có thể xuất phát đúng giờ. Bao nhiêu tàu xe đã bị kẹt lại giữa trời mưa to tuyết lớn, bị vây giữa trời tuyết còn thảm hại hơn.”

“Phải đấy, lên được tàu rồi lại bị kẹt giữa đường là khổ nhất. Thời tiết thế này tốt nhất đừng về nhà, cứ cố đi chỉ khiến người nhà thêm lo lắng thôi, về muộn vài ngày còn khiến người nhà lo lắng hơn. Giờ trên mạng đã có không biết bao nhiêu người đăng tin tìm thân nhân rồi.”

“Cậu xem đây này, hai ngày nay khắp các diễn đàn đăng mấy trăm tin tìm kiếm thân nhân đang mắc kẹt trên tàu hoặc giữa đường, chỉ xem cũng thấy khó chịu rồi. Mắc kẹt mấy ngày liền không ăn không uống giữa trời đông lạnh lẽo thế này thật sự rất thảm! Người lớn còn đỡ, người già, trẻ con chịu sao nổi?”

Một số đồng nghiệp tính toán về quê ăn Tết đều lục tục trả lại vé hoặc bỏ luôn ý định. Hôm trước, một đồng nghiệp tên Tiểu Lưu quê gốc An Huy có một đồng hương bắt xe về Hợp Phì, kết quả đường quốc lộ gần An Huy bị tuyết phủ kín, vô số xe cộ muốn tiến không được, muốn lùi không xong, bị tắc lại trên đường. Đường quốc lộ thăm thẳm giờ thành bãi đỗ xe. Hết xe này đến xe khác, hành khách đói khổ, lạnh rét chửi bới cũng vô dụng, có trời mới biết đến khi nào xe mới có thể đi tiếp. Tệ nhất là thời tiết xấu đến sóng di động cũng chập chờn, gia đình không liên lạc được, vô cùng lo lắng.

Có vết xe đổ này, tất cả mọi người đều chùn chân. An toàn là số một, không về ăn Tết cũng tạm bỏ qua được.

Ba mẹ Tần Chiêu Chiêu cũng gọi điện dặn cô trả vé tàu, dứt khoát không được chen chúc lên tàu giờ này. Ba mẹ còn nói năm nay thời tiết ở quê vô cùng tệ hại, đầu tháng Một còn tưởng không có chuyện gì, ai ngờ cuối tháng ngày nào cũng có mưa tuyết, vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo.

“Mẹ sống chừng này tuổi, lần đầu tiên thấy cảnh mùa đông lạnh giá thế này. Trường Cơ mất nước, mất điện ba ngày nay, chẳng biết bao giờ mới có lại. Thế nên Chiêu Chiêu không về thì tốt hơn, về rồi có muốn tắm một cái cũng không có nước ấm, ban đêm không có đèn đuốc tối om om, con cứ ở lại Thâm Quyển ăn Tết đi.”

Tần Chiêu Chiêu tìm vợ chồng Đàm Hiểu Yên và Thành Kiệt để thương lượng, hai người cũng được người nhà dặn dò không nên về. Mẹ Đàm Hiểu Yên còn dặn dò: “Giờ con đang có thai, đừng có chen chúc ở ga làm gì. Mẹ xem tin tức, giờ mấy chục vạn người đang kẹt ở ga Quảng Châu. Con tuyệt đối không được mạo hiểm, cứ chờ vài ngày nữa cho an ổn rồi hẵng về, không nhất thiết phải về nhà trước Tết đâu.”

Vốn Đàm Hiểu Yên cũng tiếc rẻ như Tần Chiêu Chiêu, tiếc chiếc vé giường nằm lại nóng lòng muốn được về quê, vốn định thử tới ga Quảng Châu xem sao rồi tính tiếp nhưng Thành Kiệt cương quyết phản đối, bạn bè thân hữu cũng trăm miệng một lời khuyên bảo. Cuối cùng, cô đành từ bỏ ý định, ba người đồng ý trả vé.

Lên mạng chuyện phiếm, Tạ Á cũng nói không về quê ăn Tết được như Tần Chiêu Chiêu. Nhà Tạ Á ở Hồ Nam, là nơi chịu hậu quả nghiêm trọng nhất trong đợt thiên tai này. Từ Thượng Hải về Hồ Nam không mua được cả vé tàu xe lẫn vé máy bay. Cô vô cùng lo lắng cho ba mẹ ở Trường Sa, ngày nào cũng gọi điện về.

Nhà Tạ Á đã mất điện ba hôm, ba mẹ cô không có cả máy sưởi ấm để dùng, chỉ biết ôm túi chườm sưởi ấm. Mưa tuyết nghiêm trọng khiến giá cả

hàng hóa tăng vọt, cây nén hai hào bị đội thành năm đồng; bình nước sáu đồng đẩy lên hai mươi lăm đồng; người đến siêu thị mua đồ ăn thức uống cũng đông hơn. Mọi người tranh nhau mua đồ không màng giá cả. Trận bão tuyết lớn nhất năm mươi năm nay ảnh hưởng vô cùng lớn tới sinh hoạt thường ngày, mọi người bắt đầu tích trữ đồ ăn.

Ba mẹ Tạ Á cũng tới siêu thị mua đồ... hoặc phải nói là “giành giật” đồ. “Giành giật” được hai bình dầu ăn, ba túi gạo, chục cân mì... giờ không có mua chỉ e sau này không có mà mua. Khu rau cỏ ở siêu thị tăng giá đột biến, cải thìa hai đồng chín một cân đã là rẻ lắm rồi. Cải thảo hai đồng rưỡi, củ cải trắng sáu đồng, ớt xanh bảy đồng, hành mười đồng, tỏi mười lăm đồng một cân. Ba mẹ cô bức bối: “Tức quá, lợi dụng quốc nạn để kiếm tiền sao!?”

Chuyện khiến họ thực sự nổi nóng vẫn còn ở sau. Mát nước khiến người ta không thể tắm rửa tại nhà, chỉ có thể tới nhà tắm công cộng gần đó. Nhà tắm sơ sài cũng đòi năm mươi đồng một lượt, đúng là giá trên trời!

Tình hình trong nhà Tạ Á đều biết cô không thể về nhà, ba mẹ cũng không tới được chỗ cô, chỉ có thể liên lạc qua di động. Nếu chỉ có mưa tuyết cũng không đáng gì, có điều băng tuyết phủ kín đường, không điện không nước. Cô xem báo thấy đưa tin băng phủ ngập đường khiến người già ngã gãy xương rất nhiều, vì thế dặn đi dặn lại ba mẹ không có việc gì thì không nên ra ngoài, cẩn thận trơn ngã.

Có điều, sợ cái gì cái đó tới, ngày Ba mươi mốt mẹ Tạ Á ngã một cái ngay trước cửa nhà. Đường trơn trượt, bà đi chưa được mười thước đã bị trượt chân, ngã ngổ xuống đất, theo bản năng chống tay trái xuống, gãy tay trái.

Vốn ba mẹ không muốn kể chuyện gãy tay cho con gái, nhưng cô gọi điện về đúng lúc hai người đang chờ khám ở bệnh viện. Điện thoại của ba là

hàng hiệu cô mua, truyền âm rất tốt, cô nghe trong điện thoại thấy y tá lớn tiếng gọi: “XXX, mời chị vào phòng khám.”

Tạ Á nghe là biết ba mẹ đang ở bệnh viện. Truy vấn rõ ràng, ba cô không giấu được đành kể thật, mẹ cô ở nhà không cẩn thận trượt chân ngã gãy tay. Cô lo lắng hỏi: “Ngã gãy tay trái sao? Có nghiêm trọng không? Có bị thương ở đâu không? Ba không được nói dối con đâu đấy.”

[©STENT](#)

Mẹ ngã gãy tay, Tạ Á chỉ hận không thể mọc cánh bay về nhà ngay, cũng không cách nào về nhà được, tàu hỏa, ô tô, máy bay không cách nào về được Hồ Nam. Năm nay Hồ Nam tuyết lớn quá, đúng là “ngàn dặm băng ngưng, vạn dặm tuyết rơi.”

Lúc kể chuyện này cho Tần Chiêu Chiêu, Tạ Á vẫn không an lòng: “Mẹ mình năm nay hơn năm mươi rồi, người già xương cốt giòn yếu, sẽ lâu khỏi hơn người trẻ. Mình lo sau này mỗi bận mưa gió mẹ lại đau mỗi.”

Tần Chiêu Chiêu an ủi: “Giờ trình độ chữa trị tiên tiến hơn trước nhiều rồi, gãy xương không phải chuyện quá nghiêm trọng, dùng thêm ít thuốc bổ sẽ giúp xương cốt mau liền. Cậu an tâm, dì nhất định sẽ hồi phục khỏe mạnh.”

Tán gẫu với Tạ Á xong, Tần Chiêu Chiêu gọi điện về nhà, cẩn thận dặn dò ba mẹ càng ít ra ngoài lúc trời băng tuyết càng tốt, có đi lại trong nhà cũng phải thật cẩn thận.

Mùng Một tháng Hai năm 2008, Tết âm lịch chỉ còn năm ngày nghỉ, người chen chúc ở ga Quảng Châu cuối cùng cũng dẫn tới bi kịch chết

người. Một công nhân Hồ Bắc bị đám đông chen chúc, giẫm đạp, chịu không nổi nên qua đời, chấm dứt cuộc đời mười bảy năm ngắn ngủi.

Tin chết người ở ga Quảng Châu nhanh chóng lên báo, một đồng nghiệp tên Tiểu Trâu đọc được lập tức tung tin cho đồng nghiệp, mọi người bàn tán sôi nổi.

“Một cô gái trẻ chết như vậy, thật đáng tiếc!”

“Mới mười bảy tuổi, tuổi đẹp như hoa, thật buồn quá!”

“Tội nghiệp ghê, chưa kịp trưởng thành đã phải rời nhà đi làm thuê, cuối cùng không về được nữa.”

“Mong cô bé lên đường bình an, trên thiên đường không phải chen chúc tàu Tết.”

“Hy vọng sẽ không phải thấy thêm những bi kịch thế này nữa.”

Xem hết tin tức, Tần Chiêu Chiêu rơm rớm nước mắt, lòng nặng trĩu u buồn.

Thiếu nữ mười bảy xuân xanh, bỏ nhà bỏ quê, xa cha xa mẹ tha hương kiếm ăn đã là chuyện đáng buồn. Cô vốn đang tuổi ăn học, lại phải đi làm thuê, hẳn vì gia đình khó khăn. Một năm làm công vất vả, cô bé ôm theo chút tiền công ít ỏi, nóng lòng về đoàn tụ với gia đình. Lúc chen chân vào ga Quảng Châu, phải chăng cô còn cho rằng một chuyến hành trình hạnh phúc đang chờ đón mình? Thật không ngờ, đây lại là chuyến đi vong mạng, đám đông đua chen vội vã giữa ga Quảng Châu đặt dấu chấm hết cho một sinh mệnh trẻ trung. Đối với cô bé, với cả thân nhân của cô, đây là nỗi bi ai cùng bất hạnh to lớn.

Vừa đau buồn, Tần Chiêu Chiêu vừa thấy may mắn cho mình và cho cả Đàm Hiểu Yên. Nếu lúc trước hai người vẫn khăng khăng tới ga Quảng Châu, chẳng có gì đảm bảo không gặp chuyện như vậy. Bởi vì dưới làn sóng người mãnh liệt, chỉ cần không cẩn thận ngã xuống thì sẽ vĩnh viễn không thể đứng lên.

Chương 4

Tết âm lịch 2008, Tần Chiêu Chiêu không về quê, ở lại cùng vợ chồng Đàm Hiểu Yên đón năm mới.

Sau Tết, nhà ga cơ bản đã hồi phục hoạt động bình thường, Đàm Hiểu Yên tính mua vé xe về nhà. Thành Kiệt muốn đưa vợ về nhưng nhà máy chỉ nghỉ bảy ngày, đã sắp hết ngày nghỉ, anh muốn xin nghỉ thêm nhưng không được. Để Thành Kiệt an tâm, Tần Chiêu Chiêu tình nguyện đưa Đàm Hiểu Yên về quê. Đương nhiên anh vô cùng cảm kích. “Vậy anh đây giao phó bà xã và thằng cu cho cô!”

Cô mỉm cười chỉnh anh: “Ôi, anh đã chắc trong bụng Hiểu Yên là thằng cu rồi cơ à? Em cảnh cáo anh, không được phép trọng nam khinh nữ, có là con gái cũng phải yêu thương!”

Ba năm ở Thâm Quyển, chẳng những tình cảm của Tần Chiêu Chiêu và Đàm Hiểu Yên quắn quýt hơn xưa mà cô và Thành Kiệt chồng Hiểu Yên cũng trở thành bạn bè tốt.

Thành Kiệt là người đàn ông tốt. Lúc Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp đại học chuyển tới Thâm Quyển, anh cùng Đàm Hiểu Yên đến ga đón cô, nhiệt tình đón tiếp cô.

Ký túc xá của xưởng không cho người ngoài vào, hai người họ thuê hẳn cho cô một phòng ở nhà dân gần đó, xế chiều tan làm, Đàm Hiểu Yên sẽ đến đây với cô, lo cô ở một mình sẽ sợ. Tối nào Thành Kiệt cũng tới phòng trọ, chẳng lần nào đi tay không, hôm đôi quả dưa, hôm vài khúc mía. Không phải quà cáp gì sang trọng nhưng rất có lòng. Anh đến cũng không ở lại lâu, chỉ ngồi một chút, gọt hoa quả cho hai cô rồi về ngay. “Hai em nghỉ ngơi nhé!”

Trước lúc đi, anh sẽ cẩn thận kiểm tra cửa nẻo đã khóa kĩ chưa, rút bao diêm châm hương muỗi cho hai người, cẩn thận mang hương muỗi đặt xa đầu giường, tối ngủ màn có trượt ra cũng không bắt lửa từ hương mà gây cháy. Tần Chiêu Chiêu hơi giật mình khi gặp một người đàn ông cẩn thận, tỉ mỉ đến vậy.

Lúc cô tìm việc ở Thâm Quyến, Thành Kiệt là bản đồ sống của cô. Thâm Quyến rất lớn, đường sá phức tạp, có lần đi phỏng vấn phải chuyển ba, bốn tuyến xe. Mỗi lần được mời phỏng vấn, cô không biết phải đi thế nào, Thành Kiệt lại mang bản đồ ra giảng giải cẩn thận cho cô các tuyến đường đi. Hầu như lần nào đi xin việc, trong túi của cô cũng có hướng dẫn đường đi nước bước do Thành Kiệt cẩn thận chuẩn bị. Cuối cùng, cô có thể tìm được công việc không tồi cũng nhờ một phần công lao của Thành Kiệt.

Năm đầu cô ở Thâm Quyến thật không dễ dàng, hai chỗ làm đều không được bao lâu.

Chỗ làm đầu là một công ty có vốn đầu tư Đài Loan, công ty không lớn nhưng quản lý và đồng nghiệp đều rất tốt, làm việc cùng mọi người vô cùng hòa thuận, vui vẻ. Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang, cô làm được chưa đầy ba tháng thì công ty có thay đổi. Quản lý cũ được vời về Đài Loan, một quản lý mới tới nhậm chức. Vẫn có câu vua nào thần nấy, quản lý mới đưa theo mấy người tâm phúc tới nhậm chức, bao nhiêu người trong

văn phòng đổi hết thành người của mình. Vị trí thư ký giám đốc của Tần Chiêu Chiêu không giữ được, còn bị đẩy xuống làm coi kho, chẳng khác nào đuổi người. Cô không còn cách nào trụ lại, đành chủ động xin nghỉ việc.

Cô gọi điện báo Đàm Hiểu Yên biết mình đã xin nghỉ việc, Đàm Hiểu Yên biết một mình cô không mang nổi chùng đó hành lý, lập tức nhờ Thành Kiệt lên đón cô. Thành Kiệt xin nghỉ nửa ngày, vất vả bụi đường chạy từ ngoại thành vào đón cô và chở hành lý về.

Đúng là không nhẹ nhàng chút nào! Một cuộn chăn dày cộp, xô chậu, chén bát, mắc áo, thêm một rương quần áo, nếu không có đàn ông giúp, Tần Chiêu Chiêu chỉ có nước khóc.

Tìm được việc lần thứ hai, Thành Kiệt lại đưa cô và hành lý tới ký túc xá của công ty mới. Đây là một công ty có vốn đầu tư Singapore, tất cả nhân viên cấp quản lý đều được công ty mẹ bên Singapore phái sang. Ban đầu Tần Chiêu Chiêu làm việc ở phòng nhân sự, làm được nửa năm, một vị giám đốc họ Lưu chuyển đến phụ trách bộ phận kinh doanh, ông thông báo cần tìm một quản lý giỏi. Có điều, bất kể bộ phận nhân sự tuyển ai cũng không vừa ý ông. Giám đốc nhân sự đích thân đi tuyển người, nhưng người ông tuyển về làm thử chưa được bao lâu vẫn không vừa ý ông ta, ông ta lại đòi bộ phận nhân sự tuyển người mới.

Nhân viên phòng nhân sự nỗ lực hết mình, cuối cùng cũng tìm được một viên quản lý xuất sắc mọi mặt. Ban đầu Giám đốc Lưu cũng rất vừa lòng, có điều sắp hết một tháng thử việc, không hiểu ông ta ăn nhằm cái gì, làm người ta bỏ của chạy lấy người.

Tần Chiêu Chiêu không hiểu quản lý bộ phận kinh doanh thì có gì mà khó tuyển như vậy? Hôm đó cô vừa vặn gặp A Châu, nhân viên bộ phận

kinh doanh, liền hỏi: “Sao vị quản lý mới lại bỏ việc thế? Rốt cuộc là Giám đốc Lưu khó tính hay anh ta không làm được việc?”

Cô vừa dứt lời đã thấy A Châu nhanh chóng đặt tay ngang miệng, ra hiệu cô đừng nói thêm gì nữa. Cô giương mắt nhìn, thấy bóng Giám đốc Lưu nhoáng lên trước cửa phòng trà, bước vào nhà vệ sinh đối diện. Rầm... Tiếng sập cửa vang lên chói tai làm cô chấn động trong lòng.

“Tần Chiêu Chiêu, Giám đốc Lưu đi sau mình, cậu lại nói ông ấy khó tính, không làm được việc. Xong rồi, xong rồi, chắc chắn ông ấy nghe được rồi, lần này cậu tha hồ thả.”

Tần Chiêu Chiêu cuống lên giậm chân. “Mình có nói Giám đốc Lưu không làm được việc đâu. Ý mình là Giám đốc Lưu khó tính hay vị quản lý kia thiếu năng lực?”

Có điều, giải thích đến mấy cũng vô dụng, rốt cuộc cô đã đắc tội với Giám đốc Lưu. Không lâu sau, Giám đốc Lưu lấy cơ bộ phận kinh doanh thiếu nhân viên, yêu cầu Tần Chiêu Chiêu sang bộ phận của ông ta. Dưới tay ông ta, công việc của cô còn có thể yên ổn được sao? Cô luôn bị ông ta làm khó dễ, vị giám đốc này đúng là tâm địa hẹp hòi.

Tần Chiêu Chiêu lén nhin một tháng, thừa dịp này cưới lừa tìm ngựa, cố gắng kiếm một chỗ làm thích hợp hơn rồi lập tức xin nghỉ việc. Giám đốc Lưu phê chuẩn cực kỳ nhanh gọn, lập tức ký tên cho cô tới phòng kế toán lĩnh tiền.

Thành Kiệt lại vào nội thành một lần nữa, giúp cô chuyển hành lý sang ký túc xá công ty mới. Anh giúp cô mà không hề oán hận nửa lời, bạn tốt của người yêu, anh cũng coi như trách nhiệm của mình. Tần Chiêu Chiêu vô cùng biết ơn anh, may mà ở Thâm Quyển có anh, nếu không, với tốc độ chuyển việc của cô, chỉ dọn tới dọn lui đồ đạc cũng chết mệt.

Rất nhiều đôi bạn tốt sau khi kết hôn, có gia đình riêng thì trở nên xa cách, thậm chí coi nhau như xa lạ, nhưng tình cảm của Tần Chiêu Chiêu và Đàm Hiểu Yên không hề thay đổi. Hơn nữa, cô còn thân luôn với Thành Kiệt, ở cùng anh cũng như ở cùng Đàm Hiểu Yên, không cần khách sáo, bần khoản nhiều, tựa như anh em trong nhà.

Xin nghỉ một tuần, Tần Chiêu Chiêu đưa Đàm Hiểu Yên lên xe về quê. Tàu về tới ga Tiểu Thành, vừa xuống tàu, nghe được giọng nói thân thương quê mẹ, cảm giác gần gũi tự nhiên nảy sinh.

Ba mẹ Đàm Hiểu Yên thuê taxi tới đón cô, Tần Chiêu Chiêu không cùng đường, gọi một chiếc xe khác về nhà mình. Lâu không về quê, Tiểu Thành đã thay đổi rất nhiều, vô số tòa nhà xinh đẹp lúc cô mới đi còn chưa có giờ đã xuất hiện. Đúng là một thời đại thay đổi từng ngày.

Trường Cơ vẫn như xưa, ngày cô còn nhỏ, phòng ốc này, cây xanh đó, ngã tư kia, bao nhiêu cư dân... đến giờ vẫn phòng ốc ấy, vẫn cây xanh này, vẫn ngã tư đó... chỉ có điều người thì đã khác xưa. Các bậc trưởng bối cô từng kêu bà gọi ông giờ đã qua đời quá nửa, trên đường xuất hiện vô số gương mặt thơ ngây xa lạ, đa số cô không nhận ra. Quen thuộc nhất vẫn là các dì, các bác trung niên; mọi người gặp cô đều nhiệt tình chào hỏi: “Chiêu Chiêu về rồi đấy à?”

Tần Chiêu Chiêu vừa về nghỉ hai ngày đã có một đồng nghiệp cũ của ba mẹ tới mai mối. Mẹ cô rất mong con gái đi gặp mặt một lần nhưng bản thân cô không hề muốn. “Mẹ à, con về quê nghỉ phép vài ngày, mẹ cho con nghỉ ngơi yên tĩnh mấy hôm đi. Mẹ cứ ép nữa là con bỏ về Thâm Quyển đấy.”

Ba cô nói đỡ cho con: “Được rồi, được rồi! Chuyện của con nó cứ để con nó tự lo đi!”

Trước kia đều là mẹ đỡ lời cho cô, giờ lớn lên lại hóa ba là người che chở.

Lúc Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị lên phố mua vé tàu về Quảng Châu, ba cô hỏi cô định đi ngày nào. Tần Chiêu Chiêu biết ba không nỡ để con gái đi sớm như vậy liền cười, nói: “Ba muốn con mua đi hôm nào thì con mua hôm đó, ba quyết định đi!”

Tần ba buột miệng: “Không đi nữa là tốt nhất!”

Lời vừa ra khỏi miệng ông mới kịp phản ứng, nhanh chóng lấp liếm: “Ha ha, ba thuận miệng nói thế thôi, con đi mua vé đi.”

Tần Chiêu Chiêu không quan tâm nữa, lúc từ thành phố về, chợt nghe ba và người đồng nghiệp họ Hà trước làm cùng phân xưởng nói chuyện. Con gái duy nhất của bác Hà là Hà Thanh, hơn cô bảy tuổi, thành tích học tập từ nhỏ rất tốt. Chị học một mạch từ thạc sĩ lên tiến sĩ, sau này học tiến sĩ bên Mỹ rồi ở lại đó công tác. Hiện giờ đã lấy chồng Mỹ, có thẻ xanh.

Ở Trường Cơ, ai cũng ngưỡng mộ bác Hà có người con gái tài giỏi như thế, nhưng lúc này Tần Chiêu Chiêu nghe bác nói chuyện với ba mới thấy bác không vui. Con gái ở Mỹ mấy năm mới về thăm một lần, giờ cháu ngoại đã hai tuổi mà ông bà vẫn chưa thấy mặt cháu. Nhắc đến lại thấy buồn. “Lão Tần này, có lúc tôi cứ mong con gái chẳng tài giỏi, tiền đồ xán lạn làm gì. Cứ tốt nghiệp đại học rồi về quê công tác, ở gần bố gần mẹ, lúc nào cũng được gặp con còn hơn cố đuổi theo tiền đồ. Giờ con cái ở tận nước Mỹ xa xôi, mấy năm rồi cha con chẳng gặp nhau. Ăn Tết nhà người ta vui vậy sum họp, nhà tôi chỉ độc hai thân già, vắng vẻ quanh quẽ quá!Aiz!”

Một tiếng thở dài chấm dứt lời bác Hà, Tần Chiêu Chiêu lại nghe được tiếng ba: “Lão Hà, thực ra tôi rất hiểu tâm sự của ông. Con gái tôi tốt nghiệp xong cũng một mực ở lại Thâm Quyển làm việc, một năm chỉ gặp được mỗi

một lần vào dịp Tết. Năm nay vì bão tuyết, con bé cũng chẳng về được, com tất niên hai thân già, đưa lên miệng mà thấy vô vị. Cũng may, giờ con bé xin nghỉ phép được mấy ngày, tôi cũng nói với lão rồi đấy, không nỡ để con bé đi.”

Cuối câu, giọng Tần ba nhỏ dần xuống như thể sợ kẻ nhàn rỗi nào nghe không hiểu lại cười mình.

Ở chỗ rẽ, hai mắt Tần Chiêu Chiêu đỏ hoe.

Cô nhân có câu: “Cha mẹ còn, đừng bơi quá xa”, nếu có thể lựa chọn, Tần Chiêu Chiêu cũng muốn được ở gần bầu bạn với ba mẹ. Hai người chỉ có một con gái duy nhất là cô, vất vả khổ cực, ngậm đắng nuốt cay nuôi cô lớn, theo lý cô phải lấy chữ hiếu làm đầu. Nhưng cô sống giữa thời hiện đại này, con cái đi xa đã thành một xu thế.

Trước thập niên 80, 90 của thế kỷ XX, làn sóng đi làm thuê trôi dạt ở Trung Quốc, vô số người vì sinh tồn hoặc vì muốn theo đuổi cuộc sống tốt đẹp mà rời xa nơi chôn nhau cắt rốn là những thành phố, thị trấn kém phát triển, đổ xô tới làm thuê ở các đặc khu vùng duyên hải. Theo thời gian, thế kỷ XXI đến nhưng làn sóng di cư đi làm thuê vẫn không hề suy giảm, trước kia người đi làm công đa số là nông dân. Từ ngày các trường đại học bùng nổ việc chiêu sinh, sinh viên không được nhà nước phân công công tác nữa, “thiên chi kiêu tử^[1]” cũng không thể tránh việc phải hòa mình vào đội ngũ người làm thuê. Các thành phố lớn là lựa chọn hàng đầu của đa số sinh viên, mong rằng ở đây có thể tìm được nhiều cơ hội nhất để thực hiện lý tưởng, giành lấy cuộc sống tốt đẹp.

[1] Nghĩa đen là con cưng của trời, chỉ những đứa con được cha mẹ cưng chiều.

Con cái muốn thừa lúc trẻ trung, ra bên ngoài vùng vẫy, có thể nào ba mẹ vẫn không nỡ, nhưng lại nghĩ vì tiền đồ của con, cuối cùng đành tiễn con ra

giữa đường đời. Chim nhỏ đủ lông đủ cánh cũng cần bắt đầu hành trình riêng của bản thân.

Tần Chiêu Chiêu tốt nghiệp xong, chuyên tới Thâm Quyển làm việc, cũng khát khao như đa số mọi người, mong có thể tìm được nơi để phát triển và mức lương cao. Rất lâu trước kia cô từng tự hứa với lòng mình, sau này đi làm nhất định phải kiếm tiền để dành, mua một ngôi nhà nhỏ xinh đẹp mời ba mẹ đến ở. Ba mẹ vất vả làm lụng cả đời vẫn chưa một lần được ở nhà mới, cô muốn để ba mẹ được hưởng phúc của con gái.

Mấy chục năm rồi, ba mẹ cô vẫn sống trong căn nhà cấp bốn kiểu cũ của nhà máy. Năm cô học lớp mười một, nhà có sửa sang lại một chút, chớp mắt cũng gần chục năm rồi. Ngôi nhà cũ đã qua sửa sang cũng dần đổ nát, nóc nhà lại bắt đầu dột mỗi khi trời mưa. Đến mùa mưa, trong nhà lại bầy đủ xô nhỏ chậu to hứng những giọt mưa len lỏi qua mái ngói tí tách nhỏ xuống, ngồi trong nhà giống như ngồi trong Thủy Liêm động. Mỗi lần về thăm ba mẹ gặp cảnh trời mưa, ước muốn mua được căn nhà mới tặng ba mẹ càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Ước mong chủ quan rất đẹp nhưng sự thật khách quan vô cùng khó khăn. Làm việc ở Thâm Quyển ba năm, tốc độ để dành tiền của cô không theo kịp tốc độ tăng giá nhà đất. Cho dù muốn mua một căn nhà nhỏ ở ngoại ô Thâm Quyển thì với mức lương hiện tại của cô, chắc phải nhịn ăn nhịn uống vài chục năm mới đủ. Cô biết sức mình không đủ mua nhà ở Thâm Quyển, nên suy nghĩ giống Đàm Hiểu Yên, tính toán thừa lúc còn trẻ thì chịu khó ở Thâm Quyển kiếm tiền vài năm rồi sau này lá rụng về cội, về quê mua một căn nhà nhỏ sống cùng ba mẹ, nhất định hai người sẽ vui vẻ lắm. Có điều, giá nhà ở quê giờ cũng không hề rẻ, đất giờ cũng hơn hai ngàn một mét vuông, muốn mua một căn nhà nhỏ chín mươi mét vuông, tính cả trang trí, điện nước thì ít nhất cũng phải ba mươi vạn. Mà cô mới tiết kiệm được ba vạn, chỉ có một phần mười, cô còn phải cố gắng nhiều nữa. Hy vọng ông

Trời phù hộ để trong mấy năm cô làm kiếm tiền, giá nhà ở quê không tăng vọt như ở Thâm Quyển.

Muốn kiếm tiền mua nhà, Tần Chiêu Chiêu không thể ở quê với ba mẹ được, ở quê giá nhà, giá hàng hóa rẻ hơn thành phố lớn nhiều nhưng tiền lương lại kém xa thành phố, Ở quê, kiếm được công việc lương hai ngàn đã là cao, nhưng Tần Chiêu Chiêu ở Thâm Quyển ít nhất cũng có thể kiếm được bốn ngàn, lần cao nhất cả lương cả thưởng, phần trăm lên đến bảy ngàn. Vì thế, dẫu ba mẹ có không nở xa con gái, cô cũng không nở bỏ ba mẹ nhưng cô vẫn cần tới Thâm Quyển. Vì tương lai, không thể không hy sinh hiện tại.

Chương 5

Về nhà một tuần, trừ những lúc cùng Đàm Hiểu Yên đi dạo phố mua quần áo cho em bé tương lai, Tần Chiêu Chiêu chủ yếu chỉ ở nhà với ba mẹ. Quanh năm suốt tháng cũng chỉ có chút ít thời gian này để được ở cạnh hai người.

Một sáng, cô đang ở trong bếp giúp mẹ nhặt cải thì nghe thấy tiếng đàn đứt quãng từ “Trung Nam Hải” vọng sang. Âm thanh đứt quãng nhưng từng nốt, từng nốt vô cùng quen thuộc, là bài hát *Trên đời chỉ có mẹ là tốt* mà ai cũng biết.

Mẹ cô thở dài. “Viên Viên lại đàn bài này, nhất định là đang nhớ mẹ rồi.”

Lúc ấy Tần Chiêu Chiêu mới biết, Quốc Khánh năm ngoái, Phương Chính Quân – ba Viên Viên đã tái hôn với một người phụ nữ một đời chồng bằng tuổi mình. Viên Viên vô cùng khó chịu với việc ba tái hôn, quan hệ

với mẹ kế cũng không tốt, tiếng đàn đứt quãng *Trên đời chỉ có mẹ là tốt* này chính là lời miêu tả tiếng lòng của cô bé.

“Phải rồi, năm nay Viên Viên thi đại học. Con bé này từ xưa tới giờ thành tích khá lắm, thi đỗ đại học có khó gì đâu. Có điều, mấy năm trước mẹ nó bị bệnh, tiền của trong nhà bay theo, năm ngoái ba lại tái hôn cũng mất một khoản, giờ mà thi đỗ cũng chưa chắc được đi học. Ba nó bảo đến lúc đó sẽ cố gắng tìm cách vay mượn, nhưng nhờ không vay được thì sao? Không cần thận là con bé không được học tiếp nữa, thật khổ thân!”

Tần Chiêu Chiêu cũng hết sức thương cảm Viên Viên, nếu con bé không học được thì có học nữa hay không cũng chẳng sao, nhưng thành tích của con bé lại rất tốt, nếu chỉ vì chuyện tiền nong mà phải bỏ học, hẳn con bé sẽ buồn lắm. Bỏ học rồi cũng chỉ có nước cả đời phiêu bạt làm công bên ngoài. Cái bằng tốt nghiệp trung học thì có thể kiếm được việc gì tốt, cùng lắm chỉ làm công nhân nhà máy hay phục vụ quán ăn. Tương lai như vậy quá ảm đạm. Hy vọng ba cô bé có thể cố gắng cho cô bé học tiếp. Tuy hiện nay sinh viên cũng chẳng đáng giá nhưng không có lấy mảnh bằng đại học, muốn kiếm một việc an ổn sẽ càng khó khăn.

Đêm ấy, Tần Chiêu Chiêu ôm laptop viết thư cho Kiều Mục kể lại sự việc. Thư gửi đi chưa được nửa giờ, Kiều Mục đã online. Cậu rất ít khi online, cô vội gửi một icon khuôn mặt tươi cười cho cậu. “Sao hôm nay cậu rảnh thế?”

“Vừa đọc thư của cậu, đã biết chuyện của Viên Viên rồi. Vừa lúc cậu ở Trường Cơ, mai cậu tìm Phương Chính Quân, đưa anh ta số điện thoại của mình, dặn anh ta nếu Viên Viên thi đỗ đại học, có thể tìm mình vay học phí.”

Tần Chiêu Chiêu không hề bắt ngờ chuyện Kiều Mục tình nguyện ra mặt giải quyết khó khăn cho Viên Viên. Cô viết thư chính là muốn thử thái độ

của cậu, quả nhiên cậu đã ra tay giúp đỡ đúng như dự đoán của cô. Tuy quan hệ giữa cậu và Kiều Diệp không tốt, đến tận khi chị ta qua đời vẫn không hòa giải, nhưng cô đoán cậu nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn trước chuyện của Viên Viên, vì bản thân cậu khác với Kiều Diệp hẳn tâm vô tình, không thể thờ ơ, lạnh lùng với nỗi đau khổ của một đứa trẻ mất mẹ.

Hôm sau, Tần Chiêu Chiêu tới tìm Phương Chính Quân, đưa anh ta số điện thoại của Kiều Mục. Anh ta vô cùng bất ngờ và vui mừng. “Kiều Mục đồng ý cho Viên Viên vay tiền đi học, thật tốt quá!”

Người vợ mới của anh ta ở bên vui vẻ. “Không thể tưởng tượng được cậu của Viên Viên lại quan tâm tới cháu gái đến thế, trước kia còn tưởng quan hệ hai chị em nhà này không tốt chứ...”

Chị ta chưa nói xong đã bị Phương Chính Quân kéo áo, nhanh chóng sửa lại: “Có thể nào chẳng nữa, được cậu cho mượn tiền là tốt rồi. Nghe nói cậu ấy dạy đàn ở Thượng Hải, một giờ kiếm được hai trăm đồng, đúng là thế này không bỏ gì. Cô nói thế có đúng không?”

Lời này nói ra thật không khéo, Tần Chiêu Chiêu chỉ cười cười không đáp.

Hôm nay cuối tuần, Viên Viên ở nhà, cô bé lẳng lẳng cúi đầu đứng một bên không nói câu nào. Nhưng Tần Chiêu Chiêu vừa rời nhà Phương Chính Quân chưa được bao lâu, Viên Viên lại bất ngờ tìm sang, chân chừ do dự mãi mới cắn răng, nói: “Dì Chiêu Chiêu, dì có thể nói với cậu, để con trực tiếp vay tiền, không qua ba con được không?”

Tần Chiêu Chiêu mù mờ. “Tại sao?”

“Vì...vì...nếu đưa tiền cho ba con, con sợ người đàn bà kia sẽ xúi ba con đừng cho con đi học tiếp. Thực tế, gần đây bà ta vẫn một mực đơm đặt bên tai ba con, còn nói con gái cần gì học nhiều, nói đại học không phải con đường duy nhất, tốt nghiệp trung học đi học nghề còn tốt hơn học đại học trăm lần... Nói bao nhiêu chuyện như vậy chỉ vì không muốn cho con đi học tiếp. Bà ta kết hôn với ba xong, luôn cảm thấy con tiêu tiền cũng chính là tiêu tiền của bà ta nên đau lòng, tiếc của. Nếu mẹ con còn sống, bà nhất định không để...”

Viên Viên không nói thêm, nước mắt đã chảy xuống, mắt Tần Chiêu Chiêu cũng cay cay.

Tần Chiêu Chiêu gọi điện cho Kiều Mộc, kể lại chi tiết yêu cầu của Viên Viên. Cậu trầm ngâm một lát. “Bọn họ là cha con ruột thịt, Viên Viên nghi ngờ ba nó vô căn cứ cũng vì mẹ kế, nhưng dù sao nghi ngờ vô căn cứ như vậy vẫn làm tổn thương người khác. Nếu ba nó không hề có ý đó, biết con gái nghĩ thế sẽ ảnh hưởng lớn tới tình cảm của hai người họ. Hơn nữa, cũng không thể đưa tiền trực tiếp cho con bé được, nó mới mười tám, tuổi trẻ ít kinh nghiệm, chẳng may bị kẻ xấu lừa mất. Mất tiền không đáng gì, chỉ lo con bé sẽ tự trách cả đời. Thế này đi, tiền không qua tay ba con bé, cũng không đưa trực tiếp cho nó. Sau này con bé vào đại học, mình sẽ trực tiếp đóng học phí, như vậy vừa khiến con bé an tâm vừa không làm tổn thương hòa khí hai bên.”

Kiều Mộc thật chu đáo, cậu còn vất vả lo lắng giữ gìn tình cảm cha con giữa Viên Viên và Phương Chính Quân, thật khiến Tần Chiêu Chiêu cảm động.

Từ khi quay lại Thâm Quyển, Tần Chiêu Chiêu cũng bắt đầu ghi chép cẩn thận các khoản thu chi. Cô cần nghiêm túc kiểm soát việc tiêu dùng của mình, bình thường cô không tiêu pha nhiều, cũng thường tận lực tiết kiệm,

không hoang phí. Ai bảo ước mong của cô là có thể để dành tiền về quê mua nhà.

Cuộc sống hằng ngày của cô chỉ có bốn loại chi phí chính: ăn, ở, quần áo, đi lại. Tiền nhà tốn kém nhất, nhưng không cách nào tiết kiệm được khoản này, vì cô không thể chuyển tới mấy nơi rẻ tiền và thiếu an toàn được, chỉ còn cách tận lực tiết kiệm tiền ăn, mặc, đi lại.

Quần áo với phụ nữ không bao giờ là đủ. Có một câu nói thế này: “Tủ quần áo của mỗi người phụ nữ luôn thiếu những món đồ đẹp đẽ”, nên phụ nữ đi dạo phố thì mục đích hàng đầu vẫn là mua sắm quần áo đẹp.

Tần Chiêu Chiêu cũng thích mua đồ nhưng luôn phải khống chế việc mua sắm, nhất là không mua quần áo theo mốt, vì quần áo theo mốt từng mùa thường rất đắt. Cô thường mua quần áo ở các tiệm nhỏ ven đường, sẽ lợi dụng dịp giảm giá để mua quần áo trong các tiệm lớn. Lúc còn mùa quần áo ấy không giảm giá một đồng, nhưng đổi mùa thì giảm giá rất nhiều. Tất cả quần áo hàng hiệu của cô đều là đồ giảm giá. Giày cũng như vậy, sang đông đi mua giày mùa hè, vào hè chuẩn bị đi mua giày đông.

Luôn mua đồ trái mùa nên giày dép, áo quần của cô phải chờ đến mùa sau mới diện được, vì thế cô rất hay bị một đồng nghiệp ăn mặc hợp mốt như YOYO giễu: “Tần Chiêu Chiêu, vừa nhìn là biết quần áo, giày dép của cậu là đồ từ năm ngoái, năm nay không thịnh hành loại này nữa rồi, sao cậu vẫn mặc thế?”

Nếu là thuở mười sáu, mười bảy, Tần Chiêu Chiêu nhất định sẽ đỏ mặt luống cuống khi nghe những lời này, nhưng giờ đã là hai sáu, hai bảy, Tần Chiêu Chiêu có thể thần nhiên cười. “Mình còn phải mặc thêm một mùa này, mùa sau nữa, chỉ cần không hỏng thì còn thích, còn mặc. Không quan tâm nó từ mùa nào, không quan tâm nó còn thịnh hành hay không, mình thích là được.”

YOYO nhún vai không thèm tranh luận nữa, đi khỏi văn phòng. Cô đi rồi, chị Lưu mới lên tiếng kể con bé này bỏ rất nhiều tiền mua quần áo, tháng nào cũng mua một lô một lốc quần áo, giày dép, có lần con bé mua cái áo ngực mấy trăm đồng mà không chớp mắt.

“Em nói xem, chỉ là đồ mặc trong thì mua loại tốt như vậy làm gì? Người ta có nhìn thấy đâu, thà mang mấy trăm ấy đi mua váy áo còn hơn.”

Tần Chiêu Chiêu cười cười, sau khi xảy ra chuyện với Giám đốc Lưu ở công ty cũ, cô nhớ như in chuyện gì cũng chỉ nên nghe nhiều nói ít, tránh phát sinh những hiểu lầm không cần thiết. Một người không lanh miệng có thể khó kết bạn nhưng sẽ không dễ đắc tội với người khác.

Nhưng bỏ mấy trăm đồng mua áo lót như YOYO thì thật không đáng. Bản thân Tần Chiêu Chiêu chưa bao giờ mua một chiếc áo ngực giá hơn ba mươi đồng, quần lót thường dùng loại mười đồng ba chiếc, và thường phải dùng đến tận khi đồ rất cũ mới thay. Dù sao cũng chỉ là đồ mặc trong, không ai thấy, cũ hay mới, tốt hay tệ một chút cũng có sao.

Tần Chiêu Chiêu vẫn nghĩ thế cho đến một lần công ty tổ chức cho nhân viên đi chơi Tiểu Mai Sa^[1]. Đến biển đương nhiên phải bơi, lúc cô đang ở trong phòng thay đồ liền thấy YOYO mặc một chiếc áo lót ren trắng thêu bướm lấp lánh, vô cùng xinh đẹp. Áo lót đẹp dễ kết hợp với cơ thể thanh xuân trẻ trung càng thêm nổi bật, ngay cả các chị em phụ nữ trong phòng cũng chăm chú nhìn cô ấy.

[1] Khu tắm biển nổi tiếng Thâm Quyến, được mệnh danh là “Hawaii của phương Đông”.

Nhìn YOYO, nhìn lại quần áo lót đã cũ đến biến dạng, phai màu của mình, Tần Chiêu Chiêu hơi ngượng, cô trốn vào một góc thay áo.

Sau lần đó, Tần Chiêu Chiêu không để quần áo lót quá cũ mới đi mua đồ mới nữa. Cô sợ gặp thêm nhiều cảnh xấu hổ như vậy trong phòng thay đồ. Vài lần cô cũng muốn thử đi mua mấy chiếc áo ngực tốt một chút, dạo quanh mát cửa hàng chuyên đồ lót, thấy rẻ nhất cũng hai trăm đồng, cuối cùng tiếc tiền đành bỏ qua.

Nếu trên phương diện mặc, cô cố gắng tiêu ít tiền nhất mà vẫn mua được những bộ quần áo vừa ý thì về chuyện ăn uống, Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn lấy tiết kiệm làm đầu. Đi làm bữa trưa ăn cơm công ty, đến tối phải tự lo, cô chỉ ăn lấy lệ, không nấu mì thì nấu cháo. Trong nhà lúc nào cũng có sẵn mì và bột, thêm vài quả trứng, miếng giăm bông, bỏ thêm ít rau củ, nấu lên thơm nức mũi, gọi là xong bữa tối. Đơn giản mà không thiếu dinh dưỡng, tính ra cũng chỉ hết vài ba đồng.

Chuyện đi lại, cô bỏ qua xe bus công cộng và tàu điện ngầm, mua một chiếc xe đạp cũ, ngày ngày đạp xe đi làm. Xe đạp tương đối cũ nhưng rất hợp ý cô, đồ mới rất dễ khiêu khích trộm, cũ một chút an tâm hơn. Ngày nào cũng đạp xe hai bận đi về, vừa rèn luyện thân thể vừa tiết kiệm, sao không làm?

Tần Chiêu Chiêu thực hành cuộc sống tiết kiệm được một tháng, thấy hiệu quả rõ rệt. Tháng đó số chi tiêu trong sổ giảm rõ rệt, còn số trong sổ tiết kiệm lại tăng cao. Cô cực kỳ vui mừng, lên QQ tán gẫu với Tạ Á chuyện ăn uống kham khổ mang lại hiệu quả, cuối cùng nhận ngay một gáo nước lạnh. “Con người sống trên đời, cần ăn thì phải ăn, cần mặc thì phải mặc, cần hưởng thụ thì phải hưởng thụ. Chiêu Chiêu, giờ cậu cứ bắt bản thân kham khổ thế này, sau này nhớ có chuyện gì xảy ra thì sống một đời hóa ra uổng à?”

Tần Chiêu Chiêu không đồng ý. “Phì phì phì, cậu là cái đồ mở quạ, không nói với cậu nữa.”

“Mình coi cậu là bạn cũ mới nói thẳng như vậy. Thật đấy Chiêu Chiêu, làm người đôi khi cũng phải học cách hôm nay có rượu, hôm nay say, đừng tự làm khổ mình.”

“Nếu mình cứ hôm nay có rượu hôm nay say thì ba mẹ mình phải làm sao? Họ vất vả cả đời đến giờ cũng chưa có nổi căn nhà tử tế, mình muốn để dành ít tiền về quê mua ngôi nhà nhỏ cho ba mẹ dưỡng già, nhà mình giờ dột nát hết rồi.”

“Quê cậu nhà đất lắm sao? Sao phải tự khắc khổ thế này?”

“Giờ có chỗ nào mà không đất? Mình cũng không phải loại lương cao, lương tháng chỉ có mấy ngàn đồng, nếu không tiết kiệm để ra ít tiền sau này biết dựa vào đâu? Đồng nghiệp của mình có người chơi cờ phiếu, nhưng mình không hiểu món đó nên không dám liêu. Có điều, nói ra cậu đừng cười, mình vẫn mua xổ số đấy. Hai đồng một tờ vé số, coi như mua chút hy vọng, biết đâu có ngày may mắn tự nhiên tới thăm mình. Ha ha!”

Chương 6

Ngày Mười hai tháng Năm năm 2008, Tần Chiêu Chiêu ăn trưa xong ra ngoài làm việc, chạy ngược chạy xuôi cả buổi chiều. Sáu giờ chiều mới về đến nhà trọ, lười nấu mì, mua hai chiếc bánh bao về ăn thay cơm tối.

Ăn xong mở laptop lên mạng, theo thói quen cô đăng nhập QQ, thấy rất nhiều tin offline nhấp nháy, cô đưa tay mở ra xem, thấy vài bình luận không rõ nguồn gốc, không biết trưa nay trên QQ mọi người nói những gì.

Tin thứ nhất: “Chuyện vừa rồi làm mình sợ muốn chết, may mà người ở quê không sao.”

Tin thứ hai: “Minh cũng vậy, đã thế đến giờ gọi về nhà vẫn không được, sợ chết mất.”

Tin thứ ba: “Đừng gấp, giờ nhất định là đường dây còn bận. Lát nữa cậu gọi lại đi, biết đâu lại nối máy được.”

Không hiểu chuyện gì nên Tần Chiêu Chiêu cũng không quá chú ý đến mấy đoạn chat này, đóng cửa sổ đi kiểm tra thư. Website vẫn chưa mở ra, điện thoại di động của cô đã rung lên. Thành Kiệt gọi tới, giọng run run: “Chiêu Chiêu, ban nãy ở nhà xem tin tức, thấy bão buổi trưa ở Tứ Xuyên xảy ra một trận động đất lớn, em lên mạng kiểm tra hộ anh xem Nam Sung thế nào? Hậu quả có nghiêm trọng không? Đến giờ vẫn không gọi về nhà anh được, không biết ba mẹ, anh trai, chị dâu thế nào rồi.”

Cô chấn động. “Cái gì? Chiều nay ở Tứ Xuyên có động đất sao? Cấp mấy vậy?”

“Tin tức nói là mạnh ngang trận động đất Đường Sơn^[1] ngày trước.”

[1] Trận động đất Đường Sơn xảy ra ngày 28 tháng 7 năm 1976 với tâm chấn nằm gần thành phố Đường Sơn, Hà Bắc (Trung Quốc). Đây được coi là trận động đất gây thương vong nhiều nhất thế kỷ XX. Thiên tai đã hủy diệt gần như toàn bộ thành phố công nghiệp Đường Sơn, nơi sinh sống của khoảng 1,6 triệu người. Theo thống kê của Chính phủ Trung Quốc, có khoảng trên 255.000 người thiệt mạng và ước tính 164.000 người bị thương nặng trong trận động đất này.

Động đất ở Đường Sơn năm đó mạnh 7.8 độ Richter, khiến mấy chục vạn người tử vong, là trận động đất để lại hậu quả ghê gớm nhất trong lịch sử đương đại Trung Quốc. Không ngờ lần này động đất ở Tứ Xuyên^[2] lại mạnh ngang như vậy. Đã có tiền lệ Đường Sơn, không cần nói cũng biết nhất định lần này thương vong vô cùng lớn.

[2] Trận động đất Tứ Xuyên xảy ra ngày 12 tháng 5 năm 2008, có cường độ 7.8 độ Richter, tác động đến nhiều khu vực cách xa tâm chấn như: Bắc Kinh, Thượng Hải, Pakistan, Thái Lan, Hà Nội (Việt Nam). Đây là trận động đất mạnh và thảm khốc nhất xảy ra tại Trung Quốc kể từ sau trận động đất Đường Sơn 1976, giết chết hơn 250.000 người.

Tần Chiêu Chiêu lập tức lên mạng tìm kiếm tin tức về trận động đất, trên mạng đã có rất nhiều thông tin, mấy trang web lớn đều tập trung đưa tin động đất. Tâm chấn xác định ở Vấn Xuyên, Tứ Xuyên – nơi này trước kia cô chưa từng nghe tới, giờ thì không ai không biết.

Cô tìm thấy thông tin tổng hợp số người tử vong hoặc bị thương trên mạng, Nam Sung trước mắt mới có vài người chết và mười mấy người bị thương. Rõ ràng nơi này không chịu ảnh hưởng quá lớn từ trận động đất. Thành Kiệt cũng gọi điện được về nhà, biết cả nhà bình an mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tối đó, Tần Chiêu Chiêu liên tục thấy các website đưa tin về trận động đất. Đêm hôm đó, tin tức sốt dẻo nhất đã chuyển sang việc cứu hộ Đô Giang Yên, vì từ Thành Đô, Đô Giang Yên là địa phương gần nhất trong số các thành phố chịu thiệt hại trong động đất.

Trường trung học Tụ Nguyên ở Đô Giang Yên là đối tượng được tập trung đưa tin tối đó, một tòa nhà sáu tầng của trường sụp đổ tan nát. Lúc địa chấn xảy ra, đang trong giờ học, nhà sập, đa số học sinh bị chôn vùi dưới đồng hoang tàn. Đến tám giờ tối hôm đó, phóng viên cho biết đã xác định được sáu mươi người tử vong ở Tụ Nguyên, di thể học sinh và giáo viên xếp la liệt trên sân thể dục của trường.

Tin tức cảm động, hình ảnh thê lương khiến Tần Chiêu Chiêu trào nước mắt, sinh mệnh mẹ cha dưỡng dục bao năm bỗng chốc đứt đoạn trong cơn địa chấn.

Trận động đất ngày Mười hai tháng Năm gây chấn động cả Trung Quốc và toàn thế giới. Cả nước, thậm chí cả ở các nước khác, rất nhiều tổ chức nhân ái và các con quan, ban ngành sôi nổi triển khai hoạt động quyên góp cứu trợ. Công ty Tần Chiêu Chiêu cũng kêu gọi nhân viên quyên góp, giám đốc nói không muốn làm mạnh tay trực tiếp trừ lương, vì thế mọi người tình nguyện góp tiền, nhiều ít cũng là một tấm lòng. Lần này không ai cảm thấy không cam tâm tình nguyện như trước kia, ai nấy cố gắng quyên góp nhiều một chút.

Tai họa lần này vô cùng lớn đã kích động tâm tình tất cả mọi người. Thời đại Internet, tin tức cứu hộ được truyền đi rất nhanh, tất cả mọi người có mắt đều thấy cảnh đồng bào trong cơn hoạn nạn cần giúp đỡ thế nào. Vì thế, mọi người đều nguyện ý tận lực trong khả năng cho phép, việc quyên tiền và hiến máu diễn ra rầm rộ khắp mọi miền Trung Quốc.

Tần Chiêu Chiêu thường ngày nhịn ăn nhịn mặc cũng bỏ ra ba trăm đồng, hiến bốn trăm cc máu. Một người quyên từng đó tiền và máu chẳng thấm tháp gì, nhưng vẫn tạo nên hiệu ứng tích tiểu thành đại.

Hôm sau động đất, Tần Chiêu Chiêu nhớ ra chị Tiểu Đan hàng xóm lấy chồng người Tứ Xuyên, mấy năm trước chị đã theo chồng về quê. Không biết giờ nhà họ thế nào? Cô nhanh chóng gọi điện về nhà hỏi mẹ, Tần mẹ nói Chu Tiểu Đan và Đới Quân về Tứ Xuyên, đưa con về Thành Đô làm ăn, không về quê ở Miên Dương. Thành Đô không chịu nhiều ảnh hưởng từ cơn đại địa chấn nên một nhà ba người an toàn. Có điều, nhà ba Đới Quân ở Miên Dương bị sập vì rung chấn, may mà lúc ấy không có ai ở nhà nên thoát được kiếp nạn này.

“Sau cơn động đất, ba mẹ Tiểu Đan gọi cho con gái mãi không được, thiếu chút nữa hóa điên. Cũng may, cả nhà con bé bình an. Có điều, đến giờ dư chấn vẫn chưa ngừng, ở bên đó không an toàn, bọn họ định để Tiểu Đan đưa con về nhà mẹ đẻ trước, Đới Quân phải trông coi việc làm ăn không đi

được, hơn nữa ba mẹ cậu ta cũng cần chăm sóc, vì thế quyết định đẻ vợ và con đi trước.”

Gia đình chị Tiểu Đan bình an giữa cơn địa chấn, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy bọn họ thật may mắn. Thống kê thương vong sau trận động đất không ngừng tăng lên, sinh mệnh con người mong manh như ngọn nến trong gió, một chút vô ý sẽ vụt tắt.

Sau cơn địa chấn ngày Mười hai tháng Năm, Tần Chiêu Chiêu không chỉ nhận thức được sự yếu đuối của sinh mệnh mà còn hiểu được cái gọi là “nhân sinh vô thường”. Một kiếp người, nhìn qua những tưởng dài lâu, ai biết được giờ nào phút nào vận mệnh sẽ bắt đầu đổi khác? Có những khi chỉ một lần chệch hướng cũng tận một đời.

Ý thức được điều này, lời nhắc nhở của Tạ Á hôm trước lại vang lên trong lòng: *“Con người sống trên đời, cần ăn thì phải ăn, cần mặc thì phải mặc, cần hưởng thụ thì phải hưởng thụ. Chiêu Chiêu, giờ cậu cứ bắt bản thân kham khổ thế này, sau này nhờ có chuyện gì xảy ra thì sống một đời hóa ra uống à?”*

Đúng vậy, nếu động đất xảy ra giữa Thâm Quyển, nếu mạng cô bất ngờ vùi chôn giữa mảnh đất phương Nam xa xôi này, vậy không phải nửa đời kết thúc vội vàng kia của cô đã uống phí sao? Cô lúc nào cũng nhịn ăn, nhịn mặc, muốn đi du lịch lại ngại tiêu nhiều tiền mà không nở. Cuộc sống như vậy liệu có ý nghĩa gì?

Nhưng nếu không tiết kiệm, cứ tiêu pha bừa bãi, liệu cô có thể thật sự thoải mái chăng? Đừng nói không để dành được tiền mua nhà, cứ có bao nhiêu tiêu bấy nhiêu cũng không được! Con gái nhất định phải có ít của để dành, sau này có vô tình gặp tai họa, bệnh tật gì cũng có thể ung dung đối phó. Cô không có được cái phúc từng là công nhân nhà nước như ba mẹ, dẫu Trường Cơ giờ không còn nhưng ba mẹ cũng từng làm việc ở đây hơn

hai mươi năm, về hưu vẫn có bảo hiểm chăm sóc tuổi già và các phí điều trị cơ bản. Bảo hiểm y tế và tiền chăm sóc sức khỏe lúc về già cô phải tự lo, liệu không có tiền có được không đây?

Xem xét kỹ tình huống cụ thể của bản thân, Tần Chiêu Chiêu suy tính, cuối cùng quyết định tiền cần tiết kiệm vẫn phải tiết kiệm nhưng tiền tiêu pha vẫn cần tiêu pha.

Cô lập tức tự thỏa mãn tâm nguyện của bản thân, tới cửa hàng mua một bộ đồ lót hàng hiệu cực kỳ tinh xảo, đẹp đẽ. Chất liệu chiếc áo máy trăm đồng khác hẳn đồ mấy chục đồng, mặc vào cảm thấy vô cùng thoải mái, đúng là tiền nào của nấy.

Thỏa mãn tâm nguyện của bản thân xong, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu nghĩ tới tâm nguyện của ba mẹ.

Trước kia mẹ cô mong có một bộ trang sức ba món nhẫn, hoa tai, vòng cổ nhưng vẫn tiếc tiền mua. Ngày trước gia đình khó khăn, cả ba và mẹ đều nghỉ việc, hai người vất vả nuôi cô ăn học mà nhin ăn nhin mặc tiết kiệm tiền. Cô tốt nghiệp đi làm rồi, ba mẹ có thể sống thoải mái một chút nhưng vẫn không nỡ bỏ mấy ngàn đồng mua đồ trang sức. “Thôi bỏ đi, giờ sắp thành bà lão rồi, còn cần trang sức vàng bạc làm gì nữa!”

Ba cô chỉ mong có một cái đồng hồ đeo tay tốt. Ngày trẻ đi bộ đội, trong quân doanh có một vị lãnh đạo đeo một chiếc đồng hồ mới toanh hiệu Thượng Hải khiến một đám lính trẻ mới từ trên núi xuống hâm mộ đỏ mắt. Từ lúc phục viên về tham gia công tác, ông cũng muốn mua cho mình một chiếc đồng hồ như thế. Nhưng ngày ấy, người bình thường không dễ gì mua được một chiếc đồng hồ, không những giá hơn một trăm đồng, muốn mua còn cần có tem phiếu; có tiền không có phiếu hoặc có phiếu mà không có tiền đều chịu. Thời ấy lương tháng chỉ có ba mươi sáu đồng rưỡi, còn cần gửi tiền về giúp ba mẹ già ở quê, căn bản không đủ tiền để mua. Sau này,

tuy lương tháng tăng lên nhưng ông lại kết hôn, sinh con; nhà ba người chi tiêu không ít, áp lực kinh tế chỉ tăng chứ không hề giảm. Sau này ông đành mua một chiếc đồng hồ điện tử rẻ tiền giá hơn chục đồng rồi tự dặn mình: “Dù sao cũng chỉ là đồng hồ thôi, có thể xem giờ là được rồi, cần gì phải mua cái đồng hồ đắt tiền như thế!”

Tần Chiêu Chiêu quyết tâm thực hiện ước nguyện bao năm của ba mẹ. Cô tới tiệm kim hoàn, cẩn thận chọn một bộ trang sức ba món cho mẹ. Cô không biết chỗ bán đồng hồ hiệu Thượng Hải ở Thâm Quyển, lên mạng tìm thấy một cửa hàng được nhà nước trao độc quyền tiêu thụ. Lúc nói chuyện trên mạng, người bán hàng nghe cô nói muốn mua đồng hồ tặng ba liền giới thiệu một chiếc kiểu dáng kinh điển cho cô. Nghe nói chiếc đồng hồ hiệu A-581 này là sản phẩm đời đầu của nhà máy sản xuất đồng hồ Thượng Hải, đến nay đã không còn sản xuất nữa, vì thế số lượng tồn kho và trên thị trường không còn bao nhiêu. Mặc dù đồng hồ đã cũ nhưng rất có giá trị sưu tập, vì thế giá bị đội lên rất cao. Năm đó giá chỉ một trăm, tới giờ giá đã lên tám trăm đồng.

Tần Chiêu Chiêu mua ngay không do dự, tám trăm đồng có thể hoàn thành giấc mơ hồi trẻ của ba, cũng đáng lắm!

Bộ trang sức và đồng hồ hết hơn một ngàn đồng, cô không dám gửi những món đồ đắt tiền như vậy qua bưu điện. Cũng may Đàm Hiểu Yên sắp sinh, Thành Kiệt xin nghỉ về cùng vợ đón con đầu lòng, cô nhờ anh mang quà về cho ba mẹ.

Ba mẹ nhận được quà sẽ thế nào? Tần Chiêu Chiêu không được nhìn thấy, chỉ có thể tự tưởng tượng. Trong tưởng tượng của cô, ba mẹ nhất định sẽ rất vui vẻ, nhưng mẹ lại gọi điện trách cứ cô: “Con bé này, mua trang sức cho mẹ làm gì chứ! Rõ phí tiền. Đã bảo mẹ già rồi, mấy thứ đồ này còn đeo sao được nữa?”

Mẹ trách mắng cũng không làm cô bất ngờ, chỉ cười. “Mẹ này, giá vàng ở Thâm Quyển rẻ hơn nhiều, không tốn bao nhiêu tiền của con đâu. Hơn nữa, mẹ cũng đã già đâu, mới năm mươi tuổi thôi, còn trẻ chán. Ở Thâm Quyển có rất nhiều các bà bảy, tám mươi tuổi còn đeo trang sức, sao mẹ không thể đeo chứ? Cứ đeo đi, đeo đi mà.”

Cuối cùng, Tần mẹ vui vẻ cười. “Mẹ vừa đeo đi khoe hàng xóm, nói là con gái mẹ mua cho, bọn họ ai cũng khen mẹ có phúc, nuôi được cô con gái ngoan.”

Dừng một chút mẹ cô lại nói tiếp: “Con mua cho ba con cái đồng hồ làm ba con mừng phát điên. Ba con kể ngày trước đi bộ đội, thấy một vị lãnh đạo đeo chiếc đồng hồ giống thế này, ba con toan tính mấy chục năm không mua được, không ngờ giờ lại được con gái mua cho. Giờ đeo đồng hồ đi khoe khắp xóm rồi.”

Tần mẹ lộ vẻ thỏa mãn, hạnh phúc vô cùng. Ba mẹ nhận được đồ còn vui hơn tưởng tượng của Tần Chiêu Chiêu nhiều, trong lòng cô cũng nở nụ cười.

Có người từng vợ đũa cả nắm rằng tiền tài không thể mua được niềm vui và hạnh phúc. Lời này có phần không đúng, tiền cũng không phải thứ gì tội tệ, xấu xa, còn phải xem người ta dùng tiền như thế nào, ví như lần này Tần Chiêu Chiêu dùng tiền mua được niềm vui cho cả nhà.

Không chỉ Tần Chiêu Chiêu, trận động đất ngày Mười hai tháng Năm còn khiến rất nhiều người xem xét lại cuộc sống của mình. “Từ giờ bắt đầu hưởng thụ cuộc sống, không làm nô dịch cho cuộc sống nữa. Nếu không, nhớ có chuyện gì không hay xảy ra thì thật không phải với bản thân.”

Rất nhiều người đồng ý với quan điểm này, chị Lưu xưa kia tiết kiệm hết như Tần Chiêu Chiêu là một ví dụ. Trước kia chị quen tính toán chi li,

không bao giờ dám mua quần áo, giày dép theo mốt, luôn đợi tới cuối mùa giảm giá mới dám đi mua đồ. Thế nhưng hôm nay chị lại mặc một chiếc áo liền váy hàng hiệu rất mốt đi làm. Chị khoe với Tàn Chiêu Chiêu, chiếc váy này sáu trăm đồng, không giảm giá nhưng chị thích nên quyết tâm mua.

“Ngày trước chị rất thích một cái áo trong cửa hàng, nhưng thấy nó đắt quá nên tiếc tiền, đã định lúc nào hết mùa có hàng giảm giá thì đi mua. Có điều, lúc đổi mùa thì cái áo kia đã bị bán hết từ lâu, chị vẫn tiếc mãi. Hôm qua đi dạo phố thấy ưng chiếc váy này, thử lên cũng rất đẹp. Chị nghĩ nếu cứ chờ tới cuối mùa có thể lại hết hàng mất. Bỏ đi, nếu mình đã thích thì đắt một chút có là gì. Người sống một đời không nhất thiết phải tự làm bản thân ám ức làm gì, thỉnh thoảng xa xỉ một, hai bận cũng không sao. Em nói có phải không?”

Tàn Chiêu Chiêu gật đầu, mỉm cười. “Phải ạ, sau này em mà thấy quần áo mình thích cũng không đợi hết mùa giảm giá rồi mới đi mua nữa.”

Cô cũng muốn bắt chước mọi người tập trung hưởng thụ cuộc sống, cũng muốn thỉnh thoảng xa xỉ, tự thỏa mãn bản thân. Mua nhà là mục tiêu không phải ngày một ngày hai, cứ từ từ vậy, không nhất thiết phải để chuyện nhà cửa tạo áp lực lên cuộc sống của mình.

Một ngày tháng Sáu, chuyện mua nhà có chuyển biến tốt không ngờ tới.

Hôm đó, mẹ Tàn Chiêu Chiêu gọi điện cho cô, nói quản lý nhà máy Trường Cơ đang chuẩn bị góp vốn xây nhà, giải quyết chuyện khó khăn chỗ ở cho một số hộ. Góp vốn xây nhà ở vùng ngoại thành này rẻ hơn trong thành phố nhiều, dự tính chỉ khoảng bốn, năm trăm đồng một mét vuông. Vừa nghe giá này, Tàn Chiêu Chiêu gật mình bảo mẹ đi đăng ký ngay. Rẻ như vậy nhất định phải đăng ký ngay, nếu không, cơ hội này qua chắc gì đã còn cơ hội khác. Hiện tại, trung bình giá nhà ở Tiểu Thành là một, hai ngàn đồng một mét vuông, không có tám hay mười vạn khó mà mua được. Bốn,

năm vạn cũng có thể mua được nhà, cho dù thiếu tiền phải đi vay cũng nhất định mua cho bằng được.

“Ba con cũng nói muốn đăng ký mua một căn. Vốn mẹ cảm thấy hai ông bà già ở nhà cũ được rồi, mua hay không cũng chẳng sao. Nhưng ba con nói tiền giữ trong ngân hàng lãi thấp lại mau mất giá, thà mua lấy ngôi nhà nhỏ để lại cho con còn tốt hơn. Mẹ ngẫm ra cũng thấy phải, giờ tiền ngày một mất giá, nhà đảm bảo giá trị tiền hơn. Vừa rồi ba mẹ đã tới chỗ quản lý đăng ký rồi.”

Lòng Tần Chiêu Chiêu run lên, cô từng tự hứa với lòng mình, chờ khi tốt nghiệp, ra trường đi làm sẽ cố gắng kiếm tiền mua căn nhà mới để ba mẹ được hưởng phúc của con gái. Kết quả, chính ba mẹ cũng vất vả dành dụm để mua nhà tương lai để lại cho cô. Cô chưa giúp ba mẹ được hưởng phúc ngày nào nhưng vẫn nhận được tình yêu thương vô bờ của ba mẹ.

Cho dù sau này cô có khả năng mua ngôi nhà lớn đưa ba mẹ về dưỡng già cũng không thể báo đáp hết tình thương ba mẹ dành cho cô. Cuối cùng, cả đời cô vẫn mang nợ ba mẹ... món nợ hạnh phúc lớn lao!

Chương 7

Hạ tuần tháng Sáu, một sáng sớm nắng rực rỡ, Tần Chiêu Chiêu nhận được tin tốt lành. Đàm Hiểu Yên sinh con trai, cô và Thành Kiệt chính thức thăng chức thành bố mẹ.

Tần Chiêu Chiêu nhờ mẹ tới bệnh viện thăm Đàm Hiểu Yên, tặng cho bé con năm trăm đồng. Mẹ cô rời bệnh viện liền gọi điện thoại kể đi kể lại cậu nhóc trắng trẻo, đáng yêu thế nào. Kể chán chê, cuối cùng kết lại bằng mấy

câu: “Hiểu Yến bằng tuổi con, giờ người ta đã kết hôn sinh con rồi, con còn đến bạn trai cũng chưa có. Con mau đi tìm bạn trai đi, đến lúc lấy chồng sinh con rồi, tranh thủ giờ ba mẹ còn khỏe mạnh, có thể giúp hai đứa trông con...”

Tần mẹ vừa nhắc tới chuyện này là nói một mạch không thôi, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng ngắt lời mẹ: “Mẹ, con vào giờ làm rồi, để quản lý thấy nghe điện thoại cả ngày thế này sẽ phê bình đấy. Được rồi, cứ vậy nhé!”

Tuy lời mẹ nói, Tần Chiêu Chiêu không muốn nghe nhưng trong lòng vẫn có chút lẩn tránh. Phải rồi, bạn tốt bằng tuổi giờ đã kết hôn, sinh con, cô hai mươi sáu tuổi, chưa một lần nghiêm túc yêu đương. Thậm chí chưa cả một lần cầm tay người khác giới chứ đừng nói đến chuyện ôm hôn này kia, về chuyện này tất cả đều trống rỗng. Rồi sẽ trống rỗng tới bao giờ đây? Cô không biết, cô chỉ biết mình sẽ dùng nốt những tháng ngày thanh xuân không còn bao nhiêu này để tiếp tục đợi chờ. Mà trời cao có thể để cô chờ bằng được người cô đã đợi chờ bao nhiêu năm nay không?

Thời gian vẫn âm thầm chảy trôi trong đợi chờ.

Lịch dừng lại ở tháng Tám, Olympics 2008 cũng đến gần, khắp nơi trong cả nước sục sôi đón chào sự kiện lớn này. Thâm Quyển dẫu cách mấy ngàn cây số nhưng lòng háo hức chờ mong Thế vận hội của người dân cũng tăng vọt theo Bắc Kinh.

Hầu hết các cửa hàng, tiệm bách hóa nội thành Thâm Quyển đều treo đủ loại quốc kỳ hoặc biểu tượng Olympics. Trên mạng, rất nhiều thành viên các diễn đàn ở Thâm Quyển rủ nhau tụ tập cùng đón Thế vận hội, còn hẹn nhau ngày mừng Tám tháng Tám sẽ tập trung ở quảng trường Trung Tín xem khai mạc, ủng hộ Trung Quốc; một số khác lập topic kêu gọi mọi người cùng đi Hồng Kông xem thi cưỡi ngựa. Từ Thâm Quyển sang Hồng Kông xem thi đấu, đúng là gần quan được ban lộc^[1]. Nếu có cơ hội được tới

trường đua xem đua ngựa, cảm nhận một chút không khí Olympics, tội gì mà không đi?

[1] Ý nói về vị trí địa lý, đặc khu kinh tế Thâm Quyển được thành lập năm 1979 giáp biên giới với Hồng Kông.

Mặc dù Tần Chiêu Chiêu xưa nay không có nhiều hứng thú với các cuộc thi thể dục thể thao nhưng sự kiện trọng đại ở đẳng cấp thế giới này khiến cô cũng chú ý vài phần. Cái đêm Thượng Hải cuồng hoan bảy năm trước khi Bắc Kinh đăng cai thành công Thế vận hội vẫn in sâu trong tâm trí cô. Olympics Bắc Kinh chính thức khai mạc, sao cô có thể bỏ qua sự kiện hoành tráng khiến cả thế giới háo hức mong chờ đây?

Tối mừng Tám tháng Tám, Tần Chiêu Chiêu hẹn với vài đồng nghiệp ở quảng trường Trung Tín cùng xem lễ khai mạc Thế vận hội. Vốn dĩ họ có thể xem ở nhà, nhưng ở nhà không thể cảm nhận hết bầu không khí; quảng trường có màn hình lớn truyền hình trực tiếp, người xem đông, nhất định không khí cực kỳ náo nhiệt. Vui vẻ một mình sao bằng vui vẻ nhiều người.

Đêm ấy, quảng trường Trung Tín vô cùng tưng bừng. Dân chúng chen kín quảng trường rộng lớn cùng dõi theo lễ khai mạc Olympics. Mỗi khi có một màn trình diễn đặc sắc xuất hiện trên màn hình, tất cả đều vỗ tay rào rào và cùng hét vang: “Bắc Kinh cố lên! Trung Quốc cố lên!” Mở màn cực kỳ ngoạn mục, hiệu ứng thị giác kinh người khiến người xem vỗ tay reo hò không ngớt.

Sau bảy năm, Tần Chiêu Chiêu lại được thấy một đêm cuồng hoan khuynh thành. Đêm mừng Tám tháng Tám năm 2008 cũng giống đêm Mười ba tháng Bảy năm 2001, khiến vô số người Trung Quốc phấn khích cực điểm, quả thật khó quên. Thượng Hải và Thâm Quyển, niềm vui sướng khi giành quyền đăng cai Olympics và nổi hào hứng lúc xem lễ khai mạc Thế vận hội là hai cảnh tượng sôi động, cuồng nhiệt in dấu sâu đậm trong ký ức của Tần Chiêu Chiêu.

Dưới ánh mặt trời đủ nung cháy vàng ròn của tháng Tám, Thế vận hội Olympics 2008 mở màn bùng bùng khí thế. Suốt nửa tháng diễn ra thi đấu, Tần Chiêu Chiêu và đồng nghiệp không sao tập trung được, nhất là những khi có trận thi đấu quan trọng, tất cả màn hình máy tính trong công ty đều bật truyền hình trực tiếp. Cũng may, giám đốc rất hiểu lòng người, mắt nhắm mắt mở cho qua. “Chỉ cần các cô các cậu hoàn thành công việc đúng thời hạn thì bớt thời gian xem thi đấu cũng không sao.”

Mấy đồng nghiệp nam mê thể thao phấn khích hô vang giám đốc muôn năm.

Các trận quan trọng đã xem qua hết, Tần Chiêu Chiêu không quá chú ý tới các hạng mục thể thao khác. Nhưng hai cái tên huyền thoại là kinh ngư Micheal Phelps giành tám huy chương vàng và tia chớp đen Usan Bolt vẫn lọt tới tai cô. Hết cách, ai bảo Olympics năm nay họ thể hiện xuất sắc đến thế, đấu trường thành sân khấu riêng để họ phô diễn sự ưu tú của bản thân. Báo chí thể thao giật tít không thể không có hai người này, không muốn thấy cũng khó.

©STENT:

Sau nửa tháng diễn ra Olympics, rất nhiều người hâm mộ thể thao trên Internet cảm thấy vô cùng thỏa nguyện, chỉ hận Olympics London không tiến hành ngay để họ được tham dự tiếp. “Tới London đi, tới London đi, đúng là không thể chờ thêm giờ phút nào nữa.”

Lúc vô số người vẫn còn đang đắm chìm trong dư âm của Olympics Bắc Kinh thì Tần Chiêu Chiêu lại đầy khát khao chuẩn bị đi Hạ Môn. Cuối tháng Tám, đảo Cỏ Lãng tổ chức cuộc thi đàn organ eclectone toàn quốc lần

thứ nhất, Kiều Mực có một học sinh là thí sinh hạng mục nhì đồng, cậu sẽ đưa học sinh tới Hạ Môn tham gia trận tranh tài.

Lúc nhận được tin Kiều Mực sắp đi Hạ Môn, Tần Chiêu Chiêu hơi xao động. Hồi âm có ý thăm dò: “Mình cũng sắp được nghỉ đông, đang tính đi đâu đó chơi. Từ lâu nghe cậu nói Hạ Môn rất đẹp, giờ cậu lại sắp tới đó, mình cũng muốn đi cùng, cậu làm hướng dẫn viên được không?”

Kiều Mực hoan nghênh: “Không thành vấn đề, được nghỉ cậu cứ tới đây. Hạ Môn thực sự rất đẹp, mình rất thích nhịp sống an nhàn ở thành phố này. Tin chắc cậu tới rồi cũng sẽ thích.”

Nhìn chăm chăm vào thư hồi âm trên màn hình mấy lần, trong lòng Tần Chiêu Chiêu ngập đầy niềm vui và kích động không thể nói hết bằng lời. Cô có thể gặp Kiều Mực ở Hạ Môn. Từ ngày chia tay ở Thượng Hải, hai người đã bốn năm không gặp, chỉ thỉnh thoảng mới thấy nhau qua vài tấm ảnh. Có điều, người trong ảnh sao có thể so với người thật bằng xương bằng thịt nói nói cười cười được. Cô chỉ hận đồng hồ không thể chạy thật nhanh để cô có thể mau chóng gặp lại Kiều Mực dưới bầu trời Hạ Môn trong xanh.

Y hẹn, Tần Chiêu Chiêu đến Hạ Môn ngày Ba mươi tháng Tám, lúc ấy cuộc thi đã kết thúc, học sinh của Kiều Mực đã quay về cùng ba mẹ, cậu ở lại thêm vài ngày dất cô đi chơi.

Kiều Mực đón cô ở nhà ga. Bốn năm trước, hai người chia tay ở ga Thượng Hải, bốn năm sau gặp lại ở ga Hạ Môn. Nhà ga là một sân khấu diễn đi diễn lại những màn biệt ly và tái ngộ.

Kiều Mực gần như không thay đổi, vẫn đáng vẻ thanh nhã ấy. Cậu nhận hành lý của Tần Chiêu Chiêu, nhìn cô mỉm cười. “Tần Chiêu Chiêu, cậu chẳng thay đổi gì cả, vẫn hệt như cũ.”

Trong mắt cô, cậu không hề thay đổi, mà trong mắt cậu, cô vẫn là cô của ngày trước. Thật tốt, bốn năm không làm đổi khác dung nhan mà hai người đã quen thuộc. Cậu vẫn là người đã hằn sâu trong lòng cô, còn cô không biết có cơ hội nào để in dấu lên trái tim cậu hay không?

Kiều Mục và Tần Chiêu Chiêu đi chơi Hạ Môn năm ngày. Ngày thứ nhất, đương nhiên cần đưa cô tới đảo Cổ Lãng nổi tiếng. Cổ Lãng quả thật là một hòn đảo xinh đẹp và tuyệt vời. Nơi đây không chỉ có cảnh đẹp như tranh mà còn có bề dày lịch sử và bầu không khí tràn ngập âm nhạc.

Cổ Lãng được mệnh danh là hoa viên trên biển, trên đảo cây cối xanh biếc, trăm hoa đua nở như gấm dệt, không khí vô cùng trong lành, tươi mát. Giống Thượng Hải, Cổ Lãng từng là tô giới, trên đảo từng có lãnh sự quán của mười ba quốc gia, lưu lại không ít công trình kiến trúc mang nhiều phong cách. Tháp thoáng sau cây cỏ muôn màu được bích hải lam thiên làm nền, quần thể kiến trúc độc đáo, xinh đẹp này tựa như một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Đảo Cổ Lãng cũng là hòn đảo dương cầm, cái nôi âm nhạc nổi tiếng cả nước. Trên đảo có rất nhiều thế gia về dương cầm, còn có các trường nhạc, phòng nhạc, ban nhạc, bảo tàng dương cầm... Âm nhạc đã trở thành linh hồn của Cổ Lãng. Chầm chậm thả bước trên hòn đảo xinh đẹp này, lắng nghe tiếng dương cầm du dương, tiếng vĩ cầm da diết động lòng, tiếng guitar nhẹ nhàng, trong sáng...Tiếng nhạc không bao giờ dứt.

Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục lên phà sang đảo Cổ Lãng, đi dạo trong những ngõ nhỏ u tĩnh. Những con đường nhỏ uốn lượn quanh co như kéo dài mãi về phía trước, từng tòa kiến trúc xinh đẹp ẩn hiện dưới bóng cây thấp thoáng hai bên đường. Rất nhiều loại dây leo xanh mượt không rõ tên bò lan trên các bức tường, có dây còn hé ra những bông hoa nhỏ hồng hồng, đỏ đỏ hoặc vàng hoặc tím, lộng lẫy như tranh vẽ. Làn gió nhẹ lướt qua mang theo hương hoa có thanh khiết.

Tần Chiêu Chiêu tự nhủ: “Đẹp quá!”

“Cổ Lãng thật sự rất đẹp! Vẻ đẹp của nó tương phản với nét phồn hoa, lộng lẫy của Thượng Hải, một nét đẹp âm thầm, trang nhã, nên thơ và đầy lãng mạn.”

Đúng thật, Cổ Lãng chỉ mang vẻ đẹp yên tĩnh, thanh nhã, lãng mạn, nên thơ. Sóng bước bên Kiêu Mộc trên hòn đảo nhỏ xinh đẹp như tranh vẽ, dưới ánh mặt trời trong veo như mật, gió mát như hơi men, tiếng nhạc du dương văng vẳng bên tai... một cảm giác say đắm ngất ngây vẩn vương khắp trái tim Tần Chiêu Chiêu.

Ở Cổ Lãng hai ngày, hai người quay lại Hạ Môn, Kiêu Mộc đưa Tần Chiêu Chiêu đi thăm vườn bách thảo, chùa Nam Phổ Đà, Đại học Hạ Môn... Đại học Hạ Môn thế dựa vào núi, nhìn ra biển, là một trong những trường đại học đẹp nhất cả nước; sân trường đầy ắp các loại hoa cỏ, nơi nơi bóng cây xanh mượt đón chào, trăm hoa lưu luyến tiễn đưa. Kiêu Mộc tiếc nuối thở dài. “Lúc Viên Viên đăng ký nguyện vọng thi đại học, mình mong con bé sẽ lựa chọn Đại học Hạ Môn, đáng tiếc nó chỉ muốn học ở Bắc Kinh.”

“Mỗi người mỗi ý, con bé vui vẻ ở Bắc Kinh là được rồi.”

Suốt một ngày đi dạo từ bách thảo tới Đại học Hạ Môn không hề dừng chân nhưng Tần Chiêu Chiêu không biết mệt mỏi, vì có Kiêu Mộc sánh bước bên mình.

Chương 8

Hạ Môn là thành phố hải đảo, đi ăn hải sản là tiết mục không thể thiếu. Hôm nay Kiều Mực nói sẽ dẫn Tần Chiêu Chiêu đi ăn hải sản chính tông.

Cậu dắt cô tới một nơi rất xa, tên cũng thật đặc biệt – đảo Tiểu Đặng. Muốn tới được đảo Tiểu Đặng phải ngồi xe một giờ tới đảo Đại Đặng, từ đây đi thuyền thêm nửa giờ nữa. Nghe nói Đại Đặng, Tiểu Đặng là vùng chài nổi tiếng, bốn bề là hải vực rộng lớn, hải sản tự nhiên vô cùng phong phú, rất nhiều nhà hàng ở Hạ Môn tới đây nhập hàng về. Ngư dân Tiểu Đặng lợi dụng ưu thế địa lý cũng mở thêm các nhà hàng hải sản có ban công nhìn ra biển. So với nội thành, hải sản ở đây rẻ và ngon hơn rất nhiều, khách lên đảo được nếm thử các món hải sản tươi sống đều khen không hết lời, khách quen mỗi ngày một nhiều, đảo Tiểu Đặng dần dần nức danh vì hải sản ngon.

Ở Thâm Quyển vài năm, Tần Chiêu Chiêu cũng coi như nếm qua không ít hải sản, nhưng hải sản ở Tiểu Đặng thật sự khiến cô kinh ngạc. Mực, tôm biển sinh trưởng giữa thiên nhiên hoang dã, chế biến lên ngon lành không bút nào tả xiết, cô ăn mãi không muốn ngừng.

Cô nghi ngờ có phải đầu bếp ở đây có phương pháp gia truyền hay loại gia vị độc nhất vô nhị nào đó hay không mà nấu được đồ ăn ngon đến vậy? Ông chủ cười ha ha, phun một tràng tiếng phở thông đầy khẩu âm miền Nam: “Làm gì có bí kíp gia truyền gì! Chẳng qua là hải sản ở đây tươi sống thôi. Hải sản chỗ chúng tôi nổi danh cũng nhờ một chữ “tươi”, “tươi sống” nguyên nước nguyên vị.”

Đảo Tiểu Đặng không chỉ có hải sản ngon lành mà phong cảnh cũng không tệ. Nơi đây vẫn giữ được dáng dấp của một làng chài cổ, trên đảo phần lớn là nhà đá, phong cách vừa tự nhiên vừa cổ kính, rất nhiều phụ nữ đang phơi hào, phơi tảo tía trước hiên nhà. Hơn nữa, học giả nổi danh thời

Tổng Mạt là Khâu Quy từng ẩn cư nhiều năm ở nơi đây, lưu lại trên đảo rất nhiều văn vật và giai thoại liên quan tới ông, rất đáng thưởng thức.

Vì rất gần đảo Kim Môn, Đài Loan nên trong chiến tranh, đảo Tiểu Đặng từng là trận địa tuyến đầu. Năm 1958, lúc pháo kích Kim Môn thì bộ đội trú đảo đã cố giữ vững hai đảo Tiểu Đặng, Đại Đặng cùng đảo Giác Dũ, chiến tích huy hoàng được quân ủy trung ương trao tặng danh hiệu vinh quang “Ba đảo anh hùng”. Tới giờ thả bước trên đảo, vẫn thấy những lô cốt đánh giặc, địa đạo phòng thủ, tháp radio trận địa còn sót lại trên đảo. Trên đảo có quân đồn trú, doanh trại quân đội thấp thoáng trong rừng tùng xanh non; thường xuyên có thể thấy bộ đội xếp hàng đi qua, đội ngũ ngay ngắn, chỉnh tề bước đi, hô vang các khẩu hiệu.

Tần Chiêu Chiêu bỗng cảm thấy xúc động, nhớ lại lời Chu Minh Vũ từng kể Lâm Sâm ban đầu tòng quân tới Phúc Kiến được cất cử đi thủ đảo.

“Cậu xem, phía trước là đảo Kim Môn.”

Tiếng Kiều Mục kéo tâm trí Tần Chiêu Chiêu trở về, cô hào hứng trông theo hướng tay cậu chỉ. “Đó là đảo Kim Môn sao? Không phải là đảo Tiểu Đặng gần đảo Kim Môn nhất ư? Đứng đây nhìn vẫn thấy mơ hồ quá.”

Một ngư dân bản địa đi qua cười cười. “Gần Kim Môn nhất là đảo Giác Dữ bên kia cơ, có điều đảo ấy không có dân cư, chỉ có quân đồn trú thôi. Du khách cũng không sang đảo bên đó được, vì thế Tiểu Đặng của chúng tôi là đảo gần Kim Môn nhất.”

Đảo Giác Dữ, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy cái tên này thật đặc biệt. Cách hải tương vọng^[1], thấy hòn đảo này chỉ như một vệt xanh đậm trên mặt biển màu lam, thoạt nhìn thật bình thường, không có gì đặc biệt.

[1] Có nghĩa là nhìn nhau qua biển.

Bến tàu đảo Tiểu Đặng, có thuyền ngư dân chở du khách đi hóng mát. Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mục cùng lên thuyền, con thuyền máy chạy bằng động cơ diesel, phát ra tiếng ồn rất lớn, hai người muốn nói chuyện phải ghé sát vào nhau. Lúc thuyền lái vào giữa đảo Giác Dữ và đảo Tiểu Đặng, Tần Chiêu Chiêu giơ tay, cơ hồ phải ghé sát vào tai Kiều Mục để hét lên: “Cậu xem, nước biển bên kia xanh quá kìa.”

Tới Hạ Môn, thăm Cổ Lãng, Hoàn Đảo, Đại học Hạ Môn... nơi nào cũng đẹp hơn trong suy nghĩ của Tần Chiêu Chiêu rất nhiều. Điều duy nhất khiến cô thất vọng đó là nước biển Hạ Môn không xanh trong như trong tưởng tượng của cô. Giống biển Thâm Quyển, nước biển Hạ Môn cũng bị ô nhiễm thành màu lam xám. Đảo Tiểu Đặng cách xa nội thành nên không ô nhiễm nghiêm trọng, nước biển Hoàn Đảo xanh nhạt hơn một chút. Chỉ có hải phận gần đảo Giác Dữ không có cư dân sinh sống, chưa từng bị ô nhiễm mới có được một sắc xanh trong veo đến thế. Sắc xanh đã lâu không gặp này khiến Tần Chiêu Chiêu vô cùng hào hứng. “Kiều Mục, cậu mau xem kìa, đây mới gọi là xanh nước biển chứ!”

Lúc này, Tần Chiêu Chiêu mới bắt đầu cảm thấy tiếc vì không thể lên thăm đảo Giác Dữ. Bến tàu gần đảo không những có lính gác mà còn có vài quân nhân đang túm tụm nói chuyện, muốn lên đảo cũng không được.

Cô không thể đến gần vùng nước biển màu lam kia để chụp ảnh, chỉ có thể cầm máy ảnh chụp thật nhiều.

Đạo một vòng đảo Tiểu Đặng xong, kỳ nghỉ cũng gần hết. Tần Chiêu Chiêu ước gì có thể ở chơi thêm vài ngày, cô có thể xin nghỉ phép thêm để đi chơi tiếp nhưng Kiều Mục thì nhất định phải về. Bà ngoại đã nhiều ngày không gặp cậu, bắt đầu ồn ào. Di Lan gọi điện “cầu cứu”, cậu cầm di động nói chuyện với bà nửa ngày mới thôi.

Tần Chiêu Chiêu có chút áy náy. “Thật ngại quá, kéo cậu ở lại đây với mình, làm bà cậu cáu gắt rồi.”

“Không có gì, khó khăn lắm mới được một lần cậu đề nghị, nhất định mình phải đi cùng. Dù sao ở nhà còn có dì Lan, Thanh Dĩnh cũng qua giúp trông bà, mình vẫn dư dả được vài ngày cùng cậu dạo chơi Hạ Môn.”

“Thanh Dĩnh... Cô ấy cũng qua giúp sao?” Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ, Phương Thanh Dĩnh là một đại tiểu thư ưa sạch sẽ, cô ấy có thể giúp gì?

“Ừ, cô ấy hay qua lắm. Giờ cô ấy nấu nướng cũng giỏi, còn biết làm món đậu hủ gạch cua bà mình thích nhất nữa. Tuy nói học của dì Lan nhưng còn ngon hơn cả dì làm.”

Tần Chiêu Chiêu không ngờ Phương Thanh Dĩnh có thể học nấu nướng. Ngày còn học đại học, cô nổi tiếng là thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước xuân, giờ đôi tay ngọc ngà ấy lại tình nguyện làm bạn với xoong chảo, dao thớt. Nhất định vì Kiều Mục nên cô ấy mới cam tâm rửa tay nấu nướng.

Lòng Tần Chiêu Chiêu bỗng rối loạn, như cỏ rậm nhấp nhô xào xạc trong gió mạnh giữa đồng nội.

Vẫn biết mấy năm gần đây Phương Thanh Dĩnh và Kiều Mục vẫn duy trì tình cảm bạn bè nhưng trong thư Kiều Mục rất ít khi nhắc tới cô. Không biết vô tình hay cố ý mà cậu hầu như không hề nhắc tới chuyện tình cảm trước mặt cô. Phải chăng hiểu rõ tâm ý trong lòng cô nên cậu không muốn nhắc tới chủ đề nhạy cảm đó? Bởi vậy, cô không biết được tình cảm của cậu đã sang một trang mới, một trang yêu đương nồng nàn với Lăng Minh Mẫn đã lật qua, trang mới vẫn còn trống hay đã điền một cái tên khác?

Cô thăm dò: “Xem ra cậu và Phương Thanh Dĩnh ngày một gần gũi nhỉ?”

Kiều Mục không phủ nhận, mỉm cười gật đầu. “Cậu cũng từng nhắc mình, cô ấy là một cô gái tốt. Giờ mình cũng bắt đầu nhận ra điều đó rồi.”

Quá rõ ràng, Kiều Mục bắt đầu nhận ra điểm tốt của Phương Thanh Dĩnh, bắt đầu động lòng. Đây là kết quả Tần Chiêu Chiêu mong muốn được thấy, nhưng tận sâu trong đáy lòng, cô vẫn còn chút hy vọng chờ mong, kết quả này thật khiến trái tim cô như thuyền va phải đá ngầm, bị nước biển tuyệt vọng từng tác, từng tác nhấn chìm.

Đang lúc hoàng hôn, trời xanh mây trắng, chân trời phía tây còn rắng chiều lóa mắt. Các sắc hồng mai, cam vàng, chanh tím, lam xanh quyện lẫn với nhau, khiến bầu trời phẳng phất như gấm dệt. Ánh sáng lung linh, sắc màu rực rỡ đắm say lòng người.

Đây là buổi hoàng hôn đẹp đẽ nhất, cũng bi thương nhất trong hồi ức của Tần Chiêu Chiêu. Cô chóng mắt nhìn hy vọng của bản thân nặng nề chìm xuống như bóng chiều tà, chìm mãi vào bóng tối không thể cản ngăn.

Từ Hạ Môn về, Tần Chiêu Chiêu không giống người mới đi du lịch giải sầu về. Đồng nghiệp thấy cô ủ rũ, hỏi thăm có phải cô mệt mỏi quá không. Cô gượng cười. “Phải, đúng là mệt mỏi quá!”

Suốt một thời gian dài, cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần, chị Lưu tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu Tần này, đi làm phải chú tâm. Giờ là lúc nào chứ? Khủng hoảng cho vay thứ cấp của Mỹ đang có nguy cơ gây nên một trận sóng thần quét khắp giới tài chính toàn cầu đấy. Thâm Quyển đã có bao nhiêu nhà máy phải đóng cửa, nghe nói công ty mình cũng đang lên kế hoạch cắt giảm nhân sự. Cô còn thế này, có phải là tự muốn bị đuổi hay không?”

Một lời như làm tỉnh mộng, Tần Chiêu Chiêu giờ mới giật mình, tình hình không ổn chút nào. Tình đơn phương không thành thêm lần nữa đúng là đáng buồn thật nhưng sinh tồn còn quan trọng hơn, áp đảo mấy chuyện tình cảm bình thường. Thất tình còn có thể sống tiếp chứ thất nghiệp thì gay go to. Việc quan trọng nhất lúc này là phải bảo toàn được công việc.

Chuyện khủng hoảng tài chính từ cho vay thứ cấp cô từng nghe trên báo, đối với các tin tức sốt dẻo về tài chính, kinh tế cô bập bõm chỗ hiểu chỗ không. Nghe nói Mỹ bắt đầu chịu khủng hoảng từ năm ngoái, đến nay vấn đề càng lúc càng lớn. Ngày Mười lăm tháng Chín năm 2008, ngân hàng đầu tư lớn thứ tư của Mỹ là Lehman Brothers lâm vào khủng hoảng tài chính nghiêm trọng, phải nộp đơn xin phá sản, càng làm nguy cơ bùng nổ khủng hoảng nghiêm trọng hơn. Khủng hoảng cho vay thứ cấp của Mỹ cứ như vậy kéo chìm nền kinh tế toàn cầu.

Giữa cơn khủng hoảng tài chính này, lĩnh vực gia công, mậu dịch của Tam giác Châu Giang chịu thiệt hại nặng nề nhất, một làn sóng đóng cửa nhà máy nổi lên, ở Thâm Quyển có hơn một trăm nhà máy buộc phải đóng cửa, khiến vô số người lâm vào cảnh thất nghiệp.

Trong hoàn cảnh tồi tệ này, chuyện các công ty cắt giảm nhân sự hoặc giảm lương là điều đương nhiên. Công việc ở công ty Tần Chiêu Chiêu rõ ràng bị giảm bớt nhiều, cấp lãnh đạo cũng có tình nên quyết định tạm thời

chưa cắt giảm nhân sự nhưng lương nhân viên bị cắt giảm 20%, cuối năm không còn tiền thưởng Tết.

Không cắt giảm nhân sự là chuyện tốt, giảm lương một chút còn hơn phải chạy quanh vất vả tìm việc làm. Các công ty khác chung tâng đều đã cắt giảm nhân sự, rất nhiều nhân viên nữ hai mắt đỏ hoe thu dọn đồ đạc rời đi. Mỗi khi có cắt giảm nhân sự, nhân viên nữ thường dễ bị loại bỏ nhất. Bởi vì so với nam giới, phụ nữ yếu ớt hơn cả về sức khỏe lẫn tinh thần, hơn nữa phụ nữ đã kết hôn, sinh con còn bận bịu nhiều chuyện, ít nhiều sẽ ảnh hưởng tới công việc. Lãnh đạo luôn xem xét dựa trên góc độ lợi ích, đương nhiên nếu phải đuổi sẽ đuổi nhân viên nữ trước. Như vậy thật không công bằng, nhưng trên đời này thật sự có cái gọi là công bằng hay sao?

Tần Chiêu Chiêu may mắn giữ được công việc của mình nhưng Thành Kiệt không có cái phúc ấy. Trung tuần tháng Mười một, nhà máy nơi anh làm việc tuyên bố đóng cửa, tình thế trước mắt muốn xin việc cũng khó. Dù sao còn hai tháng nữa là đến Tết, Đàm Hiểu Yên liền gọi anh về Tiểu Thành cùng cô và con trai. Nhà mẹ Hiểu Yên chỉ có mình cô, một nhà ba người ở nhà mẹ đẻ vẫn rộng chán. Nhà Thành Kiệt ở Tứ Xuyên còn có anh trai, chị dâu, cháu cùng ba mẹ, đông đúc như thế thật khó sống.

“Vất vả bao nhiêu năm chưa có dịp nghỉ ngơi, coi như giờ là nghỉ phép đi, chờ sang năm lại đi tìm xem có cơ hội nào không. Xe đến núi ắt có đường.”

Tin Thành Kiệt mất việc khiến Tần Chiêu Chiêu lo lắng thay cho gia đình họ. Đàm Hiểu Yên sinh con nên bỏ việc, đến giờ vẫn ở nhà chăm con. Nhà ba miệng ăn tất cả đều trông cậy vào Thành Kiệt, giờ anh ấy thất nghiệp, sau này cả nhà biết phải làm sao? Con trai còn chưa đầy nửa tuổi.

Nhưng một lời “xe đến núi ắt có đường” của Đàm Hiểu Yên lại khiến cô có thêm chút hy vọng. Có thái độ lạc quan với cuộc sống như vậy, cô nghĩ

cho dù có gặp trắc trở, gặp ghèngh thế nào, một nhà ba người của bạn cô vẫn có thể đồng tâm hiệp lực bước tiếp.

Cuối năm 2008, khủng hoảng tài chính bùng nổ nghiêm trọng, sang xuân năm 2009, tình hình vẫn chưa được cải thiện, kinh tế vẫn tiếp tục xuống dốc.

Khu công nghiệp Tam giác Châu Giang vẫn đình trệ. Sau Tết, Thành Kiệt không xuôi Nam tìm việc nữa, ba Đàm Hiểu Yến nhờ người quen giới thiệu cho anh tới làm ở một xưởng cơ khí nhỏ ở khu công nghiệp Tiểu Thành. Tuy lương chỉ bằng một phần ba so với ở Thâm Quyển trước kia nhưng tốt xấu vẫn có tiền, hơn nữa gia đình không phải mỗi người một nơi.

Đàm Hiểu Yến gọi điện cho Tần Chiêu Chiêu tán gẫu, tỏ ra hài lòng với cuộc sống hiện tại. “Giờ chồng mình ngày ngày đi làm, đến chiều thì về. Mình không có việc gì sẽ bế con xuống lâu chờ anh ấy tan ca về. Con mình cũng biết nhận thức rồi, chỉ cần thấy ba về là cười toe toét rồi chìa tay đòi được bế. Một nhà ba người được sống chung một nơi, cậu nói thử xem vậy có tốt không?”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười. “Phải rồi, bé con được cả ba lần mẹ chăm sóc cũng tốt.”

“Đúng vậy, bé cưng nhà mình giờ vừa khỏe mạnh vừa đáng yêu cực kỳ!”

Đàm Hiểu Yến gọi điện khoe con không ngớt, sôi nổi kể lể cực cưng dễ thương, đáng yêu thế nào. Tần Chiêu Chiêu không nhịn được cười cười ngắt lời: “Được rồi, mình biết con cậu rất đáng yêu, không cần khoe hạnh phúc trước mặt mình đâu.”

“Chiêu Chiêu, cũng đến lúc cậu đi tìm hạnh phúc rồi đấy. Hôm qua gặp mẹ cậu trên đường, mẹ cậu túm lấy mình than thở tổ khổ nửa ngày, nói cậu

hai bảy tuổi đầu rồi còn một thân một mình. Tết về nhà cũng không nghe lời mẹ đi xem mắt. Mẹ cậu còn bảo mình dành thời gian khuyên nhủ cậu, nên tìm đối tượng đi thôi.”

Nói đến chuyện tìm người yêu, Tần Chiêu Chiêu lại trầm mặc. Không phải cô không biết mình càng lúc càng lớn tuổi, muốn kéo dài cũng không được nữa. Nhưng người bầu bạn một đời, tâm đầu ý hợp đâu có dễ tìm như vậy!

“Cậu lấy Kiều Mục làm tiêu chuẩn đương nhiên là không tìm nổi rồi, cậu phải tiếp xúc với nhiều kiểu đàn ông mới được! Chiêu Chiêu, cậu đã bảo Kiều Mục có bạn gái mới rồi, vậy thì cậu cũng nên buông bỏ cậu ta đi thôi!”

Tần Chiêu Chiêu mệt mỏi xoa xoa ấn đường. “Ừ, mình cũng bỏ rồi.”

“Nếu đã bỏ rồi thì phải nhanh nhanh đi tìm một nửa của mình đi. Chiêu Chiêu, hồng nhan chớp mắt đã già, chuyện trọng đại cả đời phải nắm cho chắc!”

Hồng nhan chớp mắt đã già... Tần Chiêu Chiêu thoáng kinh hãi. Già, một chữ này tựa như lưỡi dao băng mang theo khí lạnh vô cùng bức tới trước mặt.

Đêm đó, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận ngắm lại mình trong gương. Gương mặt trong gương thoáng nhìn cũng không có vẻ gì là già nua, da thịt vẫn mềm mại, láng mịn, ánh mắt vẫn sáng trong. Cô có một gương mặt trẻ trung, hai mươi bảy tuổi thoáng nhìn như mới hai hai, hai ba. Nếu cố ăn mặc trẻ trung một chút vẫn có thể giả danh sinh viên.

Nhìn dung nhan vẫn như thời thanh xuân, nhưng lúc mỉm cười, dưới mắt, trên gò má đã có vài nếp nhăn mờ mờ... Là dấu tích thời gian lưu lại.

Thời gian âm thầm trôi đi, con người không thấy rõ bước chân của nó nhưng vẫn có thể thấy được dấu vết nó lưu lại. Nó rời xa gương mặt mỗi người, để từng thớ thịt săn chắc mỗi lúc một nơi lỏng; nó từ biệt mái tóc mỗi chúng ta, để tóc đen chầm chậm nhuộm thành sắc trắng; nó bỏ quên khuôn miệng chúng ta, để hàm răng chắc khỏe thành lung lay. Nó đi, đi theo mỗi đợt sóng triều nhấp nhô lên xuống, đi theo cánh chim di cư suốt từ Bắc xuống Nam; đi theo “năm năm tháng tháng hoa như cũ, tháng tháng năm năm người khác người^[1]”... Vĩnh viễn không phút ngơi nghỉ, vội, rất vội vàng.

*[1] Lấy ý từ **Bạch đầu ông vịnh** (Vịnh bạch đầu) của Lưu Hy Di: “Niên niên tuế tuế hoa tương tự/ Tuế tuế niên niên nhân bất đồng.”*

Chương 9

Cuối cùng, Tần Chiêu Chiêu cũng đồng ý đi xem mặt. Lần đầu đi xem mặt, là mẹ ở quê chỉ đạo từ xa, đối tượng là cháu một người đồng nghiệp cũ của mẹ, tốt nghiệp đại học xong cũng chuyển tới Thâm Quyển công tác giống cô.

“Tiểu Hứa hơn con ba tuổi, đang sống ở tiểu khu Hạnh Phúc, phía bắc thành phố. Ba mẹ cậu ấy cũng là công nhân giống nhà mình, có hai chị gái đã lập gia đình, hiện giờ trong nhà chỉ còn quan tâm đến chuyện hôn nhân của cậu ấy. Ba mẹ cậu ấy cũng nghĩ giống mẹ, con cái muốn tìm đối tượng tốt nhất nên tìm người cùng quê, như vậy bất kể sau này các con có lưu lại Thâm Quyển hay cùng nhau về quê đều ổn cả. Mẹ đã cho cậu ấy số điện thoại của con, chắc cậu ấy sẽ hẹn gặp mặt làm quen. Con đừng tỏ ra khó chịu, phải tự nhiên, nể nã, thoải mái một chút nhé!”

Dù mẹ đã hết lòng hết dạ dặn dò, lúc gặp người thanh niên xa lạ tên Tiểu Hứa này, Tần Chiêu Chiêu vẫn không sao tự nhiên, nên nã cho nổi; cô ngượng nghịu và cẩn trọng như học sinh trung học mười bảy, mười tám tuổi.

Tiểu Hứa thoạt nhìn không thấy “tiểu” chút nào, giống Lão Hứa hơn; mới ba mươi tuổi mà tóc tai đã bắt đầu rụng. Tóc trên đỉnh đầu thưa thớt ý chừng cần “địa phương viện trợ trung ương”. Không chỉ tóc rụng, còn thêm một cái bụng mỡ, càng khiến người ta có cảm giác anh ta già hơn tuổi; cứ cho là không tới bốn mươi, cảm giác ít nhất cũng phải ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi.

Tuy nói “trông mặt mà bắt hình dong” là không hay, nhưng vừa thấy bộ dạng Tiểu Hứa, lòng Tần Chiêu Chiêu đã lạnh quá nửa. Ấn tượng ban đầu không tốt, khó coi, trong lòng cô càng khó chịu. Coi mặt là một bước để tiến tới mục đích cuối cùng – hôn nhân, nhưng Tiểu Hứa tuyệt đối không phù hợp với tiêu chuẩn bạn đời trăm năm của cô, cô có phần ân hận sao lại đồng ý đi xem mặt anh ta.

Tần mẹ gọi điện hỏi con gái xem mặt xong cảm giác ra sao, cô tường thuật lại chi tiết những ấn tượng không tốt về Tiểu Hứa, liền bị mẹ giáo huấn: “Tìm đối tượng, quan trọng nhất là tâm địa, phẩm chất tốt; bề ngoài quan trọng gì. Tuy Tiểu Hứa tướng mạo bình thường nhưng nghe nói tính tình rất khá. Con đừng có vội nói không thích hợp như thế, hợp hay không phải ở cùng mới biết được. Cứ từ từ tiếp xúc với cậu ấy một thời gian đi đã.”

Tần Chiêu Chiêu vừa không thể lay chuyển được mẹ, vừa cảm thấy bản thân mình cứ trông mặt mà bắt hình dong cũng thật không hay, vì thế vẫn tiếp tục kiên trì qua lại với Tiểu Hứa. Cuối tuần thường xuyên hẹn gặp nhau cùng đi ăn cơm, dạo phố mua sắm hay xem phim.

Một đôi nam nữ quen nhau qua xem mặt, tiếp xúc bước đầu là gian nan nhất, ít ra Tần Chiêu Chiêu cảm thấy vậy. Hai con người nửa đời chẳng quen biết nhau thì lấy gì để tán gẫu chuyện trò, lại phải dốc gan dốc ruột tìm chủ đề để nói, nếu không, càng im lặng càng thấy ngượng nghịu, xấu hổ. Cô khó chịu là chuyện khỏi phải bàn cãi.

Càng đáng buồn là sở thích của hai bên hoàn toàn trái ngược nhau, chẳng bao giờ có thể cùng bàn một chuyện.

Cô nói rảnh rồi thường đọc sách, anh ta than thở đọc sách ba trang là ngủ gật; cô kể lúc dư thời gian rất muốn được đi du lịch, anh ta cầu nhà du lịch là đốt tiền mua nợ vào thân; cô tâm sự không thích đàn ông say sưa rượu thuốc, anh ta bưng bưng không rượu không thuốc, lúc xã giao không đáng mặt đàn ông...

Đạo bất đồng bất tương vi mưu^[1], Tần Chiêu Chiêu không thể kiên trì được nữa. Không ngờ, Tiểu Hứa thành thật bày tỏ thái độ trước: “Tần Chiêu Chiêu, anh thấy chúng ta làm bạn thích hợp hơn. Thật xin lỗi em! Anh cảm thấy chúng ta không hợp nhau lắm!”

[1] Nghĩa bóng là không cùng chí hướng hoặc sở thích thì không nói chuyện, hợp tác hay chơi chung với nhau được.

Tần Chiêu Chiêu cầu còn không được. “Đúng thế, em cũng thấy chúng ta làm bạn thì hơn.”

Đương nhiên, chuyện làm bạn này cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi, chẳng ai muốn cố níu kéo làm bạn với nhau. Hôm đó chia tay nhau xong, Tần Chiêu Chiêu lập tức xóa số điện thoại của Tiểu Hứa, tin chắc anh ta cũng vậy. Từ đó về sau hai người không liên lạc với nhau nữa.

Sau Tiểu Hứa, Tần Chiêu Chiêu làm quen với Tiểu La.

Tiểu La là đối tượng do đồng nghiệp giới thiệu, anh ta là bạn học của bạn trai đồng nghiệp. Quan hệ lãng nhăng như vậy cũng không hay ho cho lắm, vì người giới thiệu cũng chẳng biết rõ về đối phương. Nhưng Tần Chiêu Chiêu không từ chối, hơn nữa coi như giúp đỡ đồng nghiệp cùng văn phòng, còn nói cái gì mà đi gặp mặt coi như thêm một người bạn là được rồi. Vì thế, cô đồng ý đi.

Tiểu La là người Giang Tô, ba mươi hai tuổi, làm về IT. Diện mạo không có vấn đề gì, chẳng qua anh ta hơi lùn, chỉ khoảng một mét sáu lăm, cô đi giày cao gót vào còn cao hơn anh ta.

Đồng nghiệp nghe bạn trai kể sơ lược về Tiểu La rồi tường thuật lại cho Tần Chiêu Chiêu, nói anh chàng này thu nhập rất khá, nếu không phải vì hơi thấp thì cũng không dây dưa tới giờ vẫn chưa tìm được người phù hợp.

Con gái ai chẳng thích đàn ông cao ráo, cảm giác như vậy thật an toàn; bởi thế mà đàn ông thấp thường rất khó kiếm người yêu. Hơn nữa, Tiểu La này vóc dáng không cao nhưng yêu cầu lại không hề thấp. Anh ta mong vợ tương lai phải xinh xắn, hiền lành, trên đảm việc nhà dưới quán xuyến việc bếp núc, còn muốn cô ấy phải có công việc tử tế, có thể cùng nhau góp tiền mua nhà, mua xe ở Thâm Quyển... Nếu thật có những cô gái đáp ứng đủ những yêu cầu trên, hẳn họ cũng chẳng ưng một người lùn như anh ta. Chắc chắn họ có thể kiếm được những người đàn ông có điều kiện tốt hơn hẳn.

Có điều lúc mới gặp Tiểu La, Tần Chiêu Chiêu không hề biết anh ta yêu cầu cao như vậy. Lần đầu gặp mặt, mặc dù cô có chút thất vọng về chiều cao của anh ta nhưng ngoài mặt vẫn cố coi như không có chuyện gì, vẫn lễ phép, dè dặt mỉm cười.

Tiểu La lúc mới gặp tương đối ưng ý cô, còn nói hiện tại những cô gái nhã nhặn, điềm đạm như cô không có nhiều. Làm quen xong còn hẹn gặp cô lần nữa, cô lại bắt đầu một màn làm quen vô cùng gian nan. Cũng may

anh chàng này khá hơn Tiểu Hứa nhiều; kinh tế, chính trị, văn hóa, thể thao, quân sự quốc phòng, giải trí... bất cứ cái gì anh ta cũng có thể thao thao bất tuyệt, tránh cho cô một màn vấp vả tìm chuyện để nói.

Biết cô thân mật với Tiểu La hơn so với Tiểu Hứa, Tần mẹ tranh thủ rèn sắt khi còn nóng. “Đã bảo con rồi mà, tình cảm có thể từ từ vun đắp. Con cứ dần dần nuôi dưỡng tình cảm với Tiểu La đi! Nếu hai bên cảm thấy vừa ý thì cuối năm tính toán hôn sự luôn!”

Tần Chiêu Chiêu dờ khóc dờ cười. “Mẹ, mẹ đừng có cuống lên thế, bọn con mới quen biết chưa được bao lâu.”

“Con đã chừng này tuổi rồi, mẹ có thể không cuống lên được chắc?”

Đàm Hiểu Yên cũng gọi điện trêu ghẹo cô: “Nghe nói cậu có bạn trai rồi hả, lúc nào mời mình đến uống rượu mừng đây?”

“Lấy đâu ra, chả biết gì về nhau, mới chỉ quen biết sơ sơ thôi, vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu.”

“Nếu tìm hiểu thấy ổn thì xúc tiến quan hệ nhanh một chút. Cậu cũng hai mươi bảy rồi, còn định vài năm nữa mới lấy chồng sao? Làm gì cũng phải mau mau lên.”

“Ôi trời, cậu với mẹ mình đúng là... Hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp!”

Quen biết được gần một tháng, thái độ của Tiểu La đột nhiên chuyển biến, lãnh đạm hơn hẳn. Điện thoại qua lại ngày một ít, người cũng không thấy đâu, rõ ràng là muốn giữ khoảng cách với Tần Chiêu Chiêu. Cô không biết lý do, chẳng tiện hỏi. Ngày trước đồng nghiệp làm môi cũng không nói là xem mặt chính thức, chỉ bảo giới thiệu cho cô thêm một người bạn mới.

Tiếp xúc làm bạn với Tiểu La nhưng hai bên vẫn chỉ trong giai đoạn tìm hiểu, chưa có ai nói: “Anh yêu em” hay “Em yêu anh”, thậm chí cùng đi dạo phố còn chưa bao giờ nắm tay nhau. Một khi cảm thấy hai bên không hợp có thể lập tức rút lui không cần báo trước. Giờ người ta không chủ động tới tìm cô, cô cũng tự hiểu ngầm, “người bạn” này không muốn tiếp tục qua lại với cô nữa. Cô cũng không có hứng thú với anh ta nữa, liền xóa số điện thoại lưu trong di động đi.

Tiểu La trở mặt lãnh đạm, Tần Chiêu Chiêu cũng chẳng buồn giận. Dù sao cũng chỉ là một người đàn ông mới quen biết chưa đầy tháng, cảm tình chưa sâu đến độ khiến cô có cảm giác đau buồn. Cô chỉ không hiểu, ban đầu anh ta rõ ràng có cảm tình với mình, vì sao sau này lại không qua lại với cô nữa?

Cuối cùng, người đồng nghiệp cùng tìm hiểu được nguyên nhân thông qua bạn trai, hóa ra Tiểu La được người ta giới thiệu cho một cô kế toán người Giang Tô. Anh ta so sánh giữa Tần Chiêu Chiêu và cô kế toán này, thấy cô ta hơn cô nhiều, rõ ràng thích hợp với anh ta hơn. Anh ta cứ đứng trên phương diện lợi ích mà xét, cô gái này cùng quê nghĩa là thói quen sinh hoạt và khẩu vị nhất định là hợp nhau; hơn nữa lương kế toán cao và ổn định hơn hẳn, lấy nhau rồi hai vợ chồng cùng nhau làm lụng dành tiền mua nhà, mua xe sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều. Sau cùng, anh ta định sau này mở công ty máy tính riêng, nếu có vợ là kế toán cao cấp giúp đỡ sẽ tiện hơn nhiều.

Nguyên nhân này khiến Tần Chiêu Chiêu bất ngờ, chỉ biết cười khổ.

Cô cũng không trách Tiểu La, có gì đáng trách đây? Chuyện như vậy vốn thường thấy trong xã hội, nhất là ở các thành phố lớn, nam nữ trưởng thành bàn chuyện hôn nhân thì đôi phương dung mạo ra sao, tính tình có hợp nhau hay không cũng chẳng quan trọng. Gia cảnh, thân thế, nghề nghiệp, thu

nhập, tài sản... và những điều kiện kinh tế khác mới là nhân tố mang tính quyết định.

Vì thế, Tiểu La bỏ cô mà chọn cô nàng kế toán kia cũng phải thôi, dù sao so sánh kĩ ra thì cô nàng kế toán có lợi cho tương lai của anh ta hơn nhiều.

Lựa chọn như vậy rất thiếu lãng mạn nhưng thừa thực tế. Chẳng còn cách nào khác, người trưởng thành đều thực tế như vậy. Vì họ đã qua cái thời ảo mộng trắng hoa, trở thành khách giang hồ lão luyện rồi, mọi cân nhắc, phán đoán, lựa chọn đều phải dựa trên góc độ mang lại lợi ích cho bản thân.

Có thể lý giải lựa chọn của Tiểu La, cũng không chán nản vì mất đi một người theo đuổi mình, nhưng trong lòng Tần Chiêu Chiêu lại ngập một nỗi niềm chua xót, thê lương khó nói thành lời. Trong thế giới này, liệu người trưởng thành có còn thứ tình cảm chân chính, thuần túy hay không? Cái thứ tình cảm thành thật, thuần khiết, ấm áp không vụ lợi; thứ tình cảm xuất phát từ tận đáy lòng, không dính dáng tới vật chất liệu còn tồn tại? Hay chỉ còn trong những ảo tưởng, ước vọng xa vời?

Bước đường xem mặt chọn người yêu của Tần Chiêu Chiêu gặp ghềnh, trắc trở bao nhiêu thì chuyện yêu đương của Kiều Mộc và Phương Thanh Dĩnh ở Thượng Hải xa xôi lại thuận buồm xuôi gió bấy nhiêu. Trong thư hôm nay cô nhận được, hai người họ dự tính sẽ kết hôn, chọn ngày mừng Chín tháng Chín năm 2009, tam cửu hợp nhất, đúng là ngày tốt báo điềm lành thiên trường địa cửu.

Tin hai người kết hôn không làm Tần Chiêu Chiêu bất ngờ chút nào, cô đã sớm biết nếu Kiều Mộc và Phương Thanh Dĩnh hẹn hò thì hôn nhân chỉ là chuyện sớm hay muộn. Dẫu biết vậy nhưng nhận được tin mừng, lòng cô vẫn cảm thấy trống rỗng vô cùng.

Tuy cô đã quyết tâm buông bỏ tình cảm dành cho Kiều Mục nhưng có thể nào thì những tháng ngày tươi đẹp nhất trong đời cô đã dành để hướng về cậu. Đó không phải thứ tình yêu “nhất kiến chung tình” mà là thứ tình cảm được bồi đắp, lắng đọng từng chút từng chút, là thứ tình yêu đã chống lại cả sự gột rửa dài lâu của dòng sông tháng năm. Vì thế, nghe tin cậu sẽ lấy vợ, cho dù đã tiên liệu từ trước nhưng cô vẫn không khỏi chấn động, âu sầu... Rốt cuộc, vẫn chưa từng một lần có được mà giờ cô đã mất cậu, mất cậu thật rồi.

Khó khăn lắm cô mới trả lời được bức thư kia, mười ngón tay đặt trên bàn phím lóng ngóng như người mới lần đầu học gõ chữ, liên tục nhập sai. Dần dần, bóng màn hình máy tính trong đáy mắt nhòe dần như nhìn qua làn nước mắt.

Cuối cùng cũng có thể trả lời, chỉ ngắn gọn vài câu: “Kiều Mục, chúc mừng cậu nhé! Phương Thanh Dĩnh là một cô gái rất tốt, hai người bên nhau nhất định sẽ hạnh phúc. Chúc hai người hạnh phúc dài lâu!”

Thư vừa gửi đi, Tạ Á đã online QQ, cẩn thận hỏi cô: “Gần đây vậy với Kiều Mục có liên lạc gì không?”

Rõ ràng Tạ Á hỏi vậy là bóng gió hỏi cô có biết chuyện Kiều Mục sắp kết hôn hay không.

“Có, mình biết cậu ấy sắp kết hôn rồi.”

“CẬY ĐÃ BIẾT RỒI À, MÌNH VỪA THẤY TIN OFFLINE BÁO PHƯƠNG THANH DĨNH SẴP KẾT HÔN. CUỐI CÙNG CÔ ẤY VÀ KIỀU MỤC ĐÃ ĐẾN VỚI NHAU. CHIÊU CHIÊU, GIỜ HẸN CẬY BUỒN LẮM NHỈ?”

Tần Chiêu Chiêu cố nén nỗi xót xa. “Cũng tạm, thật ra mình đã sớm biết giữa mình và cậu ấy chẳng bao giờ có kết quả. Cái chính là mình vẫn tình

nguyện đơn phương.”

“Giờ cậu ấy kết hôn rồi, cậu cũng hoàn toàn hết hy vọng. Chiêu Chiêu, đây cũng là một chuyện tốt với cậu.”

Đàm Hiểu Yên biết tin Kiều Mục sắp kết hôn cũng nói như vậy: “Cậu ấy sắp lấy vợ, thế thì tốt, vậy là cậu hết hy vọng rồi.”

Trong máy tính Kugou đang chạy *Đợi em đợi đến hoa cũng tàn* của Trương Học Hữu, tiếng ca thâm trầm ưu thương chậm chậm rót đầy căn phòng:

...Mọi người đều nói với anh rằng: Tình yêu này sẽ chỉ vô vọng thôi, anh cũng biết em sẽ chẳng bao giờ thật lòng yêu anh. Kỳ thực anh chỉ mong lúc nào đó em sẽ nhớ tới anh, nhưng em lại cứ dần dần im lặng, chẳng nói một lời... Biết chẳng em hỏi, em hỏi biết chẳng? Anh đợi em, đợi đến hoa cũng tàn...

Nước mắt Tần Chiêu Chiêu tuôn trào theo lời ca, chảy mãi không ngừng.

Bạn bè đều nói Kiều Mục kết hôn là chuyện tốt đối với Tần Chiêu Chiêu, có thể cô mới mất hết hy vọng vào cậu, Đối với cậu, lòng này tuy đã chết nhưng đoạn tình cũ vẫn là thứ đáng để cô trân trọng. Giống như những bộ đồ đẹp để năm xưa, cho dù không thể mặc được nữa, cô vẫn không nỡ bỏ đi. Bởi vì áo quần cũ bạc màu là do đã mặc nhiều năm, lưu lại hơi thở, mồ hôi, thậm chí là nước mắt của chính mình, làm sao cô nỡ bỏ đi đây? Kiều Mục vẫn luôn là người rất mực quan trọng trong lòng cô, một người bạn đáng trân quý. Tháng Chín này, cô sẽ đi Thượng Hải dự hôn lễ của cậu, sẽ thật lòng gửi lời chúc phúc chân thành nhất tới cậu.

Chương 10

Giữa tháng Tám, mẹ gọi điện báo cho Tần Chiêu Chiêu tin nhà cũ sắp bị dỡ bỏ, cô liền xin nghỉ phép để về nhà. “Nhà có chuyện vô cùng quan trọng, nhất định phải về một chuyến.”

Từ lúc đăng ký mua nhà đến khi nhà mới sửa sang, trang hoàng xong xuôi, cô vẫn chưa về, chỉ gửi ba vạn đồng, mọi chuyện đều để ba mẹ lo liệu. Tòa nhà do Trường Cơ huy động vốn xây dựng đã xong từ cuối năm ngoái, cô về nhà ăn Tết cũng chỉ qua thăm một lần.

Căn nhà gia đình cô mua là căn nhà cỡ nhỏ, tổng diện tích chưa tới chín mươi mét vuông, diện tích sử dụng chỉ hơn bảy mươi mét vuông, ba phòng hai sảnh bố trí vô cùng khéo léo. Đối với vợ chồng Tần thì sống trong căn nhà cấp bốn lụp xụp mấy chục năm thì như thế là mãn nguyện lắm rồi. Có điều, nhà xây xong phát sinh chi phí cao hơn dự tính, trước kia nhân viên Trường Cơ tính toán mỗi mét vuông chỉ khoảng bốn, năm trăm đồng, nhà làm xong liền vọt tới gần bảy trăm đồng một mét vuông. Trong khoản này rõ ràng có trò mờ ám nhưng biết làm sao đây? Mọi người hùng hổ chửi mắng một phen, cuối cùng vẫn giao tiền nhận nhà.

Giá cả thêm các thứ trang bị điện nước hết gần bảy vạn đồng, họ mua lầu sáu, trên cùng, giá rẻ nhất.

Tiền mua nhà đã vượt quá khả năng, tiền trang trí nhà cửa lại càng eo hẹp. Tần Chiêu Chiêu dặn ba mẹ không cần phải trang hoàng quá tốt, nhẹ nhàng giản dị là được rồi. Ba cô nói: “Ít nhất cũng phải mất mấy vạn đồng nữa, chỉ có mua xi măng, cát, dây điện, ống nước, gạch lát nền, sơn... cũng mất không ít tiền. Hơn nữa còn phải thuê thợ, lát nền nhà xong xuôi cũng tốn cả vạn đồng. Hơn nữa, mua một bộ tủ bếp đầy đủ cũng hơn một ngàn, ba cái tủ áo trong ba phòng ngủ chắc cũng mất mấy ngàn, đồ gia dụng bàn

ghế ít cũng bảy, tám ngàn đồng, đồ điện cũng bảy, tám ngàn nữa. Tính ra cũng mất ba, bốn vạn!”

Mẹ cô lại bổ sung: “Còn phải mua sắm đèn đuốc, rèm cửa, chăn màn giường chiếu, nồi niêu bát đĩa, đồ trang trí nữa. Sống nửa đời người giờ mới mua được ngôi nhà mới, mẹ muốn dùng đồ mới hết. Đồ đạc cũ cứ để bên nhà cũ, dù sao ba mẹ cũng vẫn ở bên đó.”

Vợ chồng Tần thị không hề có ý định dọn sang nhà mới. Ở nhà trệt quen rồi, còn có bà con hàng xóm chuyện trò rôm rả, giờ chuyển sang nhà công riêng thấy cô đơn quạnh quẽ. Vì thế, hai người quyết định làm xong nhà mới cùng lắm thì ban đêm sang ngủ, còn cơm ăn ba bữa vẫn ở bên nhà cũ.

Lúc trang trí nhà mới, Tần Chiêu Chiêu ở Thâm Quyển xa xôi không đỡ đàn gì được, chỉ có thể nghe ba mẹ gọi điện kể lại tiền triển.

“Hôm nay nhà lắp xong hết đèn đóm rồi, ba con nhờ người tới lắp. Có điều ông ấy lại sợ thợ lắp đèn trong phòng ăn chưa chắc chắn, thế là thợ đi rồi lại lọ mọ trèo lên lắp lại.”

“Chiêu Chiêu, hôm nay mẹ lên phố đặt làm rèm cửa rồi. Tất cả rèm phòng khách, phòng ngủ đều cùng màu, cùng hoa văn, phong cách trong rất Tây. Vốn giá hai mươi đồng một mét, mẹ kì kèo mãi, cuối cùng cũng giảm xuống được mười tám đồng một mét!”

Ba mẹ giống như đôi chim én già, không ngại khổ cực mà góp nhặt từng cọng cỏ về xây tổ, cố gắng hết sức tận dụng số tiền có hạn để trang trí nhà chẵn chu nhất. Trong điện thoại, ba mẹ nói nhà mình giờ càng lúc càng đủ da đủ thịt, nhưng trong ấn tượng của Tần Chiêu Chiêu, ngôi nhà kia vẫn chỉ là một căn nhà mới xây xong, bốn vách trống trơn mà cô thấy lúc về quê ăn Tết. Nhắc tới nhà, cô vẫn nghĩ ngay tới ngôi nhà ngày trước. Ngôi nhà cũ kĩ, bị năm tháng nặng nề tàn phá tới khó tả.

Đến lúc nhà cũ sắp phải dỡ bỏ, cô không nghĩ ngợi ngay lập tức xin phép về nhà. Cô phải về, về để nhìn ngắm ngôi nhà cũ nát mà mình đã sống mấy chục năm lần cuối. Lần này không đi, sau này cô vĩnh viễn không có cơ hội thấy lại nó nữa.

Lúc Tần Chiêu Chiêu về đến nơi, khu nhà cũ ở Trường Cơ đã thành một cảnh tượng tan hoang. Chỉ còn vài ngày nữa là đến hạn dỡ nhà, mọi người đang tất tả thu dọn đồ đạc chuyển đi. Rất nhiều đồng nát ve chai nghe tin liền chạy tới, thu mua ngay tại chỗ, việc mua bán vô cùng náo nhiệt.

Suốt ba ngày, Tần Chiêu Chiêu giúp ba mẹ dọn dẹp đồ đạc. Đồ nào nên giữ lại, đồ nào nên bỏ thực ra rất dễ xác định. Có ích giữ lại, vô dụng loại ra; tuy vậy, vẫn có những món đồ chơi tuy đã cũ kỹ, nhiều năm không động tới, chẳng còn tác dụng gì nhưng người ta vẫn không nỡ vứt.

Ví như mở một đồng đồ lật vật bỗng thấy con lật đật đỏ sọc trắng Tần Chiêu Chiêu vẫn hay chơi ngày trước, giờ đã cũ bản lấm ròi. Còn nhớ đây là món đồ chơi đầu tiên cô có, ngày ấy cô thích nó lắm, đi ngủ vẫn ôm khư khư trong lòng. Sau này lớn lên rồi không còn thích nó nữa, lúc nóng lòng đi chơi cùng chị Tiểu Đan không biết đã tiện tay bỏ nó ở đâu. Thật không ngờ, hai mươi mấy năm sau nó lại xuất hiện giữa đồng đồ lật vật. Cầm con lật đật ngày bé vẫn ôm ấp trong lòng, Tần Chiêu Chiêu không nén nổi nước mắt, cô lấy nước rửa sạch sẽ con lật đật, lưu giữ một phần ký ức đẹp để thuở ấu thơ.

Trên nóc tủ trong phòng ba mẹ có một chiếc rương gỗ kiểu cũ, trong rương sếp vài bộ quần áo cũ không mặc được nữa. Mẹ cô luyện tiếc không nỡ bỏ đi. “Đây là cái hòm ba con tự làm hồi ba mẹ mới lấy nhau. Đây là cái áo đỏ mẹ mặc ngày lấy chồng, bộ quần áo sơ sinh này là đồ bà con làm cho con, đôi giày nhỏ này cũng thế. Đây là cái áo bông hồi còn sống bà ngoại con vẫn mặc, bà mất rồi nhưng mẹ vẫn giữ lại làm kỷ niệm...”

Khỏi cần nói cũng biết chiếc hòm cũ kĩ và những thứ cất giữ bên trong không thể bỏ đi được. Nếu xét trên phương diện giá trị thì những món này không đáng mấy đồng, nhưng chúng mang trên mình những kỷ niệm, tình cảm gia đình nồng ấm.

Dọn hết đồ đạc trong phòng, Tần Chiêu Chiêu lật ra rất nhiều đồ cũ thời đi học: thư từ, sổ chép bài hát, bưu thiếp, thiệp mừng năm mới...

Sổ tay bài hát vốn là cuốn sổ ghi chép thời tiểu học của cô, mở ra nhìn thấy rất nhiều ảnh của nhóm Tiểu Hồ nổi tiếng nhất ngày ấy, hơn nữa cô còn dùng bút dạ tô vẽ rất nhiều tranh. Những bức tranh cũ kĩ cùng nét chữ thật ngây thơ. Bỗng chốc, một cảm giác có phần ngây ngô trẻ con phả tới, khiến lòng cô vừa ấm áp lại vừa ảo não.

Đa số bưu thiếp là do các bạn tiểu học tặng, những nét chữ ngây ngô đã phai nhạt theo năm tháng, tới giờ mờ mịt không nhìn rõ nữa. Ngẫu nhiên còn thấy một, hai cái tên vẫn in rõ nét trên thiệp, nhưng bất kể lục tìm thế nào trong trí nhớ vẫn không thể nhớ ra gương mặt chủ nhận của chúng. Bao nhiêu năm trôi qua, cô thật sự không còn nhớ nổi hình dáng họ nữa.

Thiệp năm mới còn giữ lại đa số đều do bạn thời trung học tặng. Cô cẩn thận mở xem từng tấm thiệp, nhắc tên còn có chút ấn tượng, nhưng rất nhiều người không thể nhớ rõ được nữa rồi. Riêng một tấm thiệp chưa kịp mở đã thấy một mảnh giấy nhỏ rớt ra, cô đưa tay nhặt lên xem. Mảnh giấy không có tên người gửi, chỉ có một câu không đầu không cuối:

“Vậy tôi về đây, cậu cẩn thận dưỡng thương. Mong cậu sớm hồi phục.”

Cô giật mình, tiếp tục quay lại xem tấm thiệp mừng. Đó là một tấm thiệp vô cùng tinh xảo, hình in nổi 3D, tiếng nhạc du dương, được ướp nước hoa. Trên thiệp ký tên người tặng: Lâm Sâm.

Đây là tấm thiệp Lâm Sâm tặng cô, cô nhớ ra tờ giấy kia cũng do cậu viết. Năm cấp ba có lần cô vô tình bị bóng, phải xin nghỉ ở nhà, cậu lo lắng nên lén tìm tới cửa sổ nhà cô. Cô nhận ra liền viết một mảnh giấy nhỏ dặn cậu mau đi, tránh bị mọi người hiểu nhầm là trộm, cậu gửi lại cho cô tờ giấy này. Cô đã kẹp tờ giấy này trong thiệp từ lúc nào? Bản thân cô cũng không nhớ rõ nữa.

Trong tủ còn có chiếc ba lô cún con mà Lâm Sâm tặng ngày trước. Tuy lâu rồi cô không dùng nó nữa nhưng vẫn giặt sạch sẽ và cất trong tủ quần áo. Kéo khóa ra vẫn thấy chiếc đài chạy băng cậu mua đèn năm xưa nằm im lìm trong ba lô. Năm thứ ba đại học, cô vô tình làm hỏng chiếc đài chạy băng này, không sửa lại được nữa. Đến kỳ nghỉ, cô lặn lội ngàn dặm xa xôi mang nó về nhà, cất trong chiếc ba lô cún con.

Còn có một món đồ gắn với Kiều Mục. Ngày ấy, sau khi Kiều Mục chuyển tới Thượng Hải, cô từng lén giữ lại cây bút cậu để quên trong ngăn bàn. Đến giờ cây bút bi đã cạn khô mực, không viết được nữa.

Tất cả đều là những vật cũ chẳng còn tác dụng gì nữa nhưng thật sự cô không nỡ ném bỏ! Năm tháng càng trôi xa, hoài niệm càng sâu đậm. Những đồ vật bé nhỏ tưởng chừng vô giá trị này lại chứa đựng biết bao tình cảm và tháng ngày xưa cũ, vì vậy Tần Chiêu Chiêu mới yêu quý, trân trọng giữ chúng lại.

Trừ đêm người ta dỡ bỏ, Tần Chiêu Chiêu vẫn ở lại ngôi nhà cũ. Đêm đó, cô trần trọc không sao ngủ được, nghĩ đến việc đây là lần cuối được ở trong căn nhà mình đã sống suốt hơn hai mươi mấy năm, lòng cô ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Nửa đêm, cô thức dậy bật đèn. Vẫn là chiếc đèn bàn năm đó, giờ đèn đã cũ lắm rồi, nút chỉnh sáng tối đã hỏng từ lâu, muốn bật tắt phải cầm hay rút

phích điện; chỉ có ánh sáng đèn thì vẫn như ngày nào – vẫn một quãng sáng vàng cam ấm áp hắt trên người cô.

Ngơ ngẩn một lát, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng khách, mở màn dựa cửa sổ nhìn ra ngoài. Giữa bóng đêm thăm thẳm vẫn lờ mờ thấy được khu “Trung Nam Hải” cách đó không xa, nơi đó từng là nhà của Kiều Mục. Thuở còn thiếu nữ, cô đã bao nhiêu lần tựa cửa nhìn về phía đó? Bao nhiêu lần lắng tai nghe tiếng nhạc du dương từ bên kia vọng tới? Chính cô cũng không nhớ nổi nữa.

Đứng lặng bên cửa sổ phòng khách thật lâu, trở lại phòng mình, ánh mắt cô ngưng lại nơi phiến cửa sổ gần bàn học. Đêm vẫn còn sâu lắm, ngoài kia vạn vật im lìm, chỉ thi thoảng một làn gió nhẹ vi vu xao động lá cành. Vài câu chuyện cũ theo gió len lỏi vào đáy lòng cô, không kìm nén được tình cảm, cô đưa tay ra, mười ngón tay mỏng manh trên tấm kính cửa sổ, đầu ngón tay khẽ gõ, âm thanh đều đều như tiếng vó ngựa vang lên, nhẹ nhàng mà vang vọng giữa đêm khuya tĩnh mịch.

Nước mắt mặn chát lặng lẽ lăn dài trên má Tần Chiêu Chiêu.

Hai ngày nữa là hết kỳ nghỉ, Tần Chiêu Chiêu dành chút thời gian tới thăm trường trung học thực nghiệm. Từ ngày tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên cô quay lại trường cũ. Giờ đây, khi nhà cũ sắp bị dỡ bỏ, sắp xếp lại đồ đạc, thấy lại rất nhiều đồ đạc từ thuở học trò, cô đột nhiên muốn quay lại, ngắm nhìn một chút ngôi trường đã từng gắn bó với mình suốt thời niên thiếu.

Trường không thay đổi nhiều, ngoài mấy dãy nhà mới xây, mọi thứ vẫn như xưa. Trở lại chốn cũ, phong cảnh vẫn như năm ấy. Mặt trời rực rỡ, mây trôi lững lờ, cây cỏ sum sê, những phòng học thấp thoáng sau những bóng cây, con đường nhỏ dưới tán lá xanh rì... tất cả vẫn như xưa. Vậy mà ngày ấy và bây giờ đã cách biệt gần mười năm. Vườn trường vẫn là vườn trường năm ấy, mà đám học sinh tung tăng giữa sân trường năm ấy giờ đã mỗi

người một phương. So sánh cũ mới, một chút cảm giác cảnh còn người đâu thấy lại trào lên trong lòng.

Phòng học lớp 10.2 năm đó nằm trong dãy nhà phía đông của trường, cô tìm theo thói quen, đáng tiếc phòng học đã khóa kín, không thể vào bên trong, đành ngắm nhìn qua một lớp kính cửa sổ. Từng dãy bàn kê ngay ngắn trong phòng, bộ bàn nào mới là chôn mình đã ngồi năm ấy?

Không vào được phòng học, cô đành đứng ở ban công ngắm nhìn một lúc. Ngày đó cô thầm thích Kiều Mộc, thường xuyên đứng trên ban công giả vờ ngắm cảnh nhưng thực chất là âm thầm tìm bóng dáng cậu trên con đường trước dãy nhà. Mỗi lần thấy bóng cậu xuất hiện là tim cô lại rạo rục không yên. Đến nay, một lần nữa đứng ở chôn này, nhìn xuống con đường vắng lặng bên dưới, trong lòng lại thấy ngẩn ngơ.

Rời phòng học, cô vô tình đi qua sân thể dục. Ba năm trung học, trừ những ngày mưa, hôm nào học sinh cũng phải tập trung ở đây để tập thể dục giữa giờ. Vừa nghĩ tới tập thể dục giữa giờ, cô lại nhớ Lâm Sâm thường lợi dụng dịp này để ăn trộm cơm của mình. Cậu đã ăn không biết bao nhiêu quả trứng chiên của cô, hồi đó cô giận muốn chết, đến giờ nhớ lại thấy khoe môi phảng phất nét cười.

Đứng trên sân thể dục, cô lại nhớ cái đêm trăng mơ hồ năm đó, là đêm Lâm Sâm gọi cô ra sân có chuyện cần nói. Cậu nói gì nhỉ? Nhắm mắt lại vẫn nghe thấy câu nói kia nhẹ nhàng văng vẳng bên tai như vượt mọi thời gian: “Tần Chiêu Chiêu...Thực ra tôi cũng thích cậu.”

Thuở ấy ngây thơ không hiểu, đến giờ phút này, đã hiểu sâu sắc được cái gọi là chân tình đáng quý, cô mới nhận ra rằng chàng trai mười bảy ngưng ngừng thổ lộ tình cảm năm đó có lẽ là tình yêu thuần khiết đầu tiên và cuối cùng mà đời này cô có được.

Hôm nay Tần Chiêu Chiêu một mình bồi hồi trong sân trường. Trường trung học thực nghiệm ngày hè thật vắng lặng, vừa khéo tạo điều kiện cho cô hoài niệm lại những năm tháng trước kia. Từng cành cây, ngọn cỏ, đóa hoa, từng khung cửa sổ, từng con đường nhỏ nơi này đều gắn bó với thời niên thiếu khờ khạo của cô. Cô theo hoài niệm mà tới, cảnh sắc quen thuộc gợi cho cô nhớ lại vô số chuyện xưa. Thật lâu thật lâu, cuối cùng vẫn không nữ rời đi.

Một giáo viên đi tới từ góc ký túc xá giáo viên, khoảnh khắc đối mặt với người đó, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy gương mặt này thật thân quen. Bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều giật mình. Cô nhanh chóng nhận ra đây chính là giáo viên chủ nhiệm của mình ngày trước. Bao nhiêu năm không gặp, cô đã mập lên nhiều, mặt cũng thêm vô số nếp nhăn.

Cô chủ nhiệm cũng nhận ra cô. “Tần Chiêu Chiêu, là em phải không? Em vẫn chẳng khác xưa nhỉ, vẫn giống hệt cô học trò ngày trước, có điều xinh đẹp hơn nhiều rồi!”

Hai người nói chuyện chừng mười phút. Cô chủ nhiệm đến giờ vẫn là chủ nhiệm lớp, mỗi năm mỗi khóa lại đón đưa thêm một lớp học sinh. Con gái cô cuối năm nay cũng tốt nghiệp đại học, sáu tháng cuối năm sẽ tới Thâm Quyển thực tập. Tần Chiêu Chiêu nghe vậy liền vội vàng đưa số điện thoại của mình cho cô. “Em làm việc ở Thâm Quyển, nếu con gái cô qua Thâm Quyển có việc gì cần giúp thì cứ liên lạc với em. Chỉ cần giúp được, em nhất định sẽ không từ chối!”

Cô chủ nhiệm vô cùng vui vẻ. “Tần Chiêu Chiêu, vậy cảm ơn em trước nhé!”

Chương 11

Kết thúc kỳ nghỉ, trước khi thu dọn đồ đạc chuẩn bị tới nhà ga, do dự mãi, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu vẫn quay lại thăm ngôi nhà cũ một chuyến.

Vốn dĩ cô không muốn nhìn thấy ngôi nhà cũ bị dỡ tan hoang nhưng trong lòng vẫn còn một chút vấn vương dài lâu, khiến cô không tự chủ được mà tìm tới.

Quá trình dỡ bỏ diễn ra nhanh chóng, chưa đầy hai ngày, ngôi nhà cô từng sống hai mươi mấy năm đã bị dỡ quá nửa. Ngói xanh lợp mái không còn nữa, tường gạch đỏ chỉ còn trơ lại từng mảnh nhấp nhô cao thấp. Một cánh cửa sổ bị gỡ ra ném sang bên, có người dân gần đó nhặt được, mang về chế thành củi, để dành sấy thịt mùa đông.

Mái ngói không còn, tường gạch đã phá, cửa sổ thành củi, những dãy nhà cấp bốn xưa bị phá tan hoang, cảnh tượng vô cùng thê lương. Cô không đành lòng nhìn tiếp, hai mắt rơm rớm nước rời đi. Đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn được nữa, vì không muốn để ai thấy đôi mắt đỏ hoe của mình.

Sau ngày Tần Chiêu Chiêu rời Trường Cơ trở về Thâm Quyển, một quân nhân trẻ anh tuấn uy vũ xuất hiện trên công trường phá dỡ những ngôi nhà cấp bốn. Cậu đi lòng vòng quanh những bức tường đổ vài lần, vẻ mặt vô cùng phức tạp. Vài phần mơ màng, một chút âu sầu, thêm vài phần cảm khái pha chút hoài niệm, ưu thương... tất cả hòa vào nhau, biến hóa.

Về Thâm Quyển không bao lâu, tháng Chín, Tần Chiêu Chiêu lại xin nghỉ phép đi Thượng Hải dự đám cưới Kiều Mục và Phương Thanh Dĩnh. Ban đầu giám đốc dứt khoát không đồng ý chuyện cô lại xin nghỉ, cô một

mục kiên quyết: “Ít nhất ngài cũng phải đồng ý cho tôi nghỉ hai ngày, nếu không, tôi xin nghỉ việc.”

Lần này về nhà, Tần Chiêu Chiêu hẹn ba người Đàm Hiểu Yên đi ăn cơm. Nói về tương lai, Đàm Hiểu Yên và Thành Kiệt đã quyết định không đi làm xa nữa. Vốn dĩ hai người định đợi con trai cứng cáp một chút sẽ nhờ ông bà trông cháu, hai vợ chồng tiếp tục xuôi nam xuống Thâm Quyển làm công kiếm tiền. Nhưng giờ hai người đã thay đổi chủ ý: họ thật sự không nỡ rời xa con trai, không muốn con cái lớn lên thiếu vắng ba mẹ. Lương Thành Kiệt ở xưởng giờ cũng không tệ, Đàm Hiểu Yên cũng xin được một chân nhân viên văn phòng ở công ty kế toán hành chính. Tuy tiền kiếm được ít hơn ở Thâm Quyển nhưng có thể sống chung với ba mẹ, con cái, gia đình vui vẻ hòa thuận, chuyện này quan trọng hơn.

Tần Chiêu Chiêu hiểu quyết định của họ nhưng trong lòng vẫn thất vọng. “Còn đỏ mắt trông chờ hai người về Thâm Quyển, ai ngờ giờ hai người không thèm quay lại nữa. Từ giờ về sau mình ở Thâm Quyển một mình, còn gì vui nữa?”

Đàm Hiểu Yên và Thành Kiệt không quay lại Thâm Quyển nữa khiến Tần Chiêu Chiêu cảm thấy sống một mình ở Thâm Quyển thật cô đơn. Giữa thành phố phồn hoa này mà cô chỉ có một mình, không ai bầu bạn tri kỷ, sống còn ý nghĩa gì?

Vì thế lần này giám đốc không đồng ý cho cô xin nghỉ, cô bèn dối nói sẽ xin thôi việc. Chẳng qua chỉ muốn mặc kệ, chỉ muốn cho mình được nghỉ ngơi lâu lâu một chút, thả lỏng cả thể xác và tinh thần. Dù sao giờ cô cũng không cần phải cố sống cố chết dành dụm tiền nữa, số dư trong sổ tiết kiệm thừa giúp cô nghỉ ngơi nửa năm, một năm.

Cấp trên vẫn là người có tình. “Tiểu Tần này, bình thường cô đâu phải người hành động theo cảm tính như vậy? Có phải có chuyện không vui

không? Giờ tìm việc không dễ dàng đâu, đừng có hờ chút là đòi nghỉ việc. Được, vậy cho cô nghỉ hay ngày, thư giãn một chút rồi lại đi làm.”

Tần Chiêu Chiêu cảm kích. “Cảm ơn Giám đốc!”

Quay lại Thượng Hải, là Tạ Á đón Tần Chiêu Chiêu.

Vài năm không gặp, cô sinh viên Tạ Á thanh thuần ngày trước giờ đã lột xác thành một phụ nữ trẻ phong tình quyến rũ; đầu tóc, áo quần, trang điểm vô cùng tao nhã. Cô lái một chiếc BMW rất đẹp, từ trên xe bước xuống hoàn toàn xứng đáng với mấy chữ “xe hương mỹ nhân”.

Tần Chiêu Chiêu hơi bất ngờ. “Tạ Á, xe cậu đẹp thế! Sao không thấy kê cho mình là giờ cậu phát tài rồi?”

Khóe môi Tạ Á cong lên, cười như không cười. “Không dám kê cho cậu nghe, sợ cậu tìm mình vay tiền đó!”

Tất nhiên đây chỉ là lời nói đùa, Tần Chiêu Chiêu cười cười. “Cậu cũng keo kiệt quá, đi xe BMW, cho mình vay mấy đồng cũng có làm cậu nghèo đi đâu.”

Tạ Á không nói gì, thành thạo lái xe đưa Tần Chiêu Chiêu về nhà mình. Đó là một khu nhà xa hoa, căn nhà trọ nhỏ của cô cũng thật đẹp.

“Chiêu Chiêu. Hai gian phòng khách kia cho cậu chọn, thích ở phòng nào cũng được!”

Tần Chiêu Chiêu buông hành lý, nhìn quanh một lượt. “Oa, nhà đẹp quá! Tạ Á, nhà này chắc thuê đắt lắm nhỉ?”

Cô chắc mẩm đây là nhà Tạ Á thuê, không phải nhà mua. Gần đây giá nhà ở Thượng Hải rất cao, những căn hộ kiểu này không có mấy trăm vạn chắc chắn không mua nổi. Hơn nữa Tạ Á cũng chưa từng kể với cô là đã mua nhà.

“Không phải thuê đâu, nhà mình đây!”

“Nhà cậu?” Tần Chiêu Chiêu không thể không giật mình. “Trời ạ, Tạ Á, mới mấy năm không gặp mà cậu đã thành người giàu có, có nhà, có xe rồi.”

Tạ Á cười cười mấy phần tự giễu. “Cái gì mà giàu có chứ, chỉ là bỏ nhí thôi. Cậu còn nhớ ngày trước mình có quen một vị Tổng giám đốc Chương không? Mấy năm nay mình vẫn sống với ông ta.”

Tần Chiêu Chiêu lập tức sững sốt, một lúc sau mới lắp bắp hỏi: “Cậu... Ngày trước... không phải cậu đã cắt đứt quan hệ với họ để về Nam Kinh với Âu Dương Hạo sao? Sao giờ lại ở cùng ông ta? Ngày đó cậu chia tay Âu Dương Hạo vì ông ta sao?”

“Không phải, mình chia tay Âu Dương Hạo xong, một mình trở về Thượng Hải thì gặp lại ông ấy. Sau này mình ở với ông ấy.”

“Lúc đó sao cậu lại chia tay với Âu Dương Hạo? Không phải tình cảm của hai người rất tốt sao, cậu cũng yêu anh ấy mà!”

Tạ Á gượng cười, cười đến xót xa, tê tái. “Hết cách, chỉ có thể chia tay thôi!”

Ban đầu, lúc Tạ Á mới về Nam Kinh với Âu Dương Hạo, ba mẹ anh rất yêu quý cô, còn nghĩ cách xếp cô và Âu Dương Hạo làm cùng một chỗ. Ngày ngày đi đi về về có nhau, đúng là cùng ai sớm sớm chiều chiều, tình cảm càng ngày càng tốt.

Năm sau, ba mẹ anh giục hai người mau chóng kết hôn: “Âu Dương cũng sắp ba mươi rồi, tình cảm của hai đứa tốt như thế thì mau kết hôn đi, ba mẹ cũng mong có cháu bé!”

Ba mẹ chồng tương lai giục kết hôn, khỏi cần nói cũng biết Tạ Á hạnh phúc thế nào. Có điều, lúc chuẩn bị bàn chuyện đám cưới thì ba mẹ Âu Dương Hạo đột nhiên gọi cô tới, cô còn tưởng chuyện gì cần trao đổi về lễ cưới. Vừa hào hứng chạy tới đã thấy sắc mặt hai vị phụ huynh vô cùng khó coi. Mẹ anh hỏi thẳng: “Tạ Á, có người nói trước kia ở Thượng Hải con từng làm tiếp viên, có chuyện này không?”

Một lời như sét đánh ngang tai, Tạ Á choáng váng. Chuyện những tưởng đã là quá khứ, cô không ngờ có lúc lại bị khơi ra thế này, còn lọt vào tai ba mẹ chồng tương lai ngay trước lễ cưới. Cô vừa cuống vừa sợ, nước mắt ầng ậng giải thích: “Con không phải tiếp viên, con chỉ làm công ở một câu lạc bộ thôi. Công việc của con chỉ là tiếp khách, trò chuyện, ca hát với khách, cùng lắm uống thêm chút rượu.”

Không giải thích thì thôi, giải thích chỉ càng hỏng chuyện. Mẹ Âu Dương Hạo nhất thời sầm mặt. “Chỉ là tiếp khách, trò chuyện, ca hát với khách, cùng lắm uống thêm chút rượu thôi ấy hả... Được rồi, cô không cần nói gì thêm nữa. Cô đi đi, chúng tôi không muốn thấy mặt cô nữa!”

Tạ Á vừa đi liền gọi điện cho Âu Dương Hạo, khóc lóc. Ngày trước, khi cùng Âu Dương Hạo về Nam Kinh, Tạ Á đã chủ động nói thẳng với anh mình từng làm thêm hè ở câu lạc bộ. Cô không thẹn với lương tâm, chỉ bán nghệ không bán thân, vì thế cảm thấy không cần phải giấu giếm anh. Hơn nữa, lần đầu của cô là dành cho Âu Dương Hạo, điều này anh rõ hơn ai hết. Anh cũng không để ý chuyện đó, tỏ vẻ rất thông cảm.

Ban đầu Âu Dương Hạo cam đoan sẽ thuyết phục ba mẹ để cô an tâm, nhưng sự cố chấp của ba mẹ và áp lực từ họ hàng lớn hơn anh tưởng rất nhiều.

Ba mẹ anh kiên quyết không công nhận chuyện hôn sự của anh với Tạ Á. “Trước kia thật con bé chỉ tiếp khách, trò chuyện, ca hát với khác, cùng lắm uống thêm chút rượu thôi chắc? Có thể nào cũng không tin được. Cứ cho là thật thì nó cũng là kiểu bán sắc lấy tiền! Có thể đi làm cái chuyện bán hương bán sắc như thế thì nó cũng không phải loại đáng chọn làm vợ!”

Họ hàng thêm vào vài lời khó nghe, người thì nói “kiếm đ* về làm vợ khác gì tự cắm sừng lên đầu!”; người lại bảo: “Cái gì mà bán nghệ không bán thân, ở cái chốn hỗn độn như thế mà còn là xử nữ được sao? Giờ tạo màng trinh nhân tạo rất dễ, người anh em đừng ngốc như vậy!”.....

Nghe bao nhiêu lời can ngăn, khuyên bảo như thế, cuối cùng Âu Dương Hạo cũng do dự. Kết hôn không phải chuyện của hai người, một cuộc hôn nhân muốn thành công mỹ mãn cần có sự chúc phúc và ủng hộ từ mọi người xung quanh. Giờ đây, cả ba mẹ, họ hàng, bạn bè quanh anh đều kịch liệt phản đối, hôn sự này khó thành. Anh không thể hạ quyết tâm kiên trì vượt mọi khó khăn đến cùng với Tạ Á.

Tạ Á nhận ra anh đã do dự, sự lung lạc của anh khiến cô thất vọng. Khóc lóc một hồi, cô bỏ lại một mảnh giấy rời rời Nam Kinh. Cô là người mạnh mẽ, đã không còn cách nào níu kéo chẳng thà mình chia tay, còn hơn bị người khác đuổi khỏi nhà.

Lúc ấy đau đớn đến tê tâm liệt phế, vậy mà chỉ vài năm sau, Tạ Á lại có thể nhàn nhạt kể lại chuyện như gió thoảng mây bay, tựa hồ không còn mảy may quan tâm. Có điều, trong ảm cô vẫn lấp lánh, tựa như một giọt nước mắt chưa kịp ngưng kết.

Tần Chiêu Chiêu đã hiểu vì sao Tạ Á không hề nhắc tới lý do chia tay Âu Dương Hạo với mình. Vì nguyên nhân kia còn ẩn giấu một vết thương sâu kín trong lòng cô, cô không muốn động lại nó nữa. Mấy năm qua rồi, vết thương kia chắc đã khép miệng, có điều nếu chạm tới, hẳn ngực vẫn cuộn lên đau đớn?

“Về lại Thượng Hải, thật khéo là lúc đi tìm việc mình lại gặp lại Tổng giám đốc Chương. Ông ấy kiếm việc cho mình, lo lắng chuyện cuộc sống của mình, mình liền theo ông ấy. Ngày trước đọc *Hỉ Bảo*, Hỉ Bảo có nói: “Tôi muốn yêu, yêu thật nhiều nhưng nếu không thể có được vậy tôi muốn tiền, thật nhiều tiền.” Giờ mình cũng giống Hỉ Bảo, nếu không thể có được tình yêu thì có rất nhiều, rất nhiều tiền không phải cũng là một cách bồi thường sao?”

Không thể có được thật nhiều tình yêu nhưng có rất nhiều tiền, quả thật cũng là một cách bù đắp. Ít ra không phải tiếp tục sống khổ sở, có thể hưởng thụ cuộc sống vật chất thoải mái.

Tần Chiêu Chiêu cẩn thận hỏi: “Vậy, cậu theo ông ấy... có hạnh phúc không?”

Tạ Á trả lời qua loa. “Cũng được!”

Tần Chiêu Chiêu không hỏi thêm nữa. Tạ Á lựa chọn cuộc sống của mình, tất nhiên phải có lý do chính đáng. Ít nhất giờ cô cũng có điều kiện vật chất tốt, có một người đàn ông thành đạt làm chỗ dựa, chở che. Làm tình nhân của ông ta cô có thể an nhàn “dưới bóng đại thụ nơi nào cũng mát”. Dưới góc độ đạo đức, cô là người thứ ba, là bồ nhí, vợ bé nhưng cô thu được rất nhiều lợi ích. Cô không cần sự đồng tình của Tần Chiêu Chiêu.

Hôm sau là hôn lễ của Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu và Tạ Á cùng tới dự.

Hôn lễ cực kỳ sang trọng, cô dâu, chú rể rất xứng đôi. Phương Thanh Dĩnh mặc váy cưới trắng tinh vô cùng xinh đẹp, Kiều Mục một thân lễ phục đen hết sức anh tuấn. Khách mời ai nấy đều khen hai người là một đôi trai tài gái sắc. Di Lan đẩy xe lăn đưa bà ngoại Kiều Mục tới, bà rất vui vẻ, miệng “a a”. Vài năm không gặp, bà càng phúc hậu hơn xưa.

Tần Chiêu Chiêu không ngại đường xá xa xôi mà tới, Kiều Mục vô cùng cảm kích. “Đề cậu phải vất vả từ Thâm Quyển tới đây, thật ngại quá!”

“Đương nhiên phải tới rồi, bạn bè bao nhiêu năm, giờ cậu kết hôn sao mình có thể không tới đây!”

Phương Thanh Dĩnh cũng cảm ơn: “Tần Chiêu Chiêu, cảm ơn cậu tới tham dự hôn lễ của bọn mình!”

Nhìn gương mặt tươi cười hạnh phúc của Phương Thanh Dĩnh, Tần Chiêu Chiêu Cảm thấy xót xa trong lòng. Thâm thương Kiều Mục bao nhiêu năm, cuối cùng cô chỉ có thể đứng đó nhìn Kiều Mục bước vào lễ đường với người con gái khác, cô không thể không cảm thấy chua xót. Nhưng xót xa cũng chỉ có thể giấu trong đáy lòng, không thể lộ ra mặt.

Trong hôn lễ, Tần Chiêu Chiêu gặp lại không ít bạn học cũ. Tốt nghiệp hơn năm năm, phần lớn các bạn đã thay đổi rất nhiều, thiếu chút nữa không thể nhận ra. Sáu cô gái chung phòng ký túc xá năm đó, trừ Thường Khả Hân đang ở Đài Loan, Chương Hồng Mai và Từ Anh đều đến tham dự đám cưới Phương Thanh Dĩnh. Chương Hồng Mai đã mập ú, còn Từ Anh thì hom hem tới khó tin. Tần Chiêu Chiêu không thể tin nổi đây là hai người bạn đại học của mình trước kia.

Tạ Á thấp giọng kể cho Tần Chiêu Chiêu, năm ngoái Chương Hồng Mai lấy chồng - một viên chức quèn, lấy chồng xong sinh đôi hai con gái, từ đó

người không thể về như cũ được nữa. Còn Từ Anh gầy như vậy vì mắc tiểu đường, có ăn bao nhiêu cũng không hấp thụ được.

Trong khách sạn, Tần Chiêu Chiêu còn gặp cậu vợ Kiều Mục và Đình Đình – giờ đã thon thả hơn nhiều – đang khoác tay một cậu bạn trai cao to, khỏe là bạn cùng lớp. Tình cảm hai đứa rất tốt, một ly nước chanh hai ta cùng uống. Cậu bạn thời trung học cùng ăn trái cấm với con bé, hẳn đã bị con bé cho vào quên lãng?

Trong hôn lễ, Tần Chiêu Chiêu còn gặp lại một gương mặt quen thuộc – Tôn Lương Tài. Anh chủ động đưa vợ con lại chào Tần Chiêu Chiêu. Cậu con trai hoạt bát, khẩu khinh, vô cùng đáng yêu khiến cô không kìm được khen vài câu, hai vợ chồng họ cười toe toét.

Ban đầu Tạ Á còn không nhớ người đàn ông mới tới chào là ai, lúc cả nhà họ đi rồi mới hỏi: “Tần Chiêu Chiêu, trước kia anh ta theo đuổi cậu à?”

“Đều là chuyện xưa rồi, cậu còn nhắc làm gì nữa? Con trai anh ấy đã lớn vậy rồi!”

Tạ Á có chút cảm khái. “Thời gian qua nhanh thật đấy! Ngày theo đuổi cậu anh ta còn độc thân, giờ con đã biết đủ điều rồi.”

“Ừ, thời gian trôi nhanh thật. Ngày ấy chúng ta mới mười tám, vừa vào đại học, giờ đã hai mươi bảy rồi!”

Tạ Á càng ngậm ngùi. “Cũng phải nhỉ, chúng ta vào đại học năm 2000, giờ là năm 2009 rồi. Chín năm rồi đấy, chẳng hiểu đã trôi qua thế nào nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu cũng ngổn ngang trăm vạn thứ cảm xúc. Vì thời gian cứ thế trôi đi, vì năm tháng đổi dời, vì đời người đã lặng lẽ đi được nửa đường.

Chương 12

Tuế nguyệt như sông, thời gian như nước; mỗi năm, mỗi tháng, mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây vẫn mãi miết trôi đi không ngừng nghỉ; một khi đã qua thì vĩnh viễn không thể tìm lại. Để rồi cuối cùng, đến một lúc nào đó, chúng ta giật mình thở than: Thời gian sao trôi nhanh đến vậy? Mới đó thôi mà đã bao nhiêu năm.

Mùng Một tháng Mười năm 2009, lễ kỷ niệm 60 năm ngày Quốc Khánh diễn ra giữa quảng trường Thiên An Môn. Nghi thức duyệt binh mười năm mới có một lần ngay lập tức trở thành chủ đề khiến nhiều người đề tâm nhất.

Nhờ màn duyệt binh này, Tần Chiêu Chiêu nhớ lại lễ kỷ niệm 50 năm ngày Quốc Khánh lúc cô học cấp ba. Không nhớ tới thì thôi, nhớ rồi lại thấy trăm nỗi ngậm ngùi cảm khái: thời gian thật như tên bắn, chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Mười năm trước cô vẫn còn là cô học sinh lớp mười hai đang nỗ lực học hành chuẩn bị cho trận chiến vào các trường cao đẳng, đại học, vì thế cô không xem chương trình truyền hình trực tiếp lễ kỷ niệm 50 năm Quốc Khánh. Có điều giờ tự học tối hôm đó, cả lớp túm năm tụm ba cùng nhau bàn luận sôi nổi về nghi thức duyệt binh. Quân nhân anh hùng bừng bừng hào khí trở thành thần tượng của rất nhiều cô cậu học trò. Cô vẫn nhớ ngày đó trong lớp có một nữ sinh lớn gan tuyên bố sau này sẽ tìm bạn trai là bộ đội. Xa cách bao năm, cô bạn kia tên gì giờ Tần Chiêu Chiêu không nhớ nổi nữa nhưng từng lời cô bạn nói vẫn in sâu trong ký ức. Không biết bây giờ

tâm nguyện của cô bạn đã thành hiện thực chưa nhỉ, liệu có tìm được một anh bộ đội để nói chuyện tình yêu hay không?

Ngày ấy, rất nhiều nam sinh nói nếu không đỗ đại học sẽ đi lính, coi như dâng hiến tuổi xuân cho màu xanh quân đội. Không biết giờ họ ra sao rồi, chẳng biết có ai thật sự tòng quân hay không? Những người khác ra sao Tần Chiêu Chiêu không biết, nhưng Lâm Sâm quả thật đã đi lính nhiều năm. Đến tận bây giờ cậu vẫn còn tại ngũ, được bồi dưỡng trở thành sĩ quan trẻ tuổi, nói chung chắc chắn sẽ không thể sớm phục viên chuyên ngành được.

Ngày Hai mươi tháng Mười hai năm 2009, vừa tròn mười năm ngày Ma Cao được trả về cho Trung Quốc. Lại thêm một ngày đặc biệt, âm thầm nhắc nhở Tần Chiêu Chiêu về thời gian vội vàng trôi qua.

Cô không còn nhớ rõ không khí tung bừng khi Ma Cao được trả về cho Trung Quốc mười năm trước, điều duy nhất còn sót lại trong ký ức là bài hát chủ đề *Thất tử chi ca*. Năm ấy, nghe cô gái trẻ người Ma Cao dùng tiếng phổ thông chưa chuẩn hát vang bài này, từ đáy lòng cô bỗng nổi lên một niềm cảm động sâu sắc.

Mười năm vội vàng vụt qua trước mắt, cô bé Dung Vận Lâm hát *Thất tử chi ca* năm đó giờ đã trưởng thành. Kỷ niệm mười năm Ma Cao trở về, các website lớn đua nhau nhắc về cô bằng bao lời hay ý đẹp. Cô bé ngày nào đã trở thành sinh viên năm hai Đại học Ma Cao, mười năm sau, Dung Vận Lâm mười chín tuổi lại một lần nữa hát vang bài hát này mừng mười năm ngày trở về.

Vẫn bài hát ấy, vẫn người năm xưa, mười năm trước là cô bé ngây thơ trong sáng, mười năm sau đã trở thành cô sinh viên duyên dáng, yêu kiều. Tần Chiêu Chiêu lắng nghe, tựa như thấy thời gian như gió, len lỏi qua làn tóc mai mà khe khẽ thổi thổi bên tai....

Điều khiến Tần Chiêu Chiêu bùi ngùi xúc động nhất là đêm gala mừng Tết âm lịch năm 2010 của CCTV. Thời tiểu học, cô thích nhất là những bài hát của nhóm nhạc trẻ Tiểu Hồ. Tan rã gần hai mươi năm, lần này nhóm Tiểu Hồ tái hợp với một ca khúc diễn tấu sân khấu cuối năm.

Sáng hôm đó, các báo mạng thi nhau đưa tin nhóm Tiểu Hồ sẽ biểu diễn trong chương trình cuối năm nay. Tần Chiêu Chiêu đọc thấy tin này, cảm thấy hơi kích động. Nếu nói giọng ca Trương Học Hữu đã đồng hành với cô suốt thời niên thiếu thì những ca khúc của nhóm Tiểu Hồ chính là người bạn của cô suốt dọc ấu thơ. Thơ ấu ngây thơ là quãng thời gian tươi đẹp nhất, tựa như bài hát *Bầu trời rực rỡ, ước mơ rực rỡ* của họ vậy.

Vốn Tần Chiêu Chiêu không cảm thấy hứng thú với gala cuối năm nhưng Ba mươi Tết năm đó cô lại đặc biệt nán lại trước ti vi. Khi thấy nhóm Tiểu Hồ xuất hiện trên sân khấu, nghe những giai điệu quen thuộc vang lên, lòng cô dấy lên một sự kích động mãnh liệt, khóe mắt nhất thời ươn ướt.

Chuông điện thoại reo vang, là Đàm Hiểu Yên gọi tới, tiếng Đàm Hiểu Yên kích động trong điện thoại: “Chiêu Chiêu, bật ti vi xem gala cuối năm đi! Nhóm Tiểu Hồ đang biểu diễn đấy. Cả nhóm vẫn đáng vẻ đó, nhảy không khác gì ngày trước. Nhưng thời nghe họ hát mình còn là đứa nhóc tiểu học, giờ đã thành mẹ trẻ con rồi!”

“Được rồi, được rồi, mẹ trẻ con này, giờ chúng ta cúp máy nghe hát trước nhé!”

“Mình không định gọi điện tán gẫu với cậu, chỉ nhắc cậu xem ti vi thôi. Được rồi, cúp máy đây!”

Gác máy, lẳng lẳng theo dõi ti vi, xem mãi xem mãi, Tần Chiêu Chiêu bất giác nước mắt tràn mi. Tiếng ca quen thuộc gọi cho người nghe biết bao

ngậm ngùi. Dầu thơ ấu đã rời xa nhưng tiếng ca đã chấp thêm đôi cánh cho cô, đưa cô về lại với những tháng ngày xa xăm ấy.

Vẫn nhớ như in, thời cô còn nhỏ, nhóm Tiểu Hồ là nhóm nhạc thần tượng nổi tiếng nhất. Học sinh ai cũng thích họ, thích nghe những bài hát của họ, thích cả poster hay bưu thiếp in hình họ. Tan học, cả đám học trò thường tụm lại một chỗ mà bình luận xem trong ba tiểu hồ: Phích Lịch Hồ (Ngô Kỳ Long), Quái Quái Hồ (Tô Hữu Bằng) và Tiểu Soái Hồ (Trần Chí Bằng), mình thích ai nhất. Ngày ấy cô thích nhất Phích Lịch Hồ Ngô Kỳ Long. Ở nhà không có đài cassette, cô thường phải mượn băng từ của bạn, mang sang hàng xóm nghe nhờ. Cô có hẳn một cuốn sổ tay chép bài hát, trong đó chép không biết bao nhiêu bài hát của họ, còn dán rất nhiều poster và ảnh. Cuốn sổ đến giờ vẫn còn nguyên nhưng giấy trắng muốt năm nào giờ đã nhuộm màu tháng năm, trở nên ố vàng.

Trong hồi ức, không chỉ có những hình ảnh liên quan tới nhóm Tiểu Hồ, còn có cả quãng thời gian ngày cô vẫn là một cô bé ngây thơ, khờ dại.

Ngày ấy trời thật xanh, mây thật trắng, gió thật nhẹ, ngày xuân cánh đồng ngập đầy từng trảng hoa cỏ đầy màu sắc. Các chị hàng xóm sẽ dắt cô đi hái hoa dại rồi dạy cô tết hoa thành vòng đội đầu. Đến giờ cô vẫn chưa quên cách tết những bông hoa thảo tử nhỏ bé thành những vòng hoa độc đáo.

Ngày đó, cô cũng rất tham ăn, luôn muốn ăn rất nhiều thứ. Vẫn nhớ lắm món kẹo leng keng đưa lên miệng cắn một miếng thật nhỏ để nhấm nháp; bông gạo thơm ngào ngọt; ô mai bột vừa đưa lên miệng đã chua tới tận chân răng, còn nhớ cô thích ăn kem bọc sô cô la nhất, ngon thật là ngon! Ăn hết kem rồi cô còn nuối tiếc liếm sạch que kem đến khi ngay cả que gỗ cũng không còn sót lại tia ngọt ngào nào mới ném bỏ. Sau này lớn lên, được nếm thử rất nhiều loại kem, muôn hình vạn trạng nhưng dầu là kem cao cấp như

Haagen-Dazs, cô vẫn không thể tìm lại được thứ hương vị ngon lành của loại kem tầm thường kia.

Ngày ấy, cô đi học không cần ba mẹ đưa đón, đeo trên cổ một chiếc chìa khóa nhà, hăm hở tự mình đi học rồi tự về. Lúc đi học, hai bài tay ngoan ngoãn khoanh sau lưng, theo cô giáo học ghép vần, học viết chữ, học làm phép cộng trừ nhân chia; giờ âm nhạc hát đi hát lại mãi ca khúc *Khi chúng em giờ cao mái chèo*; giờ đạo đức giáo viên luôn nghiêm khắc nhắc nhở học sinh phải nỗ lực noi theo tấm gương đạo đức của Lôi Phong thúc thúc^[1] và tinh thần của Lại Ninh^[2].

[1] Lôi Phong (18/12/1940-15/08/1962): là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau khi chết, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một công dân kiểu mẫu, một con người vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là “Noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong”. Sau thời Mao Trạch Đông, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên nhiều đồ dùng.

[2] Lại Ninh (1970-1988): người huyện Thạch Miên, An Nhã, Tứ Xuyên. Ngày 13 tháng 3 năm 1988, Lại Ninh học lớp 7, cậu chủ động tham gia đội cứu hỏa dập lửa cứu làng, bảo vệ trạm vệ tinh vô tuyến trên mặt đất, chiến đấu với ngọn lửa dữ suốt năm giờ đồng hồ. Tháng 5 cùng năm, Đoàn thanh niên Cộng sản trung ương Trung Quốc quyết định trao tặng danh hiệu “Thiếu niên anh hùng” cho Lại Ninh.

Ngày ấy, sau giờ học, các bạn nam thích tụ tập chơi lăn vòng, đánh bi, chơi ảnh, phi máy bay... Các bạn nữ thích nhảy dây, nhảy ô, tung bao cát, đá cầu... Cô nhảy dây là giỏi nhất, đến giờ vẫn nhớ như in bài vè đọc theo:

“Chích chích chích, chim én kêu chích chích chích, mã lan nở hoa, hai mươi mốt, hai trăm năm sáu, hai trăm năm bảy, hai trăm năm tám, hai tám hai chín ba mươi mốt....”

Ngày ấy, mỗi buổi đi học về, làm bài tập xong xuôi cô ngồi xem hoạt hình trên ti vi: *Anh em Hồ Lô*, *Cửu sắc lộc*, *Cây bút thần của Mã Lương*, *Cảnh sát trưởng Mèo đen*, *Ikkyu-san*, *Astro boy*, *Tom và Jerry*... Thích nhất vẫn là *Saint Seiya*, thậm chí cô còn mua không biết bao nhiêu ảnh dán Saint Seiya, ba cũng mua một tấm ảnh dán lớn cho cô, giúp cô hiểu chuyện hơn rất nhiều. Đến tận bây giờ, những tấm ảnh dán này vẫn còn được cất giữ cẩn thận trong “hộp trang sức” của cô.

Ngày ấy... Cái thuở ấu thơ vô ưu, vô lo kia là những tháng ngày tươi đẹp nhất của đời người, vui vẻ tinh khôi nhất, sâu não ngấn ngùi nhất, chuyện đáng buồn nhất là không được các chị lớn bên hàng xóm cho đi chơi cùng. Nhưng có buồn rầu, ừ ê đến đâu, chỉ cần mẹ đưa một viên kẹo ra dỗ là cô lập tức nín khóc, mỉm cười.

Thời gian trôi mau, nhóang cái hai mươi mấy năm đã bay vụt trước mắt. Ngày ấy, chuyện đau đầu nhất là mãi mà mình không lớn, đến giờ thoáng chốc đã hai mươi tám tuổi. Năm ấy, nhóm Tiểu Hồ chỉ là một nhóm ba chú hổ nhỏ trẻ trung vô địch, đến giờ đã thành lão hổ tang thương nhuốm trong từng nét mặt, Tô Hữu Bằng trẻ nhất cũng đã gần bốn mươi. Cả thần tượng của một thế hệ và fan đều đã già rồi.

Thời gian vội vã bước mãi về phương xa; tháng năm như bóng câu qua cửa, mãi chẳng dừng chân; thanh xuân một bước ngựa ruổi hồng trần. Thơ ấu ngây thơ nhất của chúng ta trải bao xoay vẫn thỏ lặn ác tà giờ đã tan như mây khói. Nhưng vẫn còn một số người, một số việc, vài bài hát, chút tình cảm vĩnh viễn đọng mãi trong ký ức, không bao giờ phai pha theo thời gian.

Tết âm lịch 2010 về quê, phần lớn thời gian của Tần Chiêu Chiêu để dành ở nhà như những năm trước. Quanh năm suốt tháng cô làm việc ở Thâm Quyển, chỉ có mười ngày nửa tháng Tết mới có dịp về quê, bạn học ở quê từ lâu đã không còn liên lạc, chỉ một mình bạn tốt Đàm Hiểu Yến,

những người những nơi cô có thể tới thăm hỏi ngày Tết âm lịch không có bao nhiêu.

Đến chúc Tết gia đình Đàm Hiểu Yên, cậu nhóc một tuổi rưỡi nhà cô thật khiến người ta yêu quý. Cậu nhóc mập mạp, trắng trẻo, cánh tay nhỏ trắng ngần như một đốt ngó sen khiến người ta nhìn mà chỉ muốn cắn một miếng. Bé con đã bắt đầu tập đi, đang bập bẹ nói; bước đi còn chưa vững, dáng đi lắc lư như một chú chim cánh cụt; thường xuyên ngã kềnh trong tiếng kêu “cẩn thận” của người lớn. Cũng may, cậu nhóc này rất cừ, có ngã cũng không bao giờ khóc mà tự mình đứng dậy, vừa lẫm chẫm đi tiếp, vừa tự bập bẹ dặn bản thân: “Cẩn thận.”

Bộ dạng tự mình nói mình của cậu nhóc thật sự rất dễ thương. Vốn dĩ Tần Chiêu Chiêu không phải kiểu người quá thích trẻ con, rất ngại phải nghe trẻ con khóc lóc âm ỉ, nhưng cô thương cậu nhóc này vô cùng. Lần nào gặp cũng muốn ôm chầm vào lòng, hôn thắm thiết lên cái gương mặt nhỏ nhắn, hồng hào, xinh xắn kia cả buổi. Cậu nhóc lại thật bướng, nhất định không chịu phối hợp, luôn muốn giãy ra, Đàm Hiểu Yên thấy vậy cười cười. “Đừng có cưỡng hôn bé cưng nhà mình!”

Cậu nhóc học theo rất nhanh, Tần Chiêu Chiêu mà tới ôm lấy nó muốn hôn, nó sẽ gào âm ỉ: “Không được cưỡng hôn, không được cưỡng hôn” khiến cả nhà lăn ra cười.

Thấy cô quý trẻ con như vậy, Đàm Hiểu Yên nói: “Mau tìm đối tượng rồi sinh lấy một đứa đi thôi, sẽ không cần phải tìm tới con mình cho đã thèm. Phải rồi, lần này về nhà không phải lại có người tới môi lái sao? Cậu đã gặp thử chưa, cảm thấy thế nào?”

Tần Chiêu Chiêu cười khỏ. “Người ta làm mối cho một ông đã có một đời vợ, còn một con gái tám tuổi. Mình chỉ nghe đã hoảng không muốn đi gặp rồi!”

“A, sao lại đi giới thiệu người một đời vợ cho cậu chứ! Cái bà mối này cũng thật kỳ cục!”

“Người giới thiệu nói anh này điều kiện kinh tế tốt, tự mở công ty riêng, có nhà có xe, mẫu người đàn ông nhiều cô ham; bà ấy tốt bụng nên mới muốn giới thiệu cho mình trước. Mình không ưng gặp, bà ấy giới thiệu cho một cô giáo dạy nhạc, cô giáo kia mới hai mươi bốn thôi, ưng anh ta lắm.”

“Người có điều kiện tốt, có nhà có xe thì một đời vợ cũng không sao đâu. Đàn ông như vậy lẽ ra cậu cũng nên đi gặp thử, biết đâu gặp rồi lại thấy được thì sao? Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng mà, tìm người có tiền cũng không hẳn là chuyện xấu.”

“Mình cũng không để ý chuyện anh ta từng có một đời vợ, chẳng qua cứ nghĩ đến chuyện làm mẹ kế của một cô nhóc tám tuổi, thật sự mình không chịu nổi!”

Làm mẹ kế không đơn giản, nhất là làm mẹ kế của một cô nhóc. Ngày trước Mục Lan và Kiều Diệp không hợp nhau, sau này Viên Viên cũng xung khắc với mẹ kế càng giúp Tần Chiêu Chiêu hiểu rõ chuyện này. Cô là một người ưa chuyện đơn giản, thứ quan hệ phức tạp như mẹ kế - con chồng tự thấy không thể giải quyết ổn thỏa được. Cô không muốn để cuộc sống của mình hỏng bét vì loại quan hệ rắc rối như thế.

Rời nhà Đàm Hiểu Yên, Tần Chiêu Chiêu lòng vòng tới thăm nhà giáo viên chủ nhiệm. Cô vừa thấy Tần Chiêu Chiêu liền nói: “Em đến sớm một chút thì tốt, vừa có mấy học sinh trong lớp tới đây chúc Tết, em mà đến sớm mười phút thì chắc chắn gặp được rồi. Năm nay vừa tròn mười năm các em tốt nghiệp, các bạn định tụ họp rầm rộ lắm, tìm khắp nơi để liên lạc với các bạn cũ. Cô cho Vu Thiên số điện thoại của em đây, không sao chứ?”

Đương nhiên Tần Chiêu Chiêu không cảm thấy có vấn đề gì, tốt nghiệp cấp ba cũng mười năm rồi, đồng môn ba năm giờ mỗi người tan tác một phương; có thể tụ họp lại một lần, cô cũng rất muốn được tham gia

“Giờ Vu Thiến làm gì rồi ạ? Nhiều năm rồi em chưa gặp lại bạn ấy. Bạn này có những ai đến vậy cô?”

“Vu Thiến giờ buôn bán cùng ba, quản lý một chuỗi siêu thị. Lần này bạn bè tụ họp, con bé bảo sẽ đài thọ toàn bộ chi phí, nhưng mấy cậu con trai đi cùng nhất định không đồng ý, nhất là Lâm Sâm. Cậu nhóc này còn bảo, chi phí cho các bạn nữ có thể để Vu Thiến lo, chứ thân làm con trai như cậu ấy, nhất định phải tự lo phần mình.”

Tên Lâm Sâm khiến Tần Chiêu Chiêu giật mình hốt hoảng “Lâm Sâm... Cậu ấy ở đây ạ?”

“Ừ, giờ thay đổi nhiều lắm, có khi chẳng nhận ra được ấy. Phải rồi, cô vẫn nhớ ngày trước cậu ấy bắt nạt em, làm em khóc lên khóc xuống rồi còn phải chạy lên mách cô nữa. Giờ cậu ấy khác xưa nhiều lắm, không còn hư hống như trước đây đâu, quân đội đúng là chỗ tôi rèn con người. Cậu ấy thành một quân nhân chững chạc rồi, nghe Chu Minh Vũ khoe giờ còn có một cô bạn gái rất được nữa.”

Trong lòng khẽ chấn động, Tần Chiêu Chiêu không hiểu vì sao mình lại có cảm giác như vậy. Trước kia cô không hề thích Lâm Sâm nhưng trong đáy lòng vẫn bị cậu làm cho rung động. Xa cách bao năm, nhớ lại những ngày đã qua, cô vẫn còn nhớ như in đêm khuya năm ấy, dưới bóng trăng trong, một cậu thiếu niên mười tám tuổi khe khẽ thở dài, gượng cười giả tạo, đột nhiên nước mắt rơi, cuối cùng vội vã xoay lưng rồi đi để che giấu giọt lệ đọng trên khóe mắt.

Đó là lần cuối cùng hai người gặp nhau giữa thời niên thiếu. Biệt ly tựa áng mây bay, mười năm nước chảy đổi thay nhạt nhòa. Mười năm có thể rất ngắn ngủi nhưng cũng có lúc thật dài lâu, mười năm có thể chậm rãi đổi thay một con người. Từ một thiếu niên ngây ngô trở thành một quân nhân chững chạc, Lâm Sâm đã thay đổi nhiều đến khó tin. Cậu đã quên cô chưa? Quên một cô gái xa xôi ngàn dặm không phải chuyện khó khăn. Năm tháng đã qua, thể thái đã cải, nổi mụn phiền “nhân diện đào hoa” chỉ có trong điển cổ thi nhân. Cậu có quên cô cũng chẳng có gì là lạ, cậu đã có bạn gái xinh xắn, cô cũng mừng cho cậu, vì cô vẫn luôn hy vọng cậu sẽ tìm thấy hạnh phúc riêng của mình.

Nhưng mừng cho cậu, cô cũng tự thấy thê lương, chua xót dâng lên ngập lòng. Người cô toàn tâm toàn ý thích giờ đã thành chồng của cô gái khác, người từng hết lòng hết dạ thích cô giờ cũng có bạn gái mới. Bất kể là Kiều Mục hay Lâm Sâm, họ đều có đôi có cặp, đã tìm được một nửa của mình; chỉ còn lại mình cô vẫn đơn côi lẻ bóng. Thê lương này biết ngỏ cùng ai?

Chương 13

Lớp Xã hội 3 khóa 2000 của trường trung học thực nghiệm tụ họp là do Vu Thiển mạnh tay quyết tâm tổ chức. Cuộc gặp gỡ nhờ bàn tay cô mà thành công vô cùng, hôm ấy gần ba phần tư học sinh trong lớp tham gia, rất nhiều người đã lâu không hề xuất hiện giống Tần Chiêu Chiêu. Mọi người gặp lại nhau, ai nấy hô to gọi nhỏ: “XXX, hóa ra là cậu đó hả? Mình không nhận ra nổi đó!”

Lâm Sâm là người tất cả mọi người đều phải công nhận là thay đổi nhiều nhất. Trước kia, cậu là nam sinh thích gây chuyện nhất trong lớp, lời nói việc làm không được một chuyện nào ra hồn, nếu không cợt nhả thì cũng

“cà lơ phát phơ”. Đến giờ, dầu đã khoác lên mình một thân thường phục đến chung vui với bạn bè nhưng thân hình thẳng đứng như tùng bách trong gió, dáng ngồi vững như chuông đồng, bước đi như gió lướt, lời ăn tiếng nói, cử chỉ đều vô cùng cẩn trọng, biết tự kiềm chế, nhìn thoáng qua cũng biết là người từ trong quân ngũ ra.

Rất nhiều bạn cùng lớp vừa thấy cậu là kêu ầm ĩ: “Cậu là Mộc Mộc đó hả? Đúng là không nhận ra nổi, thay đổi nhiều quá!”

Mọi người cũng công nhận Tần Chiêu Chiêu là người ít thay đổi nhất, rất nhiều bạn học đến tiệc vừa lướt mắt đã nhận ra cô ngay, nói cô vẫn chẳng thay đổi gì mấy, chẳng qua xinh hơn trước thôi. Vu Thiến lôi cô ra một góc riêng, ép cung hỏi xem cô dùng kem dưỡng da gì mà tới giờ dung mạo vẫn giữ được tốt như vậy, trông chẳng giống người hai bảy, hai tám tuổi, cùng lắm chỉ giống cô gái hai mươi hai, hai mươi ba thôi. “Cậu xem đây này, khóe mắt mình đã có ba, bốn nếp nhăn rồi, bôi cái gì cũng không có tác dụng, làm mình tức chết!”

Quả thật trông Vu Thiến già hơn trước rất nhiều, có thể vì làm ăn buôn bán vất vả, cũng có thể vì vừa li hôn. Tần Chiêu Chiêu nghe nói năm ngoái cô đã ly hôn vì chồng cô ngoại tình. Cũng may cô suy nghĩ rất thoáng, giờ đã phấn chấn trở lại, đang tích cực đi xem mặt, chuẩn bị vui duyên mới.

Thấy Tần Chiêu Chiêu, Lâm Sâm chủ động qua chào: “Đã lâu không gặp!”

Cô mỉm cười đáp lại: “Phải rồi, lâu không gặp cậu.”

Cách biệt bao năm mới gặp lại, chẳng có lời dạo đầu nào thích hợp hơn câu “Đã lâu không gặp”. Bốn chữ nói ra, hai người nhất thời trầm mặc, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Trầm mặc một lát, Lâm Sâm lại chủ động bắt chuyện: “Nghe cô giáo chủ nhiệm nói giờ cậu ở Thâm Quyển phải không? Vẫn tốt chứ?”

“Ừ, mình cũng nghe Chu Minh Vũ nói trước cậu đóng quân ở Phúc Kiến, giờ đang ở đâu vậy?”

“Vẫn ở Phúc Kiến thôi.” Dừng một lát, lại nhả ra bốn chữ: “Hạ Môn, Phúc Kiến.”

“Hạ Môn?” Tần Chiêu Chiêu giật mình. “Cậu ở đâu ở Hạ Môn? Năm ngoái... à không, năm kia mình có tới Hạ Môn chơi.”

“Mình biết, mình nhìn thấy cậu mà!”

Câu nói của Lâm Sâm càng khiến cô giật mình. “Cậu thấy mình ư, thấy mình ở đâu?”

“Đảo Giác Dữ.”

Tần Chiêu Chiêu lập tức nhớ tới hòn đảo nhỏ nằm giữa bốn bề nước biển xanh trong. Đó là nơi nước biển xanh nhất ở Hạ Môn, nhưng đảo này có quân đồn trú nên không thể lên thăm được. Cô nhớ mang máng năm đó có vài quân nhân đứng trên bãi biển thật dài, không ngờ Lâm Sâm cũng ở trong số đó.

“Cậu đóng quân ở đảo Giác Dữ luôn à?”

“Quân đội ba đảo anh hùng là một chỉnh thể, bình thường mình làm việc ở đảo Tiểu Đặng, hôm đó qua Giác Dữ có chút việc thôi.”

“Trùng hợp vậy sao, sao thấy mình mà cậu không gọi thế?”

“Lúc ấy đang làm việc nên không tiện gọi.” Ngừng một chút cậu tiếp lời: “Hơn nữa, thấy cậu và Kiều Mục đi cùng nhau rất vui vẻ, vì thế mình nghĩ không làm phiền hai người thì tốt hơn.”

Tần Chiêu Chiêu giật mình, rõ ràng trong lời Lâm Sâm có ý tránh, nhất định cậu nghĩ lúc ấy cô và Kiều Mục đang ý tình nồng đậm? Quả nhiên cậu nói tiếp: “Tết âm lịch năm 2004 về quê, bạn bè tụ họp thấy Diệp Thanh kể cậu và Kiều Mục đã bắt đầu qua lại, nhiều năm như vậy nhưng hình như tình cảm giữa hai người vẫn rất tốt. Tâm nguyện của cậu cuối cùng cũng đạt được, mình cũng mừng cho cậu.”

Lời cậu mang theo sự thành thực từ đáy lòng, giống như sự thành thực của cậu thiếu niên mười tám tuổi năm xưa, nhưng giữa những chân thành vẫn ít nhiều còn chút muộn phiền, ngần ngại. Lòng cô đau xót, muốn nói lại thôi. Đang chần chừ, tiếng di động vang lên – là giọng ca thâm tình động lòng người của Trương Học Hữu:

“Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dẫu...”

Bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* luôn được Tần Chiêu Chiêu đặt làm nhạc chuông di động, nhưng cô cúi đầu lục tung trong túi mới phát hiện không phải điện thoại của mình kêu. Ngẩng đầu, cô thấy Lâm Sâm trước mặt đang lôi điện thoại trong túi ra. “Ngại quá, mình nghe máy một chút!”

Hóa ra là điện thoại của cậu kêu, thật trùng hợp, hai người không hẹn mà cùng chọn bài này làm nhạc chuông di động. Tần Chiêu Chiêu bất giác giật mình.

Lâm Sâm lánh ra vài bước để nghe điện thoại, trò chuyện vài câu ngắn gọn cũng nhận ra cậu đang nói chuyện với bạn gái. Có lẽ cô gái ấy đang

chơi ở đâu đó, hẹn cậu lát qua đón. Tần Chiêu Chiêu không muốn nghe tiếp, quay người đi, tâm tình phức tạp và hốt hoảng đã dần lắng xuống.

Tối đó, bạn bè cũ gặp lại nhau vô cùng náo nhiệt.

Một đám nam sinh, nữ sinh mười bảy, mười tám năm ấy giờ đã thành những người trưởng thành hay bảy, hai tám tuổi cả rồi; cùng tụ họp, kể lại bao nhiêu chuyện lý thú thời trung học rồi cùng nhau cười thoải mái. Giữa buổi tiệc, chuyện được nhắc tới nhiều nhất là những mối tình khờ khạo thời còn đi học, nào là ai yêu ai, ai thích ai, ai cùng ai. Nhắc đi nhắc lại, cuối cùng chuyện “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” giữa Lâm Sâm và Tần Chiêu Chiêu cũng khó tránh khỏi bị mọi người lôi ra bàn tán.

Tần Chiêu Chiêu cười cười xấu hổ. “Chuyện đã qua lâu rồi, không nhắc lại có được không?”

Chu Minh Vũ cũng đỡ lời giải vây: “Phải rồi đấy, đừng nói nữa. Giờ Chiêu Chiêu có bạn trai mà Mộc Mộc cũng có bạn gái rồi, nhắc lại mấy chuyện con cà con kê này rồi đến tai bạn trai, bạn gái họ thì không hay đâu. Đừng làm cho người ta đi họp lớp một lần về mà tan đàn xẻ nghé hết đôi này đến đôi khác.”

Vậy là chủ đề “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” bị bỏ sang một bên không ai nhắc tới nữa, Vu Thiên kéo Tần Chiêu Chiêu sang một bên thăm vấn: “Nghe nói cậu với Kiều Mục giờ vẫn qua lại hả, bao nhiêu năm thế rồi sao còn chưa tính chuyện kết hôn đi? Phải rồi, tháng trước Diệp Thanh nói chuyện với mình qua MSN, có kể Giáng sinh năm ngoái Lăng Minh Mẫn cũng lấy chồng rồi. Cậu kể tin này với Kiều Mục đi, cho cậu ấy hết lưu luyến luôn!”

Hai năm trước Diệp Thanh cũng đi Pháp giống Lăng Minh Mẫn, vì vậy tin tức của cô ấy chắc chắn có thể tin được. Tần Chiêu Chiêu thấp giọng

cười khỏ, đáp lại Vu Thiến: “Thật ra, năm ngoái Kiều Mục cũng kết hôn rồi, vợ cậu ấy là bạn đại học của mình!”

“Cái gì? Kiều Mục kết hôn với bạn đại học của cậu á? Sao Chu Minh Vũ kể Lâm Sâm bảo lần trước cậu ấy thấy hai người bạn cậu đi du lịch Hạ Môn với nhau, còn ngọt ngào thân mật lắm mà! Cứ tưởng hai người đi hưởng trăng mật chứ!”

Chu Minh vũ giỏi lạm dụng tính từ quá, Tần Chiêu Chiêu tin nhất định mấy lời này không phải do Lâm Sâm nói ra. Cô giải thích: “Mình với Kiều Mục có gì đâu, tới giờ vẫn chỉ là bạn tốt thôi. Lần đó vô tình gặp cậu ấy ở Hạ Môn thì cùng đi chơi mấy hôm. Năm ngoái cậu ấy lấy vợ, mình còn tới Thượng Hải tham dự hôn lễ của cậu ấy mà.”

“Hóa ra hai người chỉ là bạn tốt, bạn mình còn tưởng cậu ấy là người yêu của cậu. Hồi đó, nghe cô chủ nhiệm bảo cậu ở Thâm Quyển, mình cứ nghĩ chắc Kiều Mục cũng ở Thâm Quyển. Hóa ra cậu ở Thâm Quyển, còn cậu ấy ở Thượng Hải. Cậu ấy lấy người khác mà cậu còn lặn lội tới Thượng Hải tham dự đám cưới, trong lòng cậu không khó chịu sao?”

“Cậu nhỏ tiếng thôi, đừng để người khác nghe được. Mình không muốn thành người được mọi người thương hại đâu!”

Vu Thiến thấp giọng: “Kiều Mục lấy vợ rồi, còn cậu thế nào? Đã tìm được bạn trai chưa?”

Đây là chủ đề khiến Tần Chiêu Chiêu đau đầu nhất. “Mình đổi chủ đề khác được không?”

“Thế là chưa có...” Vu Thiến theo bản năng liếc Lâm Sâm đang đứng nói chuyện với mấy nam sinh cách đó không xa. “Đáng tiếc Mộc Mộc có bạn gái mất rồi, nếu không hai người cũng có thể thử phát triển với nhau...”

Tần Chiêu Chiêu vội vàng ngắt lời cô: “Vu Thiên, cậu lại nói nhảm cái gì đấy! Mình trước giờ có thích cậu ấy đâu!”

“Trước giờ cậu chưa từng thích cậu ấy, nhưng ngày xưa cậu ấy thích cậu đó! Giờ mình vẫn nhớ chuyện mình trêu Lâm Sâm là cậu bị phỏng nặng, mặt cậu ấy tái mét, trắng bệch rồi lao ra khỏi phòng...”

Vu Thiên cứ lảm nhảm mãi không thôi, gọi lại một đoạn hồi ức càng lúc càng xa. Kỷ niệm này khiến lòng Tần Chiêu Chiêu dâng lên một chút chua chát cùng ngọt ngào như hương vị trái ô liu. Không phải không muốn nhớ lại nhưng không thể không ngắt lời Vu Thiên: “Đừng nói nữa mà, giờ cậu ấy có người yêu rồi, cậu còn nhắc lại mấy chuyện này làm gì nữa? Cần thận để bạn gái Lâm Sâm biết thì không hay đâu.”

“Cũng phải, cậu ấy có người yêu rồi, chuyện xưa cũng chẳng còn gì để nói. Tần Chiêu Chiêu, hay là cậu thử tới trung tâm môi giới hôn nhân với mình xem duyên phận thế nào đi. Biết đâu lại gặp được một anh tốt hơn cả Kiều Mục thì sao?”

Đề nghị của Vu Thiên khiến Tần Chiêu Chiêu dờ khóc dờ cười, đành phải ngó ngược ngó xuôi kiếm cớ đổi đề tài: “Hôm nay cả lớp tụ họp, cậu lại đòi đi xem mặt. Chuyện này để hôm khác nói tiếp nhé. Xem kia, bên kia có người tìm cậu đấy!”

Bạn bè xa cách đã lâu, gặp lại nhau chuyện trò vô cùng vui vẻ. Vừa nói cười, vừa vui chơi giải trí, phải hơn chín giờ mới xong bữa tối, rồi kéo nhau qua quán gần đó hát hò nhảy múa, Vu Thiên bao hết chi phí, mời mọi người cứ ăn uống thỏa thích. Tần Chiêu Chiêu muốn về sớm một chút, không qua quán karaoke, nhưng Vu Thiên nhất quyết không đồng ý. “Tần Chiêu Chiêu, không cho phép cậu làm mọi người mất hứng nhé! Mọi người đều đi

cả, mình cậu không đi là thế nào, cậu mà về bây giờ là bọn mình tuyệt giao với cậu luôn!”

Cô giải thích: “Vu Thiến này, nhà mình ở xa, về muộn không có xe!”

“Sao lại không có xe, bao nhiêu người thế này còn sợ thiếu người đưa cậu về chắc! Hôm nay Mộc Mộc cũng lái xe qua đây, lát nữa để cậu ấy đưa mấy bạn gái ở xa như cậu về. Cậu không phải lo gì hết, an tâm ăn chơi đi!”

Phòng karaoke rất náo nhiệt, mọi người tranh nhau hát, tất cả đều là những bài hát cũ được ưa thích hồi trung học, tựa như mọi người đều muốn hồi tưởng về thời học sinh. Tần Chiêu Chiêu ban đầu còn tính sẽ ngồi một bên nghe nhưng vẫn bị các bạn nhất quyết co kéo ép phải hát.

“Tần Chiêu Chiêu, lại đây hát một bài đi, mình còn nhớ ngày trước cậu hát khá lắm mà.”

“Đúng rồi đấy, mình cũng nhớ rõ năm cấp ba đón Giao thừa, cậu hát bài gì của Trương Học Hữu, cả lớp đều hoan hô.”

“Hồi đó Tần Chiêu Chiêu thích nhạc Trương Học Hữu nên hát mấy bài của ông ấy đều hay!”

“Mộc Mộc cũng thích Trương Học Hữu nhỉ, mình nhớ ngày trước cậu ấy còn mua nguyên bộ album của ông ấy cơ.”

Nhắc tới Trương Học Hữu, một cậu bạn học mặt mày hơn hẳn khỏe mình từng xem liveshow Trương Học Hữu. “Năm 2007, Trương Học Hữu có tổ chức một tour lưu diễn, biển diễn ở cả Nam Xương; mình được một người bạn làm truyền thông dắt vào xem. Xem liveshow thấy rung động cực kỳ, ca thần đúng là ca thần, bất kể là âm sắc hay nhấn nhá thả câu chữ đều bậc thầy luôn!”

Tần Chiêu Chiêu cũng nói: “Hồi ông ấy tổ chức tour ở Thâm Quyển mình cũng đi xem. Có điều, mình phải bỏ tiền mua vé chứ không được nhờ phước bạn tốt như cậu.”

[©STE.NT](https://thuviensach.vn)

“Tự bỏ tiền mua vé xem chứng tỏ cậu vẫn thích Trương Học Hữu đúng không? Thế thì tốt, cậu mau hát một bài của ông ấy cho mọi người cùng nghe đi!”

Tần Chiêu Chiêu không từ chối được, liền hát *Chúc phúc* của Trương Học Hữu. Cô hát xong, mọi người lại đẩy ngay Lâm Sâm ra. “Ngày trước cậu cũng thích Trương Học Hữu còn gì, hát thêm một bài của ông ấy đi.”

Lâm Sâm hát bài *Muốn để gió cuốn đi cùng em*, cậu thật sự hát rất hay, có vài đoạn rất giống Trương Học Hữu.

“Muốn lại được đi cùng em, tuy giờ thời gian và không gian đã khác, vẫn mong được nghênh đón ngọn gió, tùy ý để lại mộng trong lòng.

Tình người chìm nổi, thế sự vô thường. Tim này giá lạnh, càng lúc càng thiếu cảm xúc. Có ai không bị quanh ảnh phồn hoa rục rờ mê hoặc? Mắt cười lệ ướt trông chính mình, cảm giác thật cô liêu.

Cứ ngỡ yêu hận dành cho em sớm đã không còn vẩn vương, mảnh tình cũ kia vẫn còn dư âm. Hỷ nộ ái ố vẫn từng phút vây quanh, biết tìm đâu người cùng chia sẻ?”

Bài *Muốn để gió cuốn đi cùng em* Tần Chiêu Chiêu đã nghe rất nhiều lần nhưng ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là đoạn điệp khúc phải lên cao; bất kể là lời hay giai điệu đều có thể tùy ý ngâm nga theo. Lúc này nghe Lâm Sâm hát mới nghe thật kĩ những đoạn còn lại, từng câu từng chữ rơi thẳng vào lòng. Ca từ ẩn chứa bao nhiêu tan thương, ngày còn trẻ thật khó có thể hiểu thấu, nhất định phải ít nhiều trải lẽ đời mới có thể hiểu được sâu sắc và rõ ràng.

Cứ ngỡ yêu hận dành cho em đã sớm không còn vẩn vương, mảnh tình cũ kia vẫn còn dư âm... Đến tận bây giờ cô vẫn nhớ về Kiều Mục, không phải thứ tâm tình này hay sao? Mà Lâm Sâm đã có bạn gái rồi, quay đầu nhìn lại những chuyện đã qua trong quá khứ với cô, hẳn cũng có chút vẩn vương này?

Hỷ nộ ái ố vẫn từng phút vây quanh, biết tìm đâu người cùng chia sẻ?... Một lời này, chẳng phải đúng là hình ảnh bản thân cô đến tận bây giờ vẫn một mình lẻ bóng hay sao?

Len lén, Tần Chiêu Chiêu hai mắt đỏ hoe.

Cả lớp tụ tập tới gần mười hai giờ khuya mới chịu chia tay, Lâm Sâm lái một chiếc xe nhỏ đưa mấy bạn nữ nhà xa về. Có người cười cười hỏi cậu: “Ái chà, đi lính cũng kiếm khá quá, đến xe cũng có!”

Cậu giải thích là xe mượn bạn, đi lính làm sao kiếm được tiền đây? Quân nhân là một công việc đòi hỏi hy sinh và dâng hiến. Vì Vu Thiên có nỗi sợ tan tiệt một mình xe của cô ấy không đủ đưa nhiều người như vậy về nên cậu mới đi mượn xe để phụ trách một số bạn.

Có câu nói, một người phụ nữ sánh ngang trăm con vịt, Lâm Sâm lái một chiếc xe chở bốn, năm cô gái, ngoài Tần Chiêu Chiêu im lặng, mọi người còn lại đều ríu ra ríu rít nói cười với cậu. Mọi người không ai hẹn ai đều hỏi thăm bạn gái cậu, mồm năm miệng mười âm ỉ:

“Mộc Mộc, thấy bảo bạn gái cậu xinh lắm hả, bao giờ dắt đi cho bạn bè gặp cái nào!”

“Chu Minh Vũ nói bạn gái cậu ấy giới thiệu người yêu cho cậu hả, cô ấy là em họ của bạn học người yêu Chu Minh Vũ đúng không? Nghe nói cô ấy hâm mộ quân nhân lắm, vừa nhắc thấy đã ưng cậu liền. Phải không vậy?”

“Sinh viên năm thứ hai, vậy là hai mươi tuổi. Mộc Mộc, cậu hơn người ta bảy, tám tuổi. Khác biệt thế hệ chỉ khoảng ba năm đã khác nhau nhiều lắm rồi, cậu với cô bé đó có hợp nhau không thế?”

“Ôi dào ơi, chỉ cần có tình cảm là được rồi, có cái gì mà không hợp? Tìm người yêu thì phải tìm cô bé kém mình vài tuổi, như thế càng có thể chăm sóc tốt cho vợ!”

Mọi người hỏi liên tục khiến Lâm Sâm vô lực chống đỡ: “Mình nói mấy cậu nghe nhé, riêng chuyện này mấy cậu còn hỏi kỹ hơn cả mẹ mình luôn!”

Mọi người lập tức mắng át: “Mộc Mộc chết tiệt, cậu ám chỉ bọn mình già hơn cả mẹ cậu chứ gì?”

Lâm Sâm đành xin thứ tội: “Mình không dám, không dám, trăm triệu lần không dám!”

Suốt dọc đường đi xôn xao nói cười, đến khi mọi người dần xuống xe cả rồi, chỉ còn lại mình Tần Chiêu Chiêu. Không biết vô tình hay cố ý mà Lâm Sâm giữ cô lại cuối cùng.

Chương 14

Trên xe chỉ còn mình Tần Chiêu Chiêu, cô ngồi lúi vào góc ghế sau, vừa vặn phía sau ghế lái. Cô không thấy được mặt Lâm Sâm, chỉ có thể nghe tiếng cậu nói: “Tần Chiêu Chiêu, giờ nhà cậu ở đâu?”

“Vẫn ở Trường Cơ thôi.”

“Vẫn ở Trường Cơ á?” Giọng cậu có phần kinh ngạc. “Không phải nhà cũ của cậu bị dỡ rồi sao? Vẫn còn nhà ở Trường Cơ à?”

Cô cũng kinh ngạc. “Sao cậu biết nhà cũ của mình bị dỡ bỏ rồi?”

“À... Thấy ba mình bảo chính quyền thành phố đang muốn quy hoạch lại khu Trường Cơ nên rất nhiều nhà cũ ở đó bị phá hủy. Mình đoán nhà cậu cũ như vậy chắc cũng nằm trong diện bị dỡ bỏ.”

“Đúng thế, nhà cũ đúng là bị phá rồi, may mà trước đó nhà mình có mua được một căn hộ nhà máy góp vốn xây. Giờ nhà mới vẫn ở trong Trường Cơ, ngay đầu đường vào khu ấy đấy.”

Lâm Sâm không nói thêm, lẳng lặng quay đầu xe chạy về vùng ngoại thành phía đông. Vừa ra khỏi thành phố, xe liền bị xóc. Hết cách, con đường quốc lộ dẫn tới khu này đã bị phá tan hoang, phà đến không còn đường mà đi nữa. Có những khi buổi tối cần đi từ thành phố về Trường Cơ sẽ có một số lái xe cự tuyệt không chở đi; sợ đường hỏng, cũng sợ chở khách lạ tới khu ngoại thành vắng vẻ này rồi xe có đi mà chẳng có về.

Tần Chiêu Chiêu lên tiếng nhắc nhở: “Cậu lái chậm một chút, đường này không được tốt lắm.”

“Mình biết rồi, ngày trước từng bị ngã ở đây mà. Không ngờ bao nhiêu năm thế rồi mà nó vẫn tan nát như vậy.”

Nhớ lại chuyện Lâm Sâm bị ngã trên đường năm đó, Tần Chiêu Chiêu vẫn cảm thấy có chút không phải. Lúc cậu ngã rách miệng cô không hề hay biết, sau biết rồi cũng không đến thăm, chỉ gọi điện thoại hỏi han, mà gọi rất vội vàng, qua quýt.

“Lần đó cậu đưa mình về, cuối cùng lại bị ngã, thật ngại quá! Vì thế hôm nay nhất định phải lái xe cho cẩn thận đấy, đừng để xảy ra chuyện, mình không muốn bạn gái cậu tới kiếm mình bắt đền đâu.” Cô nửa đùa nửa thật.

Lâm Sâm không ngoái đầu lại. “An tâm đi, cô ấy không làm thế đâu...”

Cô tiếp lời: “Cô ấy không làm thế đâu... Vậy hẳn cô ấy thoải mái lắm nhỉ? Hai người quen nhau bao lâu rồi? Định khi nào kết hôn? Lúc ấy nhớ mời mình uống rượu mừng đấy!”

“Tháng Tám năm ngoái về thăm nhà mới quen cô ấy, giờ nói chuyện kết hôn thì hơi sớm. Cậu thế nào, định bao giờ kết hôn với Kiều Mực? Sao lần này cậu ấy không về cùng cậu?”

Lâm Sâm hỏi Tần Chiêu Chiêu một câu khó trả lời, chần chừ một lát cô mới bỏ nặng tìm nhẹ, đánh trống lảng: “Bà ngoại Kiều Mực bị trúng gió, từ đó vẫn nằm liệt giường, cậu ấy phải ở lại Thượng Hải chăm bà.” Nói đến đây, cô chợt nhớ ra. “A... Tháng Tám năm ngoái cậu về à? Tháng Tám năm ngoái mình cũng về đấy!”

Những lời này rõ ràng khiến Lâm Sâm bất ngờ, cậu nghiêng đầu về phía sau, hỏi: “Thật vậy sao?”

“Đúng vậy, ngày đó nhà mình sắp bị phá nên mình về thăm lại lần cuối.”

“Cậu về bao lâu?”

“Cũng không lâu lắm, chỉ một tuần thôi. Lúc đó là đầu tháng Tám, đầu tháng công ty bận nhiều việc nên chỉ vội vội vàng vàng về được mấy ngày.”

Lâm Sâm tựa hồ đang suy tư chuyện gì. “Cậu cũng về đầu tháng Tám, vậy thì... mừng Chín tháng Tám... Không phải... hẳn là mừng Tám vẫn ở Trường Cơ đúng không?”

Tần Chiêu Chiêu cũng nhớ lại, cô vẫn nhớ rõ hôm ấy, vì lúc đó là tròn một năm từ Olympics Bắc Kinh nên rất dễ nhớ. “Không. Mình nhớ lần ấy định mua vé đi mừng Bảy nhưng không có, phải mua vé mừng Tám. Mừng Chín về Thâm Quyển rồi? Sao vậy?”

“Không có gì, tiện miệng hỏi vậy thôi.”

Tần Chiêu Chiêu cảm thấy Lâm Sâm không giống đang tùy tiện hỏi chút nào. Chuyện từ tháng Tám năm ngoái mà cậu còn nhớ tường tận từng ngày rồi hỏi cô khi ấy còn ở nhà không. Thế này mà là tiện miệng hỏi sao? Nhưng cậu đã lảng đi thì cô cũng chẳng tiện hỏi thêm, có điều trong lòng vẫn không tránh được vài phân nghi hoặc và võ đoán.

Suốt dọc đường vui vẻ, cuối cùng xe cũng về tới công nhà mới của Tần Chiêu Chiêu. Nhà mới xây chưa lâu nên mấy tòa nhà vẫn trắng tinh chưa nhuộm màu gió sương, đứng sừng sững trong đêm đen.

Tần Chiêu Chiêu xuống xe, Lâm Sâm cũng bước xuống, đưa cô tới tận chân cầu thang. Cậu ngẩng đầu nhìn toàn nhà trước mặt. “Nhà cậu ở tầng mấy vậy?”

Cô chỉ cho cậu xem. “Căn bên phải, tầng sáu ấy.”

Nói là tầng sáu nhưng thực chất đó là tầng bảy, vì tầng dưới cùng là kho chứa hàng, tính từ kho chứa hàng lên thì tầng trên cùng là tầng bảy.

“Cao vậy đi cầu thang bộ chắc mệt lắm nhỉ?”

“Cũng quen rồi. Cám ơn cậu đã đưa mình về, hôm nay muộn rồi không tiện mời cậu lên chơi, hơn nữa cậu còn phải đi đón bạn gái nữa. Nhưng mà đi đường lái xe chậm một chút nhé!”

Cậu trầm mặc một lát, tựa hồ còn gì muốn nói nhưng cuối cùng chỉ gật đầu. “Tạm biệt!”

“Tạm biệt nhé!”

Mở cửa chống trộm vào hành lang, Tần Chiêu Chiêu không lên lầu ngay mà đi vào một gian nhà trống để cất ô.

Mấy ngày nay trời âm u, đi khỏi nhà cô cẩn thận cầm theo ô, về nhà lại theo thói quen treo ô ở kho. Các gia đình ở đây đã có thói quen cất ô ở kho, như vậy tiện ra ngoài. Nếu cất trên tầng sáu, đến khi xuống lầu rồi mới nhớ ra mình quên ô rồi chạy lên một lần nữa sẽ rất phiền toái.

Vào kho, bật đèn, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận cất ô. Đang xoay người chuẩn bị rời đi, chợt nghe thấy tấm kính cửa sổ gần đường lớn phát ra âm thanh... Âm thanh đều đều như tiếng vó ngựa khua trên mặt đường.

Cả người chấn động, cô không thể tin nổi quay đầu lại. Cửa sổ nhà kho nhìn rất đơn giản, giống như cửa sổ nhà cũ của cô, có song sắt, hai cánh cửa một trái một phải, gắn bốn tấm kính. Ngoài kia bóng đêm đen như mực, đứng trong nhìn ra chỉ thấy một bóng dáng mơ hồ trước khung cửa. Năm ngón tay luân phiên gõ trên tấm kính thủy tinh tạo ra âm thanh đều đều. Từng tiếng, từng tiếng rõ ràng rót tới tai, rót xuống đáy lòng.

Giờ khắc này, có gì đó như thủy triều dồn dập xô vào bờ, khiến kỷ niệm cuộn cuộn nổi lên như ngàn vạn đôi tuyết trong lòng. Tần Chiêu Chiêu đột nhiên muốn khóc, cực kỳ muốn khóc. Nước mắt rỉ ra, cô run rẩy đưa tay, “tách” một tiếng, tắt đèn đi. Trong đêm tối, không để người ta nhận ra, để nước mắt cứ thế tuôn trào như mưa trút. Đưa tay bịt kín miệng, cô gắng sức để mình không bật ra thành tiếng nức nở.

Cô yên lặng đứng trong nhà kho rót nước mắt. Bên ngoài, Lâm Sâm vẫn lẳng lặng đứng đó. Bóng người kia vẫn mơ hồ sừng sững bất động trước khung cửa, tựa như một gốc cây đã cắm rễ thật sâu, vĩnh viễn không rời.

Chỉ còn lại đêm khuya tịch mịch, bốn bề lặng thinh không tiếng người, chỉ có gió nhẹ vi vu đung đưa lá cánh. Cô đứng trong cửa sổ, cậu đứng bên ngoài, hai người cùng lặng thinh, đầu ngón tay khe khẽ gõ trên khung cửa

thủy tinh, tiếng rất nhỏ và trong veo. Hết thủy, hết thủy đều như năm đó...
Vẫn như năm đó.

“Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đổi dời, giữa muôn trùng đêm thâu, ai người em yêu dẫu...”

Tiếng chuông điện thoại của Lâm Sâm phá tan sự tĩnh lặng, cậu nhận điện thoại rồi rời đi, có lẽ bạn gái vừa gọi giục cậu tới đón. Trước lúc đi, cậu gõ lên khung cửa lần cuối, nhẹ nhàng nói, giọng điệu đầy cảm khái, ngậm ngùi: “Tần Chiêu Chiêu, đêm nay có thể gặp lại cậu mình rất vui. Chúc ngủ ngon!”

Tần Chiêu Chiêu ở lại trong kho âm thầm khóc rất lâu, khóc đến mềm rũ người, không còn chút sức lực nào. Năm ngoái, biết Kiều Mục sắp lấy vợ cô cũng không khóc như vậy, nhưng giờ không hiểu nổi vì sao mình lại buồn đến thế. Có lẽ vì cô cứ ngỡ Lâm Sâm đã sớm quên mình, thật không ngờ, rõ ràng cô vẫn còn chiếm một vị trí quan trọng trong ký ức của cậu. Cậu là một người si tình như vậy, khiến cô không sao nén nổi nước mắt, lệ nóng cứ vậy chảy ra.

Cậu đối với cô hẳn cũng như cách cô đã đối xử với Kiều Mục? Đã biết nên buông bỏ chút tình cảm bản thân hiểu rõ là vô vọng kia, cũng biết cần phải bắt đầu cuộc sống mới, nhưng một khi đã toàn tâm toàn ý yêu thương một người, bất kể bao lâu trôi qua cũng không phai nhạt.

Đưa bạn gái về nhà xong, Lâm Sâm lái xe về nhà mình. Kim đồng hồ đã sắp chỉ tới số hai nhưng cậu vẫn chưa ngủ được, nằm trần trọc thật lâu trên giường. Những câu chuyện cũ năm xưa cứ thế chảy về, tựa như những thước phim nhựa bày ra trước mắt...

Đêm khuya mới ngủ, sáng dậy rất sớm, cậu nhảy xuống giường lục tìm đồ gì đó trong phòng. Tìm kiếm rầm rầm khiến mẹ cậu phải vào xem

chuyện gì. “Sáng sớm ra con đã lục lọi cái gì đấy?”

“Mẹ, mẹ đến đúng lúc lắm. Mấy đồ con để ở giá sách đâu hết rồi? Sao tìm mãi không thấy thế?”

“Mấy thứ đó, ba con cất hết vào tủ tường phía trên tủ áo ấy, thế mới không sợ mốc hỏng.”

Quả nhiên, Lâm Sâm có thể tìm thấy đồ muốn tìm trong tủ tường. Một xấp đồ cũ, có sách vở, có bưu thiếp, còn có cả một phong thư. Đó là bức thư Tần Chiêu Chiêu viết gửi cậu năm xưa, cậu vẫn còn cẩn thận cất giữ, để mỗi khi nhớ tới cô lại bỏ ra xem. Xem không biết bao nhiêu lần, nhớ rõ nhất là một câu: “Cám ơn cậu đã đối xử tốt với tôi như vậy. Thật xin lỗi, tôi không thể đối tốt lại với cậu như thế.”

Tình yêu là gì? Hỏi một ngàn người, chỉ e sẽ nhận được một ngàn lời giải thích. Còn Lâm Sâm, xem xong bức thư của Tần Chiêu Chiêu, chỉ có một lời giải thích đơn giản về tình yêu, đó chính là tình nguyện đối xử tốt với người và người cũng nguyện ý đối tốt lại với mình như vậy.

Đối xử tốt với một người rất đơn giản, muốn một người tốt với mình cũng rất dễ. Nhưng khó thì vẫn có cái khó, bạn có tình nguyện đối xử tốt với ai đó hay không, hoặc người đó có tình nguyện đối xử tốt với bạn hay không. Cho nên, tình yêu là thứ có thể gặp chứ không thể cưỡng cầu.

Lâm Sâm đến giờ vẫn chưa thể gặp thứ tình yêu lương tình tương duyệt như vậy.

Lâm Sâm nhập ngũ làm lính gần mười năm. Mười năm dài sống trong môi trường quân đội – thế giới chỉ toàn đàn ông, đã định sẵn thế giới tình cảm của cậu sẽ bị gián đoạn một khoảng. Vài năm đầu cậu còn một mực nhớ Tần Chiêu Chiêu, biết rõ người cô thích là Kiều Mục, có nhớ nhiều

cũng vô ích nhưng chính bản thân lại không cách nào kìm lòng. Dù sao, trong những tháng năm thanh xuân bồng bồng, cậu đã thích cô biết bao nhiêu. Vào bộ đội, thành lính, bị phong tỏa giữa chốn quân doanh, cuộc sống nhàm chán, đơn điệu càng khiến cậu nhớ nhung cô. Vĩnh viễn khắc sâu nhớ kỹ, không cần bút mực nào ghi chép hộ.

Xa cách càng lâu càng mong mỏi có thể gặp lại cô. Có điều, mỗi lần cậu về quê thăm nhà thì cô vẫn còn đang học đại học. Học ở trường quân đội cũng được nghỉ đông và nghỉ hè, Tết âm lịch năm 2004, cuối cùng cậu cũng có cơ hội được tham gia họp lớp với mọi người, có điều hôm ấy cô không tới, đã vậy còn được nghe tin cô và Kiều Mục có qua lại. Nghe được tin này, trong lòng cậu dấy lên một cảm giác không biết nên gọi là gì...

Họp lớp không gặp được cô, cậu cũng không đủ dũng khí tới nhà tìm cô, dù với danh nghĩa bạn học cũ tới chúc Tết. Cô và Kiều Mục cùng về quê ăn Tết, hai người đang mận nồng, cậu đột nhiên tìm tới có vẻ không hay lắm. Huống hồ, chẳng may cô không nhớ ra cậu thì sao. Cậu không muốn đứng trước mặt cô, chờ cô cố sức nghĩ xem: “Cậu là...”

Hết nghỉ đông quay lại trường, có một lần Chu Minh Vũ gọi điện cho cậu báo cậu ta từng ngẫu nhiên gặp Tần Chiêu Chiêu trên đường, cô nghe kể về tình hình của cậu gần đây, còn xin số điện thoại kí túc xá của cậu nữa. Điều này khiến Lâm Sâm có vài phần kích động. Cô còn nhớ kỹ về cậu, còn lưu lại phương thức liên lạc với cậu, liệu cô sẽ gọi điện thoại cho cậu chứ? Không được gặp người, chỉ cần nghe tiếng cũng tốt rồi. Hơn nữa, cậu vẫn nhớ như in giọng cô rất dịu dàng, êm ái, cất lên nghe như tiếng hát, lạnh lạnh bên tai như tiếng chuông ngân.

Suốt một thời gian dài, Lâm Sâm ngày ngày mở to mắt tràn ngập chờ mong. Cậu luôn cố tìm mọi cách ở lại ký túc xá, chuông điện thoại vang lên liền bắt máy ngay, nhưng hết cuộc này tới cuộc khác, điện thoại không tìm cậu. Chờ đợi từ ngày xuân về hoa nở đến tận khi hoa kia đã héo tàn mà vẫn

không thể chờ được tới ngày Tần Chiêu Chiêu gọi điện cho mình. Lúc trước cô lưu số điện thoại vì Chu Minh Vũ nói muốn cho nên cô tiện tay lưu lại, giờ cô đang yêu Kiều Mục, nếu gọi điện thoại cho cậu có thể khiến Kiều Mục hiểu nhầm, cũng có thể khiến cậu nhớ cô nhiều hơn. Tất nhiên, không gọi thì hơn.

Chờ đợi đằng đằng trong hy vọng ngập tràn, chờ đến khi chỉ còn thất vọng. Lâm Sâm không thể không tự dặn lòng: Được rồi, may thật đáng chết, cô ấy có hạnh phúc của mình rồi, đừng nhớ tới cô ấy nữa.

Chương 15

Sau này, Lâm Sâm tìm mọi cách để bản thân không nhớ tới Tần Chiêu Chiêu nữa, một ý niệm thoáng qua trong đầu liền bị dập tắt như người ta dập lửa. Thời gian trôi mãi, tuổi cậu cũng tăng dần theo năm tháng, ba mẹ bắt đầu thu xếp hôn sự cho cậu. Năm nào về thăm nhà cậu cũng được ba mẹ dắt đi xem mặt. Cậu hiểu tâm tư của ba mẹ, mặc dù không hào hứng nhưng vẫn cố gắng phối hợp, hết người này đến người khác, lần lượt xem mặt không ít cô gái.

Ban đầu cậu còn chực xét nét: cô A không đủ xinh, cô B không đủ nho nhã, điềm đậm, cô C chẳng ôn nhu, hài hòa... Bà mỗi cười dài. “Vậy cậu thích kiểu con gái thế nào? Cứ nói cho tôi, tôi tìm giúp cậu.”

Cậu nói một mạch không cần nghĩ ngợi: “Cháu thích kiểu con gái ôn nhu, dịu dàng, điềm đậm, ít nói, nho nhã, xinh xắn một chút, tóc dài, mắt to, giọng nói ngọt ngào...”

Nói đến đây Lâm Sâm chợt giật mình, ngừng bật. Cậu đang nói ai đây? Đây không phải nói Tần Chiêu Chiêu sao?

Xa cách muôn trùng, năm năm tháng tháng, thời gian và không gian cản ngăn, hai người từ lâu đã thành người dưng rồi. Tâm tư của cậu dành cho cô đã phai nhạt từ lâu, vậy mà sâu thẳm trong tiềm thức, cô vẫn âm thầm ảnh hưởng tới tiêu chuẩn chọn bạn đời tương lai của cậu.

Bà mới lại giục: “Cậu còn yêu cầu gì nữa không, cứ nói đi!”

Cậu lấy lại tinh thần, uốn cong thành thẳng, gay gắt nói tiếp: “Không còn gì đâu, chỉ cần thế là đủ rồi.”

Bà mới thật sự rất tận tâm giới thiệu cho cậu những cô gái không khác tiêu chuẩn bao nhiêu. Nhưng tất cả những cô gái đều qua lại được với cậu không bao lâu là ngừng, mọi mối tình chết yểu theo cùng một cách. Đây không phải vấn đề riêng của cậu mà là vấn đề chung của quân nhân.

Yêu một quân nhân không hề đơn giản, một người trong quân ngũ, một người ở địa phương, hai nơi ngăn trở, bình thường chỉ có duy trì tình cảm thông qua thư từ, điện thoại. Có điều, hai người sống hai cuộc đời gần như không có điểm chung. Thư từ, điện thoại lâu dần thành như thói quen báo cáo tình hình hiện tại, rất khó giao lưu hay nghiêm túc qua lại. Thời gian, khoảng cách khiến tình cảm không tiến thêm được, vì thế những câu chuyện tình của quân nhân thường có xác suất thành công vô cùng thấp.

Lâm Sâm xem mặt vài người, nhưng người có thể giữ liên lạc lâu nhất với cậu cũng chưa quá ba tháng. Hết người này đến người khác đều thấy khó mà lui, khéo léo nói lời chia tay. Cậu cũng hiểu được lựa chọn của họ. Trên danh nghĩa, cậu và họ mang tiếng yêu đương nhưng cậu có giống một người bạn trai thực sự sao? Cậu không thể dẫn họ đi dạo phố, xem phim, ăn cơm; sinh nhật không thể tặng quà hay đi cùng chăm sóc. Ngày lễ ngày Tết

người người có cặp có đôi, cùng nhau vui vẻ, cậu giỏi lắm chỉ có thể gọi điện qua lại trò chuyện đôi câu. Tịch tịch, cô đơn, quanh quẽ như vậy có mấy ai, nhất là các cô gái có thể chịu nổi? Huống chi, giữa thế giới phồn hoa rục rỡ này, chỗ nào chẳng có những điều hấp dẫn khó cưỡng. Cậu không thể hoàn thành trọn vẹn vai trò một người bạn trai, tất nhiên không thể trách hay giận ai. Tuổi xanh trôi đi, hồng nhan hóa tóc bạc, nếu cô gái ấy có thể tìm được một người khác tốt hơn thì tội gì phải buộc chặt vào một người như cậu.

Bao nhiêu cô gái lần lượt chia tay, Lâm Sâm cũng chẳng đau buồn nhiều. Xem mặt làm quen vốn không phải nền móng vững chắc cho tình cảm, mà hai người cũng không thể bồi dưỡng, vun đắp thêm tình cảm cho nồng nàn. Có người qua lại điện thoại với cậu nửa tháng, rồi ngay cả ám chỉ chia tay cũng không có, cứ như vậy đột nhiên không nhận điện thoại của cậu nữa. Cậu gọi hai lần không được, lập tức hiểu ra cô ấy “coi như không thấy” mình gọi tới, không chút do dự xóa luôn số của cô ấy. Chứ gì nữa đây? Còn cố làm ra vẻ giấu diếm như vậy, không thể thoải mái nói thẳng, chẳng lẽ cô ấy sợ cậu sẽ dây dưa bám đuôi không ngừng sao, sẽ không vì cô mà đòi sống đòi chết.

Năm nào cũng xem mặt, năm nào cũng chia tay, các cô gái đến đến đi đi như mây khói thoáng qua. Lâm Sâm thì không sao, nhưng ba mẹ sốt ruột, đặc biệt là Lâm ba: “Cái thằng ranh này! Sao cứ quen cô nào là bỏ cô đó vậy?”

“Người ta bỏ con, con biết làm thế nào đây? Con không thể mang dây tới trói chặt người ta lại được.” Lâm Sâm cảm thấy ba nói câu này rất vô lý, chuyện này liên quan gì tới cậu chứ!

“Thì phải nghĩ cách giữ người ta lại chứ! Xem cái kiểu suốt ngày bị bỏ của anh thì bao giờ mới tìm được người yêu hả?”

“Ba, chuyện tìm người yêu không thể gấp được đâu, ba cuống lên cũng vô dụng thôi. Hơn nữa, con còn chẳng gấp thì ba vội làm gì?”

Lời này đương nhiên không lọt tai Lâm ba, ông trừng mắt, xù tóc gáy. “Cái thằng ranh này, giờ anh không vội hả? Sao hồi trung học anh tích cực tìm bạn gái thế, có bạn trong lớp còn bị anh bám cả ngày, còn bày trò mời kẹo mừng. Cái lúc lẽ ra không nên thì anh sốt sắng vô cùng, giờ thành đàn ông con trai rồi, đến lúc cần sốt sắng thì anh lại không vội. Anh xem đến bao giờ mới có thể thật sự mời người ta ăn kẹo mừng được thế?”

Đã lâu không nhớ tới Tần Chiêu Chiêu, lời ba nói lại khuấy động trí nhớ của Lâm Sâm, từng làn sóng gợn lăn tăn, mỗi nhịp lại hiện ra bóng dáng cô.

Tốt nghiệp trung học xong, cô tới Thượng Hải học đại học, cậu nhập ngũ chuyển tới Phúc Kiến, từ đó hai người chưa từng gặp lại. Đã sáu, bảy năm qua rồi, không biết giờ Tần Chiêu Chiêu thế nào. Lâm Sâm đột nhiên rất muốn biết gần đây Tần Chiêu Chiêu ra sao. Nhờ cảm xúc vừa mới nảy sinh, cậu lập tức trốn trong phòng gọi điện thoại, đề phòng lát nữa cơn xúc động qua đi lại không kiềm nổi nửa phần dũng khí. Số điện thoại nhà cô tới giờ cậu vẫn nhớ kỹ, mấy con số tự động nhảy múa trong tâm trí.

Cậu lấy hết dũng khí bấm điện thoại, đáp lại cậu chỉ là giọng nữ cứng nhắc đầy máy móc: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Thời gian qua đi, điện thoại nhà cô cũng ngừng hoạt động, chẳng thể tìm lại cô qua dãy số này được nữa. Điện thoại ngừng, lòng cậu dâng lên một nỗi thương cảm và mất mát không thể hình dung bằng lời.

Cơ hội tháng Chín năm 2008 yên lặng qua đi.

Hôm đó Lâm Sâm ở bên tàu đảo Giác Dữ, vô tình ngẩng nhìn chiếc thuyền nhỏ đang rung lắc trên mặt biển, vừa liếc mắt đã nhận ra người ngồi trên mũi thuyền là Tần Chiêu Chiêu. Giống như một tia chớp chợt lóe rồi một tiếng sét long trời vang lên trong tai, cậu choáng váng như bị sét đánh trúng.

Bao năm xa cách, trông cô không thay đổi nhiều, vẫn gương mặt nho nhã, xinh xắn ấy, vẫn mái tóc dài bện lệch thành bím buông dài trước ngực, càng gợi cảm giác cô còn rất ít tuổi, chẳng khác cô nữ sinh thời trung học chút nào. Nhìn cô, Lâm Sâm nhớ lại thời niên thiếu đã si mê cô ra sao, khi đó, nụ cười, ánh mắt, mùi hương... tất cả mọi thứ của cô đều khiến tim cậu đập loạn nhịp.

Chuyện đã nhiều năm, cậu cứ ngỡ mình đã bôi xóa được hình ảnh của cô. Nhưng giờ khắc này, đứng nhìn cô từ phía xa, những kỷ niệm hoen màu tháng năm lại cuộn cuộn tìm về trong trí nhớ.

Thời gian có thể xóa nhòa tất cả... Rất nhiều người thường nói vậy. Nhưng chẳng phải vẫn luôn có những chuyện, những người giống như đóa mân côی sa mạc mênh mông? Bất kể chịu phong hóa, giày xéo của thời gian đến đâu, bất kể khô héo, tàn tạ thế nào, chỉ cần một giọt nước rơi xuống sẽ bùng bùng sức sống, sinh sôi nảy nở.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, suýt nữa cậu gọi to tên cô, nhưng đôi mắt tinh tường của cậu nhanh chóng nhận ra, bên cạnh cô còn có một người khác – Kiều Mục. Hai người sóng vai nhau, cô thân mật ghé sát tai cậu ta nói chuyện, gương mặt chứa ý cười, khỏi cần nói cũng hiểu gương mặt chứa đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Lòng như bị nước biển mặn chát vò xé, cậu quay lưng, cố ý nhìn đi nơi khác. Đến khi quay lại, chiếc thuyền nhỏ đã quay về đảo Tiểu Đặng, trời

xanh biển xanh, con thuyền càng lúc càng đi xa, chỉ còn là một chấm đen bé xíu. Lòng cậu chột hoang vu, tịch mịch như mặt biển rộng.

Đêm đó, cậu ngồi hóng gió thật lâu bên bãi biển, để suy nghĩ bồng bềnh theo con sóng ngọn gió. Cậu trần trọc mãi mới có thể ngủ được, trong mơ lại thấy một thiếu niên mang trong mình một trái tim rung động lặng lẽ bước dưới ánh trăng bạc, âu yếm đi tới bên khung cửa sổ nhà cô gái, nhẹ nhàng cất tiếng gõ khe khẽ...

Tháng Tám năm 2009, lúc Lâm Sâm về thăm nhà, vô tình nghe ba kể chuyện chính quyền thành phố đang chuẩn bị quy hoạch lại khu Trường Cơ, tin này khiến cậu chấn động.

“Ba, tất cả nhà cũ ở Trường Cơ sẽ bị dỡ bỏ hoàn toàn sao?”

“Mời dỡ tạm vài dãy nhà thôi, nhưng sau này chắc chắn sẽ lần lượt phá hết. Theo như quy hoạch, trong vòng năm năm thành phố sẽ cải tạo hoàn toàn khu vực Trường Cơ, xây thêm rất nhiều nhà giá rẻ ở đó.”

Mùng Tám tháng Tám trở về, mừng Chín tháng Tám Lâm Sâm ghé qua khu Trường Cơ. Cậu muốn biết nhà Tần Chiêu Chiêu có bị phá trong đợt này hay không. Cậu hy vọng ngôi nhà ấy không bị phá, hy vọng còn có thể thấy lại khung cửa sổ của căn nhà cũ kĩ mà thời niên thiếu cậu vẫn thường gõ khẽ. Căn nhà cũ lụp xụp và cô gái cậu từng thích đã in một dấu vết không thể phai mờ trong lòng cậu.

Đến đây rồi cậu mới nhận ra đã không thể tìm lại ngôi nhà cũ của Tần Chiêu Chiêu nữa. Nơi nhà cũ giờ chỉ còn một đồng đồ nát tan hoang, thê lương. Mơ mơ hồ hồ đi quanh mấy vòng vẫn không thể nhận ra đâu là nền móng căn nhà của cô ngày trước... Cậu đã tới muộn.

Âu sầu đứng bên đồng hoang tàn một lúc thật lâu, Lâm Sâm mới chậm rãi nặng nề rời đi. Ngàn mối thương tâm và phiền muộn quanh quẩn, vẫn vương trong lòng, không sao dứt bỏ được. Con đường lớn gần Trường Cơ nằm kế bên ruộng lúa của các gia đình lân cận, đã vào mùa thu hoạch, lúa vàng óng ả ngút tầm mắt, hương thơm xộc vào cánh mũi. Lâm Sâm đột nhiên thấy xúc động, bước chân tự động chuyển hướng, đi về phía ngã rẽ dẫn tới đường sắt khu ngoại thành phía đông.

Phong cảnh đường sắt khu ngoại thành phía đông vẫn như xưa. Hai đường ray vẫn nằm yên lặng giữa cánh đồng lúa, dòng sông nhỏ kế bên đường vẫn lững lờ chảy. Hai trảng lúa vàng mượt khoe mình bên đường ray tựa như cát vàng ngập đất. Mỗi khi có gió thổi qua, sóng lúa ngàn trùng nhấp nhô, bông bênh như sóng chiều, hương thơm theo gió sức nức bốn bề.

Trở lại chôn cũ, trong lòng cậu dâng lên cảm giác thân thiết như thể bao năm mới trùng phùng. Nơi này từng in dấu nỗi đau tê tâm liệt phế thời niên thiếu của cậu. Tới giờ, về lại nơi thân thuộc, nhớ lại chuyện cũ việc xưa, trong lòng vẫn có trăm ngàn nỗi ngậm ngùi. Một mình bồi hồi, an tĩnh thật lâu bên đường sắt khi ngoại thành, nghe gió vi vu thổi qua mang theo biết bao hương thơm nhẹ nhàng, hai mắt Lâm Sâm dần ươn ướt.

Một tháng về thăm nhà, xem mặt là trách nhiệm Lâm Sâm muốn trốn cũng không thoát. Mỗi năm, trước khi cậu được về nhà nghỉ, bà mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận chọn lựa vài cô gái có điều kiện khá, chờ cậu về gặp mặt từng người. Nhưng giờ đây, không chỉ ba mẹ chuẩn bị đối tượng xem mặt cho cậu, ngay cả Chu Minh Vũ cũng xắn tay làm bà mối, giới thiệu em học của bạn cùng lớp người yêu mình cho cậu.

Đồng Đồng hai mươi tuổi, cùng quê với cậu, đang học đại học ở Nam Xương, hiện mới học năm thứ hai. Vì ham mê một loạt những bộ phim truyền hình đề tài quân sự như *Binh lính xuất kích* hay *Đội trưởng của tôi, đội của tôi* nên Đồng Đồng đặc biệt có thiện cảm với quân nhân, rất muốn

kiếm bạn trai là quân nhân. Chu Minh Vũ thuận thế, long trọng đẩy Lâm Sâm tới giới thiệu cho cô. Vừa thấy chàng sĩ quan trẻ bồng bồng khí thế anh hùng, Đồng Đồng vô cùng ưng ý. Cô hoan hỉ thỏ thẻ với chị họ: “Em thấy anh ấy là nhất kiến chung tình.”

Đồng Đồng là kiểu con gái chủ động và rất nhiệt tình, cô ưng ý Lâm Sâm là thẳng thắn tiến tới, không hề giấu giếm tâm tư. Quen Lâm Sâm rồi, ngày nào cô cũng chủ động rủ cậu đi chơi đó đây. Cô gái trẻ tuổi hoạt bát, lanh lợi, ham chơi ham cười, giọng nói nhẹ nhàng êm tai. Có khi cậu cũng thấy cô tự nhiên thái quá, thiếu dè dặt nhưng vẫn rất thích được nghe cô nói chuyện, giọng cô trong veo, thánh thót lại mềm mại, đặc biệt dễ nghe, giống như tiếng nước suối róc rách chảy ra từ khe núi.

Đồng Đồng thích quân nhân, vui vẻ hào hứng khoe với mọi người mình quen một sĩ quan trẻ. Có nhiều lần, đưa Lâm Sâm đi chơi với bạn bè mình, cô nhất quyết bắt cậu phải mặc quân phục. Mặc quân phục không thành vấn đề nhưng một khi đã khoác lên mình bộ áo lính, Lâm Sâm phải đặc biệt chú ý giữ hình tượng... không phải hình tượng của riêng cậu mà là dáng dấp người sĩ quan nói chung mà bộ quân phục kia đại diện. Những khi mặc quân phục, cậu sẽ không thể đi cùng cô tới vũ trường, quán karaoke... Một khi đã mặc quân phục, cậu sẽ không đồng ý để cô được khoác tay mình, thậm chí chỉ nắm tay cũng không được. Ban đầu, Đồng Đồng còn cảm thấy mát hứng, không vui, cậu phải cẩn thận giải thích làm vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới hình tượng.

Cô hiểu chuyện rất nhanh. “Em thích những sĩ quan mang trên mình ý thức trách nhiệm và niềm vinh dự cao cả, mãnh liệt như anh.”

Vì quan hệ của Lâm Sâm và Đồng Đồng phát triển rất tốt nên ba mẹ Lâm Sâm cũng nhận định cô bé này có nhiều hy vọng hơn những cô trước kia con trai mình quen, vì thế hai người khăng khăng giục giã cậu đưa Đồng Đồng về nhà chơi. Lần đầu tới chơi, Đồng Đồng tỏ ra rất lanh lợi, nhu

thuận, ăn nói dịu dàng, ngọt ngào, ba mẹ Lâm Sâm vui mừng không xiết. Hai người rất ưng ý cô con dâu tương lai, cẩn thận dặn dò Lâm Sâm phải giữ cho chắc cô bạn gái đáng yêu này, đừng để xôi hỏng bỏng không.

“Ba, mẹ, con giữ chắc cô ấy thế nào đây? Hết kỳ nghỉ là con lại đi, đến lúc ấy lại hai đứa hai nơi. Cô ấy có thể thành con dâu ba mẹ hay không, còn phải xem cô ấy có vượt qua nổi thử thách cách xa biên biệt thế này hay không đã.”

Lời Lâm Sâm nói là kinh nghiệm xương máu, những cô gái cậu quen lúc về thăm nhà sau này trăm phần trăm đều đòi chia tay vì không thể chịu nổi cảnh xa cách đằng đẵng trời Nam đất Bắc. Đáng lẽ, người ta tìm người bầu bạn là tìm người để mình có thể gắn bó, nương tựa; người yêu mà cả năm cả tháng không nhìn thấy nhau thì còn làm ăn được gì nữa!

Mẹ cậu thở dài. “Cũng phải, nói chuyện yêu đương kỳ thực là nương tựa lẫn nhau. Con đi cả năm cả tháng mới về được một lần, người ta muốn dựa dẫm cũng chẳng dựa dẫm nổi! Muốn cho con sớm chuyển về quân đồn trú thì không chịu, mà tuổi ngành của con lại chưa đủ để đưa vợ con theo cùng. Con cái nhà người ta làm gì có ai nguyện ý kết hôn rồi vẫn một mình ôm cái nhà không đâu! Ôi...”

Ba cậu lạc quan hơn. “Đừng than thở, sang năm Sâm Sâm nhập ngũ tròn mười năm rồi, đến lúc ấy là có thể đưa người nhà theo cùng. Đồng Đồng tốt nghiệp rồi đi Hạ Môn với thằng bé là vừa.”

Theo quy định, sĩ quan, quân nhân phải phục vụ tròn mười lăm năm, cấp bậc phù hợp mới có thể mang gia đình theo. Nhưng chiếu cố lính trú đảo vất vả, khó khăn hơn nhiều, sĩ quan chỉ cần mười năm phục vụ là đủ điều kiện, đến lúc ấy Lâm Sâm có thể xin mang vợ con theo, đây cũng là một sự trợ giúp đáng kể đối với chuyện kết hôn.

Hết ngày phép. Lâm Sâm trở lại quân doanh nhưng lòng nhiệt tình của Đồng Đồng vẫn chưa cạn. Cô vẫn thường xuyên gọi điện cho cậu, ríu rít kể đủ thứ chuyện từ lớn đến nhỏ, từ chuyện học hành trên lớp: hôm nay học môn gì, xem sách nào, gặp những ai, đã xảy ra chuyện gì... Cô là người trẻ trung nhất trong số các cô gái mà cậu từng quen, vì tuổi trẻ nên cô càng nhiệt tình, những người như vậy có thể chịu được sự xa cách, kiên trì giữ vững tình yêu thông qua thư từ, điện thoại. Điều này khiến vợ chồng Lâm thị có phần an lòng, mà Lâm Sâm cũng cảm động. Cậu nghĩ, người nắm tay sánh bước cùng mình suốt nửa đời sau, có khi nào sẽ là cô?

Chương 16

Trước Tết âm lịch 2010, vợ chồng Lâm thị nhắc Lâm Sâm về quê thăm gia đình, nhân dịp Đồng Đồng về nhà nghỉ đông để củng cố tình cảm giữa hai người.

Tết âm lịch, người xin được nghỉ phép về quê nhiều vô số, ai cũng mong có thể về nhà sum họp cùng gia đình, đương nhiên không thể để tất cả mọi người về nghỉ để doanh trại không còn ai. Lúc này chính là lúc cần đề cao, chú trọng tác phong. Nhập ngũ bao nhiêu năm, Lâm Sâm vẫn luôn chú trọng tác phong, lần này cậu chủ động tìm cấp trên vấn tất đề nghị. Lãnh đạo cũng rất thông cảm, cho phép cậu được nghỉ. “Tiểu Lâm này, lần này về nghỉ thăm nhà, cũng nên thăm hỏi bạn gái. Cậu cố gắng một chút, tranh thủ tóm cô nàng ấy làm tù binh rồi đưa tới đảo, vậy là có thể an tâm tại ngũ thêm vài năm nữa.”

Lúc Lâm Sâm về tới nhà, Đồng Đồng đã chờ đón cậu ở nhà ga. Nửa năm không gặp, vừa thấy mặt, cậu lại có cảm giác xa lạ với cô gái xinh đẹp đang duyên dáng cười trước mặt.

Mái tóc dài của Đồng Đồng đã đổi thành tóc uốn ngắn nhìn rất hoạt bát. Cô mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng, phối với một chiếc váy xếp ly kẻ ca rô đen trắng, cổ quàng một chiếc khăn bany màu sặc sỡ. Cô ăn mặc rất duyên dáng, bản thân cậu cũng thấy rất đẹp. Nhưng cậu không thể nào thích mái tóc ngắn uốn xoắn kia, vẫn thích những cô gái để tóc dài hơn.

Đồng Đồng vẫn thân mật như vậy, quàng tay cậu cùng đi. “Anh có nhớ em không? Em nhớ anh lắm đó!”

Lâm Sâm bị sự nhiệt tình của cô cuốn theo, mỉm cười gật đầu. “Nhớ chứ!”

Những cô gái trẻ trung, nhiệt tình như Đồng Đồng vẫn đáng để Lâm Sâm nhớ nhung. Cuộc sống được tháp ngà thơm hương sách vở bao bọc, che chở không để thực tế xã hội nhuộm màu tạp chất lên cô. Cô vẫn còn là cô bé ngây thơ không vụ lợi mang một trái tim lành mạn, thuần khiết.

Suốt kì nghỉ đông, hầu như hôm nào họ cũng đi chơi với nhau. Tuy có nhiều điểm không thật hòa hợp, ví như cô thích đi dạo phố, thích vào vũ trường, thích ăn đồ ngọt... đều là những thứ cậu không thích, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn đi cùng cô. Đồng Đồng rất thích sô cô la, hơn nữa chỉ thích ăn sô cô la của DOVE, cô nói ăn sô cô la giúp tâm tình thoải mái. Trên người cô thường có một thanh sô cô la DOVE, cô cũng chỉ ăn mỗi loại sô cô la này, những loại khác không muốn ăn vì thấy hương vị không nguyên chất. Biết vậy, Lâm Sâm thường mua sô cô la DOVE tặng cho cô.

Mỗi lần vào siêu thị mua sô cô la cho Đồng Đồng, Lâm Sâm nhặt tất cả sô cô la của DOVE, mỗi loại hai thanh. Lúc vô tình liếc ngang, cậu thoáng nhìn thấy một loại kẹo sữa hiệu Thỏ Trắng, kẹo sữa Thỏ Trắng giờ đã thay đổi bao bì, hơn nữa còn có thêm rất nhiều hương vị. Cậu ngây ngẩn bên giá

hàng nửa ngày, lòng rối bời trăm mối tâm tư. Cuối cùng cậu nhặt một gói kẹo sữa nguyên chất mang tới quây thu ngân.

Đồng Đồng lấy làm kì quái. “Sao anh lại mua cả kẹo sữa Thỏ Trắng thế?”

Lâm Sâm cũng không hiểu vì sao mình lại mua gói kẹo này, chỉ là không tìm được lòng mà cầm theo. Có lẽ là nhớ lại chuyện gì đó từ sâu thẳm trong ký ức? Cậu chỉ giải thích ngắn gọn cho Đồng Đồng: “Ngày trước anh thích ăn kẹo sữa Thỏ Trắng. Ăn ngon lắm đấy, không tin em thử xem.”

Đồng Đồng không thích kẹo Thỏ Trắng, cô nói loại kẹo này rất thịnh hành thời ba mẹ cô kết hôn, tới giờ coi như đã lạc hậu cả thế kỉ rồi. Chắc chỉ còn ông bà già cả mới thích loại kẹo này thôi!

Đồng Đồng sinh vào cuối thập niên 80, khác rất nhiều so với những người sinh vào đầu thập niên như cậu, tựa như hai người thuộc hai thế kỷ vậy. Rất nhiều thứ cậu thích hay nhớ nhung hoài niệm, trong mắt cô đều là thứ đã lạc hậu. Ví như đến bây giờ cậu vẫn thích nghe nhạc Trương Học Hữu, nhưng Đồng Đồng lại không thể tin nổi. “Mấy bài hát cũ này nghe hay lắm sao? Còn nữa, cái ông Trương Học Hữu này cũng già rồi mà!”

Ca sĩ Đồng Đồng thích thường là các nhóm nhạc thần tượng, ví như S.H.E hay Phi Luân Hải. Cô hâm mộ nhất là ngôi sao Lý Vũ Xuân, là một fan cuồng của cô ca sĩ này. Năm 2005, Lý Vũ Xuân tham gia cuộc thi Super Girls của đài truyền hình Hồ Nam, trong trận chung kết, cô nhận hơn ba trăm vạn lượt bình chọn, giành chức quán quân cuộc thi năm ấy. Trong số những lượt bình chọn ấy có mấy trăm bình chọn của Đồng Đồng, năm đó cô mới học cấp hai, giống như bao bạn bè đều phát cuồng vì cô ca sĩ có vẻ ngoài như con trai trên sân khấu kia. Tới giờ, dẫu không còn hâm mộ điên cuồng như ngày đó nhưng cô vẫn rất quan tâm tới Lý Vũ Xuân, cô ca sĩ này ra bao nhiêu album, cô đều sưu tầm đủ cả.

Lúc hai người đi cùng nhau, Đồng Đồng thường xuyên mở MP3 lấy nhạc Lý Vũ Xuân cho Lâm Sâm nghe, còn hỏi: “Anh thấy hay không?”

Kỳ thực, hay hay không là thứ yếu, điều quan trọng là tất cả những bài hát này trôi vèo qua tai như mây khói, nghe xong cậu không nhớ nổi giai điệu chưa đừng nói tới ca từ. Nhưng vẫn gật đầu khen: “Hay thật!”

Bạn gái nhỏ hơn mình sáu tuổi, cậu phải có trách nhiệm và nghĩa vụ dỗ dành, cưng chiều cô, để cô cảm thấy vui vẻ. Đôi lúc Lâm Sâm cũng cảm thấy mệt, nhưng mệt mà hai người được ở cùng nhau, hẳn vẫn hơn mình cậu cô độc.

Đồng Đồng không ăn kẹo sữa Thỏ Trắng, Lâm Sâm cũng không ăn, vốn dĩ cậu không thích đồ ngọt, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại mua về. Gói kẹo này lại một lần nữa gợi nhớ tới Tần Chiêu Chiêu, giờ cô đang ở đâu? Có khỏe hay không?

Hộp lớp kỷ niệm tròn mười năm tốt nghiệp do Vu Thiến đề xuất, cô nói sẽ cố liên lạc với càng nhiều bạn học cũ càng tốt, làm sao để người tham dự lần hộp lớp này đông đủ nhất có thể. Lâm Sâm nghe tin báo vô cùng nhiệt tình tham gia.

Hôm đó, cậu và Vu Thiến cùng mấy người bạn cùng lớp tới chúc Tết giáo viên chủ nhiệm, vô tình biết được số di động của Tần Chiêu Chiêu. Lúc cô giáo đọc số cho Vu Thiến, cậu cũng lặng lẽ ghi nhớ rồi âm thầm lưu trong số điện thoại của mình. Tại sao lại lưu số điện thoại của cô? Cậu tự trấn an bản thân: Chuyện đã qua cứ để nó qua, có những chuyện không nên nhắc lại thì hơn. Nhưng rốt cuộc Tần Chiêu Chiêu đã từng là bạn học cũ của cậu, không có việc gì cũng có thể gọi điện hỏi thăm ôn lại chuyện cũ chứ?

Nghĩ vậy nhưng Lâm Sâm vẫn không đủ dũng khí gọi tới số điện thoại kia; có những lần đã ấn từng số từng số, bấm đủ mười con số nhưng cuối cùng vẫn xóa bỏ không gọi nữa. Cô là thứ tình cố hương của cậu, khiến cậu có cảm giác “càng gần có hương càng hoang mang”, vô cùng phức tạp.

Ngày họp lớp, cuối cùng Lâm Sâm cũng có thể mặt đối mặt với Tần Chiêu Chiêu. Cô vẫn tú lẹ, nhã nhặn, an tĩnh như xưa, năm tháng hình như không lưu lại bao nhiêu dấu vết trên người cô. Rất nhiều bạn cũ, trải qua năm tháng, kết hôn xong đã đổi khác nhiều: mập mạp hơn, gương mặt tiêu tụy, lộ ra dáng dấp của một phụ nữ già dặn. Riêng cô vẫn mang dáng vẻ của một cô gái nhỏ nhắn, lịch sự; điều này khiến cậu thật vui mừng.

Xa cách nhiều năm, hai người đã có thể mỉm cười hàn huyên trò chuyện như những người bạn học cũ bình thường, tự nhiên thoải mái nói về những chuyện đã xảy ra sau khi chia tay. Chưa nói được mấy câu thì Đồng Đồng gọi tới, vốn dĩ cô tới quán bar chơi với mấy người bạn, hẹn cậu khi nào họp lớp xong nhớ qua đón mình nhưng giờ mấy người bạn của Đồng Đồng quyết định rời quán bar, qua khách sạn thuê phòng chơi bài, cô gọi điện báo lại địa chỉ khách cho Lâm Sâm: “Lát nữa anh đến đón em nhé!”

Cúp điện thoại quay sang, Tần Chiêu Chiêu đã đi rồi. Sau đó, Lâm Sâm không kiếm ra cơ hội để nói chuyện thêm với cô, chỉ có thể lặng lẽ ngồi nghe cô nói chuyện với mọi người. Nghe cô kể chuyện năm 2007 có tour lưu diễn của Trương Học Hữu, cô đặc biệt mua vé đến xem liveshow ở Thâm Quyển, Lâm Sâm chấn động. Bao nhiêu năm như vậy, rõ ràng cô vẫn rất thích Trương Học Hữu, nếu không, một người ưa tiết kiệm như cô sẽ không hoang phí mấy trăm đồng mua vé đi xem show ca nhạc. Năm ấy, tour lưu diễn của Trương Học Hữu dừng chân ở Hạ Môn một đêm, cậu cũng muốn đi xem, nhưng quân đội kỷ luật nghiêm minh, không thể tự do ra ngoài, dù là ngày nghỉ, muốn đi phải xin phép thượng cấp. Hơn nữa, hôm ấy không phải ngày nghỉ, cậu không thể chạy tới xin lãnh đạo cho phép nghỉ đi xem ca nhạc được.

Không thể tới liveshow Trương Học Hữu năm ấy, lại nghe Tần Chiêu Chiêu nói mình đã tới xem, không rõ từ đâu trong lòng Lâm Sâm dấy lên một thứ cảm giác như thể “tâm hữu linh tê nhất điểm thông^[1]”. Bất kể trước kia hay sau này, giữa hai người không thể có được quan hệ gì, nhưng cậu vẫn thực lòng mong mỏi giữa họ có chung một điểm nào đó.

[1] Lấy ý thơ Vô đề kỳ I của Lý Thương Ẩn thời Văn Đường: “Thân vô thái phượng song phi dực/ Tâm hữu linh tê nhất điểm thông”, ý nói: “Thân ta không có đôi cánh phượng lông lẫy để bay cao nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông.” Linh tê ở đây là một loài tê còn gọi là tê thông thương, bên ngoài sừng có vệt trắng như tơ, bên ngoài có lỗ nhỏ thông tới mũi. Câu thơ ý nói tâm ý tương thông, thấu hiểu sâu sắc lẫn nhau.

Họp lớp xong Lâm Sâm đưa mấy bạn nữ về nhà, không do dự gì níu Tần Chiêu Chiêu lại sau cùng. Suốt dọc đường về, sóng lòng nhấp nhô trong dạ, có biết bao nhiêu điều muốn ngỏ cùng cô nhưng không chắc có nên nói ra hay không, cũng không biết phải bắt đầu nói như thế nào. Cuối cùng, cậu đành để lý trí khống chế bản thân. Những chuyện đã qua, bị vùi chôn dưới bụi mờ tháng năm, có nhất thiết phải nhắc lại hay không? Hiện tại, Tần Chiêu Chiêu đã có Kiều Mục, bản thân cậu đã có Đồng Đồng, những chuyện xưa cũ tốt nhất không nên khơi dậy.

Đưa Tần Chiêu Chiêu về tới nhà mới, cô chỉ cho cậu thấy căn nhà mình trên tầng sáu. Cậu có chút thất vọng và mất mát. Cao như vậy, từ giờ cậu không còn cơ hội được đứng lặng bên khung cửa sổ nhà cô, nhẹ nhàng gõ lên tấm kính cửa để tìm cô và thấp giọng thì thầm nữa rồi.

Tần Chiêu Chiêu bước vào ngôi nhà lớn, cánh cổng lớn bằng thép không gỉ che khuất bóng dáng cô. Lâm Sâm vẫn ngơ ngẩn đứng trân trân ở đó, không nở rời đi, trong đầu còn vẫn vơ nghĩ về chuyện đêm nay được gặp lại cô, được cùng cô nói chuyện, về những câu chuyện ngắn ngủi nhưng kéo dài vô hạn và chút dư vị sau buổi trùng phùng.

Bỗng nhiên, một căn phòng nhỏ ở tầng trệt sáng đèn, cậu liếc mắt trông sang. Đó là một gian nhà kho sát đầu hành lang, nhìn qua thấy Tần Chiêu Chiêu đang cất ô.

Nhà kho nền lát xi măng, tường vết vôi giống như căn nhà cũ năm xưa. Đèn cũng một sắc vàng ảm đạm mơ hồ, cô đứng giữa ánh đèn vàng nhạt, diu diu như đứng giữa thời gian xa xôi nhuộm màu úa tàn.

Trái tim Lâm Sâm trầm xuống rồi rung lên mạnh mẽ. Nhấc chân đi tới bên cửa sổ, đầu vẫn mơ màng không biết bản thân mình muốn làm gì thì bàn tay phải lại như có ý chí riêng, tự động đưa lên, run run gõ nhẹ vào tấm kính cửa sổ, phát ra những âm thanh đều đều như tiếng vó ngựa. Lặp lại đúng hành động của bản thân thời niên thiếu, tim cậu đập rộn rã, giống hệt thuở xưa.

Cách một lớp cửa sổ, Lâm Sâm thấy Tần Chiêu Chiêu kinh ngạc quay đầu, ánh mắt nhanh chóng phủ mờ một làn hơi nước mỏng. Lúc lệ tràn khóe mi, cô đưa tay “tách” một tiếng, tắt đèn. Cả gian phòng tối đen, cậu không thấy được vẻ mặt cô, nhưng cậu biết cô đang khóc, lặng lẽ rơi lệ.

... Cô khóc! Khóc vì thấy cậu gõ cửa! Biểu hiện như vậy phải chăng vì cô vẫn còn nhớ chuyện trước kia mấy lần cậu từng đứng ngoài khung cửa phòng cô trong bóng trăng?

Hai mắt Lâm Sâm bỗng ướt đẫm. Mười năm đi lính, mười năm làm sĩ quan đo máu cũng không rơi lệ, nhưng đêm nay cậu tự buông thả bản thân một lần, giữa nơi không người, giọt nước mắt đàn ông lặng lẽ chảy xuống.

Thời gian một đi sẽ không bao giờ trở lại, nhưng con thuyền ký ức có thể ngược dòng thời gian đằng đẵng tìm lại đầu nguồn, nhớ lại tuổi xuân như nước. Giờ khắc này, ký ức hai người cùng trở về với những ngày đã xa, với thuở niên thiếu mười bảy khờ khạo. Ngọt ngào và chua chát, u buồn và vui

vẻ, ấm áp mà lạnh giá, những chuyện xưa thật tầm thường trải bao năm tháng năm biên biệt, ngoảnh đầu nhìn lại mới phát hiện hóa ra chúng thật đẹp, đẹp tới trong suốt và tự nhiên, đẹp đến nỗi người ta không kìm nổi nước mắt, để lệ tuôn đầy mặt.

Đêm như mộng, ký ức như mộng, hoang mang u sầu cũng như mộng... Đến tận khi Đồng Đồng gọi điện tới, Lâm Sâm mới như người sực tỉnh cơn mơ, lấy lại tinh thần. Đưa tay gạt nước mắt trên mặt, cuộc sống trong quân đội được tôi rèn nghiêm khắc nhiều năm giúp cậu nhanh chóng ổn định và lấy lại bình tĩnh. Đồng Đồng giục cậu đến đón, cậu đồng ý, dặn cô chờ thêm mười lăm phút. Cúp điện thoại, cuối cùng cậu nhẹ nhàng gõ lên tấm cửa kính. “Tần Chiêu Chiêu, đêm nay có thể gặp lại cậu mình rất vui. Chúc ngủ ngon!”

Đêm nay được gặp lại cô sau bao năm xa cách, cậu thật sự rất vui. Bất kể thế nào, cậu cũng đã hoàn thành giấc mộng trong lòng mình. Cuối cùng đã có thể gặp lại cô, đi cùng cô một đoạn, cùng nhau ôn lại những khoảnh khắc đáng nhớ nhất thời niên thiếu.

Chương 17

Họp lớp đã xong nhưng quan hệ bạn bè vẫn chưa ngừng, ngày nào cũng có bạn cũ mời tới nhà ăn cơm. Hôm nay bạn này mời tới dùng cơm, mai người khác lại mời tụ họp; nhất thời hầu như ngày nào cũng có người mời tiệc.

Tần Chiêu Chiêu nhận rất nhiều điện thoại nhưng thường lấy lý do để tránh không tới. Cô chột có phần sợ hãi phải gặp lại bạn bè cũ, nói đúng hơn, cô sợ phải chạm mặt Lâm Sâm. Đêm đó, cậu đứng ngoài cửa sổ khe

khẽ gõ khiến cô giật mình nhận ra, có lẽ trong lòng cậu vẫn còn cất giữ một chút tình cảm dành cho cô. Cô cảm động nhưng cũng kinh hãi vì cậu si tình như vậy. Dù sao giờ cậu cũng đã có bạn gái, nếu vẫn lưu giữ hình ảnh của cô, để bạn gái biết được thật không hay. Hơn nữa, cô còn bận khoản một chuyện khác.

Sau họp lớp, Tần Chiêu Chiêu cẩn thận gọi điện dặn dò Vu Thiển không được kể chuyện Kiều Mục và mình cho Lâm Sâm. Vu Thiển vô cùng nhanh trí. “Sao vậy? Tồi qua Mộc Mộc đưa cậu về đã nói gì hả? Có phải cậu ấy nói với cậu là cậu ấy với cậu tình cũ chưa quên? Có phải cậu lo nếu cậu ấy biết thật ra giữa cậu và Kiều Mục không có chuyện gì, cậu ấy có thể chia tay với bạn gái để quay lại theo đuổi cậu? Cậu sợ sẽ phá hoại quan hệ của hai người họ à?”

Tần Chiêu Chiêu không đáp lại hàng loạt những câu hỏi của Vu Thiển, chỉ trả lời: “Không phải, cậu ấy không nói gì. Dù sao mình cũng không muốn để cậu ấy biết.”

Cô liên tiếp từ chối khéo không đến nhà bạn bè liên hoan, Lâm Sâm tựa hồ cũng nhận ra nỗi lo ngại của cô. Hôm nay, cô nhận được một tin nhắn từ Lâm Sâm: “Tần Chiêu Chiêu, đêm đó thấy cậu đứng dưới ánh đèn vàng, mình có cảm giác như chớp mắt thời gian đang chảy ngược lại về ngày xưa, không tìm lòng được mới bước tới gõ lên khung cửa. Kỳ thực, mình không có ý gì khác, chỉ nhất thời xúc động mà làm vậy thôi. Giờ chúng ta đều đã có cuộc sống riêng, chuyện quá khứ mình sẽ không bao giờ nhắc tới nữa, càng không đẩy cậu vào cảnh khó xử. Xin cậu cứ an tâm.”

Lâm Sâm không còn là cậu thiếu niên bộp chộp, hay kích động năm xưa nữa, cậu đã trở thành một người đàn ông có khả năng kiềm chế rất tốt. Cậu dùng tin nhắn này để xác nhận mình hoàn toàn không có ý gì khác, sẽ không đẩy cô vào cảnh khó xử. Điều này khiến Tần Chiêu Chiêu mừng hơn nhiều, nhưng trong lòng cũng vẫn vít một chút mát mát, thất vọng.

Hai ngày sau, Vu Thiến gọi tới: “Tần Chiêu Chiêu, hôm nay Lâm Sâm mời mọi người tới nhà cậu ấy ăn cơm đấy, cậu lại định không đi nữa hả?”

Tần Chiêu Chiêu theo bản năng cự tuyệt: “Minh... e là mình không rảnh.”

“Thôi đi, cậu thì có việc gì hả? Chắc chắn là cậu muốn tránh mặt cậu ấy chứ gì? Hôm trước Chu Minh Vũ mời khách, Lâm Sâm đưa bạn gái tới rồi. Mình thấy tình cảm của hai người đó rất tốt, cậu không cần lo sẽ phá vỡ hay làm ảnh hưởng gì tới họ đâu. Được rồi, lát chúng ta cùng tới nhà cậu ấy ăn cơm, mười một giờ mình qua đón cậu!” Vu Thiến không đợi Tần Chiêu Chiêu có cơ hội phân trần liền cúp máy.

Mười một giờ trưa, Tần Chiêu Chiêu lên xe Vu Thiến, hai người cùng tới nhà Lâm Sâm. Nhà Lâm Sâm vẫn là ngôi nhà hai tầng, có điều đã xây lại, nhưng vẫn giữ kiểu Tây sang trọng, đẹp đẽ. Phòng khách rộng rãi đã đầy người, tiếng cười tiếng nói xôn xao vô cùng náo nhiệt. Tần Chiêu Chiêu đi vào, mấy bạn học cũ nhao nhao lên “ý kiến” với cô: “Được lắm Tần Chiêu Chiêu, bọn này mời cậu ăn cơm thì cậu kiếm đủ có thoái thác. Mọc Mọc vừa mời là cậu đã chịu nể mặt ngay được.”

Tần Chiêu Chiêu có chút lúng túng. “Không phải đâu, lẽ ra hôm nay mình cũng không đi được đâu, tại Vu Thiến cứ sống chết kéo mình tới đây. Mình đang định ra ga xếp hàng mua vé, mấy hôm nữa phải đi Thâm Quyển rồi.”

Vu Thiến vừa nghe liền nói: “Oái, cậu bận thật hả? Đi mua vé xe lửa mà sao phải xếp hàng? An tâm, mình sẽ giúp cậu mua vé!”

Lâm Sâm đứng một bên giờ mới lên tiếng: “Mấy hôm nữa mình cũng về Hạ Môn, đang nhờ người mua vé tàu hộ đây. Vu Thiến, cứ để mình nhờ

người ta mua vé luôn cho Tần Chiêu Chiêu là được rồi, dù sao cũng tiện.”

“Thế thì tốt, Mộc Mộc, cậu mua hộ, mình đỡ phải đi nhờ người giúp. Tần Chiêu Chiêu, còn không cảm ơn Mộc Mộc đi!”

Tần Chiêu Chiêu hơi do dự. “Để cậu mua giúp... có làm phiền cậu quá không?”

“Không sao đâu, phiền gì chứ, cũng chỉ tiện tay thôi mà.”

Lúc này Vu Thiên mới sực nhớ ra. “Mộc Mộc, cậu vừa về chưa đây tháng đã định đi rồi là sao? Ở đơn vị có việc gì gấp nên gọi cậu về sớm à?”

Lâm Sâm cười cười không nói gì, Chu Minh Vũ trả lời hộ: “Mộc Mộc về Hạ Môn sớm theo lệnh bạn gái đây, cô ấy bắt cậu ấy dẫn đi Hạ Môn chơi mấy hôm.”

Hóa ra Lâm Sâm đi sớm không phải vì bận việc ở đơn vị mà vì phải đưa bạn gái tới Hạ Môn chơi. Nhất thời mọi người đều sôi nổi mang cậu ra đùa một trận. Tần Chiêu Chiêu cũng dần gạt bỏ được chút do dự kia, nhất thời trách mình cả nghĩ. Trong tin nhắn, Lâm Sâm cũng nói rất rõ ràng, cô cũng đã an tâm, giờ thấy cậu định mua vé hộ mình trong lòng lại nổi lên nghi ngờ.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Mười hai giờ, bạn gái Lâm Sâm cũng tới. Cô nữ sinh xinh đẹp, hoạt bát khiến không ít bạn cùng lớp khen Lâm Sâm phúc dày, Vu Thiên cũng kéo Tần Chiêu Chiêu ra xì xào bàn tán: “Xem kia, bạn gái Mộc Mộc xinh thế cơ mà. Cậu không cần lo lắng cậu ấy có thể có ý gì với cậu nữa nhé. Sau này đừng cố tình tránh mặt người ta nữa, cứ coi như bạn bè với nhau đi.”

Tần Chiêu Chiêu có chút lúng túng, gật đầu, cô biết không nên dùng sự nghi ngờ của bản thân mà suy đoán bừa về Lâm Sâm. Hành động của Lâm Sâm đêm đó có lẽ chỉ là một phút nổi hứng, chẳng nói lên điều gì. Cô càng lo lắng, người có thể hiểu cô như Vu Thiến thì không nói, người ngoài không hiểu chỉ e cười nhạo cô tưởng ai cũng si mê mình.

Buông bỏ ngờ vực vô căn cứ trong lòng, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy tự nhiên hơn nhiều. Có điều, không hiểu sao nhìn Lâm Sâm và Đồng Đồng ở cạnh nhau, trai tài gái sắc lại khiến cô cảm thấy có chút khó chịu. Chàng trai đã từng thích mình, đến giờ thành người yêu của cô gái khác, chắc hẳn bất cứ cô gái nào cũng không thể thờ ơ bỏ qua được.

Cơm thịnh soạn đã chuẩn bị xong nhưng vẫn còn một cô bạn chưa tới. Vu Thiến muốn gọi điện giục nhưng điện thoại hết pin.

“Tần Chiêu Chiêu, trong điện thoại của cậu có số của Lưu Giai Tuệ không? Lấy cho mình mượn gọi nào!”

Hôm họp lớp tối đó, Tần Chiêu Chiêu đã lấy số của không ít bạn, trong đó có cả Lưu Giai Tuệ. Thực ra, có nhiều bạn học không thân, cơ hội gọi điện tìm nhau vô cùng nhỏ nhưng lưu một số điện thoại cũng không chết ai, phòng khi cần dùng tới.

Tần Chiêu Chiêu đang giúp Đồng Đồng xếp cốc chén, không ngẩng đầu lên. “Mình có lưu số đấy, cậu lấy điện thoại trong túi mình ấy!”

Vu Thiến lấy điện thoại của Tần Chiêu Chiêu, tra danh bạ tìm số điện thoại, trong mục bạn học có một list tên, cô nhìn thấy có hai số điện thoại của Lâm Sâm. Tự nhiên cảm thấy kỳ quái, sau khi gọi điện cho Lưu Giai Tuệ xong, Vu Thiến chạy lại phía Tần Chiêu Chiêu, nhỏ giọng hỏi: “Sao

cậu có tận hai số điện thoại của Lâm Sâm thế? Bọn mình có mỗi số di động thôi!”

Tần Chiêu Chiêu chợt ngẩn người, sau đó rất nhanh nhớ ra. “À, có một số là Chu Minh Vũ cho mình từ hồi Tết năm 2004, hồi đó Lâm Sâm còn ở trường quân đội, đây là số điện thoại ký túc xá của cậu ấy. Mình quên không xóa!”

“Lúc cậu ấy học trường quân đội hai người có liên lạc qua lại à?”

“Không, mình có gọi đâu. Mình ngại gọi cho cậu ấy, có gọi cũng chẳng biết nói gì.”

“Không gọi sao không xóa luôn số đi?”

“Không phải đã nói rồi sao, mình quên xóa thôi.” Tần Chiêu Chiêu hơi chợt dạ, đổi chủ đề: “Cậu xem, Lưu Gia Tuệ đến rồi kia kìa, dọn cơm được rồi, đi ăn thôi!”

Một đám bạn cũ cơm nước xong xuôi lục tục kéo nhau rời đi. Người đã vắng rồi, Đồng Đồng mới kéo Lâm Sâm ra một góc hỏi: “Em có chuyện muốn hỏi anh, anh nhất định phải trả lời, thành thật khai báo đấy nhé!”

Lâm Sâm không hiểu gì. “Có chuyện gì vậy?”

“Cái chị bạn thời trung học tên Tần Chiêu Chiêu của anh ấy, anh nói thật xem, có phải ngày trước anh với chị ấy yêu nhau không?”

Lâm Sâm ngẩn người, Đồng Đồng không phát hiện ra chuyện gì đấy chứ? Không thể nào! Hôm nay cậu hay Tần Chiêu Chiêu đều rất cẩn thận lời ăn tiếng nói, thậm chí chẳng nói với nhau mấy câu. Đồng Đồng có thể phát hiện ra cái gì đây? Nhưng cô đã hỏi như vậy thì nhất định phải có

nguyên nhân nào đó. Song đúng là cậu và Tần Chiêu Chiêu chưa từng yêu đương gì, chỉ có mình cậu tương tư mà thôi, vì thế cậu trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không có thật mà, anh với cô ấy chưa bao giờ yêu nhau. Tin hay không là tùy em đấy!”

“Trước kia chị ấy cũng không thăm thích anh chứ?”

Chuyện này càng khiến Lâm Sâm không thể hiểu nổi. “Không, hồi đó cô ấy thích một cậu bạn cùng lớp khác. Sao em hỏi thế?”

“Không phải anh à? Thế sao chị ấy còn giữ số điện thoại từ thời anh học trường quân đội đến giờ chưa xóa?”

Đồng Đồng vô tình nghe được Tần Chiêu Chiêu và Vu Thiên nói chuyện với nhau trong bếp, vì hai người nhắc tới Lâm Sâm nên cô vô thức chú ý. Tuy chỉ vài câu đối thoại ngắn gọn nhưng chuyện Tần Chiêu Chiêu lưu số điện thoại kia suốt sáu năm khiến cô có cảm giác trước kia chị ấy và Lâm Sâm có chuyện gì đó, ít nhất cũng là chị ấy thăm thích Lâm Sâm. Tâm tư ý nhị mà phức tạp khiến Tần Chiêu Chiêu lưu số điện thoại này đương nhiên cô không thể nào hiểu được.

Nghe Đồng Đồng kể lại chuyện xong, Lâm Sâm có chút chấn động nhưng ngoài mặt vẫn chẳng mấy may quan tâm. “Em hiểu lắm rồi, cô ấy không thích anh đâu. Cô ấy còn giữ số điện thoại kia chắc vì quên xóa thôi.”

Tuy ngoài miệng nhàn nhạt nói thế để giải tỏa nghi vấn của Đồng Đồng nhưng trong lòng Lâm Sâm mãi không thể bình tĩnh lại được. Năm ấy Chu Minh Vũ đưa số điện thoại của cậu cho Tần Chiêu Chiêu, cậu từng tận lực chờ điện thoại cô gọi tới. Nhưng cô không hề gọi cuộc nào, để công cậu thành công dã tràng, vô cùng thất vọng. Hóa ra không phải cô không muốn gọi tới mà vì ngại không biết nên nói gì. Trước kia cậu có thể không hiểu

nổi, nhưng lần trước có số điện thoại của cô mà cậu cũng chần chừ mãi không có đủ can đảm gọi tới, cảm giác này ăn sâu trong đáy lòng cậu, cậu hiểu rất rõ.

Năm đó không chờ được điện thoại của cô, cậu còn tưởng cô đã cho dãy số kia vào quên lãng, thật không ngờ tới giờ cô vẫn còn giữ nó. Vì sao chứ? Liệu có phải trong lòng cô vẫn còn một góc nhỏ dành cho cậu? Tuy cô chưa từng thích cậu nhưng hẳn cô vẫn quý trọng chút tình cảm mà cậu từng hướng tới cô?

Giờ khắc này, Lâm Sâm có chút cảm giác tựa như có chết cũng không hề nuối tiếc, bởi vì hóa ra Tần Chiêu Chiêu vẫn biết cậu toàn tâm toàn ý, hết lòng với cô. Tuy không thể nhận, không thể đáp lại nhưng cô chưa từng khinh rẻ nó, cô đúng là một cô gái trọng tình trọng nghĩa.

Lúc chuông điện thoại reo, Tần Chiêu Chiêu còn đang gọi đầu, vội vàng đưa hai bàn tay đầy bột bắt máy, nhưng ngón tay trơn tuột khiến điện thoại trượt khỏi kẽ tay, rơi xuống đất. Cũng may, nhặt lên vẫn có thể nghe như bình thường, cô nghe tiếng gấp gáp: “Này, Tần Chiêu Chiêu, cậu làm sao đấy? Nói chuyện cái xem nào!”

Là tiếng của Lâm Sâm, Tần Chiêu Chiêu giật mình. “A, không sao đâu, vừa rồi không cầm chắc tay nên di động rơi thôi. Cậu tìm mình có việc gì à?”

Thấy cô nói không sao, giọng nói trong điện thoại cũng bình ổn trở lại, khôi phục ngữ khí bình thường: “À, mình gọi điện báo cho cậu biết mình đã lấy vé tàu cho cậu rồi. Giờ cậu có nhà không? Mình đang định qua khu ngoại ô bên đó một chuyến, tiện mang vé cho cậu luôn.”

“Cái này... làm sao có thể mặt dày tới vậy được chứ? Để cậu mua vé hộ đã phiền rồi, giờ còn để cậu mang qua đây nữa.”

“Không sao đâu. Bạn bè cũ, khách sáo làm gì. Đằng nào mình cũng tiện đường.”

“VẬY... cảm ơn cậu!”

Cúp máy, Tần Chiêu Chiêu nhanh chóng quay lại nhà vệ sinh, gội sạch bọt xà phòng, sấy tóc, sau đó thay quần áo chờ đón khách. Chưa đầy nửa tiếng sau, làm xong mọi việc thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Cửa bật mở, Lâm Sâm đứng ngoài mỉm cười với cô, nụ cười chứa chất ít nhiều cẩn trọng. Cô vô thức đáp lại bằng một nụ cười, biểu hiện cũng hơi thiếu tự nhiên.

Mời cậu vào nhà, Tần Chiêu Chiêu chuẩn bị pha trà mời khách nhưng lại phát hiện ra không biết lá trà ở đâu.

Ba mẹ không có nhà, hai người ở nhà cấp bốn náo nhiệt, vui vẻ đã quen, giờ sống trong nhà tập thể cao tầng thấy tù túng như bị nhốt trong lồng, vì thế mỗi khi rảnh rỗi thường đi sang khu bên cạnh chơi bài, chơi cờ gì đó giết thời gian. Ba mẹ không có nhà, Tần Chiêu Chiêu không biết trà để ở đâu. Một năm mới về nhà một lần, có rất nhiều thứ cô không biết chỗ để, lắm khi cảm thấy mình như là khách trong chính nhà mình.

Cũng may Lâm Sâm nói không cần trà, cậu uống nước lọc được rồi. Cô rót cho cậu một cốc nước. “Thật ngại quá, khó lắm mới được cậu tới làm khách, thế mà đến chén trà cũng không có mà mời, thật là không hiếu khách.”

“Bạn học mười mấy năm với nhau, sao phải khách sáo thế chứ? Mà mình cũng chẳng thích uống trà.” Nói xong, Lâm Sâm nhìn bốn phía. “Nhà mới của cậu cũng không tệ, cảm giác thật ấm áp!”

Tần Chiêu Chiêu dẫn cậu đi thăm một vòng, câu chuyện chỉ xoay quanh chuyện trang trí nhà cửa. Cô kể cho cậu nghe đèn trong phòng ăn do ba cô tự treo, tranh chữ thập treo trên tường phòng khách do mẹ cô tự thêu, còn hai con thiên nga pha lê bày trong phòng cô là đồ mẹ cô tới cửa hàng xem rất nhiều lần, cuối cùng mới mua về.

“Đôi thiên nga pha lê này giá hơn một trăm đồng, ba mình thấy mấy thứ này chỉ hào nhoáng bên ngoài nhưng ông lại không hề trách mẹ mình tiêu tiền hoang phí. Ba mình biết rõ mẹ mình rất thích mấy món đồ trang trí xinh đẹp.”

Một trăm đồng mua một đôi thiên nga trang trí, đối với vợ chồng Tần thì là một món tiền lớn, Tần Chiêu Chiêu biết đôi thiên nga này không phải pha lê thuần chất, cùng lắm chỉ là thủy tinh mà thôi. Có điều, nhìn hai con thiên nga tinh xảo, mẹ cô lại thích như vậy nên cô cũng khen nức nở: “Chỉ mất có một trăm đồng thôi, mẹ mua được rẻ quá!”

Lâm Sâm nghe xong mỉm cười. “Đúng rồi, chỉ cần vợ mình vui vẻ thì bỏ bao nhiêu tiền ra cũng không quan trọng, đồ thật hay giả cũng chẳng sao.”

Tần Chiêu Chiêu càng nói càng hứng chí bưng bưng: “Còn nữa, có một lần mẹ mình vui vô cùng vì mua được một món đồ trang trí, chính là con ngựa gốm đặt trên ti vi ngoài phòng khách ấy.”

Cô đưa Lâm Sâm ra phòng khách, chỉ con ngựa gốm cho cậu xem, đó là một con hắc mã đang ngẩng đầu cất vó, chất sứ tinh tế, nhìn rất giống thật.

“Cậu xem kĩ nhé, con ngựa này có chỗ bị hỏng đấy, có nhận ra ở đâu không?”

Lâm Sâm nghiêm túc xem xét con ngựa cẩn thận một lượt, chất men trơn bóng không hề có vết nứt nào. Lại xem kĩ thêm một lần nữa, vẫn không

thấy có sơ hở nào. Cậu cảm thấy có chút kỳ quái. “Đúng là bị hỏng sao? Sao mình không nhận ra chỗ nào nhỉ?”

Tần Chiêu Chiêu mỉm cười. “Cậu không nhìn ra đâu, tới giờ vẫn chưa có ai phát hiện ra. Kể cho cậu nghe, con ngựa này mẹ mình mua ở cửa hàng bách hóa từ lúc mình còn nhỏ xíu. Ngày ấy con ngựa này giá ba mươi đồng, mà lương tháng của mẹ chỉ có bốn, năm chục đồng thôi, nên bà tiếc tiền không nỡ mua, có điều mẹ mình thích con ngựa này lắm, lần nào ra phố đều qua cửa hàng bách hóa ngắm nghía nó. Lâu dần, người bán hàng ở đó quen mặt mẹ mình, có một lần mẹ mình qua đó, người bán hàng liền nói với bà: “Xem ra chị thích con ngựa này thật nhỉ, trong kho của cửa hàng còn một con ngựa bị hỏng, cái đuôi bị gãy mất, giá hai đồng thôi, chị có muốn lấy không?” Mẹ mình vô cùng vui mừng, nhanh chóng gật đầu đồng ý. Bà bỏ hai đồng mua con ngựa không đuôi về, để ba mình nghĩ cách kiếm gì thay cái đuôi kia. Ba mình thử rất nhiều cách, cuối cùng cũng làm được một cái đuôi thật đẹp cho con ngựa góm. Thế nào, nhìn hoàn hảo đúng không?”

Tần Chiêu Chiêu vừa nói vừa cười thật tươi. Lâm Sâm nghe cũng thấy thú vị. “Ba mươi đồng xuống còn hai đồng, con ngựa này được ba cậu sửa lại giống hệt ban đầu, đúng là lãi to!”

“Thế nên, tới giờ nhắc lại chuyện này mẹ mình vẫn hào hứng lắm. Bà mang con ngựa này từ nhà cũ sang đây đây.”

Hai người càng nói chuyện càng hòa hợp, cảm giác cần trọng của Lâm Sâm lúc mới tới và thái độ thiếu tự nhiên của Tần Chiêu Chiêu khi mới gặp cậu đã bất tri bất giác biến mất. Họ trò chuyện mãi đến tận khi nghe tiếng cửa phòng bật mở. Hóa ra mẹ Tần Chiêu Chiêu đã về.

Chương 18

Tần mẹ phát hiện trong phòng khách có người, hơn nữa lại là một nam nhân xa lạ, vẻ mặt không giấu được vui mừng. “Chiêu Chiêu, cậu này là...”

“Mẹ, đây là Lâm Sâm, bạn học cũ của con.”

Lâm Sâm cũng đứng lên tự giới thiệu: “Dì, dì khỏe chứ ạ? Cháu là Lâm Sâm, ngày trước học cấp ba cháu từng tới thăm nhà mình, không biết dì còn nhớ cháu không?”

Tần mẹ vốn đã không còn nhiều ấn tượng với bạn bè của con gái từ chục năm trước, có điều khi Lâm Sâm nhắc chuyện cậu và Chu Minh Vũ đã từng tới thăm nhà một lần, bà lại nhớ ra. Lâm Sâm – cái tên này cũng thật quen thuộc, năm con gái bà học lớp mười một, có lần từng bỏ học đòi chuyển lớp cũng vì cậu này... Nhất thời bà mặt mày hớn hờ. “À, là cháu đấy à! Nhớ chứ, nhớ chứ! Ôi trời ạ, nháy mắt mà đã lớn thế này rồi, giờ cháu đang làm gì rồi?”

Biết Lâm Sâm nhập ngũ ở Phúc Kiến tới giờ đã được gần mười năm, giờ còn là sĩ quan có cấp bậc, Tần mẹ liền cười vui vẻ. “Cháu đang làm cán bộ trong quân đội à? Đúng là tuổi trẻ tài cao nhỉ? Khó khăn lắm nay mới tới nhà dì làm khách được một hôm, trưa nay ở lại ăn bữa cơm rau với gia đình đi.”

Tần Chiêu Chiêu cảnh giác vì thấy mẹ nhiệt tình khác thường nhưng không cản nổi bà mời Lâm Sâm ở lại dùng cơm. Tần mẹ nhiệt tình giữ khách, Lâm Sâm không muốn cự tuyệt nhưng ngoài miệng cũng không đồng ý ngay. “Dì, thế này... không phải sẽ phiền dì sao?”

“Có gì đâu, nhà chỉ có cơm rau thôi ấy mà, có phiền gì chứ. Cháu không ở lại chắc chắn là ngại không ăn nổi cơm rau dưa nhà dì.”

Chuyện đến nước này, Lâm Sâm không thể từ chối thêm được nữa, liền biết thời biết thế đồng ý: “VẬY LÀM PHIÊN DÌ Ạ!”

Vừa nói chuyện, Tần ba cũng về tới. Tần mẹ để chồng ở phòng khách tiếp khách rồi lôi con gái vào nhà bếp. “Chiêu Chiêu, con vào bếp giúp mẹ đi.”

Tần Chiêu Chiêu biết rõ mẹ chẳng cần mình giúp, chẳng qua chỉ muốn dò xét quan hệ của cô và Lâm Sâm mà thôi. Quả nhiên vừa vào bếp, đóng cửa phòng bếp lại, mẹ cô đã hỏi ngay: “Chiêu Chiêu này, mẹ nhớ rõ ngày trước cái cậu Lâm Sâm này thích con. Giờ cậu ấy còn đến thăm con thế này, có phải là với con vẫn còn...”

Cô lập tức ngắt lời mẹ: “Mẹ, mẹ đừng có nói bừa! Người ta có bạn gái rồi, mấy hôm nữa còn đưa bạn gái đi Hạ Môn chơi đấy, chắc sang năm là tới mời bạn cũ tới uống rượu mừng được rồi.”

Chậu nước lạnh hắt cực kỳ chuẩn xác, bao nhiêu hưng phấn bùng bùng trong lòng Tần mẹ bị nước rửa sạch trơn. Thế nhưng, đã giữ khách lại ăn cơm rồi, bà vẫn phải giữ vững tinh thần mà nấu vài món ăn ngon lành.

Trên bàn ăn, Lâm Sâm động đũa gắp một miếng thịt kho hầm mai khô ăn chung với cơm, có chút cảm khái. “Dì ơi, dì vẫn nấu ngon như xưa!”

Tần mẹ có chút bất ngờ. “Ồ, cháu ăn đồ dì làm lúc nào sao?”

“Ngày trước Tần Chiêu Chiêu trọ ở ký túc xá trường thường mang đồ đi làm tới lớp, rất nhiều bạn trong lớp được nếm thử tài nghệ của dì rồi. Chính cháu cũng từng được nếm thử món thịt kho hầm mai khô của dì, lần ấy còn ăn một bát cơm to.”

Có người khen ngợi tài nấu nướng của mình luôn là một chuyện khiến người ta hứng chí, Tần mẹ cười, gấp cho cậu thêm một đĩa. “Cháu đã thích ăn thế thì hôm nay nhất định phải ăn cho nhiều một chút nhé!”

Mọi người vui vẻ ăn, nhưng chung quy Tần mẹ vẫn không sao cam lòng, bèn thử dò hỏi Lâm Sâm: “Lâm Sâm này! Nghe Chiêu Chiêu nhà dì nói cháu có bạn gái rồi, con bé làm gì? Sao hôm nay không đưa con bé đi cùng?”

“À, bạn gái cháu còn đang học đại học, sang năm mới tốt nghiệp cơ ạ. Hôm nay cô ấy đi ăn lẩu với mấy người bạn cũ rồi!”

Mang theo bao nhiêu thất vọng, Tần mẹ không khỏi quở trách con gái: “Chiêu Chiêu, con xem các bạn con đấy, hầu hết mọi người đều kết hôn hay kiếm được người yêu rồi, chỉ mỗi con là để ba mẹ lo lắng. Tính cả tuổi mụ năm nay con cũng hai mươi chín rồi...”

Tần Chiêu Chiêu cơ hồ nhón nhác cắt đứt lời mẹ: “Mẹ...”

Lâm Sâm ngậm một đồng hồ ăn trong miệng, nghe vậy ngạc nhiên tột cùng, nửa ngày không nuốt trôi, hết nhìn Tần mẹ lại nhìn sang Tần Chiêu Chiêu.

Tần ba hòa giải: “Được rồi, con gái không thích nghe thì mình nói bớt một chút đi. Lâm Sâm, ăn tiếp đi cháu!”

Lâm Sâm cố gắng nuốt đồ ăn trong miệng, cứng ngắc lên tiếng: “Vâng!”

Tần mẹ đã nói là không thể kiềm chế được: “Tôi nói không phải vì muốn tốt cho con gái mình thôi sao? Cứ xem Đàm Hiểu Yên lớn lên cùng con bé, thế mà giờ con người ta đã sai vặt được rồi, Chiêu Chiêu nhà mình đến một cậu bạn trai để nói chuyện cưới gả cũng chưa tìm được. Con nó không vội

nhưng mà tôi vội! Phải rồi, Lâm Sâm này...”, bà chợt nảy ra ý tưởng mới, “Bộ đội các cháu có anh sĩ quan nào chưa vợ không? Cháu giới thiệu một người cho Chiêu Chiêu nhà dì với!”

“Rầm” một tiếng... Chén bát trong tay Tần Chiêu Chiêu nặng nề giáng xuống, vừa thẹn vừa giận. “Mẹ này, mẹ nói đủ chưa?”

Thấy con gái vốn ôn hòa, nhã nhặn nổi giận bưng bưng, Tần mẹ ngạc nhiên một lát, lát sau thì thương tâm ai oán. “Con còn bực với mẹ cơ à? Mẹ là mẹ con, mẹ nói thế nào cũng chỉ vì quan tâm, lo lắng, muốn tốt cho con thôi.”

Thấy cục diện không thể vẫn hồi, Tần ba thừa cơ kéo vợ về phòng. “Ngại quá, Lâm Sâm, chú với dì có chuyện cần nói, cháu cứ từ từ dùng cơm đi nhé!”

Vợ chồng Tần thị rời đi rồi, phòng ăn lại chìm trong yên tĩnh, tiếng Lâm Sâm chần chừ vang lên: “Tần Chiêu Chiêu, cậu... và Kiều Mục... có phải đã có chuyện gì không?”

Hỏi một đặng, Tần Chiêu Chiêu trả lời một nẻo: “Chuyện ban nãy khiến cậu chê cười rồi, cậu cứ coi như chưa nghe thấy mẹ mình nói gì nhé!”

Cậu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, cố chấp lặp lại câu hỏi: “Tần Chiêu Chiêu, giữa cậu và Kiều Mục có chuyện gì phải không?”

Ánh mắt chăm chăm không rời của Lâm Sâm khiến cô cảm thấy hoảng hốt, cực kì hoảng hốt. Định thần lại, cô dùng chất giọng lạnh lùng, lãnh đạm nhất có thể để trả lời cậu: “Lâm Sâm, bất kể mình và Kiều Mục có chuyện gì cũng không liên quan tới cậu.”

Lời nói lãnh đạm này như một lưỡi dao bén nhọn xẻ tan những điều Lâm Sâm còn giữ trong lòng chưa kịp nói ra, khiến cậu khó có thể nói tiếp nữa.

Sau bữa cơm trưa, Tần Chiêu Chiêu khách sáo tiễn Lâm Sâm: “Mấy hôm nữa cậu và Đồng Đồng đi Hạ Môn rồi, chúc hai người lên đường bình an!”

Lâm Sâm cũng khách sáo: “Cảm ơn cậu, mấy hôm nữa cậu cũng về Thâm Quyển rồi, chúc cậu đi đường suôn sẻ.”

Lâm Sâm đi rồi, Tần mẹ mới ra khỏi phòng, mặt lộ rõ ý hối lỗi. Vừa rồi, bà ở trong phòng nói chuyện tỉ mỉ với Tần ba, ông chỉ cho bà thấy mình sai ở đâu, sao lại khiến con gái phát cáu.

“Mình chẳng chịu nghĩ gì cả, ngày ấy cái cậu Lâm Sâm kia thích Chiêu Chiêu nhà mình, nhưng Chiêu Chiêu không thích cậu ấy. Giờ cậu ấy thành sĩ quan quân đội, tiền đồ rục rờ rồi, lại còn có bạn gái xinh đẹp nữa trong khi Chiêu Chiêu nhà mình vẫn một mình một bóng, chưa gặp được đối tượng thích hợp. Giờ mình đứng trước mặt cậu ấy nói Chiêu Chiêu chưa tìm được người yêu, trong lòng Chiêu Chiêu có thể thấy thoải mái sao? Nếu nhớ cậu ta là loại đàn ông hẹp hòi, không cần thận còn đem Chiêu Chiêu nhà mình ra làm trò cười: Năm ấy cậu nhìn tôi chường mắt, giờ thì thế nào? Đến một người như thế còn chưa tìm nổi.”

Lời Tần ba khiến Tần mẹ hối hận không thôi. “Thật ra, sao tôi có thể nói chuyện Chiêu Chiêu nhà mình không tìm được bạn trai ngay trước mặt Lâm Sâm chứ! Ôi, đúng là vui quá thành ra chẳng để ý chừng mực gì hết. Thảo nào mà Chiêu Chiêu lại bực bội thế.”

Tần mẹ giải thích với con gái, Tần Chiêu Chiêu cũng không muốn bực bội mẹ thêm nữa, hai ngày nữa cô về Thâm Quyển rồi, không còn ở nhà được bao lâu, không nhất thiết phải khiến cả nhà cùng không vui. Tuy trong lòng ngổn ngang nhưng ngoài mặt cô vẫn cố gắng treo một nụ cười. “Mẹ,

không sao đâu, con hết tức rồi. Vừa rồi con cũng không phải, con không nên quát mẹ như thế, mẹ cũng bỏ qua cho con nhé!”

Con bão quét trong nhà cứ thế tan đi, sau cơn mưa trời lại sáng. Tần ba là vui vẻ nhất. Ông không quên dặn dò vợ: “Sau này, chuyện hôn sự của Chiêu Chiêu mình đừng lằng nhằng giục con bé nữa. Con bé bị mình giục quá không chịu nổi đâu. Đừng tăng thêm áp lực cho con nữa, cứ để cho con nó tìm kiếm từ từ. Nếu cứ làm loạn lên để nó kiếm người về đối phó thì thà không lấy chồng còn hơn!”

Mấy hôm sau, Tần Chiêu Chiêu trở về Thâm Quyển.

Bất tri bất giác, từ ngày tốt nghiệp đại học, Tần Chiêu Chiêu đã tới Thâm Quyển làm việc được sáu năm. Bốn năm ở Thượng Hải, sáu năm ở Thâm Quyển, từ một thiếu nữ mười tám thành một cô gái hai mươi tám, mười năm đẹp đẽ nhất trong đời một cô gái cứ thế trôi đi. Thanh xuân dần trôi xa, hồng nhan hóa tóc bạc, cô vẫn trước sau cô đơn lẻ bóng, không gặp được một người đàn ông có thể cùng mình sống trọn đời. Ba mẹ sốt ruột, bạn bè lo lắng, ai cũng bảo phải mau mau đi tìm bạn trai, nếu không càng lớn tuổi sẽ càng khó tìm. Thực ra, chính bản thân cô sao lại không biết chuyện này chứ, đối với con gái, càng lớn tuổi càng khó chọn đối tượng thích hợp. Đàn ông hai mươi tám tuổi có thể chọn một cô gái từ mười tám tới ba mươi, thua kém hay hơn vài tuổi cũng không đáng gì. Nhưng phụ nữ hai mươi tám tuổi chỉ có thể kiếm một người đàn ông xấp xỉ ba mươi. Đàn ông trẻ không cần kiếm một cô gái già hơn mình, nhưng đàn ông ba mươi có điều kiện tốt chỉ muốn cưới những cô gái chừng hai mươi, trẻ trung xinh đẹp.

Tần Chiêu Chiêu đã hai mươi tám tuổi, ở vào cái tuổi “mỹ nhân tuổi xế chiều”, giống như đang đứng trước xế chiều cuối hạ, đã nghe trong gió vãn vương hơi may lạnh lẽo báo trước ngày thu sắp tới. Tuổi ba mươi đã muốn bức tới mi mắt, có những lúc cô thật sự không muốn tin mình đã ba mươi sớm như vậy. Còn nhớ mới năm nào, cô còn mong mình lớn thật mau, tới

nay đã lớn thật rồi lại hận thời gian không thể trôi ngược, để lại một lần nữa trở về ấu thơ làm một cô bé vô ưu, vô lo.

Nhưng thời gian không thể chảy ngược, ấy là sự thật không thể đổi khác. Cô đã là một cô gái hai mươi tám tuổi, cần phải cẩn thận tính toán tới tuổi tác của mình. Đối với tình cảm, từ lâu cô đã không còn kỳ vọng quá nhiều, bởi vì rõ ràng, muốn kiếm được một người đàn ông thật sự có thể khiến mình động lòng, xác suất nhỏ bé biết bao. Làm người thật sự cần có may mắn, mà Tần Chiêu Chiêu rõ ràng không phải người thật sự may mắn. Bao nhiêu năm như vậy, cô đã từng yêu, cũng từng được yêu, nhưng tất cả những người đó đều chỉ trở thành bạn cũ của cô. Đối với cuộc sống, cô đã tính toán một kế hoạch, làm ở Thâm Quyển thêm một năm rồi về quê, đến lúc đó cùng Đàm Hiểu Yến mở một cửa hàng hoa nhỏ, vừa có thể ở bên phụng dưỡng ba mẹ, vừa có thể tự gây dựng sự nghiệp của bản thân, nhất cử lưỡng tiện. Còn chuyện chung thân đại sự, có lẽ là đi bước nào tính bước đó, nếu thật không thể kiếm được người vừa ý thì cũng quyết không chọn bừa.

Lúc Tần Chiêu Chiêu không còn mấy hy vọng xử lý chuyện cá nhân nữa, chuẩn bị làm hết năm nay sẽ rời Thâm Quyển về quê thì chị Lưu cùng công ty giới thiệu cho cô quen Hạng Quân.

Một ngày chủ nhật, chị Lưu kéo cô cùng đi dạo phố, hai người đi nửa ngày, cuối cùng tìm quán cà phê nghỉ ngơi. Lúc này có một người đàn ông trung niên tới chào chị Lưu rồi tiện hỏi xem có thể ngồi chung bàn hay không. Chị Lưu giới thiệu với Tần Chiêu Chiêu đây là Hạng Quân – anh em con chú, con bác với chồng chị.

Chồng chị Lưu đã ba sáu, ba bảy, vậy Hạng Quân hẳn nhiên cũng phải trạc tứ tuần, có điều thoát nhìn thấy anh ta có vẻ trẻ hơn tuổi thật nhiều. Anh ta mặc bộ đồ thể thao Li-Ning, thân hình cao lớn, tóc húi cua, da thịt đen xạm như cháy nắng, lưng rất thẳng, tiếng nói ồ ồ rất vang.

Trước mặt người lạ, Tần Chiêu Chiêu thường rất ít nói, nhưng khi thấy cử chỉ, lời nói của Hạng Quân, cô không khỏi có chút ngại ngùng, hỏi: “Anh Hạng, có phải lúc trước anh từng đi lính không?”

Hạng Quân vô cùng vui vẻ. “A, bị em nhìn ra rồi! Sao em biết?”

“Bởi vì những người từng đi lính, trên mình vẫn giữ được chút phong thái của quân nhân.”

Hạng Quân càng vui vẻ, cao giọng cười lớn. “Còn không phải chắc, một khi đã là lính thì một đời là lính, lòng nhớ mãi chút hương vị thời lính. Kể cho em nghe, nhà anh ba mẹ, các anh chị em đều đi lính. Ba anh một đời phục vụ cách mạng, hai anh trai và một chị gái của anh cũng làm việc trong quân đội mười mấy năm.”

Nói chuyện quân ngũ, Hạng Quân mặt mày hớn hở mà Tần Chiêu Chiêu nghe cũng cảm thấy hào hứng. Có điều Hạng Quân nói chiều nay anh có cuộc họp, không thể ngồi lâu hơn được, trước khi đi còn nói hôm nào có thời gian sẽ lại mời cô đi ăn cơm, uống nước. Tần Chiêu Chiêu vẫn coi như anh chỉ nói lời khách sáo, căn bản không để trong lòng. Ai ngờ hai hôm sau chị Lưu tìm cô. “Chiêu Chiêu, Hạng Quân gọi điện mời chúng ta tối nay đi ăn đấy, xong việc mình đi nhé!”

Ban đầu cô còn không nhớ nổi Hạng Quân là ai, lúc sau nhớ ra, lắc đầu không hề do dự. “Em không đi đâu, chị đi được rồi, em có quen anh ấy đâu.”

Chị Lưu bực bội. “Cô không đi sao được, người ta mời cô ấy chứ, chị chỉ là người dẫn đường.”

Lời này chỉ đưa ngọc mới không nghe ra ý tứ, Tần Chiêu Chiêu giật mình, lẽ nào sau lần gặp mặt ở quán cà phê hôm ấy, Hạng Quân có ý với cô?

Chị Lưu kể lại hoàn cảnh của Hạng Quân cho cô nghe. Hạng Quân đã từng có một đời vợ nhưng ly hôn năm ngoái. Nguyên nhân vì anh ta bận rộn công việc nên lạnh nhạt với vợ con, cô vợ đồng đánh liền giờ chứng hồng hạnh vượt tường, đi ngoại tình. Với đàn ông, chuyện bị cắm sừng là điều vô cùng nhục nhã, huống hồ là người xuất thân quân nhân như Hạng Quân. Mà Hạng gia là nhà binh, ông cụ Hạng cả đời oanh liệt vang danh, đến cuối cùng bị con dâu làm cho mất mặt, thiếu chút nữa tức chết. Sau chuyện ấy, bất chấp cô vợ khóc lóc cầu xin thề sẽ sửa sai ra sao thì đối với Hạng Quân và cả Hạng gia, chuyện này vẫn không thể chấp nhận được. Chuyện ly hôn co kéo mãi gần một năm, cuối cùng cuối năm ngoái cũng xong. Cô vợ ra khỏi nhà, đưa con theo Hạng Quân.

“Hạng Quân năm nay mới bốn mươi, chắc chắn phải tìm người khác, ba mẹ và con trai anh ấy đều ủng hộ anh ấy tái giá. Lần này anh ấy kiếm vợ, chỉ mong tìm được một người nền nã trọn phận nữ nhân, không cần ít tuổi, không cần quá xinh đẹp vì mấy cô trẻ trung, xinh đẹp thường không chịu nổi cô quạnh mà dễ bị sa ngã. Hôm ấy gặp em ở quán cà phê, anh ấy thấy em không tệ. Chiêu Chiêu này, em trước nay vẫn chưa tìm được đối tượng ưng ý, điều kiện của Hạng Quân cũng tốt lắm. Xuất thân quân nhân, chuyển ngành sang công tác trong ngành chính pháp ở Thâm Quyển, thu nhập khá lại ổn định. Anh ấy có nhà, có xe, thành phần tư sản điển hình; điều kiện thế này khiến khỏi cô trẻ tuổi động lòng đấy. Thế nào? Em cân nhắc một chút đi, chỉ bằng quen với anh ấy!”

Nghe chị Lưu kể lại hoàn cảnh của Hạng Quân, gương mặt Tần Chiêu Chiêu dần ra một chút. Luận về điều kiện, Hạng Quân đúng là đất hàng. Có điều anh ta hơn cô những một con giáp, lại có một cậu con trai mười tám tuổi, hai điều này khiến cô có chút băn khoăn.

Chị Lưu ra sức làm công tác tư tưởng. “Chiêu Chiêu, phụ nữ kiếm chồng chọn người hơn mình nhiều tuổi là chuyện tốt, vừa hiểu cách yêu thương lại biết chiều chuộng. Huống chi nhìn Hạng Quân cũng không giống bốn mươi, chỉ chừng ba lăm, ba sáu thôi. Em cũng không cần lo chuyện con trai anh ấy, thằng bé ủng hộ ba nó tái giá lắm. Chuyện mẹ nó ngoại tình chính nó phát hiện ra đấy chứ, nó căm thù hành động của mẹ nó đến tận xương tủy, thề không nhận có bà mẹ ấy. Hơn nữa, thằng bé năm nay thi đại học rồi, con cái lên đại học giống như chim đang cánh bay đi, ít có thời gian ở nhà, chẳng làm em khôn đốn đâu, cứ làm bạn bè bình thường với Hạng Quân trước, coi như thêm một người bạn. Sớm muộn gì em cũng phải kiếm đối tượng để kết hôn, thế thì sao có người muốn làm quen em lại từ chối chứ? Cho người ta cơ hội cũng tự tạo cơ hội cho mình. Được rồi, tối nay cùng đi ăn cơm, quyết định vậy nhé!”

Chương 19

Cho người khác cơ hội cũng chính là tự tạo cơ hội cho mình... Vì những lời này mà Tần Chiêu Chiêu bắt đầu thử qua lại với Hạng Quân. Dù sao cô đã hai mươi tám tuổi rồi, có đối tượng tương đối thích hợp thì cũng không nên quá xét nét. Cuộc sống đến một mức độ nào đó nhất định phải biết bỏ qua nhiều thứ.

Hạng Quân rõ ràng có tình cảm với cô, ấn tượng của cô về anh cũng không tệ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức không tệ mà thôi. Làm bạn bè bình thường không vấn đề gì nhưng làm bạn trai, thậm chí làm người bầu bạn cả đời... hình như vẫn còn thiếu chút gì đó... Thiếu một chút cảm giác khiến trái tim loạn nhịp.

Hạng Quân sinh ra trong gia đình quân nhân, trưởng thành trong môi trường quân đội, ba mẹ, anh chị em đều từng đi lính. Sống lâu trong môi trường quân kỷ, dần dần mưa dầm thấm lâu, ở anh hình thành tính cách hào sảng cùng tác phong xử sự mọi chuyện mạnh mẽ, gọn gàng. Tiếp xúc với Tần Chiêu Chiêu hai tháng, anh cảm thấy vô cùng ưng ý cô, chính thức mời cô về thăm nhà mình.

“Ba mẹ anh cũng ở Thâm Quyển, hai cụ muốn gặp em. Cuối tuần này nếu em có thời gian rảnh thì qua nhà anh ăn cơm nhé!”

Tần Chiêu Chiêu ngẩn người, lời mời này đồng nghĩa với việc chính thức xác định quan hệ giữa hai người. Lần này cô đến chính là con dâu về ra mắt ba mẹ chồng. Có nên đi hay không đây? Cô hơi chần chừ. “Không biết cuối tuần này công ty em có phải làm thêm giờ không nữa, đến lúc ấy rồi tính ạ!”

Lúc đó Tần Chiêu Chiêu chưa thể quyết định có nên đi hay không, đành về nhà gọi điện tâm sự với mấy người bạn tốt.

Đàm Hiểu Yên nói nên đi. “Đi đi Chiêu Chiêu, mình cảm thấy anh chàng Hạng Quân này có thành ý với cậu. Đàn ông có thành ý như anh ta giờ không nhiều đâu, nhất là những người có điều kiện. Vốn dĩ anh ta có thể tìm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp mà bàn chuyện yêu đương; nhưng mà anh ta không như thế, có thể thấy Hạng Quân chú trọng vào phần nội tâm của bạn gái hơn. Chỉ riêng chuyện này cũng đủ để mình cho anh ta một phiếu tán thành rồi. Tuổi tác lớn một chút cũng không sao, quan trọng là người ta tốt với mình. Có điều, chẳng biết là có hòa thuận được với con trai anh ta không nữa, dù sao làm mẹ kế cũng không phải chuyện dễ dàng. Giờ cậu cứ tới thăm nhà cửa một lần, gặp con trai và ba mẹ anh ta, xem xét thái độ của họ như thế nào rồi xác định xem có đáng để tiếp tục mối quan hệ với Hạng Quân nữa hay không. Nếu không đến rồi cứ thế bỏ qua thì thật đáng tiếc! Giờ đàn ông tốt khó tìm, đừng có dễ buông tay như vậy.”

Tạ Á cũng có suy nghĩ giống Đàm Hiểu Yên, ủng hộ Tần Chiêu Chiêu đi. “Chiêu Chiêu, mình biết trên phương diện tình yêu, cậu là người cực kỳ cảm tính. Cậu vô cùng chú trọng chuyện cảm giác, luôn hy vọng có thể tìm được một người đàn ông làm mình rung động thật lòng. Nhưng Chiêu Chiêu này, mình buộc phải nhắc nhở cậu, bất kể đàn ông hay phụ nữ, càng lớn tuổi càng khó rung động, bởi vì trái tim con người cũng dần dần già cỗi rồi chết lặng theo tuổi tác tháng năm. Cậu đừng mơ có thể thấy lại cái cảm giác tim đập rộn ràng của cái tuổi mười bảy, mười tám nữa. Có thể Hạng Quân sẽ không thể cho cậu thứ tình cảm yêu đương mãnh liệt nồng nàn,

nhưng xét một cách khách quan, anh ta là đối tượng cực kỳ thích hợp để kết hôn. Ấn tượng của cậu về anh ta cũng không tệ, đừng băn khoăn lo ngại gì, cứ từng bước phát triển đi. Tình yêu không thể nhen nhóm nhưng tình cảm vẫn có thể từ từ vun đắp. Đàn ông như Hạng Quân có thể coi là chôn đi về không tồi, cậu cứ thử vun vén tình cảm với anh ta xem sao.”

Hai người bạn tốt gắng sức vun vào, khuyên Tần Chiêu Chiêu cứ đi, nổi phen vân, do dự trong lòng Tần Chiêu Chiêu từ từ tan biến. Cô tiếp tục gọi về nhà nói chuyện với mẹ, phản ứng của mẹ nên dùng hai từ vui vẻ, phần khởi để miêu tả. “A, con có bạn trai, giờ người ta muốn con về nhà ra mắt ba mẹ hả? Chuyện tốt mà! Sao lại không đi?”

Nghe Tần Chiêu Chiêu kể lại một lượt hoàn cảnh nhà Hạng Quân, mẹ cô mới cẩn thận lựa câu chọn chữ nói: “Đúng là tính ra cậu này cũng hơi lớn tuổi, còn có một cậu con trai mười tám tuổi nữa; về nhà ấy là thành mẹ kế của thằng bé. Có điều, công việc và điều kiện vật chất nhà cậu ta khá đầy, sau này con có sống với cậu thì cuộc sống sẽ được đảm bảo. Chiêu Chiêu, không phải mẹ thực dụng đâu, nhưng làm cha làm mẹ có ai không mong con gái mình được gả vào chỗ tốt, cả đời không phải lo chuyện áo cơm chứ? Nếu con chọn cậu nào điều kiện không tốt, sau này nghèo rớt mồng tơi, ba mẹ vẫn không thể hết lo lắng cho con được. Có một người đàn ông chín chắn, điềm tĩnh, điều kiện vật chất tốt như vậy chăm sóc con, ba mẹ mới thật an tâm. Chiêu Chiêu, mẹ cảm thấy dù điều kiện của Hạng Quân không phải mười phen vẹn mười nhưng hẳn cũng được bảy, tám phần. Nếu không thì con cứ tiếp tục qua lại với cậu ta, cuối tuần cứ thử về gặp mặt ba mẹ cậu ta xem sao.”

Thế là cuối tuần đó Tần Chiêu Chiêu về thăm nhà Hạng Quân, gặp ba mẹ và con trai anh.

Lần đầu gặp nhau, Tần Chiêu Chiêu có chút hồi hộp. Cô không nói quá nhiều, giọng điệu nhẹ nhàng, trên mặt lúc nào cũng duy trì nụ cười nhạt

nhạt. Vợ chồng ông Hạng đã hơn bảy mươi nhưng tinh thần vẫn rất tốt, xem qua có thể thấy hai người họ rất ưng cô. Mẹ Hạng Quân càng thân thiết, gần gũi hơn, còn kéo cô lại hỏi thăm đủ chuyện. Con trai Hạng Quân là Hạng Hiểu Đông đang tranh thủ từng giây từng phút để học hành ôn luyện. Nhưng nghe tin hôm nay ba đưa bạn gái về thăm nhà, cậu cũng đặc biệt ra ngoài phòng khách, lễ phép chào hỏi: “Dì, cháu chào dì ạ!”

Hạng Hiểu Đông chỉ thua Tần Chiêu Chiêu mười tuổi, cao hơn cô hẳn một cái đầu. Nam sinh cấp ba đã cao một mét tám, cao lớn giống ba. Nghe cậu gọi dì, Tần Chiêu Chiêu có chút luống cuống đỏ mặt. “Chào cháu, Hiểu Đông.”

Bữa cơm thật ngon lành, mẹ Hạng Quân liên tục gấp đồ ăn cho Tần Chiêu Chiêu. “Ăn nhiều một chút nhé cháu, nhìn cháu gầy quá!”

Nhìn đồ ăn chất đống trong bát, Tần Chiêu Chiêu cười khổ, nhiều thế này làm sao ăn hết được đây? Nhưng cũng không thể bỏ lại được. Cũng may, Hạng Quân giải vây cho cô. “Mẹ này, mẹ đừng gấp thêm cho Chiêu Chiêu nữa! Cô ấy không ăn được nhiều như thế đâu, mẹ đừng làm cô ấy no chết.”

Nói xong, anh còn đưa bát cơm ra trước mặt cô. “Em ăn không hết thì gạt bớt sang đây cho anh, anh ăn giúp em.”

Tần Chiêu Chiêu như tìm được cứu tinh, nhưng lại có chút do dự, dù sao đồ trong bát cũng bị cô ăn vài miếng rồi, gạt bớt sang cho anh thật không tiện. Thứ nhất, ba mẹ anh còn cả đây, sao cô có thể để anh ăn “đồ thừa” của mình được? Thứ hai, tuy đến nhà anh làm khách nhưng quan hệ của hai người chưa thân mật đến vậy, sao có thể tùy tiện chia đồ ăn? Quen biết nhau hai tháng, hai người đối đáp lấy lễ làm đầu. Cô luôn luôn rụt rè, tự trọng; những lúc ở cùng cô anh cũng khá thủ lễ, chưa từng tiếp xúc thân thể, trừ một lần cùng nhau qua đường, có một chiếc xe vượt đèn đỏ lao như bay về

phía hai người, anh kéo tay cô một cái, rồi nắm tay dắt qua đường. Lần đầu nắm tay nhau khiến cô đỏ bừng mặt, nhắc tới cũng thật tội nghiệp, hai mươi tám tuổi, lần đầu tiên được nắm tay một chàng trai đi ngoài đường.

Thấy cô chân chừ không làm gì, Hạng Quân liền chủ động đưa bát com đây ắp của cô lên, gạt sang bát mình. “Em không ăn hết, vậy để anh xử lý hộ em một ít thịt trước nhé!”

Những hành động thân mật, không chút khách sáo này lại khiến Tần Chiêu Chiêu đỏ mặt thêm lần nữa. Cô khẽ nhìn trộm sang vợ chồng họ Hạng, cũng may hai người đều đang cười híp mắt, không hề có vẻ hờn giận.

Tần Chiêu Chiêu không biết, bộ dạng đỏ mặt liên tục ấy khiến hai vợ chồng Hạng thị vô cùng ưng ý. Trong mắt họ, cô gái điềm đạm, nhã nhặn, hay ngại ngùng này hơn cô con dâu cũ tính trăng hoa không thích an phận cả chục lần. Hạng Quân cũng thích nhìn cô đỏ mặt, anh mãi không quên được lần nắm tay dắt cô qua đường ấy. Một cô gái hai mươi tám tuổi dễ đỏ mặt như vậy khiến anh vô cùng ngạc nhiên và bất ngờ, cũng nhờ thế anh biết cô vẫn là một cô gái cực kỳ thuần khiết, rõ ràng chưa từng “thân mật tiếp xúc” với ai. Ở tuổi của cô, chuyện này đúng là chuyện lạ.

Trước sự bất ngờ và ngạc nhiên của Hạng Quân, chị Lưu xác nhận Tần Chiêu Chiêu vẫn còn rất thuần khiết: “Chiêu Chiêu ở công ty em bao nhiêu năm rồi, đúng là một cô gái tốt cực kỳ khó tìm. Tính tình điềm đạm, làm việc cẩn thận, chẳng bao giờ vướng điều tiếng thị phi, sống rất biết tiết kiệm, không hề tiêu xài hoang phí. Càng không bao giờ coi tình cảm như trò đùa để động chút là ở chung rồi nạo thai này kia giống mấy con bé khác. Cô ấy lúc nào cũng biết giữ mình. Hạng Quân, nếu không phải là cô gái tốt như thế, làm sao em dám giới thiệu cho anh.”

Nghe kể xong, Hạng Quân vô cùng đắc ý; bao nhiêu ngạc nhiên hóa thành sung sướng, vui vẻ. Cô vợ trước cho anh mọc một cái sừng, nhưng

giờ anh lại gặp được một cô gái trong sáng, thuần khiết, chuyện này khiến anh có cảm giác tựa như đèn bù ít nhiều.

Từ nhà Hạng Quân về, ba mẹ anh nhiệt tình và Hạng Hiểu Đông lễ phép mang tới cho cô cảm giác tốt đẹp. Cô cảm thấy người Hạng gia ai cũng tốt, Hạng Quân lớn hơn cô mười hai tuổi nhưng luôn biết chăm sóc và quan tâm cô, không thể không thừa nhận, cảm giác được người khác che chở, bảo vệ thật tốt. Tuy anh không thể khiến cô tim đập chân run, nhưng như Tạ Á nói, đến tuổi này rồi cô còn muốn tìm đâu ra thứ cảm giác như vậy nữa đây? Cô đã không còn là cô gái mười lăm, hai mươi tuổi mà thấp thoáng thấy bóng Kiều Mục phía xa là kích động khiến tim đập như trống gỗ.

Vừa nghĩ tới Kiều Mục, Tần Chiêu Chiêu không khỏi có vài phần xúc động. Sau khi cậu kết hôn, cô và cậu ít liên lạc dần đi, nhưng mỗi dịp lễ tết, cậu nhất định sẽ ân cần gửi quà hỏi thăm cô, cô cũng thỉnh thoảng gửi thư hỏi thăm hai người họ. Tối qua Tần Chiêu Chiêu lại nhận được một gói bưu phẩm, trong thư Kiều Mục khoe với cô, Phương Thanh Dĩnh đã có thai hai tháng, hai người họ sắp thành cha mẹ rồi.

Đây rõ ràng là một tin tốt lành, Tần Chiêu Chiêu lập tức gửi thư chúc mừng ba mẹ trẻ. Nhưng vừa thấy mừng cho họ, trong lòng cô cũng chua xót, khổ sở. Kiều Mục đã thành cha rồi. Trong ký ức, cô vẫn còn nhớ rõ bộ dạng cậu ngày còn nhỏ, cậu nhóc Thượng Hải đẹp đẽ, sạch sẽ. Sau này con cậu sinh ra nhất định cũng là một cậu nhóc Thượng Hải đẹp như vậy.

Kiều Mục và Phương Thanh Dĩnh đã kết hôn, chuẩn bị sinh con; sang năm có lẽ Lâm Sâm và Đồng Đồng cũng kết hôn, mọi người đều có chôn riêng đi về. Tần Chiêu Chiêu thầm nghĩ, giờ mình cũng có bến đỗ rồi. Hạng Quân là một bến đỗ không tồi, tuy không thật vừa ý nhưng trên đời này, lấy đâu ra một người thập toàn thập mỹ đây? Một cô gái, đến tuổi nào đó nhất định sẽ phải lấy chồng, sinh con. Đời này ai cũng thế, chẳng qua cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, hai mắt một mũi một miệng, còn có thể biến

hóa thành cái gì nữa? Cứ như vậy đi, tìm một người yêu mình rồi kết hôn. Tình yêu có hay không không quan trọng; hôn nhân, hiểu theo cách nào đó chẳng qua chỉ là việc một nam một nữ chung sống với nhau, giúp đỡ và ủng hộ lẫn nhau, vậy là đủ rồi.

Tần Chiêu Chiêu quyết định cúi đầu khuất phục thực tế. Dù sao, Hạng Quân đối xử với cô không tệ. Thân con gái, nếu không thể nắm tay chàng trai mình yêu thương đi tới bạch đầu giai lão thì có thể kiếm được một người đàn ông yêu và che chở cho mình cả đời, có lẽ cũng là một chuyện may mắn và hạnh phúc.

Đã về gặp ba mẹ chẳng khác nào đã xác nhận quan hệ yêu đương giữa hai người. Vì thế, Hạng Quân đặc biệt gọi điện thoại đường dài nói chuyện với ba mẹ Tần Chiêu Chiêu, hứa hẹn sau này sẽ cố gắng đối xử tốt với cô v.v... Anh còn hẹn, chờ đến tháng Bảy Hiếu Đông thi đại học xong sẽ bỏ chút thời gian cùng về nhà Tần Chiêu Chiêu chào hỏi ba mẹ, ám chỉ đến lúc đó anh sẽ chính thức bàn chuyện hôn sự giữa hai người với nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai. Mẹ Tần Chiêu Chiêu mừng vui hơn hở. “Được rồi, cô chú chờ cháu đấy!”

Tần Chiêu Chiêu và Hạng Quân chính thức xác định quan hệ, đương nhiên phải cảm ơn bà mối là chị Lưu. Tối hôm đó, họ mời cả nhà chị Lưu đi ăn cơm. Chị Lưu vui vẻ nói chuyện, lỡ lời: “Anh Hạng Quân thấy thế nào, em đã nói Tần Chiêu Chiêu là cô gái tốt mà, rõ ràng quá hợp với yêu cầu anh còn gì? Quả nhiên anh vừa gặp là ưng ý luôn.”

Tần Chiêu Chiêu nghe ra sơ hở. “Chị Lưu này, hôm đó ở quán cà phê, không phải Hạng Quân vô tình gặp chúng ta mà chị hẹn sẵn anh ấy à?”

Hình như chị Lưu cũng nhận ra mình đã lỡ lời. “Ừ, chị cố tình làm như một cuộc gặp mặt bất ngờ thôi, không phải giới thiệu xem mặt gì hết, như vậy cũng để hai người thoải mái, không chịu áp lực gì.”

Nói nghe rất hay nhưng Tần Chiêu Chiêu vẫn có thể nhìn ra bản chất sự thật, nhìn ra nguyên nhân thực tế. Chẳng qua chị Lưu không giới thiệu để hai người xem mặt vì muốn để Hạng Quân có đường thoái lui mà thôi. Hôm đó ở quán cà phê, Hạng Quân biết rất rõ anh đi qua đó để làm gì. Chỉ có mình cô không hay biết, bị người ta nhìn ngó một hồi. Nếu anh không ưng cô, có thể đứng dậy đi luôn; nếu ưng ý cô, sẽ nói chuyện và tiến tới. Từ đầu đến cuối, Hạng Quân giành thế chủ động, cô bị dồn vào thế bị động.

Đột nhiên Tần Chiêu Chiêu cảm thấy không thoải mái, chị Lưu và Hạng Quân dựa vào cái gì mà có thể làm như thế? Nếu chị Lưu cảm thấy cô sẽ thích hợp với anh, tại sao không thể thẳng thắn nói với cô rằng anh họ bên chồng nhà chị ấy không tệ, muốn giới thiệu cho hai người làm quen với nhau. Mọi người cùng hẹn chỗ gặp mặt, anh chọn tôi, tôi cũng ưng anh, xem mặt vốn dĩ là chuyện lựa chọn của cả hai bên. Có điều lần này hai người họ lại lén lút, trước tiên âm thầm tới xem mặt cô, coi cô như món đồ ngậy ngốc trên kệ trưng bày, mặc cho họ tới lựa chọn.

Hai người họ làm vậy đơn giản vì cho rằng Hạng Quân có điều kiện ưu tú hơn, chỉ cần anh ưng mắt cô, chắc chắn cô sẽ không từ chối chuyện anh theo đuổi. Hay đổi lại mà nói, cuộc “xem mặt” này chỉ cần mình Hạng Quân ưng ý là được rồi, cô nghĩ gì, muốn gì không quan trọng. Trước mặt Hạng Quân, cô chẳng qua là thứ gọi đến thì đến, đuổi phải đi; mà đáng buồn hơn nữa là bản thân cô không hề hay biết.

Từ lúc đó tới cuối bữa cơm, Tần Chiêu Chiêu chỉ gượng cười. Cuối cùng Hạng Quân cũng nhận ra, buổi tối đưa cô về, anh tranh thủ dò hỏi: “Em sao vậy? Giống như có chuyện không vui.”

Tần Chiêu Chiêu cau mày không nói gì, anh lại hỏi: “Rất cuộc em làm sao thế?”

Cô cũng không muốn giấu buồn bực trong lòng, dịu dàng nói ra hết: “Hôm đó, ở quán cà phê, chị Lưu gọi anh tới phải không? Vì sao hai người không nói trước với em cho rõ ràng?”

“À, chuyện này sao? Thật ra cũng không có gì đâu. Tiểu Lưu nói chỗ cô ấy làm việc có một cô gái không tệ; trước đó có người đã từng giới thiệu cho anh mấy cô gái rồi, cô nào cũng bám chặt lấy không chịu rời, làm anh thấy phiền muốn chết. Vì thế Tiểu Lưu nói với anh, lúc giới thiệu hai người sẽ không xem mặt thẳng thừng, trước hết cứ thử gặp nhau xem thế nào. Nếu thấy ổn thì tiếp tục, cảm thấy không ổn thì thôi bỏ đi. Như vậy anh có gì sai đâu? Sao em lại tức giận vì chuyện này?”

Tần Chiêu Chiêu hít sâu một hơi. “Anh không biết, như vậy rõ ràng là không công bằng và không hề tôn trọng em sao?”

Hạng Quân ngẩn người. “Anh... anh không hề có ý đó, có khi nào em hiểu nhầm không?”

“Vậy nếu đổi ngược lại, là em nhờ chị Lưu hẹn anh tới để xem thử anh ra sao, nếu thấy được thì nhờ chị Lưu chuyển lời hộ, nói em ưng ý anh, muốn sau này qua lại với anh tiếp. Thử hỏi trong lòng anh có thấy dễ chịu, thoải mái hay không?”

Đặt mình vào vị trí của đối phương khiến Hạng Quân nghĩ ngợi rồi xấu hổ. “Lúc ấy anh không nghĩ được nhiều như vậy, không nghĩ tới chuyện sẽ làm em khó chịu thế này. Thực xin lỗi em.”

Anh đã tỏ ý xin lỗi, Tần Chiêu Chiêu cũng không bám mãi vào chuyện này nữa. Có những chuyện thật ra không thể phân biệt được ai đúng ai sai, chỉ có thể nói rằng quan điểm mỗi người không giống nhau.

Chương 20

Lúc Vu Thiến gọi tới, Tần Chiêu Chiêu đang nấu cơm trong bếp của Hạng gia.

Kỳ thi đại học sắp tới gần, Hạng Hiểu Đông trở thành đối tượng được cả nhà dồn hết mọi quan tâm, lo lắng. Cậu nhóc này có vẻ quá hồi hộp, lại thêm mệt mỏi nên mấy đêm nay không ngủ nổi, tinh thần sa sút cực điểm, thậm chí còn sốt nhẹ khiến ông bà và Hạng Quân sốt ruột chạy vòng vòng.

Tần Chiêu Chiêu là bạn gái của Hạng Quân, nhà anh xảy ra chuyện như vậy đương nhiên cô không thể ngồi ngoài bàng quan được. Hai hôm nay, tan sở là cô tới nhà Hạng Quân ngay để giúp anh nấu cơm cho Hạng Hiểu Đông ăn, tăng cường dinh dưỡng, cũng đỡ cho cô giúp việc vài phần vất vả.

Vu Thiến gọi đến, nói ngắn gọn: “Chiêu Chiêu này, Mộc Mộc chia tay với người yêu rồi.”

Tần Chiêu Chiêu nghe vậy, chân động không thôi, chiếc thìa sứ trượt khỏi tay, rơi xuống đất, vỡ thành vài mảnh. “Sao có thể thế được? Không phải hồi Tết ở nhà, tình cảm của hai người họ vẫn tốt lắm sao? Còn cùng đi Hạ Môn với nhau cơ mà.”

“Ôi, cậu đừng nhắc tới nữa, mấy cô gái trẻ nói dối là dối, nhanh không ai bằng.”

Vu Thiến kể lại cho Tần Chiêu Chiêu nghe, theo lời Chu Minh Vũ thì Lâm Sâm đưa Đồng Đồng đi Hạ Môn chơi đúng là làm hư cô ấy. Cậu còn đặc biệt đưa cô ấy sang đảo Tiểu Đặng chơi, để cô ấy được tận mắt chứng kiến cuộc sống của cậu trong quân doanh. Sau này, nếu hai người kết hôn,

cô ấy đi cùng cậu thì đây cũng chính là nơi họ sẽ sống. Cuộc sống trên đảo tương đối cô lập, đơn điệu khác xa cuộc sống phồn hoa, náo nhiệt ở các thành phố lớn, Đờng Đờng chỉ chơi ở đó hai ngày là chán. Từ ngày ở Hạ Môn về, cô ấy ngày càng ít gọi điện cho Lâm Sâm, cuối cùng đến chục ngày nửa tháng cũng không thèm gọi một lần. Mà cậu gọi tới cô ấy cũng nói rất ít, câu được câu chăng, thường tỏ ra lạnh nhạt khác thường. Lâm Sâm cũng nhận ra tâm tư của cô ấy, thẳng thắn hỏi: “Chuyện của chúng ta, em có ý khác rồi đúng không? Có cũng không sao, em cứ nói thẳng với anh, anh sẽ không lẳng nhăng bám lấy em mãi đâu.”

Có lẽ vì xấu hổ và áy náy nên Đờng Đờng sụt sịt: “Em xin lỗi, Lâm Sâm. Ngày trước em quá khờ khạo, cảm thấy tìm được một người yêu là quân nhân thấy thật an toàn. Đến giờ em mới hiểu được, làm bạn gái một quân nhân phải hy sinh bao nhiêu. Anh căn bản không có thời gian để ở bên cạnh đỡ đần em, chúng ta chỉ có thể giữ liên lạc qua điện thoại. Em vui, anh không thể ở cạnh vui cùng em. Em buồn, anh cũng không thể ở cạnh để an ủi em, em có bạn trai mà chẳng khác gì không có. Sang năm em tốt nghiệp đại học rồi, giờ các bạn đã bắt đầu tìm chỗ làm để ổn định sau khi ra trường. Bạn cùng phòng em là người yêu con trai hiệu phó, người ta đã hứa sau này tốt nghiệp sẽ giữ cô ấy lại trường. Còn em thì sao? Em không trông cậy gì được vào anh. Ba mẹ anh muốn em tốt nghiệp xong thì kết hôn rồi đi cùng anh, có điều đảo Tiểu Đặng đúng là chốn cô lập, em không thể quen được cuộc sống ở đó. Lâm Sâm à, em xin lỗi, mình chia tay anh nhé! Tất cả là lỗi của em, em không dám xin anh tha thứ, anh cứ trách mắng em đi.”

Lâm Sâm không trách mắng gì cô, cô có quyền tự do lựa chọn, còn cậu không có quyền gì mà chỉ trích hay mắng mỏ cô. Cậu chỉ chột cảm thấy muốn kết thúc cuộc điện thoại mệt mỏi này, quá mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng. “Đờng Đờng, em đã quyết định chia tay, anh cũng tôn trọng quyết định của em. Tạm biệt!”

Chu Minh Vũ biết Đồng Đồng đòi chia tay Lâm Sâm, nổi giận đùng đùng, mắng cho cô bé một trận: “Lẽ ra lúc trước cô đừng có đi tìm mấy anh trai quân nhân làm gì, sẽ không có chuyện chia tay ầm ĩ thế này. Cái gì mà đùa vui hả? Tình cảm là thứ đồ ăn để cô ném thử cho biết, ăn xong rồi là vứt bỏ chắc!”

©STENT:

Mắng cũng không ăn thua, Đồng Đồng nhất quyết chia tay, Lâm Sâm lại thành quý ông độc thân. Vợ chồng Lâm thị lại vì chuyện chung thân đại sự của con trai mà đau lòng. Mẹ Lâm Sâm ủ ê não nề. “Làm sao bây giờ? Sao tự nhiên lại chia tay, sao Lâm Sâm nhà này muốn tìm người yêu mà khó thế?”

Chu Minh Vũ an ủi mẹ Lâm Sâm: “Dì, dì cứ an tâm. Lâm Sâm là bạn thân của con, chuyện của nó cũng là chuyện của con. Đồng Đồng đi rồi, để con kiếm một cô khác tốt hơn cho nó. Con có huy động hết bạn bè, thân thích cũng phải giúp Lâm Sâm giải quyết cho xong chuyện này.”

Chu Minh Vũ không hề nói suông, nói được là làm được; cậu ta nhanh chóng tìm tất cả người quen biết nhờ mọi người lưu ý tìm xem có cô gái nào thích hợp có thể giới thiệu cho bạn thân mình làm quen hay không? Điện thoại sang cho Vu Thiến kể chuyện này, Vu Thiến bất ngờ buộc miệng: “Tần Chiêu Chiêu được đấy! Chu Minh Vũ, mình kể cho cậu nghe, Tần Chiêu Chiêu trước giờ vẫn chẳng có ai cả, hay là mình thử làm mối hai người này với nhau đi.”

Vu Thiến gọi điện nói một thôi một hồi như vậy, rõ ràng ám chỉ muốn làm mối Tần Chiêu Chiêu với Lâm Sâm, Tần Chiêu Chiêu hít sâu một hơi, từ từ thở ra rồi mới nhẹ giọng đáp lại cô: “Vu Thiến này, giờ mình không tiện nghe điện thoại, tối về nhà mình gọi lại cho cậu nhé!”

Hiện giờ đang ở Hạng gia, Tần Chiêu Chiêu không thể nói chuyện tiếp với Vu Thiển được. Buổi tối rời Hạng gia, cô cũng từ chối Hạng Quân lấy xe đưa mình về. “Không cần đâu, Hiểu Đông còn đang sốt, anh cứ ở nhà với thằng bé đi. Em tự bắt xe về được, cũng tiện ấy mà.”

Thực tế, cô không gọi xe về, Thâm Quyển đầu hạ, gió nhẹ mon man, vô cùng mát mẻ; nhà cũng không xa mấy, cô chậm chậm đi bộ về, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Vu Thiển.

“Vu Thiển, mình về Thâm Quyển rồi cũng ít liên lạc với cậu, vì thế cậu không biết tình hình của mình hiện tại. Thật ra mình có bạn trai rồi.”

“Á...” Tiếng hô kinh hãi của Vu Thiển nện mạnh vào tai Tần Chiêu Chiêu, khiến cô phải đưa điện thoại ra xa một chút. “Tết âm lịch về cậu còn một mình, sao có bạn trai nhanh thế? Anh ta là ai? Điều kiện, hoàn cảnh thế nào?”

Cô trả lời ngắn gọn: “Ừ, là đồng nghiệp giới thiệu ấy mà, đã quen nhau ba tháng rồi. Anh ấy xuất thân con nhà binh, trước kia cũng từng tham gia quân đội, giờ đã chuyển sang công tác trong ngành chính pháp ở Thâm Quyển.”

Xuất thân con nhà binh, quân nhân chuyển ngành, làm việc trong ngành chính pháp ở Thâm Quyển, điều kiện của Hạng Quân khiến Vu Thiển không còn gì để phản bác, liền hỏi thẳng thắn: “Vậy, tình cảm của cậu với anh ấy thế nào?”

“Cũng tạm được, mình đã gặp ba mẹ anh ấy. Tháng sau hoặc sau nữa anh ấy cũng về quê thăm ba mẹ mình.”

Vu Thiển càng nghe càng biết không còn cơ hội, thở dài một tiếng. “Nếu cậu đã có bạn trai rồi thì coi như chưa từng nghe mình nói gì nhé! Ôi! Có lẽ

cậu và Mộc Mộc không duyên không phận rồi. Cậu một mình thì cậu ấy có bạn gái, tới giờ cậu ấy chẳng còn ai thì cậu có bạn trai mất rồi. Lúc nào cũng không đúng thời điểm.”

Tần Chiêu Chiêu dặn dò cô: “Chuyện này các cậu chưa nói với Lâm Sâm chứ? Đừng nói với cậu ấy nhé!”

Vu Thiên và Chu Minh Vũ muốn làm mối cho họ, dụng ý thật tốt, nhưng giờ cô và Hạng Quân đã xác định quan hệ yêu đương, việc gì phải để Lâm Sâm không vui thêm lần nữa.

“Muộn mất rồi, bọn mình nói rồi.” Vu Thiên uể oải đáp. “Lúc trước cậu bảo giờ không tiện nói chuyện, có gì tối nói tiếp. Mình thấy cậu thận trọng như vậy, nghĩ là có thể có cơ hội, nếu cậu không đồng ý thì nói thẳng là không muốn là được rồi. Vì thế mình mới nói với Chu Minh Vũ là chắc chín phần rồi, còn kể luôn cho cậu ấy hỏi Tết cậu cố ý giấu Lâm Sâm chuyện cậu và Kiều Mục thực ra là vì không muốn ảnh hưởng tới tình cảm của cậu ấy và bạn gái, thậm chí mình còn kể cả việc cậu giữ mãi số điện thoại không còn hiệu lực của Mộc Mộc. Chu Minh Vũ nghe xong, hoan hỉ nói cậu quan tâm tới Mộc Mộc như vậy, dẫu hai người không có tình yêu thì ít ra cũng đối xử với cậu ấy đặc biệt, rất có khả năng tiến triển. Cậu ấy muốn gọi điện báo tin vui cho Mộc Mộc, vừa rồi còn gọi điện hỏi mình và cậu đã quyết định chưa?”

Tần Chiêu Chiêu không ngờ Chu Minh Vũ lại có thể nôn nóng báo vấn đề này cho Lâm Sâm, đành thở dài bất lực. “Vu Thiên, đừng làm Chu Minh Vũ chộn rộn lên nhé, cậu ấy là kiểu có lòng tốt nhưng giỏi phá hoại điển hình. Cậu gọi điện cho Lâm Sâm đi, nhẹ nhàng giải thích cho cậu ấy hiểu. Nhân tiện... thay mình hỏi thăm cậu ấy một câu nhé!”

“Sao cậu không tự gọi điện mà hỏi thăm cậu ấy? Có phải cậu không có số điện thoại đâu, nhờ mình chuyển lời hỏi thăm thực rất không có lòng.

Chiêu Chiêu, nếu cậu thật sự quan tâm tới Mộc Mộc thì tự gọi điện ân cần hỏi thăm cậu ấy đi. Mình nghĩ giờ cậu ấy một mình trên đảo hoang nhất định tâm tình sa sút lắm, cậu gọi điện an ủi một chút hẳn cậu ấy sẽ dễ chịu hơn phần nào. Mình có điện thoại gọi tới, được rồi, không nói chuyện với cậu nữa. Mình cúp máy trước đây!”

Vu Thiển vội vàng cúp máy, Tần Chiêu Chiêu vốn còn định giải thích rằng đảo Tiểu Đặng không phải hoang đảo mà là một đảo nhỏ xinh đẹp vẫn còn lưu giữ được nét thiên nhiên hoang sơ, cổ kính, thuần phác. Nhưng Vu Thiển không kịp nghe.

Vu Thiển không kịp nghe đã cúp máy, từng đợt gió biển mát lạnh thổi tới, đem những suy nghĩ miên man của Tần Chiêu Chiêu về với đảo Tiểu Đặng xa xôi. Trời xanh biển xanh, hòn đảo nhỏ bốn bề xanh tươi, có nét an tĩnh, yên bình tựa như “núi này núi tự ngàn xưa, ngày dài như ngày năm cũ”. Có thể an tâm sống ở một hòn đảo như vậy, phải là những người tâm lặng như nước trải giữa gió mưa cuộc đời, hiểu được sự bình thản mới là lý lẽ đích thực của cuộc sống. Đồng Đồng vừa bước chân ra đời, phồn hoa như gấm còn đang chờ đón, làm sao cô bé ấy có thể cam tâm an phận trên một hòn đảo nhỏ như vậy được? Cô bé còn rất trẻ, trước mắt còn biết bao lựa chọn. Sau khi đã thỏa mãn ảo tưởng về quân nhân ở Lâm Sâm, cô bé không thể bằng lòng cứ như vậy mãi, tất nhiên sẽ buông tay không do dự.

Lâm Sâm giờ thế nào? Việc chia tay Đồng Đồng có gây tổn thương sâu sắc cho cậu hay không? Mà Chu Minh Vũ còn ra sức làm loạn hơn nữa. Giữa đêm thế này cậu đang suy nghĩ gì? Đang làm gì? Liệu tâm tình có tăm tối như bầu trời trước cơn dông bão? Có nên gọi điện an ủi cậu một chút không? Nhưng thể hiện sự quan tâm vào lúc này có thích hợp chẳng? Nhất là lúc trước Chu Minh Vũ vừa “thêm dầu vào lửa”, giờ cô gọi điện cho cậu, liệu cậu có hiểu lầm không? Liệu có làm cậu càng thêm buồn hay không?

Do dự mãi, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu quyết định sẽ không gọi điện cho Lâm Sâm. Nhưng đêm nay, hình ảnh cậu vẫn lẩn khuất trong lòng cô, vẫn vương mãi không thôi... có chút đau lòng mơ hồ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Chiêu Chiêu gọi điện cho Vu Thiển, hỏi cô đã gọi nói rõ ràng với Lâm Sâm hay chưa.

“Tôi qua mình đã định gọi điện nói cho cậu ấy rồi. Aiz, thật đúng là không biết phải nói như thế nào mới ổn. Ngập ngừng nửa ngày, cuối cùng cậu ấy cũng nhạy cảm, lập tức nhận ra có gì không đúng, bảo mình có chuyện gì cứ nói thẳng cho cậu ấy biết. Mình cũng nói thẳng ra, cậu ấy nghe rồi lặng đi một hồi lâu, có điều đến khi mở miệng nói thì rất bình tĩnh. Cậu ấy nói không có gì, cậu đã tìm được bạn trai thích hợp rồi thì tốt, cậu ấy cũng mừng cho cậu.”

Tần Chiêu Chiêu ngậm ngùi, không hổ mười năm quân đội rèn giũa, giờ Lâm Sâm đã có thể không chế tâm tình rất tốt. Còn nhớ trước kia, cậu là kiểu người yêu ghét điển hình, vui giận lộ hết ra mặt: lúc vui mừng thì hoa chân múa tay sung sướng, khi bực bội, tức giận sẽ trừng mắt hậm hực, đến giờ đã có thể che giấu cảm xúc rất khá. Tựa như màn làm mỗi công khai của Chu Minh Vũ lúc trước chỉ như công dã tràng, tục hồ không hề gọi cho cậu một chút dao động nào.

Do dự mãi, cuối cùng Tần Chiêu Chiêu vẫn gửi cho Lâm Sâm một tin nhắn. Tuy chỉ là một câu rất đơn giản nhưng là lời chúc chân thành của cô: “Lâu rồi không liên lạc gì, hy vọng cậu vẫn ổn.”

Một lát sau thấy cậu đáp lại: “Cảm ơn cậu, mình vẫn ổn. À phải rồi, nghe Vu Thiển kể giờ cậu có bạn trai rất tốt, chúc hai người hạnh phúc!”

Cô ngẫm nghĩ rồi cẩn thận vào đề tài: “Chuyện Đồng Đồng mình cũng nghe Vu Thiển kể rồi. Cậu đừng buồn nhé! Bón bề đâu đâu cũng có cò

thom, ở đâu chẳng có người tốt, nhất định cậu còn có cơ hội gặp người tốt hơn cô bé ấy!”

Cô cũng biết những lời này vô vị và sáo rỗng cỡ nào, nhưng ngoài những lời này, cô còn có thể nói gì đây? Lời chúc tốt đẹp cũng là một loại an ủi rồi.

Cậu trả lời: “Chỉ mong như vậy, có lẽ trên thực tế mình đã từng ôm một chút hy vọng gì đó. Bởi vì hy vọng càng lớn thất vọng càng cao. Tất cả mọi thứ giờ thuận theo tự nhiên thì hơn.”

Lời cậu khiến Tần Chiêu Chiêu dâng lên một niềm chua chát, bởi vì cô cũng như Lâm Sâm, về tình cảm không còn có thể gửi gắm hy vọng gì nữa. Bởi vì bản thân biết rất rõ, sẽ không bao giờ có thể chờ được đến khi lại có một cơ hội khiến trái tim mình rộn rã vì một người xa lạ nào đó. Những rung động thần túy kia chỉ thuộc về những trái tim pha lê trong suốt, thuần khiết thuở niên thiếu mà thôi.

Hiểu rõ sự thật như vậy nhưng cô vẫn muốn động viên cậu: “Đừng thất vọng, chán nản như vậy chứ, nghe nói trăm núi ngàn sông, giữa biển người minh mông, cuối cùng mỗi người chúng ta đều có duyên gặp được tình yêu đích thực của đời mình. Cậu hãy tin tưởng, trên đời này, chắc chắn có một người thuộc về cậu, giống như cậu thuộc về người đó. Cái chính là sớm hay muộn mà thôi.”

Rất lâu sau Lâm Sâm mới đáp lại: “Có duyên gặp gỡ không đồng nghĩa với có thể đạt được. Mình nghĩ mình đã gặp được tình yêu đích thực của đời mình, nhưng cuối cùng người đó không thuộc về mình.”

Tần Chiêu Chiêu run run cầm điện thoại trong tay, cô không biết phải trả lời tin nhắn này ra sao.

Còn đang chân chừ, Lâm Sâm đã nhấn thêm một tin nữa thật dài: “Chiêu Chiêu này, có thể chúng ta thực sự không có duyên phận nhỉ? Ngày trước mình từng nghĩ, nếu không có Kiều Mục, hẳn cậu sẽ thích mình. Có điều, quanh đi quẩn lại bao nhiêu năm như vậy, cậu không thể đến với Kiều Mục nhưng mình vẫn không có cơ hội giành được cậu. Ngày trước Đồng Đồng từng kể cho mình nghe một câu chuyện, một truyền thuyết của Hàn Quốc, rằng nếu hai người nào đó bỏ lỡ duyên phận ở kiếp này thì hai mươi lăm triệu năm sau có thể sẽ gặp lại nhau. Chiêu Chiêu này, nếu truyền thuyết này có thật, hai mươi lăm triệu năm sau, hy vọng mình và cậu có thể hữu duyên hữu phận.”

Đọc từng câu từng chữ trong tin nhắn, tâm mắt Tần Chiêu Chiêu có chút mơ màng, lòng như nổi lên trăm mối tơ vương.

Chương 21

Tần Chiêu Chiêu chân chừ không trả lời tin nhắn của mình là chuyện hoàn toàn nằm trong dự tính của Lâm Sâm

Rất nhiều, rất nhiều chuyện không kịp nói cho cô biết, vẫn nghĩ sẽ cứ thế giấu kín trong lòng thôi. Nhưng dùng điện thoại nhắn tin cho nhau lại đẩy lên một nỗi xúc động mãnh liệt không thể kìm nén, khiến cho thứ cảm xúc như chim tước bị nhốt kín trong lòng kia muốn đập cánh thoát ra ngoài, cuối cùng cậu vẫn không kìm được mà nói ra vài phần.

Tần Chiêu Chiêu, cô gái mà cậu thích từ thời niên thiếu cũng chính là người mà sau này trưởng thành rồi vẫn nhớ mãi không quên. Ban đầu tình cảm với cô chỉ là những rung cảm thơ ngây, về sau theo năm tháng đã thành tình yêu. Một đời này có thể có bao nhiêu tình yêu? Điều này Lâm Sâm

không thể nói trước, dù sao chuyện gặp gỡ trong đời người cũng không phải chuyện có thể dễ dàng đoán biết. Nhưng cậu có thể khẳng định, một đời này, cô gái mà cậu yêu sâu sắc nhất, bền bỉ nhất chính là cô.

Mấy năm qua, sau cô, cậu đã chạy qua chạy lại như đèn cù xem mặt không biết bao nhiêu cô gái, hết người này đến người khác, tất cả chỉ có thể gọi một chút lặn tẩn trong thế giới tình cảm của cậu. Đồng Đồng là người duy nhất khiến cậu có chút tình cảm thực, có điều, cuối cùng cô vẫn rời xa cậu.

Đồng Đồng muốn chia tay không khiến cậu buồn nhiều, bởi vì cậu đã linh cảm trước sự lạnh nhạt và xa lánh của cô, cũng hiểu rõ hai người có rất nhiều chuyện khác biệt. Sở thích hai bên không giống nhau, trông đánh xuôi kèn thổi ngược, bản thân luôn nhân nhượng dễ dàng cô khiến cậu thật sự rất mệt. Xét về phương diện này, cậu cảm thấy chia tay với cô cũng không phải chuyện gì quá tệ hại. Nhưng, thật sự chia tay rồi cậu lại cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi cuộn lên từ tận đáy lòng. Vì chuyện này động nghĩa với việc rời đây cậu lại sắp phải quay cuồng trong những cuộc xem mặt, giao thiệp, làm quen mà ba mẹ, bạn bè bày sẵn, sau đó có thể lại chia tay. mấy năm qua, những cuộc xem mặt cứ xoay vòng như xa luân chiến, chiến hết năm này qua năm khác không thấy có mảy may thắng lợi, cậu thật sự chán nản cùng cực.

Tinh thần đang suy sụp thì Chu Minh Vũ gọi điện tới “báo tin vui”: “Mộc Mộc, báo cho cậu một tin tốt lành, hóa ra Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mộc chẳng có chuyện gì cả. Bao nhiêu năm nay cô ấy vẫn một thân một mình, hơn nữa cô ấy cũng rất nhớ cậu. Cậu biết không? Nghe Vu Thiển kể giờ trong điện thoại cô ấy vẫn giữ số điện thoại từ thời cậu học ở trường quân đội đấy! Dẫu chưa từng gọi cho cậu một lần nhưng chưa hề xóa đâu.”

Việc Tần Chiêu Chiêu vẫn giữ số điện thoại kia, Lâm Sâm đã biết từ lâu, vẫn coi đó như một niềm ấm áp giấu kín trong lòng. Nhưng chuyện của cô

và Kiều Mộc, lần đầu tiên cậu nghe nhắc tới, vô cùng kinh ngạc. “Cái gì? Cô ấy và Kiều Mộc không có gì? Không phải hai người từng yêu nhau sao?”

Chu Minh Vũ thêm mắm dặm muối vào tin tức của Vu Thiến kể rồi lại kể một lượt cho Lâm Sâm: “Thật ra Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mộc chỉ là bạn tốt thôi. Tốt nghiệp đại học xong cô ấy rời Thượng Hải tới Thâm Quyển luôn. Lần đi Hạ Môn với Kiều Mộc năm 2008 là lần đầu hai người gặp lại nhau sau bốn năm. Năm 2009 Kiều Mộc kết hôn rồi, cô dâu là bạn đại học của Tần Chiêu Chiêu, nghe nói chuyện hai người đó cũng do cô ấy làm mối.”

“Mộc Mộc, cậu hiểu rồi chứ? Từ đầu đến cuối, Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mộc không hề có chuyện yêu đương, hai người họ chỉ là bạn tốt mà thôi.”

Lâm Sâm cực kỳ bất ngờ, hóa ra Tần Chiêu Chiêu và Kiều Mộc chỉ là bạn tốt với nhau, vậy tại sao khi cậu hiểu nhầm quan hệ hai người thì cô lại không hề phủ nhận, còn bày ra thái độ nước đôi lập lờ?

“Hôm họp lớp xong cậu đưa cô ấy về có nói gì không? Vu Thiến kể sau hôm ấy Tần Chiêu Chiêu gọi ngay cho cô ấy, dặn nhất định không được nói cho cậu biết thực ra cô ấy và Kiều Mộc chỉ là bạn bè. Tần Chiêu Chiêu không cố tình giấu giếm cậu, chẳng qua không muốn ảnh hưởng đến quan hệ của cậu và Đồng Đồng mà thôi. Thực ra, mình hoàn toàn có thể hiểu được hành động cô ấy. Lần họp lớp ấy thực ra mình cũng không muốn để cậu tiếp xúc nhiều với Tần Chiêu Chiêu. Bạn bè anh em bao nhiêu năm với nhau, mình còn lạ gì cậu! Mình biết trong lòng cậu vẫn còn lưu luyến chưa quên cô ấy, mình sợ cậu với cô ấy lại tình cũ không rủ cũng đến, cho nên lần họp lớp ấy mình can không để mọi người nói mãi cái chuyện Chiêu Chiêu Mộc Mộc.”

Lâm Sâm chấn động, đột nhiên nhớ lại lần cuối cùng gặp Tần Chiêu Chiêu ở Tiểu Thành. Lần đó ở nhà cô, ban đầu hai người còn nói chuyện vô cùng vui vẻ, rất tâm đầu ý hợp, có điều đến cuối không khí đột nhiên chùng xuống. Lúc cậu hỏi rốt cuộc giữa cô và Kiều Mộc đã xảy ra chuyện gì, cô dùng một giọng vô cùng lạnh nhạt để trả lời: “Bất kể mình với Kiều Mộc có chuyện gì cũng không liên quan tới cậu.”

Lúc ấy, những lời này như búa thép nặng nề giáng xuống trái tim cậu, lòng đau đốn rung lên hết đợt này đến đợt khác. Phải rồi, có liên quan gì tới cậu đây? Cậu lấy tư cách gì mà hỏi? Trong mắt cô, tất cả mọi chuyện của cô có liên quan gì tới cậu đây? Sao cậu hỏi nhiều như thế làm gì, đúng là xen vào việc người khác.”

Tình huống hôm đó, tới giờ mới biết nguyên nhân, vì sao cô lạnh lùng không chút khách sáo mà nói chuyện với cậu như vậy. Đây vốn dĩ không phải thái độ xử sự của cô, chẳng qua chỉ vì làm thế để cắt đứt mà thôi, hóa ra chỉ là cô muốn cẩn thận đề phòng. Chu Minh Vũ có tính cách qua loa, thô lỗ còn có ý muốn hướng mọi người tránh chủ đề Chiêu Chiêu Mộc Mộc, huống hồ là con người cẩn trọng, tinh tế như cô. Có lẽ cô đã sớm cảm nhận được rằng tình cảm của cậu dành cho cô vẫn chưa buông, vì thế cô mới cô tình né tránh, không tiếc những lời tàn nhẫn để tạo khoảng cách.

Nghĩ thông suốt những chuyện này rồi, những cảm xúc đang chìm sâu của Lâm Sâm lại tăng vọt. Nổi phiền não mà Đờng Đờng mang tới trong nháy mắt tan biến như mây khói. Nếu như đúng như lời Chu Minh Vũ nói, Vu Thiển làm mối Tần Chiêu Chiêu với cậu chắc tới chín phần, thì đây hẳn là chuyện vừa lòng đẹp ý, mãn nguyện nhất trong hai mươi tám năm đời cậu.

Tuy Chu Minh Vũ đã cam đoan sẽ không có vấn đề gì nhưng Lâm Sâm vẫn cảm thấy bất an, lo lắng. Bất kỳ chuyện gì, nhất là chuyện cậu chân thành, khao khát muốn thành sự thật nhất, nếu chưa thể thành sự thật rõ

ràng thì trong lòng không cách nào có thể an ổn, bình thản được. Càng là chuyện mình chú tâm để ý thì lại càng hồi hộp; càng hy vọng sẽ càng hốt hoảng, lo lắng, sợ sẽ có chuyện không vui.

Lâm Sâm không sao yên lòng, ngồi chờ quá nửa buổi tối, Vu Thiển rốt cuộc cũng gọi điện tới, vừa nghe tiếng cô ngập ngừng, lưỡng lự, Lâm Sâm biết ngay có chuyện gì đó không ổn.

Sau Tết âm lịch, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, Tần Chiêu Chiêu đã có thể kiếm được bạn trai. Đây thật giống như một trò đùa, nhưng cuối cùng vẫn là sự thật. Bao nhiêu năm không gặp được người mình thích, cuối cùng đúng lúc cậu muốn theo đuổi cô thì lại có tin cô vừa gặp được bạn trai. Trái tim cậu như rơi vào giữa nước đá, đông cứng lại khiến cả người khẽ run lên.

Vận mệnh như thể muốn trêu chọc con người, mỗi khi con người đang hy vọng mãnh liệt thì thất vọng lại như Thái Sơn áp đỉnh mà giáng xuống. Thế giới bỗng nhiên tối sầm, ánh sáng dần dần tiêu tán.

Lâm Sâm không ngờ Tần Chiêu Chiêu lại nhắn tin cho mình, tuy chỉ là một câu đơn giản thôi, nhưng một lời “hy vọng cậu vẫn ổn” lại ẩn chứa biết bao nhiêu sự quan tâm mà cô không nói ra. Lòng nhất thời ấm áp, là dòng nước nhu tình ấm áp đang lan tràn.

Cậu đáp lại, rồi cô cũng trả lời, cậu trả lời lại... Tin nhắn qua lại, như cánh chim nhỏ đem hết những lời cậu vẫn giấu kín trong lòng chấp cánh bay đi. Cuối cùng cậu không nhẹn được, cho phép mình thổ lộ vài lời:

“Chiêu Chiêu này, có thể chúng ta thực sự không có duyên phận nhỉ? Ngày trước mình từng nghĩ, nếu không có Kiều Mục, hẳn cậu sẽ thích mình. Có điều, quanh đi quẩn lại bao nhiêu năm như vậy, cậu không thể đến với Kiều Mục nhưng mình vẫn không có cơ hội giành được cậu. Ngày trước Đồng Đồng từng kể cho mình nghe một câu chuyện, một truyền thuyết của

Hàn Quốc, rằng nếu hai người nào đó bỏ lỡ duyên phận ở kiếp này thì hai mươi lăm triệu năm sau có thể sẽ gặp lại nhau. Chiêu Chiêu này, nếu truyền thuyết này có thật, hai mươi lăm triệu năm sau, hy vọng mình và cậu có thể hữu duyên hữu phận.”

Mấy hôm nay, lòng Tần Chiêu Chiêu luôn rất loạn.

Tối hôm đó, Vu Thiên gọi tới càng khiến lòng cô loạn hơn, vì cô ấy nhắc lại những chuyện xưa. “Chiêu Chiêu, mình biết mình không nên xen vào việc của cậu, nhưng có vài điều muốn nói, cuối cùng thấy vẫn nên nói cho cậu. Mình cảm thấy hẫng cậu vẫn nghiêm túc lo lắng, suy xét chuyện chung thân đại sự của bản thân. Cậu mới quen biết bạn trai có ba tháng thôi sao? Mình không tin ba tháng ấy cậu và anh ta có thể vun đắp được bao nhiêu tình cảm. Nếu tình cảm của cậu và anh ta không sâu sắc, cậu đừng ngại suy xét tới Mộc Mộc. Cậu ấy thích cậu từ hồi trung học, bao nhiêu năm như vậy trong lòng vẫn còn cậu. Nếu giờ cậu và Kiều Mục nên duyên thì không nói, dù sao cậu cũng thích Kiều Mục bao nhiêu năm rồi. Nhưng giờ bạn trai cậu chỉ là một người cậu mới quen ba tháng. Nếu cậu nói chuyện hôn nhân với anh ta được, sao lại không thể tính tới Mộc Mộc? Dù sao quen biết nhau lâu còn hơn mới quen biết sơ sơ phải không?”

Lòng Tần Chiêu Chiêu rối như tơ vò. “Vu Thiên, sao tự nhiên cậu lại nói với mình những lời này?”

“Vì hôm nay mình gặp Chu Minh Vũ, có ngòi chuyện gẫu với cậu ấy một chút, bọn mình đều thấy tiếc cho Mộc Mộc. Vẫn là chuyện ấy, nếu cậu với Kiều Mục nên duyên thì chẳng ai nói làm gì. Nhưng để một người mới quen cậu có ba tháng có được cậu, bọn mình đều không phục cho Mộc Mộc. Phải rồi, cậu cũng đừng hiểu nhầm, mình không có ý làm thuyết khách cho Mộc Mộc đâu. Cái cậu đó cậu còn lạ gì nữa, chỉ chết vì sĩ diện, đến trước mặt Chu Minh Vũ mà còn làm như không có chuyện gì.”

Tính cách của Lâm Sâm thế nào, sao Tần Chiêu Chiêu lại không biết chứ? Hôm ấy cô không đáp lại tin nhắn kia, cậu cũng không nhắn thêm nữa. Giống như lúc cô tránh vì biết cậu và Đồng Đồng đang qua lại, giờ cậu đã biết quan hệ của cô và Hạng Quân nên cũng cẩn thận tránh đi. Cả hai đều không muốn làm gì ảnh hưởng đến cuộc sống của người kia, đây mới là thái độ lý trí của người trưởng thành, chín chắn.

Cái gọi là đã yêu sẽ không tiếc làm bất cứ chuyện gì thật ra chỉ là một sự ích kỷ. Thực lòng yêu một người, không phải nhất quyết đoạt lấy bằng mọi giá, mà là tôn trọng quyết định của người ấy. Nếu người ấy không chọn mình, chắc chắn là có nguyên nhân. Không thể chấp nhận điều này, lấy danh nghĩa chữ YÊU mà tranh đoạt, giành giật, đến khi đoạt được mới thôi thực chất chỉ là một thứ tâm lý chiếm hữu hạn hẹp, tuyệt đối không phải tình yêu.

Đêm nay Vu Thiên gọi điện nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ, chủ yếu nhắc lại những chuyện trước kia. Năm ấy, tình cảm Lâm Sâm dành cho Tần Chiêu Chiêu đã khiến tất cả đám con gái lớp Xã hội 3 phải cảm động, đến giờ Vu Thiên nhắc lại vẫn còn cảm thấy rất xúc động: “Đúng là tình cảm thời học trò là ngây thơ, chân thành nhất. Chiêu Chiêu, mình dám chắc cả đời này cậu không thể tìm được ai yêu cậu như Mộc Mộc nữa đâu. Hai người đã tốt nghiệp mười năm không gặp lại mà cậu ấy vẫn không thể quên được cậu. Trong lòng cậu ấy, vẫn cảm thấy cậu là người tuyệt nhất.”

Vẫn cảm thấy cậu là người tuyệt nhất... Mấy lời này rót vào tai, dừng ở trong tim, hai mắt Tần Chiêu Chiêu nhất thời đỏ hoe.

“Dẫu em đã rời xa, tình tôi mãi chưa đôi dôi, giữa muôn trùng thâu đêm, ai người em yêu dẫu...”

“Hoa không còn nở rộ, tình tràn như biển khơi, nếu em còn nhớ tôi, vì sao một mình ngậm ngùi?”

Năm ấy, sau khi Kiều Mộc rời trường trung học thực nghiệm chuyển tới Thượng Hải, bài hát *Vẫn cảm thấy em là người tuyệt nhất* này đã từng bầu bạn với cô không biết bao nhiêu ngày dài, đêm thâu. Có những lúc cô cảm thấy bài hát này tựa như viết cho cô, là khúc ngâm vịnh dai dẳng suốt tình duyên nửa đời của cô. Có điều hôm họp lớp thấy chuông điện thoại của Lâm Sâm cũng vang lên giai điệu quen thuộc này, cô mới biết hóa ra bài hát này không phải của riêng cô. Bao nhiêu năm như vậy, trong lòng Lâm Sâm vẫn khắc ghi bài hát này, vẫn triền miên dai dẳng ôm ấp, lưu giữ một thứ “tình chưa đổi dời, dẫu em đã rời xa”.

“Vu Thiển, đừng nói nữa.”

Tiếng thỉnh cầu yếu ớt vang lên khiến Vu Thiển trầm mặc một lát. “Mình xin lỗi, có lẽ là mình lảm lời. Cậu đã chọn Hạng Quân, mình còn nhiều lời chỉ khiến cậu thêm khó xử. Được rồi, mình không nói nữa, cậu cứ coi như chưa nghe thấy gì nhé!”

Tối đó, Tần Chiêu Chiêu mất ngủ, trần trọc xuôi ngược suốt đêm. Sáng dậy đi làm, tinh thần mệt mỏi rã rời, hai bên thái dương thấy đau đau. Rốt cuộc năm tháng không buông tha con người, tuổi mười bảy, mười tám đêm có ngủ không ngon thế nào, sáng dậy chỉ cần rửa mặt nước mát là lại tỉnh táo như thường. Đến giờ vẫn không sao khá hơn được, đến trưa thì không chịu nổi nữa, đầu càng lúc càng đau. Chị Lưu thấy sắc mặt cô tệ quá liền hỏi có phải cô bị ốm không, có cần đi khám không. Cô nói không cần, chẳng qua tối không ngủ được nên giờ đau đầu thôi.

“Nếu đau quá thì em xin về nghỉ đi. Đúng rồi, gọi điện cho Hạng Quân để anh ấy qua đón em.”

Tần Chiêu Chiêu không muốn gọi. Hạng Quân bình thường rất bận rộn, hơn nữa con trai anh sắp thi đại học. Nhà có người sắp thi đại học, bao

nhiều lo lắng của Hạng Quân và ba mẹ đều đổ dồn lên Hạng Hiểu Đông. “Không cần đâu, chỉ bệnh xoàng thôi mà, gần đây anh ấy rất bận rộn, chắc không rảnh đâu.”

“Rảnh hay không rảnh thì cũng phải gọi điện hỏi một câu chứ! Em không gọi để đây chị gọi!”

Chị Lưu không đợi phân trần, gọi điện thẳng cho Hạng Quân. Gọi xong liền cười dài. “Cái ông Hạng Quân này, đúng là có chuyện rồi cũng biết rút ra bài học. Giờ đã biết cách quan tâm đến vợ tương lai rồi. Vừa mới nghe bảo em không khỏe đã sốt sắng nói sẽ qua đây đón em đi khám.”

Hạng Quân lái xe tới đón Tần Chiêu Chiêu, cô khăng khăng không đi bệnh viện, anh đành dừng ở hiệu thuốc, mua mấy loại thuốc cho cô mang về uống. “Anh hỏi kĩ rồi, thuốc này chữa đau đầu rất tốt, không có tác dụng phụ đâu. Còn đây là mấy hộp thuốc an thần, sẽ dễ ngủ hơn, em uống vào sẽ ngủ được.”

Anh ân cần quan tâm như vậy khiến Tần Chiêu Chiêu vô cùng cảm kích. “Cảm ơn anh!”

“Cảm ơn gì chứ, quan tâm chăm sóc em là trách nhiệm của anh mà. Chiêu Chiêu, gần đây công việc của anh bận rộn, lại phải lo cho Hiểu Đông thi đại học nên không có thời gian dành cho em, hy vọng em hiểu và bỏ qua cho anh. Xong đợt này mình cùng đi Trương Gia Giới chơi vài hôm được không? Chỗ ấy cũng gần Tiểu Thành quê em, mình có thể về thăm ba mẹ em luôn. Anh đã gọi điện cho ba mẹ em nhiều lần rồi, cũng nên mau mau dành chút thời gian về gặp hai bác.”

Tần Chiêu Chiêu tránh nặng tìm nhẹ. “Anh cứ xong đợt bận rộn này đi đã, qua đợt này rồi tính tiếp!”

“Chiêu Chiêu, hôm nay em không khỏe, hay là trưa nay về nhà anh ăn cơm đi. Hôm nay cô giúp việc làm canh gà hầm nhân sâm, mẹ bảo anh đón em qua ăn cơm đấy.”

“Em không đi đâu, em không khỏe, chẳng muốn ăn gì cả, giờ chỉ muốn về ngủ một giấc thôi. Anh cảm ơn bác gái hộ em.”

Tuy người ở Hạng gia đều đối xử rất tốt với Tần Chiêu Chiêu nhưng nhà người ta không thể như nhà mình được, vẫn là tới làm khách, phải bày ra gương mặt xã giao. Giờ đầu đau, người mệt, tâm tình rối bời, cô thật sự không muốn phải gượng cười đi ăn cơm.

“Vậy được rồi, để hôm khác vậy, anh đưa em về nghỉ trước.” Sau chuyện Tần Chiêu Chiêu không vui vì coi chuyện Hạng Quân ở quán cà phê là hành động thiếu tôn trọng, anh luôn cố gắng làm mọi việc theo ý cô. Cô không muốn tới, anh sẽ không ép.

Chương 22

Về nhà uống thuốc và tranh thủ ngủ một giấc, khi tỉnh dậy, Tần Chiêu Chiêu không còn đau đầu nhưng phiền não không hề giảm chút nào. Lòng tựa lưới tơ, trăm ngàn nút thắt.

Lâm Sâm, Hạng Quân, Hạng Quân, Lâm Sâm... hai cái tên này cứ luẩn quẩn lặp đi lặp lại trong lòng cô. Bên này là người nghĩa nặng tình sâu với cô suốt thời niên thiếu, bên kia là người cô chuẩn bị bàn chuyện cưới hỏi, gắn bó cả đời. Cả hai đều là những người đàn ông tốt, cô không muốn làm tổn thương bất kỳ ai. Xét theo tình cảm hiện tại, có lẽ cứ xuôi theo những gì đang có là biện pháp hợp lý nhất. Dù sao cô cũng chưa từng bắt đầu với

Lâm Sâm, còn với Hạng Quân thì khác. Có điều, cứ nghĩ tới Lâm Sâm là lòng cô lại vẩn lên trăm nghĩ ngàn suy, rối như tơ vò.

Phiền não lớn nhất của con người thường xuất phát từ việc nhất định phải đối mặt với sự lựa chọn, người phải lựa chọn vĩnh viễn đau khổ hơn người không bao giờ phải lựa chọn. Nếu trước mắt chỉ có một con đường để đi, không còn lựa chọn nào khác, tất cả mọi người sẽ phải cam chịu số mệnh, quyết chí tiến lên tới cùng, là vui là khổ là mừng là lo đều không thể thở than, oán thán. Nhưng nếu trước mắt có mấy con đường có thể đi, ai rồi cũng sẽ cảm thấy do dự, khó xử... Phải chọn làm sao? Chọn như thế nào? Đi đường này rồi tương lai có hối hận hay không? Hay là, không đi theo đường này rồi tương lai lại càng hối hận?

Đứng giữa ngã ba cuộc đời, Tần Chiêu Chiêu lưỡng lự và băn khoăn không biết phải làm sao. Một mình không thể đưa ra chủ ý riêng, không thể quyết định, cô đành tâm sự với bạn bè.

Lúc chỉ có mình Hạng Quân để lựa chọn, Đàm Hiểu Yên không hề do dự đưa ra lời khuyên. Có điều, tới giờ có những hai lựa chọn thì chính Đàm Hiểu Yên cũng ngập ngừng: “Chuyện này... thật khiến người ta... Giờ mình cũng không tiện nói gì, cho dù mình có khuyên cậu chọn ai, nhờ đâu sau này cậu sống không hạnh phúc, chẳng phải lại thành lỗi của mình sao?”

Cũng may làm bạn bao nhiêu năm, nghĩ ngợi kỹ lưỡng xong, Đàm Hiểu Yên thành thật nêu ý kiến: “Chiêu Chiêu, chuyện này cậu chỉ có thể tự hỏi lòng cậu thôi. Rốt cuộc cậu muốn đi cùng ai, trong lòng cậu sẽ rõ nhất. Có điều, hiện tại chính bản thân cậu cũng không biết trong lòng mình muốn gì, nên cậu mới đắn đo, khó xử như vậy. Cậu đừng vội vàng, vẫn còn thời gian mà! Hạng Quân muốn nhanh chóng về quê thăm ba mẹ cậu, giờ cậu cứ tránh thủ nghĩ cho kỹ một chút, nghĩ thật rõ ràng, lúc nào chưa thể xác định được rõ ràng thì đừng đưa anh ấy về nhà vội.”

Hàn huyên với Đàm Hiểu Yên một lúc, Tần Chiêu Chiêu cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Lần này cô không gọi điện cho Tạ Á, gần đây Tạ Á cũng có nhiều chuyện phiền lòng. Tổng giám đốc Chương vẫn sống với cô bị thanh tra về vấn đề kinh tế, mà mẹ cô lại vừa phát hiện mắc ung thư tuyến vú, giờ đang làm phẫu thuật ở Thượng Hải. Tần Chiêu Chiêu không muốn làm phiền Tạ Á.

Tối hôm đó, Kiều Mục bất ngờ nhắn tin QQ cho cô: “Hôm nay đưa Thanh Dĩnh tới bệnh viện khám thai mình có gặp Tạ Á, cô ấy kể giờ cậu có bạn trai rồi. Chúc mừng cậu nhé! Khi nào kết hôn nhất định phải thông báo cho mình đấy, mình cam đoan sẽ tới uống rượu mừng của hai người.”

Sự quan tâm và lời chúc của Kiều Mục như dòng nước ấm áp tan trong lòng Tần Chiêu Chiêu. “Kiều Mục, cảm ơn cậu nhé!”

“Tần Chiêu Chiêu này, cuối cùng cậu cũng có thể tìm được người thích hợp với cậu, mình cũng mừng cho cậu. Trước kia mình chưa bao giờ hỏi cậu về chuyện tình cảm vì mình không biết bản thân có còn là vương mắc của cậu hay không, vì thế mình thường tránh đề cập tới vấn đề nhạy cảm này. Đến giờ cậu đã có bạn trai rồi, mình nghĩ hẳn cậu cũng đã buông bỏ được những chuyện trong quá khứ. Rốt cuộc mình cũng có thể thẳng thắn bàn về chuyện tình cảm với cậu, thẳng thắn chúc phúc cho cậu.”

Những lời chân thành của Kiều Mục càng khiến Tần Chiêu Chiêu lo lắng hơn. “Chuyện đã qua mình cũng buông bỏ rồi, sau này chúng ta không cần phải cố tình tránh né chủ đề này nữa.”

“Bạn trai cậu thế nào? Nhất định là một người đàn ông tốt nhỉ, nếu không cậu đâu có chọn anh ấy.”

“Thực sự anh ấy là một người rất tốt, có điều...” Bàn tay Tần Chiêu Chiêu do dự đặt trên bàn phím, không biết có nên nói tiếp với Kiều Mục

hay không. Chuyện về Hạng Quân, về Lâm Sâm, về những suy nghĩ rối rắm trong lòng cô, tất cả những chuyện này, nói ra có phải là đang nói lằng nhằng hay không? Liệu cậu có thời gian mà nghe cô tỉ tê rõ ngọn ngành chẳng?

“Sao vậy? Có chuyện gì à?”

“Ừ, gần đây lòng mình rối bời.”

“Có thể kể cho mình nghe không? Biết đâu mình có thể giúp gì cho cậu.”

Tần Chiêu Chiêu chọn những điều mâu chốt để kể cho Kiều Mục nghe: “Bạn trai mình là một người tốt, anh ấy muốn cưới năm bọn mình kết hôn, có điều tới giờ mình vẫn chưa dứt khoát quyết tâm đến với anh ấy. Mình rất do dự không biết nên làm sao bây giờ.”

“Chiêu Chiêu này, mình không biết vì sao cậu lại chưa thể hạ quyết tâm kết hôn với anh ấy, nhưng hẳn cậu có lý do riêng. Kết hôn là chuyện chung thân đại sự, nếu cậu còn do dự nghĩa là chuyện hôn nhân này chưa thật sự khiến cậu hài lòng. Nếu thế, tốt nhất là cậu nên dứt khoát từ bỏ luôn, nếu không, ít nhất hãy lùi ngày tổ chức đám cưới lại, cho bản thân thêm một chút thời gian cần thận suy nghĩ, tránh để tương lai phải hối hận.”

Kiều Mục là người ngoài cuộc nên cậu có thể dễ dàng loại bỏ hết các tiểu tiết rườm rà để đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. “Nếu cậu cảm thấy chưa thật hài lòng với cuộc hôn nhân này ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng gượng ép bản thân làm gì, càng đừng vì cần lấy chồng nên mới kết hôn. Hôn nhân là chuyện quan trọng nhất trong đời người, tìm kiếm cho mình một người bầu bạn suốt nửa đời sau, nhất định phải thật cẩn trọng.”

“Kiều Mục, mình muốn hỏi một chút. Cậu cảm thấy một người bạn đời tương lai cần những gì?”

“Cái này mỗi người sẽ có tiêu chuẩn riêng của bản thân. Nhưng nếu hỏi ý kiến cá nhân mình thì mình cảm thấy đối tượng lý tưởng nhất là tuổi tác xấp xỉ nhau, gia cảnh tương đương, tính cách tương tự, và tương đồng về mặt sở thích.”

Kiều Mục còn cẩn thận giải thích cho Tần Chiêu Chiêu suy nghĩ của cậu về “bốn điều tương tự” này.

Tuổi tác xấp xỉ nhau, tức là về phương diện tuổi tác đừng kém hay hơn nhau quá nhiều. Chồng già vợ trẻ hay tình chị em tuy luôn có những thời khắc ngọt ngào nhưng sự khác biệt về tuổi tác sẽ gây ra nhiều sự khác biệt khác, đây có thể trở thành vấn đề lớn trong cuộc sống hôn nhân sau này.

Gia cảnh tương đương, nói thẳng chính là môn đăng hộ đối. Tuy hiện này rất nhiều người trẻ cho rằng quan niệm môn đăng hộ đối là thứ cổ hủ nhưng thực ra quan niệm này vẫn có tính hợp lý riêng của nó. Bởi vì, hai người sinh trưởng trong hai gia đình có điều kiện không khác nhau nhiều sẽ có sự tương đồng về thói quen sinh hoạt và các quan niệm giá trị, như vậy sẽ dễ dàng gần gũi nhau hơn.

Tính cách tương tự, nghĩa là tính tình đừng khác nhau nhiều quá. Mặc dù có người nói sự khác biệt thì có thể bổ sung lẫn nhau. Nếu một người thích yên tĩnh, người kia ưa náo nhiệt; người này cần chút an tĩnh để đọc sách, nghe nhạc mà người kia lại kéo một đám bạn về đánh bài chơi mạt chược... không hợp nổi nhau như vậy thì nhà đó chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện thái bình được.

Còn tương đồng về sở thích nghĩa là hai người có chung sở thích với nhau, người cùng chung sở thích sẽ tìm được nhiều tiếng nói chung trong sinh hoạt hơn.

Suy nghĩ của Kiều Mục về “bốn điều tương tự” chỉ khiến Tần Chiêu Chiêu thờ dài. Cô và Hạng Quân riêng điều thứ nhất không thể đáp ứng được. Anh hơn cô mười hai tuổi, con trai anh chỉ kém cô mười tuổi. Tuy mỗi lần gặp nhau Hạng Hiểu Đông luôn lễ phép gọi cô là “dì” nhưng tiếng “dì” này vẫn làm cô xấu hổ.

“Đương nhiên đây chỉ là quan điểm của cá nhân mình, nói để cậu tham khảo thôi. Chiêu Chiêu, chuyện của cậu và bạn trai vẫn phải do cậu tự cân thận suy tính. Được rồi, mình hôm nay chỉ nói tới đây được thôi, mình đi ăn cơm với Thanh Dĩnh đây.”

“Cảm ơn Kiều Mục, mình sẽ suy nghĩ cẩn trọng. Cho mình gửi lời hỏi thăm Thanh Dĩnh nhé!”

Chat QQ với Kiều Mục xong, tâm tình đang rối bời của Tần Chiêu Chiêu khá hơn nhiều. Tuy cô vẫn chưa thể xác định được rõ ràng mình nên chọn ai nhưng cô đã có thể chắc chắn không thể vội vã kết hôn với Hạng Quân, cần cho mình thêm chút thời gian để cân thận suy xét lại.

Chiều hôm đó, Tần Chiêu Chiêu đang nấu mì tôm thay cơm tối thì Hạng Quân tới gõ cửa. Vừa vào nhà, ngửi thấy mùi mì tôm anh liền hỏi: “Anh biết em sẽ không cơm nước cân thận mà, người đã không khỏe sao có thể ăn mì tôm được chứ? Đi, chúng ta ra ngoài ăn gì đó.”

Anh dắt cô tới một nhà hàng chuyên các món hấp, tất cả các món ở đây đều được hấp chín, giữ được trọn vẹn nước, hương vị và chất dinh dưỡng trong đồ ăn. Đồ ăn ở đây quả thực rất ngon, tuy Tần Chiêu Chiêu không ăn được nhiều nhưng vẫn cố gắng nuốt hết một bát cơm.

Suốt bữa cơm, điện thoại di động của Hạng Quân không ngừng rung. Liên tục có người gọi đến tìm anh, cô nghe ra tối nay anh phải tăng ca,

trong lòng cảm thấy không an tâm. “Anh bận thế thì không cần tới đưa em đi ăn đâu, em ở nhà ăn mì cũng được. Trước kia em vẫn vậy mà.”

“Trước kia là trước kia, giờ em là bạn gái của anh, anh phải chăm sóc em cẩn thận. Chiêu Chiêu, trước kia anh không được tốt về mặt này, sơ sót với người thân, kết quả là đổ vỡ hạnh phúc gia đình. Phạm lỗi như vậy một lần là đủ rồi, anh không muốn tiếp tục giẫm lên vết xe đổ nữa. Công việc còn bận rộn, nhưng chỉ cần có thể tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi, anh sẽ tới thăm em.”

Rõ ràng Hạng Quân rất nghiêm túc với cuộc hôn nhân thứ hai. Lòng Tần Chiêu Chiêu đột nhiên cảm động, tuy lúc trước xác định chuyện yêu đương với Hạng Quân là chấp nhận cúi đầu trước hiện thực nhưng cô không thể không thừa nhận, hiện thực này không hề bạc đãi cô. Càng tiếp xúc lâu, cô càng thấy đây là một người đàn ông đáng tin cậy. Ngoại trừ việc lớn hơn cô một giáp và có một cậu con trai mười tám tuổi, những mặt khác Hạng Quân đều không tệ.

Đem so sánh, những nhược điểm của Hạng Quân lại đúng là ưu điểm của Lâm Sâm. Lâm Sâm trẻ tuổi, chưa từng kết hôn, không có con riêng, hơn nữa, tình cảm của cậu dành cho cô bao năm chưa thay đổi. Giữa thời đại mà tình yêu dần dần thành món ăn liền như hiện nay thì một người đàn ông si tình như vậy thật hiếm gặp. Nếu mười năm nay Lâm Sâm không sống trong hoàn cảnh đặc thù là quân ngũ, có lẽ thứ tình cảm ngây thơ ấy cũng không thể duy trì lâu đến thế. Nhưng chung quy, cô và Lâm Sâm đã cách biệt mười năm đàng đẵng, người mà cô quen thuộc, thấu hiểu vẫn là Lâm Sâm của thời niên thiếu đã xa. Lâm Sâm của mười năm sau tuy đã đánh thức lại trong cô rất nhiều tình cảm tốt đẹp ngày trước nhưng những cuộc gặp ngắn ngủi, những cảm giác thoáng qua ấy không thể đảm bảo cho điều gì, đến khi ở lâu bên nhau lại là chuyện khác. Nếu thật sự lựa chọn cậu, liệu hai người có thể hòa hợp được như trong tưởng tượng hay không? Cô hoàn toàn không biết.

Đêm đó Tần Chiêu Chiêu lại trần trọc không ngủ. Hạng Quân, Lâm Sâm, Lâm Sâm, Hạng Quân, hai cái tên xung đột trong đầu cô. Hai người này, rốt cuộc ai mới là người có thể nắm tay cô đi nốt phần đời còn lại? Cô thấy thật mù mịt...

Chương 23

Thời gian trôi từng ngày, từng ngày trong nỗi giày vò của Tần Chiêu Chiêu, kỳ thi đại học đến rồi đi. Hạng Hiểu Đông cảm thấy bản thân thi không tệ, ước chừng điểm khá tốt. Ưu tư dồn nén, tích tụ bao nhiêu ngày cuối cùng cũng có thể thanh tĩnh lại, cậu và bạn học hẹn nhau đi Lệ Giang chơi.

Bóng cây ngày một dày, ánh mặt trời cũng ngày càng chói chang. Gần đây, hôm nào Hạng Quân cũng ngày hai buổi đưa đón Tần Chiêu Chiêu đến chỗ làm, bớt cho cô nỗi khổ phải đối phó với ánh mặt trời gay gắt như thiêu đốt. Mấy cô sinh viên nữ làm thêm vô cùng ngưỡng mộ cô vì có được một người bạn trai điều kiện tốt mà đối xử với cô cũng thật tốt. Trong đó có một nữ sinh còn nhờ cô giúp chọn xem trong số bạn bè của Hạng Quân có ai thích hợp để giới thiệu cho mình. Điều kiện chủ yếu có nhà, có xe, không vay nợ gì, chỉ cần đạt đủ ba điều kiện, tuổi tác hay đã từng kết hôn hay chưa không quan trọng. Nhiều tuổi một chút có sao, đã từng có vợ hay vợ chết hoặc có con rồi cũng không vấn đề gì. Chỉ cần có điều kiện vật chất tốt, tình cảm có thể từ từ vun đắp.

Tần Chiêu Chiêu cười khỏ. “Chi bằng nhường luôn bạn trai của chị cho cô đi, đúng hợp yêu cầu của cô rồi.”

Cô sinh viên kia cũng nửa đùa nửa thật cười cười. “Được đấy, chị có làm thật không? Nếu chị thật sự muốn nhường thì em muốn thật đấy. Nói thật, bạn trai chị có sức hấp dẫn của đàn ông trưởng thành, cực kỳ hấp dẫn mấy cô gái trẻ.”

Cô sinh viên này sinh năm 1990, năm nay mới hai mươi tuổi, nhỏ bằng nửa tuổi Hạng Quân nhưng không hề để ý tới sự chênh lệch tuổi tác, chỉ luôn miệng nói thích sức hấp dẫn của những người đàn ông chín chắn. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết của đàn ông chín chắn là cơ sở kinh tế miễn bàn. Nếu đây là một ông chú trung niên mặc áo bảo hộ xanh đạp xe ba gác chở hàng ngoài đường, đảm bảo cô sẽ chẳng bao giờ thèm liếc mắt.

Cái gọi là sức hấp dẫn của người đàn ông chín chắn, trưởng thành mà các cô gái thường ái mộ thực chất có được do họ có vẻ trẻ hơn tuổi thật và nhờ có điều kiện kinh tế vững chắc. Các cô gái xinh đẹp, trẻ trung tình nguyện yêu đàn ông trung niên nếu không phải vì danh chắc chắn vì lợi. Tất cả chủ yếu do vàng hào quang danh lợi phủ xuống. Chẳng có cô gái xinh đẹp nào đi yêu một ông già không danh tiếng cũng chẳng mang lại lợi lộc gì.

Tần Chiêu Chiêu còn do dự vì vấn đề tuổi tác và con riêng của Hạng Quân, vậy mà cô gái sinh năm 90 này lại hoàn toàn không cố kỵ gì, cô chỉ còn biết cười khò.

Hạng Quân cực kỳ ghét những cô gái trẻ tôn sùng chủ nghĩa vật chất một cách trắng trợn như vậy. “Tìm người yêu là nói về chuyện trái tim, chuyện tình cảm; chẳng hiểu mấy cô gái trẻ này ra làm sao nữa, cô nào cô nấy đều nói chuyện tiền nong đầu tiên. Người có tiền cũng không phải thằng ngốc, đã biết rõ các cô chỉ muốn có tiền thì còn muốn các cô hay không? Ít nhất thì anh đây cũng không cần.”

Câu “tìm người yêu là nói chuyện trái tim, chuyện tình cảm” của Hạng Quân khiến Tần Chiêu Chiêu rung động. Đạo lý này vốn đơn giản, vậy mà

càng lúc càng có nhiều người không hiểu, đầu tiên vẫn là để ý tới những yếu tố linh tinh bên ngoài như nghề nghiệp, thu nhập, có xe, có nhà, tài khoản ngân hàng... Đồng thời, cô cũng cảm thấy hổ thẹn với chính mình, bởi vì trước kia cô đồng ý chọn Hạng Quân, bỏ qua việc anh là người tốt, đối xử tốt với cô, cũng có một phần nguyên nhân chính là vì anh có nghề nghiệp ổn định, thu nhập khá. Cô nghĩ, nếu đem so mình với cô nữ sinh kia, chẳng phải cũng chỉ là chó chê mèo lăm lông thôi sao?

Nếu thật muốn bàn chuyện trái tim, chuyện tình cảm thì Lâm Sâm chắc chắn có thể khiến cô động tâm động tình hơn hẳn Hạng Quân. Tuy thời trung học, trong mắt cô chỉ có Kiều Mộc, chưa từng thích Lâm Sâm, nhưng ý tình của cậu dành cho cô thật sâu sắc, đã từng khiến cô vô cùng cảm động.

Nhưng giờ đây, đã thành một cô gái hai mươi tám tuổi, ở vào cái tuổi thanh xuân xé bóng rồi, chọn một người bầu bạn lúc về già nên thiên về bên nào đây? Nên tính chuyện tình cảm hay chuyện vật chất? Phương thức lựa chọn điển hình nhất là xem xét xem giữa hai người đàn ông này, ai có thể mang đến nhiều lợi ích cho mình hơn. Con người bẩm sinh đã ích kỷ, mỗi người khi lựa chọn làm gì đều phải lo lắng tới lợi ích của bản thân đầu tiên, làm thế nào để có lợi nhất cho bản thân. Nếu xét trên phương diện lợi ích, rõ ràng Lâm Sâm không thể nào bằng được Hạng Quân. Dù sao Hạng Quân cũng là người thành đạt, có nhà, có xe, có chút sự nghiệp ở Thâm Quyển, chọn anh không nói chuyện đại phú đại quý, ít nhất một cuộc sống an ổn thường thường bậc trung mà bất kỳ cô gái nào cũng mong muốn là chuyện không thành vấn đề. Còn Lâm Sâm giờ vẫn là một quân nhân đang tại ngũ, đóng trên một hải đảo hẻo lánh, cái gì cũng không có, đi theo cậu sống trong quân ngũ chỉ có thể sống những ngày tháng nghèo khó trên đảo.

Tần Chiêu Chiêu không phải thiên thần, cô không thể lờ đi không toan tính gì cho bản thân. Hạng Quân là người từng kết hôn, đến khi tái hôn chắc chắn cũng có lựa chọn cẩn kẽ. Mấy tháng tiếp xúc với nhau, anh đối xử với

cô rất tốt, rất có thành ý, nếu lấy anh, cuộc sống sau này chắc chắn ổn định, thoải mái. Tính lùi một chút, dẫu sau này có xảy ra chuyện phải ly hôn, về mặt vật chất, cô cũng không thua thiệt nhiều. Giữa thế giới hiện thực này, sống được bồi thường vĩnh viễn dễ chịu hơn không có bù đắp gì.

Lựa chọn Lâm Sâm là một sự đánh cược rất lớn. Bỏ qua các vấn đề lợi ích vật chất, điều Tần Chiêu Chiêu băn khoăn nhất là đã nhiều năm không gặp nhau, hai người không có giao thiệp hay nhận thức sâu sắc về nhau, tất cả chỉ dừng lại ở ấn tượng thời niên thiếu. Nếu giờ cô dũng cảm vứt bỏ hết thảy để tới Hạ Môn cùng cậu, lỡ như sau này cả hai đều thất vọng về nhau thì phải làm sao? Cô đã hai mươi tám tuổi rồi, cô không có tuổi xuân để đánh cược... Cô – không – được – thất – bại.

Lý trí nhắc nhở Tần Chiêu Chiêu đừng do dự, chần chừ thêm nữa, cứ để cuộc sống từ từ chạy theo con đường đã định, xao động không bằng an tĩnh, đừng cố thay đổi. Đã có một cái cây Hạng Quân, đại khái cô có thể buông bỏ cả khu “rừng rậm^[1]”. Nhưng giữa những đêm dài vắng vẻ, cảm tính lại tìm tới gõ cửa: Cô thật sự muốn quên Lâm Sâm sao? Muốn bỏ qua người đã yêu cô suốt bao nhiêu năm như vậy sao? Đâu phải cô hoàn toàn không có tình cảm gì với cậu ấy!

[1] Chơi chữ, đảo ngược tên của Lâm Sâm là “sâm lâm” nghĩa là khu rừng rậm rạp.

Tần Chiêu Chiêu không thể phủ nhận Lâm Sâm vẫn luôn chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng mình, cô cũng có những tình cảm đặc biệt với cậu. Ban đầu chỉ vì cảm động, vì cô cũng từng tận tâm, tận lực yêu thương nên cô hiểu rõ tình cảm mà cậu dành cho mình là vô giá, vĩnh viễn đáng được trân trọng. Mười năm sau, lần thứ hai gặp lại, lúc phát hiện tình cảm cậu dành cho mình vẫn như xưa, cô đã rung động sâu sắc. Từ lòng xúc động đến trái tim rung động, đây có phải là sự tiến hóa của tình yêu hay không? Đôi khi cô không dám nghiên ngẫm kỹ hơn nữa.

Dẫu lòng không muốn đối mặt với vấn đề, tiềm thức vẫn không chịu bỏ qua. Nếu trên đường vô tình gặp người mặc quân phục, cô sẽ vô thức quay lại nhìn vài lần. Ngẫu nhiên trên mạng có chủ đề tìm bạn đồng hành đi phượt tới Hạ Môn, cô sẽ nghĩ ngay tới đảo Tiểu Đặng. Có lần tới ngân hàng làm việc, phải ngồi chờ máy tính gọi tên, một người trẻ tuổi ngồi cạnh rảnh rỗi dùng năm ngón tay gõ lách cách trên tay vịn ghế ngồi, tạo ra tiếng lộc cộc như tiếng vó ngựa. Âm thanh vừa lọt vào tai đã khiến cô cứng người.

Hôm đó, Tần Chiêu Chiêu đi từ ngân hàng về nhà, suốt quãng đường vẫn mơ như bước trong cơn mộng du. Cả buổi tối hôm ấy, cô nghe đi nghe lại bài hát *Nếu như đây là yêu* của Trương Học Hữu.

“Ai cũng muốn biết, đâu là tình yêu thật sự không thể bỏ lỡ trong đời. Nhất là khi thức giấc lúc nửa đêm, sẽ càng thấy xúc động, trái tim oán hận vẫn không thể tiêu tan, đó là vì bạn đã chạm vào tình yêu.

Nếu đây là tình yêu, nếu lại quay mình bước đi chi bằng dững dưng cảm ở lại. Dẫu cho đau thương, dẫu cho rơi lệ, đều là nguồn nước dịu dàng trong cuộc đời...”

Một đêm trần trọc, ngoài cửa ánh trăng sáng tỏ, tinh tú mịt mờ.

Tần Chiêu Chiêu tựa vào đầu giường, mở hộp tin nhắn trong điện thoại di động ra, đọc lại tin nhắn cuối cùng của Lâm Sâm thêm lần nữa. Đã xem không biết bao nhiêu lần, nhưng càng xem càng thấy thê lương. Cậu từng nghĩ nếu không có Kiều Mộc, có thể cô sẽ thích mình, cuối cùng chỉ đành cảm thán kiếp này vô duyên. Tiếc nuối khôn cùng để cậu ôm đầy phiền muộn mà tin vào một truyền thuyết huyền ảo, truyền thuyết về hai người bỏ lỡ duyên phận sẽ một lần nữa lại gặp nhau sau hai mươi lăm triệu năm.

“Chiêu Chiêu này, nếu truyền thuyết này có thật, hai mươi lăm triệu năm sau, hy vọng mình và cậu có thể hữu duyên hữu phận.”... Những lời này,

mỗi lần nhìn thấy lại khiến cô rầu rĩ, xót xa.

Hai mươi lăm triệu năm nữa, mối duyên giữa hai người sẽ có thể tái sinh sao? Khi đó trái đất có còn hay không? Hay cả vũ trụ cũng tan thành tro bụi rồi?... Đúng là một thời đại quá đỗi xa vời.

Xem đi xem lại, cô đột nhiên muốn gọi điện cho Lâm Sâm. Bao nhiêu năm rồi cô chưa từng chủ động gọi cho cậu; đến tận bây giờ vẫn luôn chỉ có cậu hao tâm tổn sức tìm cách đến gần cô trong khi cô luôn trốn tránh. Tuy trong lòng cô chỉ muốn tốt cho cậu, không muốn để cậu càng lúc càng lún sâu hơn nhưng cô cũng từng có cảm giác đau đớn và hạnh phúc như thiêu thân lao vào lửa nóng.

Tần Chiêu Chiêu quyết định sẽ gọi điện cho Lâm Sâm một lần. Có điều, không phải đêm nay, giờ hắc cậu đã ngủ rồi, cô không muốn quấy rầy việc nghỉ ngơi của cậu, hy vọng cậu có một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, khi vàng mặt trời đỏ rực mang theo vô vàn tia sáng lung linh hiện lên từ phương đông, Tần Chiêu Chiêu gọi vào di động của Lâm Sâm. Trước lúc bấm gọi, cô hít sâu một hơi, giúp bản thân bình tĩnh lại. Nhưng trong nháy mắt, lúc điện thoại vừa thông, bao nhiêu bình tĩnh của cô bỗng chốc biến mất, lòng rơi vào trạng thái rối loạn không sao kiềm chế được. Đã lâu lắm rồi cô không có cảm giác tim đập mãnh liệt đến vậy, còn tưởng cả đời này sẽ không còn được thấy lại nữa.

Tiếng của Lâm Sâm cũng rất không bình tĩnh, giọng điệu như thể nằm mơ cũng không sao tin nổi: “Tần Chiêu Chiêu, là cậu?”

“Ừ, mình... mình... Cậu... có khỏe không?” Tần Chiêu Chiêu hoàn toàn không biết mình đang nói gì, cũng không biết nên nói gì, cả ngoài miệng lẫn trong lòng đều rối loạn.

Cũng may Lâm Sâm trấn tĩnh lại nhanh hơn cô, cố gắng khôi phục sự bình tĩnh trong lời nói, một chút cảm khái không sao che giấu được: “Mình vẫn khỏe, thật không ngờ cậu lại gọi cho mình. Sao hôm nay lại gọi cho mình vậy? Có chuyện gì sao? Hay là... hay là... cậu sắp kết hôn rồi?”

Nói câu cuối, giọng cậu run run như tơ nhện lay động trong gió. Trước kia cô chưa từng chủ động gọi điện cho cậu, đến nay lại đột nhiên ngoại lệ, đương nhiên cậu tưởng cô muốn nói thẳng với mình về chuyện quyết định kết hôn, để giải quyết mọi chuyện một lần cho xong.

“Không phải, không có chuyện gì đâu, chỉ là... muốn gọi cho cậu thôi.”

Đầu dây bên kia, Lâm Sâm im lặng thật lâu, thật lâu sau mới thấp giọng như thở dài gọi tên cô: “Chiêu Chiêu này...”

Tiếng gọi khe khẽ, nhẹ nhàng mà thâm tình; đây là lần đầu tiên Lâm Sâm gọi tên cô. Như chuông động, trống đánh, tim Tần Chiêu Chiêu chấn động mãnh liệt. Tiếng Lâm Sâm văng bốn bề: Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu, Chiêu Chiêu...

“Chiêu Chiêu, cậu có biết không? Sau khi Chu Minh Vũ kể cậu ấy cho cậu số điện thoại của mình, mình đã từng chờ điện thoại của cậu rất lâu, nhưng cậu chưa bao giờ gọi cho mình. Hôm nay thấy tên cậu hiện lên, mình còn tưởng mình đang nằm mơ. Cuối cùng mình cũng có thể đợi được điện thoại của cậu, tuy đã muộn nhiều năm rồi. Chiêu Chiêu, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã hoàn thành một tâm nguyện của mình.”

Hai mắt Tần Chiêu Chiêu bắt giắc đỏ hoe. “Lâm Sâm, mình không biết, mình không biết cậu đã một mực chờ điện thoại của mình, mấy lần mình muốn gọi rồi lại cúp. Thật xin lỗi cậu!”

“Không sao! Chiêu Chiêu, hôm nay cậu gọi khiến mình rất mừng. Chiêu Chiêu, mình...” Cậu chân chừ một lát như thể không biết nên nói tiếp thế nào.

“Chuyện gì? Cậu cứ nói đi!”

“Có rất nhiều chuyện mình muốn nói với cậu rồi lại không biết có nên nói ra hay không, vì mình không muốn quấy rầy cuộc sống của cậu, cũng không muốn làm cậu khó xử. Chu Minh Vũ vẫn nói với mình, yêu một người cần nỗ lực để giành lấy, nhưng mình cảm thấy nếu cậu đã có lựa chọn của cậu, mình không nên đẩy cậu vào cảnh khó xử nữa. Có điều, hôm nay cậu gọi điện cho mình... Đột nhiên mình muốn nói hết những lời đã cất giấu trong lòng nhiều năm với cậu, cậu có muốn nghe không? Nếu cậu không muốn, mình sẽ tiếp tục chôn giấu nó.”

[©STENT](#)

Hai mắt Tần Chiêu Chiêu đã tràn nước, cô không nghĩ ngợi đáp ngay: “Mình muốn nghe!”

Nhưng Lâm Sâm không thể nói tiếp, tiếng gọi báo đến giờ thể dục buổi sáng vang lên, cậu chỉ vội vàng nói vài câu. “Chiêu Chiêu, giờ mình không có thời gian để nói, phải ra xếp hàng tập thể dục buổi sáng. Chờ mình gọi lại cho cậu sau!”

Buổi trưa, Tần Chiêu Chiêu nhận được tin nhắn của Lâm Sâm gửi tới: “Chiêu Chiêu, có rất nhiều chuyện không biết phải làm sao mới nói được với cậu, sợ bản thân nói năng lộn xộn. Cho mình địa chỉ của cậu đi, mình định viết thư cho cậu, có bao nhiêu lời muốn nói sẽ gửi hết vào thư. Được không?”

Tần Chiêu Chiêu nhấn địa chỉ cho Lâm Sâm, sau đó thêm một câu: “Minh chờ thư cậu!”

Chương 24

Một tuần sau, một phong thư dày cộm được gửi tới tay Tần Chiêu Chiêu. Ánh trời chiều rực rỡ rải rắc những tia sáng vàng lấp lánh đầy cửa sổ, cô chậm chậm đọc những chữ trong thư của Lâm Sâm.

“Chiêu Chiêu,

Lúc viết phong thư này gửi cho em tôi cũng không biết phải hạ bút như thế nào. Em cũng biết đấy, tôi xưa nay không giỏi viết văn, đến giờ tập làm văn đều đi chép văn mẫu. Đến lúc viết thư tình cho Diệp Thanh cũng là cắt xén, chắp vá linh tinh, giờ nghĩ lại chính mình cũng thấy buồn cười. Thư tình mà đi chép thì còn gì là thư tình chứ! Đến giờ viết phong thư này gửi cho em xem như bức thư tình đầu tiên của tôi.

Chiêu Chiêu, muốn viết thư tình cho em mà chẳng biết viết làm sao. Chỉ mỗi cái mở đầu mà xé mất mấy tờ giấy rồi, em đừng cười tôi nhé! Thôi bỏ đi, tôi không vất óc nghĩ xem làm sao viết cho hay nhất nữa. Tôi sẽ coi như đang nói chuyện với em, chỉ là hai chúng ta không đối diện với nhau thôi, tôi sẽ không phải ngại ngùng xấu hổ gì mà không mở miệng được.

Chiêu Chiêu, em có biết tôi bắt đầu yêu em từ khi nào không? Chính là lần đầu tôi giả vờ ngã bên cửa sổ rồi được em giữ chặt lại ấy. Vốn dĩ trước đó trong mắt tôi, em chỉ là một cô gái vô cùng, vô cùng, vô cùng bình thường; có điều, lúc em chụp lấy tay tôi thì em trong mắt tôi đã hoàn toàn khác. Nhìn thế nào cũng thấy em mới là tốt nhất. Có nhiều lúc tôi cảm thấy,

bàn tay... có khi nào bộ phận quan trọng nhất cơ thể người này gắn liền với tình yêu nhất hay không? Nếu không, có gì mà trong mắt người xưa, tốt đẹp nhất vẫn là được “nắm tay nhau tới đầu bạc giai lão”?

Tôi yêu em, em lại thầm thích Kiều Mộc. Đêm em nằm mơ vẫn nhắc “Chiêu Chiêu Mộc Mộc” lại hóa ra là nhắc “Chiêu Chiêu Mộc Mộc”. Vậy mà tôi lại ngu ngốc không hề hay biết, còn tưởng là em thích mình, còn tưởng vì em là con ngoan trò giỏi nên không muốn thể hiện ra. Rồi đến cái ngày tháng Tám năm đó, ở đoạn đường sắt khu ngoại thành phía đông, em nói thật hết mọi chuyện cho tôi, lúc ấy tôi... Thôi bỏ đi, chuyện đau lòng không nên nhắc lại thì hơn.

Sau cái tháng Tám ấy, cả hai chúng ta đều đi. Em tới Thượng Hải học đại học, tôi biết em đi tới nơi có Kiều Mộc, tôi cũng biết giữa hai ta sẽ chẳng thể có kết quả gì, tôi càng biết rõ rằng mình phải quên em đi. Có điều, nhập ngũ rồi, tôi lại càng nhớ em hơn. Tôi không biết phải miêu tả thứ nhớ nhung này ra sao. Giống như em đã gieo vào lòng tôi một hạt giống mong nhớ, dẫu tôi cố gắng sức để mình không tưới bón, chăm sóc cho nó, nó vẫn ngang ngạnh nảy mầm, đâm rễ, rồi ngày một lớn lên. Tôi chỉ đành bất lực nhìn nó ngày qua ngày một cao lớn, ngày một xanh tốt. Suốt quãng thời gian ấy, tôi cũng thích Văn cảm thấy em là người tuyệt nhất của Trương Học Hữu giống em. Chiêu Chiêu à, dẫu em đã đi xa, tình tôi vẫn chưa đổi dời. Sâu trong lòng em, em hiểu được phải không?

Tết năm ấy về quê, đi họp lớp nghe Diệp Thanh báo tin em và Kiều Mộc yêu nhau. Dẫu tôi đã sớm biết chuyện này nhưng tôi vẫn khó chịu. Bởi vì trong lòng, tôi vẫn âm thầm hy vọng em và cậu ấy không thể đến được với nhau, như vậy, tôi vẫn còn cơ hội. Tuy cơ hội này cực kỳ nhỏ bé nhưng vẫn là cơ hội. Chỉ là đến khi nghe được tin này, tôi biết mình đã không còn cơ hội nữa rồi.

Chiêu Chiêu à, tôi biết mình nên hết hy vọng mới phải, tôi cũng cố gắng làm như vậy. Có điều, khi Chu Minh Vũ kể câu ấy cho em số điện thoại của tôi, em nói sẽ gọi cho tôi, lòng tôi lại không thể bình tĩnh được. Lúc ấy tôi đã biết không thể trông chờ phát triển được gì với em nữa, nhưng tôi vẫn mong chờ điện thoại của em gọi tới, chỉ mong được nghe giọng nói của em. Suốt mấy tháng liền, ngoài những lúc lên lớp học và huấn luyện, tôi đều ở lì trong ký túc xá không đi đâu hết. Tôi sợ, sợ nếu mình vừa đi mà em lại gọi tới. Nhưng tôi cứ đợi, đợi mãi mà không thấy em gọi. Tôi thất vọng lắm, em chắc đã không còn nhớ tôi nữa rồi. Chẳng qua hôm đó giữa đường vô tình gặp Chu Minh Vũ nên em tiện tay lưu số điện thoại của tôi mà thôi, em không hề có ý định gọi điện cho tôi. Vậy mà tôi lại cứ sốt ruột đợi chờ, thật là ngu ngốc!

Từ đó, tôi gắng gượng quên em đi. Tôi cứ ngỡ mình đã làm tốt lắm, có điều lúc ba mẹ nhờ người giới thiệu tìm người yêu cho tôi, bà mới hỏi tôi thích cô gái như thế nào, những tiêu chuẩn tôi buột miệng nói ra đều giống em. Tôi còn tưởng mình không còn nhớ tới em nữa rồi, hóa ra bóng dáng em vẫn theo tôi không rời, chỉ có điều nó được giấu kín, tận trong tiềm thức.

Chiêu Chiêu, đến lúc tôi không thể nhịn nổi nữa, gọi điện tới nhà em. Tôi muốn biết mấy năm gần đây em có khỏe không. Coi như bạn bè cũ gọi điện thăm hỏi nhau chút thôi. Số điện thoại nhà em là năm ấy tôi lên xem trộm ở chỗ lớp trưởng, bao nhiêu năm rồi vẫn nhớ như in dãy số ấy. Tôi lấy hết dũng khí bấm số gọi, nhưng số ấy đã không còn nữa. Nhà em không dùng số đó nữa, không còn cách nào liên lạc với em, lúc ấy tôi vô cùng thất vọng, vì tôi không biết được chúng ta còn còn cơ hội gặp lại hay không.

Xa cách biệt suốt tám năm, cuối cùng tôi cũng có thể gặp lại em. Không thể ngờ được, nơi gặp lại là trên biển giữa đảo Tiểu Đặng và đảo Giác Dữ. Chiêu Chiêu, em chẳng thay đổi nhiều, liếc mắt cũng có thể nhận

ra em. Thấy em vui vẻ đi cùng Kiều Mộc, tôi biết mình nên mừng cho em mới phải, nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chiêu Chiêu à, em biết không? Tháng Tám năm ngoái về thăm nhà, biết tin mấy khu nhà cũ ở Trường Cơ sẽ bị phá dỡ, tôi vô cùng lo lắng, có khi nào ngôi nhà cũ của em cũng sẽ bị dỡ đi hay không? Có điều, tôi tới quá muộn, dãy nhà cấp bốn của em đã không còn nữa, chỉ còn một đống lộn xộn hoang tàn. Đi quanh đống tan hoang đó mấy lần, tôi muốn xem xem nhà em năm đó ở đâu, còn muốn tìm khung cửa sổ mà tôi đã đứng chờ năm ấy. Người xưa có câu cảnh còn người mất, có điều ở Trường Cơ ngày ấy, ngay cả vật cũng không còn, người lại càng khác xa.

Rời Trường Cơ, tôi lại tới khu đường sắt phía đông, so với Trường Cơ lộn xộn tan hoang, nơi này vẫn giữ dáng vẻ năm xưa khiến tôi cảm thấy thật thân quen. Tuy nó từng là nơi ghi lại những chuyện đau thương của tôi nhưng tôi vẫn tình nguyện ghi nhớ nó, nguyện ghi nhớ cả em, cả những chuyện vui vẻ, đau thương đã qua. Lúc ấy tôi đã quyết định sẽ không có quên em nữa, cũng như không thể gạt bỏ thời niên thiếu ra khỏi đời mình. Còn em, em đã trở thành một phần liên quan chặt chẽ, một bộ phận không thể tách rời thời niên thiếu của tôi.

Chiêu Chiêu à, Vu Thiển tổ chức họp lớp, cô ấy nói lần này sẽ cố gắng triệu tập các bạn tới đây đủ nhất có thể, cố gắng tìm cho được tất cả các bạn học năm xưa để rủ tham gia. Tôi cực lực ủng hộ cô ấy. Vì tôi có tâm tư, tôi hy vọng cô ấy có thể tìm ra em, đưa em tới họp lớp. Bởi vì chúng ta đã xa nhau gần mười năm rồi, mười năm, trừ một lần được nhìn thấy em từ xa, chúng ta chưa từng nói chuyện câu nào, tôi thực sự hy vọng có thể có cơ hội gặp mặt và nói chuyện với em.

Mọi chuyện diễn ra thuận lợi hơn cả tưởng tượng của tôi, giáo viên chủ nhiệm có số di động của em. Lúc cô đọc số cho Vu Thiển, tôi cũng thầm nhớ kỹ. Chiêu Chiêu à, mấy lần tôi muốn gọi cho em nhưng cứ tới phút chót lại

ngừng lại. Cho nên, tôi hoàn toàn có thể hiểu được vì sao năm đó em lưu số điện thoại của tôi nhưng không bao giờ gọi điện hỏi thăm tôi.

Tôi không đủ dũng khí để gọi điện cho em, cũng may mà nhờ hợp lớp mới có thể gặp được em. Chiêu Chiêu à, lúc nhìn thấy em, lòng tôi ngậm ngùi biết bao. Tâm tình của tôi, em hiểu được mà, phải không?

Đêm đó, lúc tôi đưa em về nhà, trong lòng càng phức tạp. Đi qua con đường dẫn vào Trường Cơ, rất lâu trước kia, khi chúng ta còn là những cô cậu thiếu niên mười bảy, nơi đây từng in dấu nụ cười, nước mắt và cả máu của tôi. Em có biết lần em bị bỏng, tôi ở ngoài cửa sổ nhận được tờ giấy của em mà vui mừng ra sao không? Tối đó tôi đã hát suốt dọc đường về. Vẫn nhớ Tết năm ấy đạp xe đưa em về, trên đường đi còn không cẩn thận ngã rách miệng, tôi cứ rấn ra vẻ như không có việc gì, không muốn để em phát hiện ra. Khó quên nhất là đêm trước ngày em tới Thượng Hải, tôi đứng ngoài cửa sổ tạm biệt em, đã vậy còn rớt nước mắt chảy ra sao. Nhưng tôi biết, em không cười tôi, phải không?

Chiêu Chiêu à, tôi không ngờ, mười năm sau lại có dịp được đưa em về nhà, sóng lòng tôi cuộn cuộn trào lên. Tuy tôi có thể đoán trước rằng gặp em rồi bản thân sẽ không bình tĩnh, nhưng sóng lòng tôi tung trào vượt ngoài dự liệu. Suốt dọc đường đi, tôi muốn nói với em rất nhiều chuyện nhưng chẳng biết phải nói như thế nào, lại sợ nói ra rồi sẽ lại gây ra gánh nặng cho em. Đến tận khi bóng em khuất sau hành lang cổng lớn rồi mà những lời dang tràn trong lòng tôi vẫn không sao thoát ra nổi. Tôi nghĩ, có lẽ cứ im miệng không nói ra như vậy là tốt nhất, có nhiều khi kết cục của việc không nói tốt đẹp hơn nói ra rất nhiều.

Có điều, Chiêu Chiêu à, tôi không ngờ được em lại xuất hiện trong nhà kho tầng trệt. Cách một lớp cửa sổ, tôi lại thấy em đứng trong quang sáng của ngọn đèn vàng vọt, giống như thời gian chảy ngược về ngày xưa. Tôi không hề nghĩ ngợi gì, cứ thế bước lên gõ vào khung cửa, như trước kia.

Em chân động quay đầu lại, hai mắt rom rớm nước. Tuy em tắt đèn rất nhanh nhưng tôi biết em đã khóc. Chiêu Chiêu à, em biết không? Tôi cũng đã khóc. Đêm đó, em đứng trong khung cửa, tôi đứng ngoài khung cửa, cả hai ta cùng khóc. Mười năm qua rồi, chúng ta đều đã thành người lớn, vậy mà một khắc này, bất kể là em hay tôi, đều như quay ngược lại cái thuở mười tám ấy, vẫn như hai đứa trẻ ngây thơ năm đó.

Chiêu Chiêu à, nước mắt của em hôm đó giúp tôi hiểu được rằng, thật ra em chưa từng quên tôi. Tuy thời trung học em chưa từng thích tôi nhưng rõ ràng trong trí nhớ của em vẫn còn tôi, em chưa từng quên. Sau này tôi biết được em vẫn còn lưu lại số điện thoại của tôi từ ngày tôi còn ở trường quân đội càng giúp tôi xác thực điều này, khiến tôi cảm thấy kiếp này thật không uổng. Tuy rằng tôi đã yêu nhầm người không yêu mình nhưng cô ấy hiểu và quý trọng tình yêu của tôi, vậy cũng đủ cho tôi thỏa mãn rồi.

Chiêu Chiêu à, em là một cô gái tốt, vừa thiện lương vừa giàu tình cảm, tôi thật sự mong em có thể hạnh phúc. Có điều chính tôi cũng không ngờ, hóa ra cuộc sống của em lại khác xa tưởng tượng của tôi đến vậy. Tôi vẫn cho rằng em và Kiều Mộc đã yêu nhau, đến sau này nghe mẹ em nói mới biết thực ra em vẫn độc thân. Tôi không hiểu được lý do vì sao em không trả lời tôi, em lạnh lùng mà cho tôi hay rằng, chuyện này không liên quan đến tôi.

Chiêu Chiêu à, lúc ấy tôi không thể hiểu nổi vì sao em lại lạnh nhạt, vô tình với tôi đến vậy. Sau này tôi mới hiểu, hóa ra em không muốn để tôi biết em và Kiều Mộc thực ra chỉ là bạn bè là vì em sợ sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm của tôi và Đồng Đồng. Cho nên em mới cẩn thận giữ khoảng cách giữa chúng ta như vậy. Vậy mà tình cảm giữa tôi và Đồng Đồng lại không đến đâu. Cô bé còn trẻ, tuổi trẻ thường đem trí tưởng tượng ra tô vẽ đẹp đẽ lên những chuyện và những người mình yêu thích. Cuối cùng, cô bé cũng nhận ra rằng có bạn trai là lính cũng không phải chuyện hay ho, tốt đẹp như trong tưởng tượng, đương nhiên cô bé sẽ muốn rời đi. Thực ra cô bé

đòi chia tay, tôi cũng không bất ngờ, hay phải nói là tôi đã quen với việc bị người ta đá rôi. Thật sự đấy, em đừng cười tôi, tôi đi xem mặt bao nhiêu cô, cuối cùng chẳng có cô nào, không một ai có thể “trường kỳ kháng chiến” với tôi. Chiêu Chiêu à, tôi không tìm được mà nghĩ tới em, nếu là em, nhất định có thể kiên trì chờ đợi tôi. Bởi vì trong tình cảm, em là một người rất cố chấp. Năm đó, Kiều Mục đã chuyển tời Thượng Hải rôi, em ở đây không hề liên lạc với cậu ấy, vậy mà em vẫn nhớ mãi không quên, tình thâm không rôi. Đáng tiếc, tình thâm của em chỉ dành cho cậu ấy, không phải cho tôi. Nếu người em yêu là tôi, hẳn tôi hạnh phúc lắm!

Lúc Chu Minh Vũ gọi điện báo cậu ấy và Vu Thiển đang định mai mối cho tôi và em, tôi vô cùng vui mừng và kích động. Chiêu Chiêu à, đây từng là cơ hội trong những giấc mơ của tôi: Nếu không có Kiều Mục, biết đâu em sẽ chọn tôi. Nhưng tôi không ngờ được, cơ hội này chỉ như hoa phù dung sớm nở tốt tàn, Vu Thiển lại báo cho tôi biết em đã có bạn trai ở Thâm Quyển, điều kiện rất tốt, hai người chuẩn bị nói chuyện cưới hỏi. Hóa ra, khoảng cách từ hy vọng tới thất vọng lại ngắn như vậy. Đến mức tôi còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì đã bị hung tin đập vỡ mộng lành.

Thất vọng, thất vọng cùng cực, thất vọng tựa như đến mức tuyệt vọng, có lẽ tôi và em, hai người chúng ta thật sự không có duyên phận.

Mấy hôm nay, tôi cứ nghe đi nghe lại bài Lên đường có em của Trương Học Hữu: Em có tin không? Đòi này gặp được em, vì kiếp trước tôi nợ em. Là ý Trời sao? Để tôi yêu em, rôi lại để em bỏ tôi mà đi. Có lẽ đây là chuyện luân hồi sớm định, kiếp này của tôi để dành cho em...

Chiêu Chiêu à, tôi nghĩ có lẽ kiếp trước thật sự tôi đã thiếu nợ em nên kiếp này nhất định phải trả. Quanh đi quẩn lại, bao nhiêu năm rôi, em không thể nên duyên với Kiều Mục, tôi vẫn không thể có được em. Tôi rất buồn, nhưng có buồn vẫn phải chấp nhận sự thật, tôn trọng lựa chọn của em. Em chọn người đó, không chọn tôi, tất nhiên có lý do của em, tôi không

muốn mượn danh mà tranh đoạt để em phải khó xử hơn. Hơn nữa, tôi cũng không có tư cách gì mà tranh đoạt, bởi vì người đó nhất định tốt với em hơn tôi nhiều. Chiêu Chiêu à, tôi hy vọng em có thể có được cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ.

Tôi cứ tưởng có thể buông bỏ được rồi, cứ vậy mà quên đi thôi, cứ vậy mà bình thản nhìn em bắt đầu cuộc sống mới. Chính là, lúc nhận điện thoại của em, còn tưởng em gọi điện báo tin sắp kết hôn cho tôi, tôi nhất thời hoảng loạn và đau đớn vô cùng. Chiêu Chiêu à, may mà điện thoại của em khác hẳn tưởng tượng của tôi. Lý do em gọi tôi, tôi cũng lờ mờ đoán được. Có phải chính em cũng không cách nào buông bỏ được tôi, để tâm không vương bận mà kết hôn với bạn trai em? Có lẽ nào trước kia em không yêu tôi nhưng tới giờ vẫn chưa quên tôi? Loại nhớ nhung này ban đầu không liên quan tới tình yêu, nhưng dần dần, trong lòng em nó đã thay đổi? Giống như ủ nước nho lên men trong thùng gỗ lâu năm cuối cùng sẽ thành rượu nho?

Chiêu Chiêu, em bây giờ vẫn không hề yêu tôi dù chỉ một chút thôi sao? Hay chính em cũng không xác định nổi cảm giác này nên mới hoang mang và lưỡng lự, mới bối rối và do dự không biết phải làm sao? Tôi hiểu, chúng ta không còn là đám con nít không hiểu chuyện nữa rồi, chúng ta đã học được rằng phải chịu trách nhiệm cho cuộc sống của bản thân, học được rằng phải thận trọng như thế nào khi đưa ra quyết định. Chiêu Chiêu à, năm nay em hai mươi tám tuổi, vì thế em càng phải cẩn thận hơn khi lựa chọn. Dù sao, trong thế giới của em, tôi đến quá muộn, lại đi quá sớm, đã vậy còn chia xa quá lâu. Tuy em vẫn có cảm giác với tôi, nhưng loại cảm giác này rất mờ ảo, rất mơ hồ, phù phiếm phải không? Em không biết nên đi theo cảm giác này hay tỉnh táo đi theo sự thật, phải không? Điều này tôi cũng hiểu được. Tôi biết nhìn một cách khách quan, bạn trai em hơn tôi nhiều lắm. Nhưng Chiêu Chiêu này, em đâu phải là người chú trọng vật chất. Có lẽ giờ em không thể tránh né phải xem xét trên phương diện này, nhưng sâu trong nội tâm em, em vẫn chú trọng tới cảm giác và tình cảm

của bản thân phải không? Nếu không, em sẽ không gọi cho tôi mà sẽ lý trí xóa sạch số điện thoại của tôi, để từ nay hai ta không còn liên hệ gì nữa.

Chiêu Chiêu, em không làm được như vậy phải không? Vậy chi bằng em hãy lựa chọn một lần nữa đi, đi theo cảm giác của mình, có đôi khi không phải chuyện xấu. Có lẽ tôi không thể cho em một cuộc sống vật chất sung túc, đảo Tiểu Đặng này dù rất hẻo lánh nhưng phong cảnh rất đẹp và an tĩnh. Em đã tới rồi hẳn cũng biết. Cuộc sống trên đảo, mặt hướng biển khơi, xuân về hoa nở, nghèo khó vẫn an bình. Em thấy sao?

Chiêu Chiêu à, duyên phận hai mươi lăm triệu năm sau quả thực quá xa vời. Nếu có thể, tôi vẫn mong, đời này kiếp này sống không nuôi tiếc. Chiêu Chiêu, em có tình cảm với tôi phải không? Vậy chi bằng em yêu tôi đi... Nhân lúc tôi còn trẻ, nhân lúc hai ta còn trẻ.

Lâm Sâm.

Tần Chiêu Chiêu vừa đọc thư vừa rơi lệ, đọc xong bức thư, lệ hoen ướt giấy, loang lổ nhiều chỗ. Lê vương trong mắt, trái tim như được nước mắt rửa trôi một lần nữa, trở nên trong sáng vô cùng.

Hậu ký

Đây là bộ tiểu thuyết thứ tám tôi viết, cũng là tác phẩm tôi dồn nhiều tâm sức nhất. Sau *Thiên sơn vạn thủy nhân hải trung*, *Những tháng năm hồ phách* có lẽ là cuốn tiểu thuyết thể hiện rõ phong cách của tôi nhất.

Thật ra, thời điểm bắt đầu xây dựng bản thảo cho *Những tháng năm màu hồ phách* và *Thiên sơn vạn thủy nhân hải trung* không cách xa nhau lắm.

Tôi nhớ khi đó là cuối xuân 2008, lúc tôi vẫn đang viết dở *Thiếu nữ miêng quạ đen* thì có một biên tập viên quen biết tới hẹn bản thảo, người đó muốn tôi viết một tiểu thuyết thanh xuân trường thiên khoảng mười vạn chữ. Khi đó tôi bắt đầu viết nguyên mẫu cho *Thiên sơn*, mới viết được một đoạn ngắn hơn một vạn chữ, vẫn chưa định tên, liền thấy tiếc không muốn gửi đi. Suy nghĩ của tôi có chút thay đổi, cảm thấy câu chuyện này còn có thể khai thác nhiều hơn, sâu hơn nữa, vì thế tôi liền nói với biên tập viên sẽ viết lại một câu chuyện khác hay hơn cho cô ấy. Vì thế, tôi bắt tay vào tạo dựng nguyên mẫu cho *Những tháng năm màu hổ phách*, ban đầu định đặt tên *Em yêu anh biết bao năm như vậy*. Nhưng viết được khoảng ba vạn chữ, tôi lại không nỡ gửi đi, đồng thời tôi thấy mười vạn chữ hình như có hơi ngắn, có rất nhiều chuyện tôi muốn khai thác nhưng không đủ dung lượng. Cuối cùng đành phải cáo lỗi biên tập viên kia, cất giữ hai bản sơ thảo kia làm tài liệu riêng cho mình, chuẩn bị dốc hết sức mài bút viết lách kiếm sống.

Những tháng năm màu hổ phách và *Thiên sơn vạn thủy nhân hải trung* rất giống nhau, đều là tiểu thuyết thực tế về thời thanh xuân, chỉ khác về mạch truyện chính. Nếu *Thiên sơn* xoay quanh câu chuyện tình yêu thuở thanh xuân, miên tả lại tình yêu trong sáng, đẹp đẽ nhất thời thanh xuân thì *Hổ phách* là hồi ức, hoài niệm về những năm tháng thơ ngây. Câu chuyện xoay quanh quá trình sống và trưởng thành của một cô gái 8x tên Tần Chiêu Chiêu, mở ra những câu chuyện thanh xuân khó quên. Bối cảnh trải dài từ những năm 80 của thế kỷ trước tới năm 2010, gần ba mươi năm từ thơ ấu thơ ngây thơ đến thanh xuân khờ khạo với vô vàn những tình cảm tinh khôi, thanh thuần cùng những ký ức âm áp, tốt đẹp... Truyện không có những cảnh tượng kịch tính, gay cấn, không có những tình tiết đau khổ, hạnh phúc đến quay quắt, chỉ là những lời thủ thỉ tâm tình về những điều hoàn toàn có thật trong cuộc sống, vô cùng gần gũi với tâm khảm mỗi người, khiến người ta cảm thấy âm áp, cảm động.

Sáng tác bộ tiểu thuyết này, ước nguyện ban đầu của tôi là có thể vẽ nên cuốn truyện về thời thanh xuân, trân trọng lưu giữ những tháng năm tuổi

hoa đẹp đẽ nhất trong những khối hồ phách ký ức. Khi viết phần thứ nhất *Niên thiếu thơ ngây*, tôi đã nhớ lại rất nhiều, cũng hoài niệm sâu sắc nhất. Những năm đầu thập niên 80, những vùng nửa phố nửa quê, những khu dân cư vây quanh các nhà máy, những dãy nhà tập thể, nhà cấp bốn xập xệ, nhà vệ sinh công cộng, hàng quà vật lèo tèo vài thứ quà quê, những chiếc kem que giá vài xu, vô số những trò chơi con trẻ, những cuộc săn tìm vỏ kẹo, sưu tầm tranh ảnh, poster... Những ngày đó đa số mọi người đều như vậy, cuộc sống nghèo khó nhưng thật vui vẻ. Trên mạng, đa số độc giả đều đồng tình với cuốn thứ nhất này, tuy nhiên vẫn còn ít lời nghi ngờ, cho rằng cuối thập niên 80 làm gì còn những cảnh nghèo nàn như vậy nữa. Đối với những nghi ngờ này, tôi chỉ muốn nói đôi lời: không phải tất cả trẻ con sống ở cuối năm 80 đều được sống sung túc đâu. Lớp người lớn lên ở thành phố lớn hoặc các vùng duyên hải vào thời điểm ấy có thể coi là thế hệ hưởng phúc, còn ở những vùng thành phố bé nhỏ quê mùa, đa số những người sinh trong những năm 80 đều có gia cảnh tương tự gia đình Tần Chiêu Chiêu.

Có độc giả bình luận với tôi rằng:

“Tuyết Anh, tôi thích bạn lắm. Lời văn của bạn khiến tôi cảm động, vô cùng cảm động. Tôi có cảm giác từng câu từng chữ của bạn đang hiện rõ mồn một trước mắt tôi. Tôi sinh năm 84, ở nhà máy sản xuất quặng nhỏ tại Quý Khê, Giang Tây. Rất nhiều sự việc còn trong ký ức của tôi giống hệt những lời bạn miêu tả trong tiểu thuyết.”

Hoặc:

“Tôi là một đứa trẻ lớn lên ở một thành phố nhỏ tỉnh Giang Tô, quá trình trưởng thành của tôi rất giống với cuộc sống của Tần Chiêu Chiêu dưới ngòi bút của tác giả. Tôi cũng đi nhà trẻ ở xí nghiệp của ba mẹ, cũng học trường tiểu học, trường trung học dành cho con em cán bộ nhân viên chức nhà máy; thậm chí nhà tôi ở cũng là những dãy nhà tập thể của nhà nước. Năm 81, lúc ba mẹ tôi kết hôn có mua một chiếc ti vi 12 inch của

hãng FeiYue Thương Hải, rất nhiều người cùng xóm đổ tới xem chung, vô cùng náo nhiệt. Đầu những năm 90 mới bắt đầu có máy giặt bán tự động hiệu Thủy Tiên và ti vi màu Panda 21 inch. Năm 95, nhà mắc điện thoại, tôi đã sung sướng suốt một thời gian dài. Năm 96, 97 bắt đầu có sự thay đổi chế độ ở các đơn vị, cuộc sống của mọi người bắt đầu đổi khác, sau đó mọi thứ tốt dần lên. Năm 2000 có điều hòa, năm 2002 bắt đầu mua nhà, được xa. Giống như hoàn cảnh này của chúng ta là sự phát triển tương đối bình thường của lịch sử, vì thế tôi đặc biệt có cảm tình với cuốn sách này. Thật sự, cứ như tự nhìn lại chính mình hai mươi năm trước vậy.”

Hay:

“Tôi đoán mình và tác giả cùng một thế hệ. Quả thật rất giống, gần như gọi lại trọn vẹn ký ức của tôi. Tôi đã từng trải qua hết những cảm giác của Chiêu Chiêu, từ mong muốn được học đàn, đến chuyện đi nhật nhanh, thu gom vỏ kẹo, thậm chí cả chuyện ngày ngày mong được ăn ngon nữa. Tôi chưa xem hết tác phẩm nhưng khi đọc phần một, tôi cảm thấy thật gần gũi, tựa như nhớ về thuở ấu thơ, nhớ lại cuộc sống đơn thuần ngày ấy. Tuy ngày đó chúng ta sống thật thiếu thốn vật chất nhưng tinh thần rất vui vẻ. Được trải nghiệm những lời văn cảm động này thật thích thú vô cùng. Ôi cái thuở ngây thơ, thuần khiết...”

Những năm tháng hồn nhiên, thơ ngây đã qua đi, vĩnh viễn không thể quay lại, nhưng dư âm ký ức vẫn còn đây, mãi mãi ngát hương.

Đây là cuốn tư liệu ghi lại trọn vẹn quá trình trưởng thành cả một thế hệ, là kỷ niệm về những tháng ngày lập lánh, rục rờ đã xa, là quãng thời gian thanh thuần...

Những tháng năm hổ phách – một cuốn biên niên sử thanh xuân, một cuốn hồi ký tháng năm, cũng là hoài niệm cùng ký ức của cả một thế hệ.

Vĩ thanh

Lúc Hạng Quân muốn bàn với Tần Chiêu Chiêu chọn thời gian hai người cùng về Tiểu Thành thăm ba mẹ cô, Tần Chiêu Chiêu đã nói chuyện thẳng thắn với anh. Cuộc nói chuyện kéo dài suốt buổi chiều, cuối cùng Hạng Quân cười khỏ, thở dài. “Em đã quyết định thế, anh cũng đành chấp nhận thôi.”

Cô vô cùng áy náy. “Em xin lỗi, Hạng Quân. Bác trai, bác gái luôn đối xử tốt với em, em cũng xin hai bác thứ lỗi. Tất nhiên, hơn hết vẫn mong anh tha thứ cho em, em đã khiến anh lãng phí mấy tháng với bao nhiêu tình cảm.”

“Sao gọi là lãng phí được, em xứng đáng mà. Chiêu Chiêu này, em là một cô gái tốt. Anh không biết cậu Lâm Sâm kia, nhưng qua lời em nói, anh cũng đoán được hẳn cậu ấy cũng là một người đàn ông tốt. Có lẽ em xứng với cậu ấy hơn anh. Hơn nữa...” Hạng Quân dừng một chút. “Bại bởi tay người khác anh còn có thể không phục, chứ bại dưới tay anh em lính tráng với nhau, anh chẳng còn gì để nói. Chúc hai người sau này hạnh phúc viên mãn.”

“Cảm ơn anh, Hạng Quân. Anh cũng là một người đàn ông tốt, em tin rồi đây anh nhất định sẽ gặp được một cô gái thích hợp hơn em.”

“Cũng mong như vậy. Chiêu Chiêu này, em định khi nào đi Hạ Môn?”

“Ngày mai em sẽ chuyển thư đi trước, một tháng nữa mới có thể chính thức nghỉ việc ở công ty. Một tháng này cũng coi có thêm thời gian giải quyết vài việc lặt vặt, chắc là tháng Tám có thể khởi hành rồi.”

“Đến lúc đó nhớ gọi điện thoại cho anh, anh tiễn em một đoạn. Em đừng khách sáo với anh, không thể nên nghĩa vợ chồng cũng vẫn có thể làm bạn bè với nhau.”

Tần Chiêu Chiêu ngượng nghịu cười cười. “Cảm ơn anh.”

Vợ chồng Tần thị cũng vô cùng ủng hộ lựa chọn của con gái sau khi đã suy nghĩ cẩn thận. Dù Hạng Quân có điều kiện tốt nhưng tuổi anh đã cao, hơn nữa về nhà cũng chỉ làm lẽ. Nếu trong hoàn cảnh không còn lựa chọn nào khác, hai người sẽ bằng lòng với người con rể này; còn nếu được chọn, đương nhiên lựa chọn đầu tiên là vị hôn phu trẻ trung, bằng tuổi con gái mình. Hai người họ đều đã gặp qua Lâm Sâm, bao nhiêu năm tháng mà tâm ý của cậu với con gái họ vẫn chưa thay đổi, mỗi trường tình này là ưu điểm hàng đầu trong mắt ba mẹ Tần Chiêu Chiêu.

Hơn thế, Tần ba còn cẩn trọng dặn dò con gái: “Kiếm chồng nhất định phải kiếm một người đàn ông đối xử tốt với mình. Tiền bạc, địa vị, danh tiếng... đối với hôn nhân chẳng là gì cả, chỉ có tình cảm là thật. Chồng con có đối xử tốt với con hay không mới là điều quyết định cuộc sống của con có hạnh phúc, may mắn hay không. Ba thấy cậu Lâm Sâm kia là người nặng tình, nhất định sẽ đối xử tốt với con. Chiêu Chiêu, ba tin con không chọn sai người.”

Đàm Hiểu Yến cũng mừng cho cô. “Chiêu Chiêu, trái tim cậu cuối cùng cũng nói cho cậu biết nên chọn ai. Mà này, cậu với Lâm Sâm biết nhau cũng mười ba năm rồi nhỉ? Mất mười ba năm mới có thể đến được với nhau, tuy quá trình không có gì rầm rộ, sục sôi, cảm động lòng người nhưng trong đời một người bình thường, đó cũng coi như truyền kỳ rồi. Chiêu Chiêu, mình chờ xem hai cậu sống tới đầu bạc răng long.”

Tạ Á biết Tần Chiêu Chiêu sắp tới Hạ Môn với Lâm Sâm cũng không có vẻ gì bất ngờ. “Chiêu Chiêu, nếu là cậu mình cũng chọn như vậy. Bởi vì, đối với một người con gái, thứ đầu tiên lựa chọn là rất nhiều, rất nhiều tình yêu, kế đó mới là rất nhiều, rất nhiều tiền. Nếu Âu Dương Hạo quay đầu lại tìm mình, mình nhất định cũng không do dự mà chọn anh ấy.”

Giọng nói chán chường của cô khiến Tần Chiêu Chiêu rầu rĩ một phen. Trên đời này không phải ai cũng may mắn được tình yêu tìm tới, cô cũng kể như một người may mắn được trời cao chiếu cố rồi.

Cô cẩn thận chuyển đề tài: “Tạ Á, mẹ cậu giờ có khỏe không?”

“Phẫu thuật thành công lắm, đã cắt bỏ toàn bộ khối u rồi, cũng không thấy có dấu hiệu lây lan trở lại. Có điều, nguy cơ tái phát ung thư vú trong vòng năm năm rất cao, vì thế vẫn phải cẩn thận. Chiêu Chiêu này, mình đã tính sắp tới sẽ về Trường Sa với ba mẹ. Mình sợ nếu giờ không tranh thủ ở cạnh ba mẹ, sau này có muốn cũng không còn cơ hội nữa, mình phải nhân dịp cả nhà vẫn còn có thể sum họp một nơi mà cùng ba mẹ chung hưởng vui thú gia đình.”

“Thế... còn Tổng giám đốc Chương thì sao?”

“Cắt đứt rồi. Lần trước bị thanh tra xong, ông ta giống chim sợ cành cong, đã tính đưa vợ con di cư sang Canada. Đến lúc then chốt, vợ con ông ta vẫn quan trọng hơn, mình chẳng qua chỉ là thứ hoa thơm cỏ lạ vệ đường. Có điều, ông ta cũng coi như có chút lương tâm, lúc đi còn cho mình một khoản phí chia tay. Hơn nữa, mình bình thường cũng không tiêu xài hoang phí nên không cần phải lo nghĩ mấy về cuộc sống sau này.”

Không cần phải lo lắng về cuộc sống sau này là một chuyện tốt, Tần Chiêu Chiêu mềm giọng vì bạn tốt: “Tạ Á, vậy cậu nên về Trường Sa đi, cố gắng sống vui vẻ với ba mẹ vài năm.”

“Ừ, đúng vậy! Tình yêu đã không có, giờ thứ mình coi trọng nhất là tình thân gia đình. Chiêu Chiêu, năm nay cậu về nghỉ Tết nhớ tới Trường Sa chơi nhé, đưa cả Lâm Sâm đi cùng, mình nhất định sẽ đón tiếp hai người thật chu đáo.”

Lúc viết thư cho Kiều Mục báo tin mình sắp tới Hạ Môn, Tần Chiêu Chiêu chắc cậu sẽ ngạc nhiên và sửng sốt lắm. Nhưng sự ngạc nhiên và sửng sốt của Kiều Mục còn vượt quá cả tưởng tượng của cô. Cậu đọc thư của cô xong liền gọi điện tới: “Tần Chiêu Chiêu, mình hoàn toàn không hề hay biết, hóa ra Lâm Sâm vẫn yêu cậu. Cậu ấy yêu cậu bao nhiêu năm như vậy, đúng là... thực sự đúng là chuyện khiến người ta cảm động.”

Một cảm giác rung động đến tận tâm can chậm chậm lan tỏa khắp người Tần Chiêu Chiêu. Cô yêu Kiều Mục bao nhiêu năm, Lâm Sâm cũng yêu cô biết bao năm. Cô không thể đợi được tình yêu của Kiều Mục, cũng may mà, bỗng nhiên quay đầu lại, dưới ánh lửa tàn, vẫn còn một bóng dáng quen thuộc đứng đó lặng lẽ chờ cô. Cuối cùng cô cũng hiểu được, đâu mới là chân tình suốt đời không thể bỏ lỡ. Hóa ra, có nhiều thứ không cần cố công gắng sức theo đuổi, cuộc sống sẽ dần dần dạy cho ta hiểu, cái chính vẫn là cần có thời gian mà thôi.

“Tần Chiêu Chiêu, vốn mình còn muốn chuyển tới Hạ Môn sống, thật không ngờ cậu lại đi trước cả mình. Tiểu Đặng là một hòn đảo đẹp và thanh bình, hai người ở đây giống như sống giữa thế ngoại đào viên, bỗng lai tiên cảnh vậy. Sau này có dịp, mình và Thanh Dĩnh sẽ tới Hạ Môn, lúc ấy tìm hai người cùng đi ăn hải sản nhé!”

“Được rồi, đến lúc ấy chủ nhà bọn mình nhất định tận tình đón tiếp!”

Tuy còn chưa bước chân tới đất Hạ Môn nhưng Tần Chiêu Chiêu đã không tự chủ được, tự cho mình cái quyền chủ nhà.

Tháng Tám giữa hè, bước chân đạp lên ánh mặt trời vàng rực trải đầy đất, Tần Chiêu Chiêu bắt đầu cuộc hành trình tới Hạ Môn. Trước đi tàu hỏa, chuyển sang ô tô rồi lại ngồi thuyền, dọc đường đi thực sự tàu xe mệt nhọc nhưng bản thân cô lại không cảm thấy có chút gì mệt mỏi, cả người và tinh thần đều vô cùng phấn chấn, vui thích.

Thuyền lướt trên biển xanh, ánh dương tan thành ngàn vạn gợn sóng lấp lánh lăn tăn trên mặt biển. Sóng nước lấp lánh như vô số đóa hoa bung nở giữa biển khơi. Đảo Đại Đặng dần lùi lại sau lưng, phía trước, đảo Tiểu Đặng đang hiện lên mờ ảo. Trên bến tàu, Lâm Sâm một thân quân phục xanh biếc đứng vững vàng như tùng bách trong gió. Anh bận việc nên không thể tới nhà ga đón Tần Chiêu Chiêu, chỉ có thể bớt thời gian chạy tới bến tàu chờ. Anh gọi điện thoại cho cô, vô cùng áy náy về chuyện này, cô chỉ tươi cười. “Không sao mà, lấy quân nhân sớm đã biết phải chịu nhiều khó khăn rồi. An tâm đi, không phải em chưa từng tới Tiểu Đặng, em biết đi thế nào mà.”

Thuyền tiến lại gần bến tàu, từng tắc từng tắc, gần hơn, gần hơn nữa, Tần Chiêu Chiêu đã có thể nhìn thấy Lâm Sâm trước mắt. Anh mỉm cười nhìn cô không chớp mắt, nhu tình không buồn che giấu hiện rõ giữa hai hàng mi bùng bùng hào khí. Một quân nhân tráng kiện lộ ra nét dịu dàng động lòng người khiến trái tim cô bất giác rung lên. Thuyền cập bến, anh đưa một tay tới, ân cần đỡ cô lên bờ. Bàn tay anh thô ráp nhưng vô cùng ấm áp, mười ngón tay đan lấy nhau, phảng phất truyền một chút ấm áp từ bàn tay vào tận đáy tim, khiến lòng cô như hoa nở giữa xuân ấm.

Siết chặt tay cô, anh nhất định không buông. Một tay xách hành lý, tay kia dắt cô về phía trước. Không nói, cũng không hỏi gì, cô mỉm cười ung dung bước đi cùng anh. Bất luận đi tới đâu... chỉ mong đời này được nắm tay nhau đi hết nóng lạnh kiếp người, tới đầu bạc răng long.

Chiêu Chiêu Mộc Mộc, từ nay bên nhau sớm sớm chiều chiều.



Ebook hãy truy cập:

<http://tuthienbao.com/forum/forumdisplay.php?f=571>